

Giới thiệu Anh Trai của Năm

Mai Hương có một người anh trai vô cùng hoàn hảo, cô chưa từng được gọi bằng tên của mình, ai cũng gọi cô là em gái của Vũ Minh. Điều này đã khiến cho cô cảm thấy bản thân như là người thừa và cô cực kỳ ghét bị gọi như vậy.

Kể cũng lạ, cả hai đều được cùng một bố một mẹ sinh ra mà lại khác nhau đến vậy. Nếu như Vũ Minh là phiên bản hoàn hảo thì Mai Hương chính là một phiên bản lỗi.

Rồi đến một ngày, Mai Hương biết rằng đó không phải anh ruột của mình. Từ đó Mai Hương càng ghét anh của mình hơn. Và truyện dưới đây là những tình huống dở khóc dở cười của cặp anh em này, Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Tôi là Năm lùn di động

Tôi là Mai Hương, rõ ràng tôi có tên riêng hần hoi, nhưng lúc nào cũng bị người ta gọi:

- "Em gái của Vũ Minh!"

- "Em gái Vũ Minh!"

- "Em gái Vũ Minh!"

.....

Vâng, đúng thế, tôi là một con nhóc lùn tí, và luôn phải núp bóng ông anh trai của mình. Tôi ghét cái tên đó, tôi ghét phải núp bóng gã, tôi ghét ghét ghét cay ghét đắng ông anh trai của mình.

Tại sao à? Nhiều lí do lắm, quan trọng hơn là... Vừa rồi tôi phát hiện ra gã không phải anh ruột của tôi, điều này càng làm khẳng định rõ ràng hơn, tôi ghét gã, là có lí do!

Để tôi kể cho các bạn nghe mấy câu chuyện dở khóc dở cười của anh em chúng tôi.

**

Hồi đó, tôi cũng chưa ghét anh trai lắm đâu, nhưng mà càng lớn, anh trai tôi càng trở nên đẹp trai học giỏi, nổi bật khủng khiếp. Đáng lẽ tôi nên vui mừng chứ nhỉ, nhưng không. Đừng vội nghĩ tôi đây nhỏ nhen đi ghen tỵ gã, à mà hình như là.....có, tôi có ghen tỵ, một chút, một chút chút thôi T___T

Nhưng mà tôi ghét ai, nhất định không phải xuất phát từ lòng ghen tỵ, mà là...có lí do rõ ràng. Hôm nọ có bé con hàng xóm sang chơi, trông nó cũng đáng yêu, thế mà tôi xin ẵm, nó không cho, xong nó ngồi khoanh chân lên ghế, cười tùm tà tùm tùm

- "Trong nhà của chị Mai Hương, anh Vũ Minh là cao nhất, anh Vũ Minh là đẹp trai nhất, anh Vũ Minh cũng học giỏi nhất, anh Minh Vũ cũng thom nhất, bác Hùng thì béo nhất, bác Phụng thì tóc dài nhất,....." Nó kể một loạt toàn khen gã anh trai tôi, thế mà từ đầu tới cuối nó chẳng thêm đã động gì tới tôi, sôi máu, tôi tính đuổi nó về:

- "Thế chị Mai Hương có cái gì nhất, nhóc mà không nói được, chị đuổi nhóc về!"

Tôi trợn mắt dọa, con bé sợ chết khiếp, tên anh trai kia vừa đi học về, thấy vậy đã cười rõ tươi chen miệng vào:

- "Chị Mai Hương là lùn nhất, năm lùn di động!"

Mặt tôi đen ba vạch, còn gã ẵm con bé lên, hôn chụt một cái lên trán, con bé sượng ron người, cười tíu tít: "Anh Vũ Minh thom quá, anh Vũ Minh là nhất, ghét chị Năm!"

Haha, dễ bực mình thật!!!

Ờ, anh Minh Vũ là nhất, là nhất, là nhất.....><

- "Năm, giặt hộ anh cái áo trắng nha, anh đi có việc, tý về anh cho quà!"

Đây là lần thứ....en nờ, lão anh trai đáng kính cời cái áo trắng đồng phục dúm vô tay tôi, rồi thay quần áo khác chạy ù đi ra ngoài. Tôi biết tông là đi hẹn hò với chị nào đó, anh trai tôi, đào hoa lắm, nhiều chị theo đuổi lắm. Nhưng mà, tại sao đồ của gã lại cứ phải là tôi giặt? Tức nước vỡ bờ! Hôm đó tôi tức quá, chả biết sao lại tức, tôi ác độc đổ thêm mực xanh lên, ngâm cái áo trắng của gã vào. Rồi cười sung sướng lắm! Kết quả, tới lúc cầm cái áo trên tay, lão tái mặt, haha, nay không có áo trắng để làm soái ca nữa rồi, tôi chờ đợi con thịnh nộ của anh trai kính yêu đây, tôi chuẩn bị kĩ lắm rồi, chỉ cần gã nắnng tôi, tôi sẽ có đủ lí do để mà....ghét thêm gã.

Thế mà anh trai tôi, hần chẳng nói gì cả, mặc cái áo sơ mi khác trong tủ rồi ngồi lên xe, gọi tôi:- "Năm, đi học nào!"

Cái gì? Hần vẫn muốn bảo vệ hình ảnh sao? Hần không tức sao, hần không chửi tôi sao, thằng anh trai giả tạo đáng ghét này? Bí thư đoàn trường, không mặc đồng phục, hần dám sao?

còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2: Anh em tôi ôm, 2 con người, 2 số phận

#anh_trai: Anh em tôi, bị ốm! 2 con người, 2 số phận

Tôi là Mai Hương..

Tôi xin kể tiếp về cái vụ đồ mực lên áo ông "anh trai" khác cha khác mẹ của tôi

Hôm đó,mặc sai đồng phục, anh trai kính yêu của tôi bị phạt chạy 20 vòng sân. :))))

"Anh trai" của tôi khỏe như trâu ấy, tôi chắc ngần ấy chẳng thấm gì với lão đâu. Thế mà...

Chà biết "con trâu" nhà tôi chạy kiểu gì mà để đến lúc về nhà thì lẩn ra ốm, tôi chẳng biết lão ốm thật hay giả vờ ốm nữa, vậy mà bố mẹ tôi, thấy lão mới ho khan 2,3 cái đã chạy đôn chạy đáo hết cả lên.

Tôi qua phòng lão, thấy lão trùm chăn, nằm im re, tôi hỏi đều:

-"Anh ốm à, thế đã.....gần chết chưa vậy?"

Lão hé mắt nhìn tôi, tôi cá lão tức tôi lắm đấy, thấy tôi lão nhăn nhó mặt mày, mè nheo:

-"Nấm à, anh đau đầu lắm, Nấm xoa đầu cho anh đi ~!"

Xoa đầu cho anh? Ha ha, lão bị gì rồi mới đi nhờ tôi xoa đầu đấy chứ?

Được thôi, tôi cũng đang rảnh đây!

Thế là tôi chạy đi kiếm lọ dầu gió, lão thấy tôi ngoan đột xuất thì hoảng quá, vừa ho vừa cười cười:

-"Nấm hôm nay nghe lời quá vậy!"

Tôi trợn mắt dọa lại, ngồi sát bên người gã, cười cười:

-"Thì anh bị phạt cũng là do Nấm mà, nấm phải chịu trách nhiệm thôi!"

Nói xong, tôi thấy muốn chạy vào nhà vệ sinh nôn một cái, nhưng vẫn nín cười, đổ dầu gio lên trán lão, xoa nhẹ nhẹ, rồi lại thêm một chút dầu, rồi lại xoa nhẹ nhẹ, rồi lại một chút, một chút, một chút....và rất nhiều nhiều chút. Kết quả, lão đang nằm im re cho tôi xoa đầu phải bật dậy, nước mắt nước mũi chảy ầm ầm, lao vội vào nhà vệ sinh, rửa mặt.

Tôi đứng ở cửa nhà vệ sinh, cười ngất nga ngất ngèo:

-"Anh trai thân mến, anh đã thấy ổn chưa?"

Thế rồi, mẹ tôi lại đứng ở cửa phòng lão chứng kiến hết mọi chuyện, hôm đó, tôi nhận 1 trận cuồng phong:

-"Tại sao tao lại đề ra được đứa con gái ác độc thế này?"

Vâng, vâng, con ác độc!

**

Tôi ác độc cũng có cái lí do của tôi chứ, hôm tôi thấy trong người hơi sốt sốt, liền báo với mẹ tôi:

-"Con bị sốt rồi mẹ ơi!"

Biết mẹ tôi nói gì không, bà liếc xéo tôi một cái, không thương tiếc mà lên giọng:

-"Mày lại không muốn rửa bát chứ gì, vừa rồi còn nhảy dây hồ hởi thế kia mà, lười biếng!"

Đó, bắt công không, lão ốm, bố mẹ chạy thuốc thang, tôi ốm, bị hắt cho một gáo nước lạnh.

Lão anh trai kia vừa nghe tôi nói thế, đã chạy từ phòng ra, xắn tay lên lao vào:

-"Nấm đề đó, anh rửa cho!"

Tôi ghét nhất cái kiểu giả nai này của lão, trước mặt mẹ bao giờ cũng cố gắng xây dựng hình ảnh anh trai tốt.

-"Con lên phòng học đi, để nó tự làm, có mỗi mấy cái bát, còn lười không thêm rửa!"

Mẹ buông lời cay đắng, xong đi ra ngoài, lão đứng lại nhìn tôi, chốc lão vẫn lì lợm:

- "Đứng dậy đi, anh rửa thay cho Năm mà!"

Tôi cúi, đá đều, cổ găng rướn cổ lên nói thật to cho mẹ nghe:

- "Xéo lên phòng, đi đi, lên mà học hành cho giỏi giang, cho bố mẹ nở mày nở mặt, cho cái gia đình này rạng rỡ, đừng có giống như tôi, học ngu, lại còn lười biếng giả vờ ốm đau, làm ô nhục thanh danh dòng họ, hại bố mẹ lo lắng xấu hổ, lên nhà đi!"

Lời nói của tôi làm lão tím mặt, lão còn chưa kịp lên tiếng, tôi đã thấy bóng mẹ đứng phía sau, tay lăm lăm cán chổi, chết toi, ma ma tổng quát tức điên lên rồi!

- "Mai Hương, con giỏi lắm, ĐỨNG DẬY NGAY!"

Mẹ tôi hiếm khi gọi tên thân mật thế này lắm, khi cái tên được xướng lên, có nghĩa, bà đang điên tôi lắm rồi, tôi nhắm mắt, bao uất hận dồn lại tôi hét toáng:

- "Tại mẹ đối xử bất công với con trước, con chỉ nói sự thật, mẹ cứ bênh anh chăm chặp, còn con thì sao, con là con ruột của mẹ mà, tại sao không bằng một đứa con rơi nhặt về như vậy?"

Lời nói ra rồi, biết làm sao mà rút lại đây, tôi vừa nói cái gì thế? Tôi vừa lỡ lời nói bậy gì rồi đúng không?

Lão tái mặt, còn mẹ gân xanh trên trán đã nổi lên.

- "Mày nói cái gì, mày nói lại xem?"

Mẹ tôi cúi gầm rồi, cán chổi dơ lên cao, tôi nhắm nghiền mắt, lăm lăm đánh đi, mẹ đánh chết con đi!

- "Báp..báp!"- Âm thanh khô khốc vang lên, tôi hé mắt ra, đã thấy gã "anh trai" đứng trước mặt, lão đã anh dũng nhận thay cho tôi 2 cán chổi.

Mẹ lỡ tay đánh hấn, xót ruột bảo:

- "Vũ Minh, Tránh ra, mẹ phải cho cái đứa mất nết này một trận!"

Tôi căng căng:

- "Anh tránh ra, tránh ra đi!"

Lão xoay người lại, đau khổ nhìn tôi, lần đầu tôi thấy lão khóc hay sao ấy, lao túm lấy vai tôi, khó khăn thốt ra mấy chữ:

- "Năm...em ghét anh đến như vậy à?"

Còn.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Lâm Vũ Minh...em ghét anh!

#Anh_trai:

Tôi là Mai Hương...

Kể nốt chuyện hôm qua, lúc thấy lão bám vai tôi, mắt đỏ hoe, khó khăn hỏi một câu:

- "Năm....em ghét anh đến như vậy à?"

Mọi người không biết đâu, anh trai đáng kính của tôi chưa bao giờ khóc đâu nhé, chả hiểu sao lúc đó lại có thể xúc động như vậy, làm tôi cũng bối rối theo, ghét lão à, ghét, ghét chứ, ghét cay ghét đắng, ai bảo lão vô duyên vô cớ chiếm hết tình cảm của người khác. Ai bảo lão cướp hết mọi thứ tốt đẹp trên thế giới này mà đang lẽ chúng phải thuộc về tôi.

Thế mà đối mặt với lão, tôi lại ú ớ:

- "Không...không ghét, không ghét...."

Thấy lão thờ phào một cái, tôi còn tính bồi thêm 1 câu: không ghét, vì cực kì ghét!

Nhưng chưa kịp nói đã thấy bố từ trên phòng đi xuống, thấy bố, lão xấu hổ hay sao ấy, lão bỏ tôi ra, lau thật nhanh cái hạt nước vừa đọng trên mắt, rồi lủi lên phòng. Mẹ thấy vậy cũng cất chổi, hừ lạnh với tôi:

- "Con cái mất nết!"

Xong bà cũng bỏ vào phòng luôn, để lại tôi một mình chùng hững giữa phòng với bố. Nói thật, trong nhà mẹ là người hay đánh đòn tôi, hay chửi tôi, nhưng tôi lại sợ bố hơn, bố ít khi mắng mỏ lắm, nhưng lời nói của bố bao giờ cũng có sức sát thương rất cao.

Bố cuối cùng lên giọng:

- "Có chuyện gì?"

Tôi sợ bố, thế rồi tôi chả hiểu sao lại bịa ra lí do hết sức điên rồ:

"Anh thấy con rửa bát hay quá thì tranh rửa với con, con không cho thế rồi anh... khóc nhè!"

Tôi nói hình như hơi to, hại ai đó trên phòng nghe xong thì ho sặc sụa.

Bố nghiêm mặt:

"Mai Hương, con chinh đồn lại tư chất đi, lớn rồi, nghiêm túc vào, đừng có lúc nào cũng như trẻ con vậy!"

Đấy, bố tôi ít khi nói lảm, mà hề cứ nói là y như "xát muối" vào tim tôi.

Bố nhìn tôi thêm 1 lượt, rồi chả hiểu nghĩ gì, cuối cùng ông lại cất giọng:

"Anh trai con, nó khổ lắm... vậy nên, con liệu hồn mà cư xử cho đúng mực làm em, con còn vợ vẫn nữa, thì đừng trách bố, nghe rõ chưa?"

Càng nói, bố càng xúc động mạnh, 3 cái chữ cuối bố còn gần như hét lên, khiến tôi run lấy bầy, tôi gật đầu:

"Rõ, rõ rõ, con rõ rồi!"

Vâng, con rõ lắm, giờ thì con rõ lắm rồi đây, mẹ về phe hán, bố cũng về phe hán, bênh vực hán, con là một mình một thuyền trong cái gia đình này, con rõ lắm rồi, thưa bố!

T___T

**

Kể từ khi nghe lời giáo huấn vàng ngọc của bố, tôi liền nảy ra trong đầu 1 suy nghĩ, là, muốn sống tốt trong cái nhà này, trừ phi, nước sông không phạm nước giếng, nghĩa là, tôi sẽ tránh mặt lão, tôi sẽ coi sự tồn tại của ông anh trai là hư vô, là không khí!

Chiến tranh lạnh được 3 ngày, lão gọi tôi không thưa, tôi tự đạp xe đi học, tôi tự về, áo lão thay ra, tôi không thêm giặt hộ cho nữa.

Tôi thấy lão có vẻ khó chịu lắm!

Phải rồi, không có người giặt quần áo cho thì chả khó chịu à?

Thế rồi hôm đó bố mẹ về quê đi ăn cưới, tôi phải ở nhà một mình với lão, a, ác mộng thực sự bắt đầu rồi. Tôi không biết nấu ăn, trời ơi, tôi có thể làm mọi chuyện trừ việc nấu ăn, tôi đang nấu nước pha mì tôm đã thấy lão xuống bếp, nhìn nồi nước sôi lão hỏi:

"Nắm nấu nước làm gì vậy?"

Tôi im re.

"Nắm định ăn mì sao?"

Tôi vẫn tiếp tục im re.

Tôi biết lão khó chịu lắm, nhưng kệ, lão là "động vật" quý hiếm, nằm trong sách đỏ của gia đình, lỡ tôi có nói gì không phải làm "tổn thương" lão, có phải bố mẹ sẽ giết tôi không, chỉ bằng im lặng.

"Nắm đừng ăn mì, đợi anh, anh nấu cho Nắm ăn!"

Mắt tôi bắt đầu hơi sang sáng, tôi dễ bị kích động bởi chuyện ăn uống lắm.

Nhưng mà, tôi đề ra đã mang cái tính cứng đầu, trong lòng thì muốn lắm rồi đó, nhưng mà ngoài mặt vẫn lạnh lùng.

Nước trong nồi sôi sùng sục, tôi cứ ung dung nhấc ra, tới lúc quên mất một chuyện chưa cực kì quan trọng là quên đeo bao tay, đã thấy tay bỏng rát, lão thấy thế thì lao tới, lấy cái xoong trong tay tôi ra:

"Nắm đưa đây cho anh, cẩn thận bỏng bây giờ!"

Mồm lão độc như gì, tôi vừa kịp giằng lại cái xoong, nước nóng đã đổ hết lên tay, cảm giác đau đón lan tỏa khắp tay rồi đến người, mặt tôi méo mó, đau muốn chết, nhưng mà người hoảng hốt mới chính là ông anh trai tôi. Lão cầm tay tôi chạy nhanh lại chỗ vòi nước, thế rồi vừa cầm tay tôi dí vào nước, lão vừa bực tức hét toáng lên:

"Anh đã nói rồi, em còn bướng, đã thấy tai hại chưa hả, em cứng đầu vừa vừa thôi, Nắm!"

Lão chửi tôi, vâng, tôi có nghe nhầm không, lần đầu tiên lão cáu lên với tôi như vậy, thế rồi cũng không biết là vì ngạc nhiên, xúc động, tủi thân hay do bỏng tay đau quá nữa, tự nhiên tôi nấc nấc rồi khóc luôn, chắc là đau quá thôi, lão thấy tôi khóc, thì mặt tái đi, mặt lão đau khổ hết đũa trẻ con:

"Nắm đau lắm à, anh xin lỗi, anh xin lỗi!"

Cuối cùng, vừa đau vừa bực mình, tôi đáp trả lão 1 câu:

"Đau, đau muốn chết đây này... Vũ Minh, em ghét anh!"

Lão nghe xong, mặt nghệt ra luôn!

Còn....

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 4: Lâm Vũ Minh...anh dám bán đứng em?

Mai Hương đây,

Cái vụ ăn mỳ tôm không thành công lắm. Hôm đó bị ông anh trai mắng cho một trận, làm tôi tủi thân khóc luôn.

Đùa chứ tại đau tay quá thôi, chứ lão anh trai kia, làm sao đủ sức làm tôi khóc?

Tôi kể tiếp vụ đau tay đỡ khóc đỡ cười cho các bạn nghe.

Đau tay có cái hay của nó, bố mẹ về thấy tôi đau tay thì hỏi han liên tục, lại còn được miễn rửa bát, trong lòng cảm thấy vui quá!

Bố tôi còn ân cần hỏi: "tại sao?"

Tôi còn chưa kịp khai hẳn ra thì mẹ đã dội cho một chậu nước lạnh:

- "Hậu đậu chứ còn tại sao nữa, con Mai Hương không biết bao giờ mới lớn được!"

Tôi uất ức, hét toáng lên:

- "Chẳng phải tại con, tại anh ấy, đổ nước lên tay con!"

Lão đang ăn com, nghe tôi nói thì suýt nghẹn, ngược đời mắt ngay thơ vô số tội lên nhìn tôi, nhìn cái gì mà nhìn, oan lắm hay sao mà nhìn?

Mẹ không nói thêm gì nữa, bố cũng chẳng nói thêm gì, bữa ăn cứ thế trôi qua một cách bình yên một cách lạ lùng.

Các bạn thấy không, rõ ràng có sự bênh vực không hề nhỏ ở đây.

Tối, lão lên phòng tôi, lão kéo ghế ngồi cạnh bên:

- "Nắm đưa tay cho anh!"

Tôi già cầm giả điếc, thế rồi lão cũng chẳng cần tôi cho phép nữa, lão tự tiện lấy tay tôi, mờ băng ra, rồi thoa lớp kem mờ lên. Ban đầu còn nhột nhột, tôi toan giật tay ra, nhưng càng về sau, cảm giác mát lạnh dễ chịu kinh khủng, thế rồi tôi để yên, mặc cho ông anh trai muốn làm gì thì làm.

Lão bôi xong thì toan về phòng, tôi gọi với lại:

- "lâm Vũ Minh, anh đứng lại coi, em có chuyện muốn nói!"

Tôi chủ động gọi tên lão, lão giật mình suýt đánh rơi cả tuýp thuốc mờ.

- Có chuyện gì sao Nắm?

- Em đau tay!

Thấy tôi nhăn nhó, mặt lão cũng nhăn lại khó coi, lão nhẹ giọng:

- Thôi nào, Nắm ráng chịu ít hôm đi, rồi nó sẽ khỏi!

- Nhưng còn bài tập, em còn chưa chép, anh thông minh như vậy, nhất định hiểu ý em!

- Ý Nắm là...

**

Tối đó lão kéo ghế sang phòng tôi, ngồi cặm cụi chép bài cho tôi, làm bài tập cho tôi, xong còn bị tôi dụ vẽ thêm cho 1 bài báo tường.

Các bạn thấy không, chỉ cần mấy lời ngon ngọt liền có thể mua chuộc được cả mấy đứa IQ cao, tôi nể tôi quá đi mà!

Tôi cứ ngồi nghịch hết cái này cái kia, thỉnh thoảng nhắc nhở lão:

- Chữ gì mà xấu như gà bới, anh nắn nét một chút thì chết ai à?

- Anh nắn nét lắm rồi đấy, đây, Nắm nhìn vở anh này!

Lão xòe quyển tập của lão ra, ôi trời ơi, cái gì thế này, chữ xấu "ma chê quỷ hờn", chẳng hiểu sao lão học giỏi thế mà lại viết chữ xấu thế này!

Ngồi không cũng chán, tôi lần quay ra ngủ lúc nào không hay, sáng ra thấy mình ngủ trên giường, chăn màn đầy đủ, lại bỗng nhiên thấy...cảm động.

Sự cảm động đó kéo dài chẳng được lâu, tôi nghe thấy mẹ gọi tôi dưới nhà:

-Con Mai Hương, mày xuống nhà ngay cho mẹ!

Lúc tôi xuống đến nơi, đã thấy mẹ cầm roi mây, trên tay mẹ là tập bài kiểm tra, nét chữ quen quen, chết, là của tôi, bài kiểm tra với những con số đáng nể: 2,3, 1,3,4,2,...

Mẹ tôi mặt đỏ bừng bừng, bà gào lên:

-Mai Hương, mày học hành như thế này, ăn cơm không thấy xốt hả?

Tôi ương bướng:

-Con học dốt, thôi, mẹ đừng nói nhiều nữa, cứ đánh con đi!

Cái mồm đúng là làm hại cái thân, vừa nói xong một câu, đủ chọc tức mẹ tôi, mẹ tôi vung roi lên, tiếng roi mây nghe thật đáng sợ. Câu hỏi hiện lên trên đầu tôi: Ai đã tìm ra tập bài kiểm tra đó, tôi rõ ràng đã dấu kĩ lắm rồi cơ mà!

Khi roi mây chạm mông, tôi bỗng nhiên sáng dạ ra, kẻ hôm qua ở trong phòng tôi, lục cặp tôi, chẳng ai khác, ngoài ông anh trai đáng kính.

Lão từ phòng đi xuống, thấy mẹ đánh tôi thì hoảng quá, vút cả balo, lão tới li lợm giữ tay mẹ:

-Mẹ, đừng đánh em, đừng đánh Năm nữa!

Ha..ha, thật giả tạo, thật đáng ghét, cái con người này, tại sao lại có thể như thế chứ, tôi bỗng nhiên nở nụ cười trào phúng, tôi hét toáng lên:

-Lâm Vũ Minh, đồ giả tạo, tôi ghét anh!

Còn.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Năm báo thù

#Anh_trai:

#5: Năm báo thù.."anh trai"

Tôi là Mai Hương, và tôi có một ông anh trai khôn nạn nhất trên đời, ngoài mặt thì lão giả tốt với tôi, nhưng trong bụng lão là một bầu trời xấu xa!

Lão bán đứng tôi, dám đưa cái "bí mật to lớn" tôi cố gắng chôn dấu ra phanh phui trước mặt mẹ. Tôi bị ăn một trận roi mây nhưng tôi không phục.

Lão không giải thích gì, lão im lặng khi tôi hét vào mặt: "Đồ giả tạo!"

Anh trai thân mến, anh cứ chờ đi, chờ đi xem tôi báo thù anh thế nào!

**

-"Năm!"

-"Năm đợi anh!"

-"Năm, em còn đau tay mà, đừng đi xe đạp, lên đây anh chờ đi!"

-"Năm...!"

Năm với Mốc cái gì, Gọi cái gì nữa mà gọi, tôi bức mình đạp xe thật nhanh đi học. Để mặc lão đạp xe sát phía sau, ghét nhất cái thể loại người, vừa đánh vừa xoa thế này!

**

Tôi lên lớp, tâm trạng méo mó nhăn nhúm khủng khiếp, đang ngồi chống cằm nghĩ cách trả thù đã thấy một anh trai lớp trên ló đầu vào, vẫy tay với tôi:

-"Em gái Vũ Minh, ra đây ra đây anh nhờ!"

Lại là "em gái Vũ Minh" sao tôi ghét phải nghe cái tên này như vậy, tôi bức dọc bước ra, anh ta thấy tôi thì túm lấy tay kéo đi vội:

-"Anh trai bé vừa nãy đau đầu bất tỉnh, bọn anh đưa lên phòng y tế rồi, em lên đó với anh trai nhé!"

Cứ? Lão bị đau đầu bất tỉnh sao, sáng ra vẫn thấy khỏe re đấy thôi!

Nói vậy chứ, tôi cũng thấy hơi...lo lo. Đừng có tưởng tôi độc ác đến mức quên cả đạo đức con người nhé, tôi xin trịnh trọng nhấn mạnh lại là, tôi vẫn là một công dân lương thiện.

**

Tôi đi qua đây lớp trên, thấy chị Na, tôi lại ới một tiếng:

"Chị Na ơi, anh trai em ốm rồi, chị lên thăm đi!"

Tôi thấy chị Chi đang cầm cùi đan khăn len, tôi cũng ới một tiếng:

"Chị Chi ơi, anh trai em ốm rồi, chị lên phòng y tế đi!"

Tôi ra chỗ hành lang lớp C thấy chị Giang bí thư đoàn trường, tôi cũng ới một tiếng:

"Anh Vũ Minh bị ốm chị ơi, chị lên phòng y tế gấp!"

Tôi còn "vô tình" gặp thêm chị Phương, chị Mai Anh, chị Thanh Trúc, Nhật Lệ... toàn mấy chị hay qua nhà tôi đưa quà cho lão. Nay có dịp, hội ngộ một chỗ cho vui!

Anh trai quốc dân kia thấy thế thì hoảng quá, cứ nhéo nhéo tôi: "Bé làm gì vậy, anh bé đang bị đau đầu đó, gọi mấy bà này lên, cho ông đau đầu chết luôn à?"

Tôi nhếc môi cười cười: "Chết sao được, anh trai em khỏe như trâu ấy!"

Anh trai kia bắt lực, cuối cùng vẫn chịu thua tôi!

**

Ông "anh trai" yêu dấu của tôi đang nằm trong phòng y tế, tôi vừa vào đã đánh tiếng:

"Anh ơi...anh ốm rồi à?"

Lão nằm im re, mặt mày tái tái, thể quái nào tôi nhìn vào đúng như lão bị ốm thật, này giờ tôi còn định ninh là đùa chứ!

Tôi sờ tay lên trán, lên mặt lên môi một lượt, nóng nóng, môi thì trắng nhợt ra, lão cứ nằm im, tôi cũng thấy hoảng, hoảng chứ, lão ốm rồi, tối nay..... ai giúp tôi giặt quần áo, và chép bài! T___T

"Anh ơi, anh trai em bị sao thế này, anh có biết không, bị thế này rồi liệu có sống được nữa không hà anh?"

Tôi để ý thấy anh trai kia giật giật môi, chắc tôi hơi ác mồm ác miệng quá đây mà.

"Anh không biết, chắc tụt huyết áp thôi, em vừa nói anh trai khỏe như trâu mà!"

"Khỏe thì khỏe chứ, trâu cũng có lúc ốm mà anh, thôi anh ra ngoài đi, để em ở đây một mình với anh trai em!"

Anh trai kia đi ra ngoài, tôi ghé môi thì thầm vào tai lão mấy lời, tôi thấy lão đang nằm im bỗng nhiên giật mình 1 cái!

Haha, lộ nguyên hình rồi nhé!

Anh trai thân mến, anh còn non và xanh lắm, anh còn dám bày cả trò này để lừa em sao?

Mai Hương kể đến đây thôi, phần suy luận tại sao Mai Hương biết tông Vũ Minh kia đóng kịch, nhường cho bạn đọc suy đoán, thử xem ai đoán đúng câu nói mà Mai Hương nói với "anh trai" nhé!

À chứ, phần sau thú vị lắm á, anh Vũ Minh nhà Mai Hương vẫn tiếp tục bị ăn hành à! Khó thân anh...v.v haha.

còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Anh trai tôi...dối

#anh_trai:

#6: Anh trai tôi...giận dối:

Lại là Mai Hương đây, giải đáp chương trước: tại sao tôi lại biết anh trai già ốm!

**

Tôi cúi người nói thì thầm vào tai anh trai:

"Anh Trai, anh hóa trang kém lắm, nhìn này...thế này thì lát mấy chị vào thế nào cũng biết anh đóng kịch thôi!!!"

Tôi xòe tay, quyết lên má lão một cái...cười lớn.

Lão giật mình, he hé mắt nhìn tôi, cuối cùng ngồi bật dậy, túm lấy tay tôi, lôi tôi ngồi xuống giường:

"Năm à...!"

- "Nắm, Nắm đừng dỗi anh nữa, Nắm đừng có im lặng với anh nữa có được không...anh khổ tâm lắm!"

Lão đừng nhắc thì thôi, lão nhắc lại, tôi lại điên hết cả người mấy vết roi sáng nay còn đau lắm, con người trước mắt tôi thật quá nguy hiểm, lời hắn nói, khuôn mặt đáng thương của hắn, tôi nhất quyết sẽ không tin.

Tôi đá đều:

- "Anh trai kính mến, Nắm im lặng với anh, thì còn có nhiều người nói với anh mà, không có gì phải khổ tâm cả!"

Tôi nói xong thì đứng dậy, đi ra cửa:

- "Các chị còn đứng ngoài đó làm gì, anh trai em nói muốn gặp các chị kìa!"

Các chị liền nhanh chóng bước vào!

Tôi sung sướng bước ra ngoài phòng y tế, oa, gió hôm nay sao mà mát thế, trời hôm nay sao mà xanh thế, nếu như cái mộng không có mấy vết roi mây thì hôm nay đích thị là một ngày tuyệt vời.

Anh trai quốc dân kia chặn trước mặt tôi, mặt bối rối:

- "Em gái Vũ Minh, bé đừng giận anh trai nữa được không, anh là người bày ra trò này, không phải anh trai bé!"

Tôi liếc anh ta:

- "Em tên là Mai Hương, thưa anh, còn chuyện ai bày trò, anh nói với em làm gì, em đâu có quan tâm!"

Bất lực, anh ấy nói với theo tôi: - "Bé ngốc lắm!"

Ngốc, ngốc cái con khi!!!

**

Trưa đó, anh trai đáng kính về sau tôi, lão bước vào nhà, mặt mày tiu nghỉu, lão đi thẳng lên phòng, đến giờ ăn cũng chẳng thèm xuống.

Lão làm cái quái gì vậy chứ, chẳng phải người bỏ ăn nên là tôi à, bố mẹ lại lo lắng, lên tận phòng gọi, lão nói cái gì mà mẹ xuống nhà, bảo tôi ăn cơm đi, không phải chờ cho lão.

Lão buổi chiều hay ra khỏi nhà làm gì đó, vậy mà hôm đó tôi không thấy lão ra khỏi phòng, chẳng phải tôi quan tâm gì đâu, chỉ là...chỉ là...không rõ, thấy cánh cửa phòng lão đóng im ỉm cả buổi, thì tò mò!

Buổi tối, mẹ phái tôi lên gọi lão xuống ăn cơm, tôi lê cái mộng đầy thương tích lên gõ cửa phòng lão, cất giọng:

- "Anh, xuống nhà đi, cả nhà chờ cơm!"

Gọi mấy lần, lão chẳng thèm trả lời, tôi tự tiện mở cửa phòng lão, lão đắp chăn nằm ngủ, tôi gọi không thèm thưa, lay cũng chẳng thèm ừ hừ gì.

- "Cái thái độ khi gió này là gì hả, anh trai?"

Im lặng.

Tôi tức điên, bỏ xuống nhà, im lặng à, thái độ à, vậy thì nhịn đi, tên anh trai đáng ghét!

Cuối cùng hôm đó, chẳng hiểu sao, tôi cũng không ăn ngon miệng gì cả, lần đầu tiên tôi thấy lão chơi chiến tranh lạnh kiểu này, cảm giác...khó chịu.

**

Trên đời có một thể loại người, ít khi giận dỗi, nhưng một khi đã dỗi, là dỗi rất lâu. Tôi lại tuyệt đối không phải loại đó, tôi dễ giận, dễ quên, nhưng mà...ý tôi là cái ông "anh trai" kia kìa, lão khó ở hay sao mà đã chơi cái trò im lặng này với tôi 1 tuần liền, lão tránh mặt tôi triệt để, tôi ở đâu, lão liền tránh mặt ở đó, mà có gì mà dỗi chứ, chỉ là... "rừ" mấy chị đến góp vui thôi mà T___T lão có cần phải giận thế không?

Lão bây giờ đi học trước, không thèm chờ tôi, ăn cơm không thèm nói chuyện, áo lão thay ra, lão tự giặt luôn!

- "Hai đứa có chuyện gì à?" –Bố tôi hỏi trong lúc ăn cơm.

Tôi sợ bố, mà cũng chẳng biết nói thế nào, thế là cười cười vờ vai lão:

- "Làm gì có chuyện gì, anh trai nhì, vẫn tốt mà!"

Lão nghe xong, buông đũa, lạnh nhạt nói:

- "Con no rồi, xin phép lên phòng!"

Ha ha, cái cảm giác gì thế này....

Anh giỏi lắm, anh trai ạ!

**

Hôm nọ đang đi nghênh ngang ở sân trường, có tên trong đội cờ đỏ chạy lại túm lấy áo tôi:

- "Học sinh lớp nào, đọc tên họ, mặc sai đồng phục quy định, chuẩn bị lên phòng đoàn chịu phạt nghe chưa!"

Tôi còn chưa hết sock đã thấy chị Giang bí thư đoàn chạy ra, thấy tôi chị ấy cười thân thiện:

- "Em gái của Vũ Minh đó, em bỏ qua cho bạn ấy đi!"

Tôi cười thầm trong lòng, có anh trai làm bên đoàn đội cũng có cái hay ấy nhỉ, thế mà lão từ đâu xuất hiện, mặt lạnh tanh, nhìn thẳng bé kia, nghiêm giọng:

- "Đó....không phải em gái anh, cậu cứ ghi tên và phạt như bình thường!"

What?

Cả tôi, cả chị Giang, đứng hình....

Lâm Vũ Minh, anh gọi lắm!

Còn...

Vũ Minh ca, chap sau ca lại bị hành nữa rồi v

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Lâm Vũ Minh... Anh ghen à?

Tôi là Mai Hương, và Mai Hương hôm nay đang phải ở lại dọn vệ sinh trường học. Chuyện này phải cảm ơn anh trai yêu quý của tôi. Vừa học xong 5 tiết, còn phải ở lại dọn nhà vệ sinh, ai đó làm ơn hãy giết tôi đi!

**

Lâm Vũ Minh, anh trai yêu quý của em, thù này em nhất định trả.

Vừa quét, tôi vừa đập cái chổi thật mạnh trên nền gạch, tôi vẽ cái mặt ông anh trai dưới đất (vẽ xấu lắm) tôi viết 3 chữ Lâm Vũ Minh lên rồi cứ thế tôi lấy cái chổi quét đi quét lại thật mạnh, tưởng tượng ra cái mặt lão đang bị mấy nhát chổi này chà đạp... cảm giác thật hả hê.

Haha, thấy tôi có ngớ ngẩn không, nhưng mà tức điên không chịu được...

Trời thì đã trưa, cái bụng reo ầm ĩ, tôi còn chưa dọn xong. Thật là muốn khóc!

- "Cậu là học sinh lớp nào...sao lại đứng ở nhà vệ sinh nam thế này!"- Có cậu bạn lớp nào đó đi vào rồi hỏi thăm tôi. Tôi xấu hổ trả lời:

- "Bị phạt!!!" T__T

- "VẬY HẢ, ĐỂ TÔI GIÚP CẬU!"

Cậu ta cười cười rồi bước hẳn qua chỗ tôi, xắn tay lên cùng tôi dọn dẹp.

Có thêm người, chẳng mấy chốc đã dọn gần xong, lúc 2 đứa đang tán gẫu vui vẻ thì nghe tiếng bước chân phía sau, ngược lên nhìn thì lại vừa hay là khuôn mặt táo bón của ông "anh trai".

Gì, lão còn chưa về nhà cơ đấy!

- "Năm, về nhà với anh!"

Năm??

Oa, cả 1 tuần nghe lão gọi lại cái tên này, cảm giác..."thân thương" thế nào ấy, lão hết chiến tranh lạnh rồi à, hay là lão trúng gió. Anh trai à, tiếc rằng bây giờ em đang nóng trong người đây!

Tôi im lặng, nhưng mà cậu bạn kia lại đã lên tiếng:

- "Ài vậy, anh trai cậu à?"

- "Không phải!"

Lão tím mặt!

- "Về với anh!"

Lão vẫn kiên nhẫn nhắc lại, cuối cùng tôi phải lên tiếng:

- "Chưa xong, chưa về, anh hài lòng chưa hả, Lâm Vũ Minh!"

Cậu bạn kia còn nhanh miệng chen vào:

"Cậu ấy còn chưa làm xong, với lại anh đâu phải anh trai, có quyền gì ra lệnh?"

Lão nghe xong, cảm thấy như bị đá kích, quay hẳn sang liếc nhìn sang cậu ta:

"Tôi không nói chuyện với cậu!"

Cậu bạn kia đứng hình!

Thú vị rồi, lần đầu tiên tôi chứng kiến cái khẩu khí này của anh trai, thật không ngờ trông lão hiền vậy mà...

Tôi còn chưa kịp phản ứng gì đã nghe lão chốt lại 1 câu:

"Mẹ vừa gọi hỏi sao em còn chưa về, đây, Năm muốn tự mình giải thích hay là để anh "giúp"!"

Thấy không, thấy không, tôi đã nói rồi mà, ông anh trai yêu quý này của tôi không phải dạng vừa đâu, còn lời cả mẹ ra để uy hiếp tôi, thật là quá đáng.

Cuối cùng, ương bướng đến mấy, nghe đến chữ "mẹ" tôi cũng phải rút lui, vẫn là ngoan ngoan theo lão về nhà!

**

Cả đoạn đường về nhà chúng tôi chẳng nói gì với nhau, rốt cuộc tới khi về tới nhà tôi mới phát hiện ra một chuyện.

Lão lừa tôi!

Bố mẹ đã sớm về quê ăn đám giỗ, thế mà lão dám bịa chuyện mẹ gọi tôi về để lừa tôi, Lâm Vũ Minh, anh to gan lắm.

Thấy lão lúi húi nấu ăn trong bếp, tôi uất hận hét lên:

"Lâm Vũ Minh, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

Lão không thèm ngoảnh mặt, cứ tập trung nấu nướng, lát sau bê ra trước mặt tôi một bát phở nghi ngút khói:

"Năm ăn đi!"

Tôi bướng bỉnh không ăn:

"Anh mau giải thích, tại sao lại lừa em!"

Cuối cùng, có biết lão trả lời thế nào không?

Lão chỉ nói vồn vện 1 câu:

"Năm ngốc lắm, anh không muốn, không muốn Năm chơi chung với mấy thằng con trai khác!"

What?

Lão nói xong, thì mặt đỏ bừng, lão kêu mệt không muốn ăn rồi bỏ lên phòng ngủ, mình tôi ngồi hắc mỗ ngây ngốc dưới bếp 1 mình.

Rốt cuộc thì đây là ý gì hả anh trai????

còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Năm ơi...anh sợ!

#anh_trai:

#8:

Tôi là Mai Hương. Mai Hương đang rất no.

Chẳng có gì đặc biệt sau khi ăn bát phở do ông anh làm thì tôi cảm thấy rất buồn ngủ.

Căng da bụng chùng da mắt là điều không tránh khỏi.

Tôi lên phòng, thế nào mà thấy ông anh trai nằm chính ỳnh một "đống" trên giường mình.

"Vũ Minh, anh làm cái quái gì trên giường em vậy, mau cút về phòng!"

Lão nằm im, tiếng thở đã đều đều, tay còn ôm chặt con gấu bông của tôi.

Chuyện quái quỷ đang diễn ra vậy, lão đi nhầm chuông à?

- "Vũ Minh, anh còn không dậy, em sẽ đá đít anh đấy!"

Tôi to tiếng đe dọa, lão bất chấp, cựa người nhẹ rồi lại say sưa ngủ, lão đâu phải loại người có thể ngủ say như thế này, là cố tình đúng không?

Một tia ý nghĩ ác độc xuất hiện trong đầu tôi.

"Anh trai" yêu dấu, là anh làm khó em trước đấy nhé!

**

Tôi lại hết buồn ngủ, cảm giác phấn khích khiến cho dây thần kinh tinh táo tức thì, tôi lao qua chỗ bàn học, lấy hết son móng tay, son môi, phấn, macara, rồi ôm hết lại giường.

Lão thích chơi trò ngủ say thì tôi sẽ cho lão ân hận khi chọn sai đối tượng, sai địa điểm. Tôi cầm tay lão, chu choa, tay đẹp kinh khủng nha, tay con trai gì mà dài dài thon thon, móng tay cắt tỉa sạch sẽ gọn gàng. Gặp đúng người rồi, anh trai yêu dấu, sẽ biến nó thành kiệt tác, tôi kĩ công nail từng ngón một, đỏ, xanh, vàng, kim tuyến long lánh, đủ loại. Xong xuôi, lão vẫn ngủ khi khi!

- "Vũ Minh à, anh sẽ phải cảm ơn một người trang điểm có tâm như em, hahaha!"

Tôi nhìn sản phẩm do mình tạo ra, cười lăn cười bò!

Hết tay rồi đến chân, xong xuôi thì lên mặt, lúc đang lên màu son cho lão, tôi nghe thấy chuông cửa, cảm thấy thật bực mình, "cảm hứng nghệ thuật" đang lên cao, chẳng biết ai đến phá bình.

Tôi bực mình ném đồ nghề đi xuống nhà.

Tôi không biết ai đến nhà, nhưng nhìn cái ô tô Lexus đen bóng đỗ trước nhà, là biết người bấm chuông cũng không phải hạng tầm thường.

- "Chào cháu!"

Có hai người, một nam, một nữ, có vẻ là vợ chồng, người đàn ông thì cao lớn, trông ngầu hơn bố tôi, còn người phụ nữ thì có vẻ đẹp mặn mà trông hiền và xinh đẹp hơn mẹ tôi T__T. (Bố mẹ, con xin lỗi, con gái bắt hiểu!)

Tôi bối rối chào lại:

- "Chào cô chú, cô chú tìm ai?"

- "Đây là nhà anh chị Hùng Phụng phải không cháu, bố mẹ cháu đâu?"

A, ra là người quen của bố mẹ, tôi cười hớn hở, chẳng ngờ bố mẹ quen toàn người máu mặt thế này:

- "Đúng đúng, đúng là nhà bố mẹ cháu rồi, nhưng bố mẹ cháu về quê ăn đám giỗ, cô chú vào nhà chơi uống nước nhé!"

Tôi bỗng nhiên cảm thấy thật biết ơn mấy tiết học giáo dục công dân trên lớp, bây giờ, thấy không, tôi tỏ ra quá là lịch sự. Hai cô chú "nhà giàu" kia liền không từ chối đi thẳng theo tôi vào nhà. Lúc tôi rót nước mời trà thì người phụ nữ bỗng cất giọng nghèn nghẹn:

- "Cháu ơi, có phải, bố mẹ cháu,...à, có phải là cháu có một người anh trai không?"

- "Vâng!"

Bất công, sao tự nhiên hỏi lão, các vị đang nói chuyện với cháu cơ mà! Làm ơn hãy hỏi cháu đi!

- "Năm nay anh cháu bao nhiêu tuổi rồi?"

- "18, à chắc tầm đó, cháu cũng không rõ, có việc gì ạ?"

Bà cô kia nghe tới đó, tự nhiên tay run lấy bầy, suýt nữa làm rơi cái chén sứ Tàu của bố tôi xuống đất. T__T

- "Cô hỏi điều này, có phải hay không, anh cháu, là do bố mẹ cháu nhận về nuôi?"

What, cô xinh đẹp rót cuộc thì cô là ai vậy?

Tôi toan mở miệng trả lời: đúng rồi!

Thì đã thấy ông anh trai từ trên nhà chạy xuống, trông mặt lão khó coi khủng khiếp, lão túm tay tôi, cố gắng kiềm giọng xuống mức thấp nhất để không phải to tiếng:

- "Nắm lên phòng ngủ đi!"

Lần này thì cái chén sứ Tàu của bố chính thức rơi xuống đất, vỡ tan tành, bà cô xinh đẹp kia, có biết là lần trước cháu đã bị ăn một trận đòn vì lỡ làm vỡ 1 cái chén loại đó không hả, cô hãy giết cháu đi!

Tôi nuốt nước bọt, tiếc cái chén, bố mà biết thì ăn đòn nát đít.

- "Nhưng mà..." - Tôi ương bướng chống lại.

- "Anh bảo Nắm lên phòng cơ mà!"

Lão cúi lên,thế nhưng trông cái môi đỏ chót của lão, tôi không tài nào mà gần được, cơ mà vẫn bắt chấp li lợm đứng lại xem có chuyện gì.

- "Cháu là...có phải cháu là..."- Bà cô kia nói như mếu.

- "Xin lỗi, bố mẹ cháu không có nhà, cháu cũng hoàn toàn không quen cô chú, mời cô chú về cho!"

- "Nhưng, nhưng cô, cô quen cháu, bởi vì con là..."

- "Mời cô chú về cho ạ, bọn cháu còn phải đi nghỉ ngơi chiều nay còn đi học!"

Lão rành rọt phát ra từng chữ, nói xong, bà cô kia bụng mặt khóc nức nở.

Gi, anh trai tôi từ lớn đến nhỏ ít khi nặng lời với ai lắm, lão có tính giữ hình tượng cao, thế mà trước mặt bà cô xinh đẹp này, lại tỏ ra thiếu lịch sự khùng khiếp, lão nói xong, 2 người đó phải đứng dậy đi về, người ta vừa ra đến cổng, lão đã không thương tiếc mà đóng cửa một cái "rầm".

Chờ lão vào nhà, tôi còn chưa kịp hỏi tại sao, đã thấy lão ôm ngực đứng dựa vào tường, thở gấp gấp, cả người lão như sắp đổ xuống tới nơi. Tôi mà không nhanh chân qua đỡ, lão xác định đập mặt xuống nhà sml.

Lão bỗng nhiên ôm siết lấy tôi, cả người run lẩy bẩy, khó khăn cất giọng:

- "Nắm à...anh sợ!"

Lão làm tôi sợ theo, tại sao lão vừa hô báo cáo chồn đến vậy bây giờ lại yếu đuối thế này, tôi cuối cùng tò mò quá đành cất giọng hỏi:

- "Lâm Vũ Minh, có em đây, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?"

Còn....

(Vũ Minh à, khổ thân em tôi!)

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Lâm Vũ Minh...anh sao vậy?

#anh_trai:

#9:

Mai Hương đây, Mai Hương đang có chút bấn loạn đây!

Ông anh trai kính yêu mạnh mẽ của tôi vừa rồi đã run rẩy trong vòng tay tôi, gục đầu trên vai tôi và yếu đuối kêu...sợ!

Một chuyện chưa từng xảy ra, lúc đầu tôi còn tưởng là mình mơ đấy, nhưng mà lão đúng là sợ thật. Thế là tôi phải...dỗ dành lão.

Chưa bao giờ tôi được thử cảm giác xoa đầu lão tại vì lão hơn tôi gần 30 cm, hôm nay quả nhiên được mở rộng tầm mắt, tôi cứ đứng im, xoa xoa đầu ông anh trai, tóc lão xài dầu gì mà thơm thế, tôi cứ đứng xoa riết như vậy rồi con nhỏ nhẹ:

- "Thôi nào, ngoan, ngoan, đừng sợ, có em đây rồi!"

Ha ha, lão ngoan ngoan như cún để tôi xoa đầu rồi nghịch tóc tới chán luôn.

Bây giờ thì ổn rồi, con cún cao 1 mét tám đã....an giấc ngàn thu trên giường rồi!

Giờ tôi mới biết, một Lâm Vũ Minh trời không sợ, đất không sợ lại sợ bị...bắt cóc!

**

- "Nắm...Nắm qua phòng anh!"

Ồ...

Gọi cái quái gì, tưởng lão an giấc rồi chứ, hay vẫn còn sợ, định mình là thế tôi đành phải lê thân tàn sang phòng lão, tôi e cứ để lão sống trong nỗi sợ hãi như vậy, chẳng mấy chốc bố mẹ tôi sẽ phải nuôi báo cô một đứa tự kỉ. Tất nhiên không phải là tôi rồi!

Lão nằm trên giường, mặt mày tái tái, trông lão tệ hại khủng khiếp, anh trai yêu dấu, tại sao anh lại ra nông nỗi này chỉ sau khi gặp 2 người kia chứ. Tôi đến bên cạnh, thương hại mà hỏi han:

- "Gọi em có chuyện gì, vẫn còn sợ à?"

Lão khó nhọc mở mắt, lời nói như nài nỉ:

- "Nắm ở đây đi, Nắm xoa đầu giúp anh đi, anh đau đầu lắm!"

Lão sợ thì nói toẹt ra, còn bày đặt đau đầu, có phải ai cũng hoàn hảo mãi được đâu anh trai, tôi nín cười, nhìn bộ móng tay hoa hòe lè loét của lão, lại thấy...cung quá thể.

Và quan trọng hơn, chứng kiến được bộ mặt yếu đuối của lão, đủ làm tôi sung sướng rồi cả ngày rồi, tôi bắt được điểm yếu của lão rồi, vì niềm hạnh phúc lớn lao này, tôi quyết định sẽ...làm em gái ngoan một hôm.

Thế rồi tôi xoa đầu cho lão, các bạn đừng thắc mắc tại sao mỗi lần lão ốm lại kêu tôi xoa đầu, tôi chẳng có tài gì, thật, nhưng được cái matxa đầu cực giỏi nhé, bố mẹ cũng có kiểm chứng qua rồi!

Thế rồi một lúc thấy lão nằm thờ đờ đờ, biết là lão ngủ say rồi, tôi tính lò dò về phòng, thì lại thấy một thứ cực kì thú vị, thú vị cực kì, phải nói nhìn xong, tôi bỗng nhiên ngồi giữa nhà cười phá lên như một con điên.

Bài kiểm tra hóa 2 điểm của Lâm Vũ Minh, tuyệt vời!!!

Hơi sock đó, lão là học sinh giỏi môn này cơ mà! Mà thôi kệ, tôi tính dấu bài kiểm tra này đi, sau này về méc mẹ, còn nguyên nhân, không quan tâm..

Ồi! Cái ngày đẹp trời gì thế này, vừa được thấy bộ dạng yếu đuối, vừa bắt được bài kiểm tra điểm kém, thù lần trước, lại có cơ hội báo rồi.

Anh trai thân mến, em vẫn sẽ cố đối xử tốt với anh cho tới lúc mẹ về, hahaha.

**

Tâm trạng vui, làm cái gì cũng vui, tôi cứ hát líu lo suốt từ chiều tới tối, cuối cùng "dũng cảm" đưa ra một quyết định, đã sống tốt thì sẽ sống tốt nốt hôm nay, tôi sẽ làm một người em gái ngoan của Lâm Vũ Minh 1 ngày.

- "Vũ Minh, em đã nấu xong bữa tối rồi, anh ăn thử nhé!"

Lão vừa ngủ dậy, bước ra khỏi phòng, thấy tôi nói câu đó xong, lão suýt ngã về phía sau. T___T

Chắc thấy tôi mặc tạp dề nấu ăn...lạ quá hay sao ấy!

- "Nấu nấu sao?"

Tôi bắt đầu thấy anh ách ở bụng, nhưng vẫn niềm nở:

- "Ừ, em nấu, tự tay nấu, trưa nay anh không ăn còn gì, ăn thử đi!"

- "Có ăn nổi không?"

Tôi thấy môi mình giật giật 2 cái, lão tính xi nhục tôi bằng cái thái độ đó à?

- "Lâm Vũ Minh, rốt cuộc thì anh có muốn ăn hay không, hay em đi!"

Lão chạy vội xuống, cầm cái đĩa trong tay tôi, cười cười:

- "Ăn, ăn chứ, đồ Nấu nấu tất nhiên là anh sẽ ăn, nhưng... sao hôm nay Nấu lạ thế?"

Tôi cười, dơ cái môi còn dính chút cà chua lên đe dọa, lão sợ, cúi xuống ăn, nói thật, lần đầu nấu ăn nghiêm túc kiểu này, tôi thấy hơi hồi hộp.

- "Thế nào anh, được chứ?"

Lão ăn được một miếng, gạt gù như đúng rồi, vừa ăn đến miếng thứ 2 thì đã vớt thìa đó, chạy tít vào nhà vệ sinh....nôn thốc nôn tháo.

WTF?

Dờ đến vậy à?

Tôi ăn thử một chút, rồi thử thêm 1 chút, hơi nhạt, nhưng mà, cũng chẳng đến nỗi nào, lão làm cái gì mà thái quá lên như vậy?

Bực mình rồi đó, được một ngày tôi đối xử tốt, lão lại không biết tận dụng à, tôi lò dò lại nhà vệ sinh, định cất lời chỉ trích lão, nhưng chưa kịp nói, cảnh tượng trước mặt đã làm tôi đứng hình hoàn toàn.

Lâm Vũ Minh, "anh trai" đáng kính của tôi...đang nằm bất động trên sàn nhà!

Lão trúng độc thức ăn của tôi sao?

Tôi hoảng quá, cả người run lẩy bẩy, vớt cái môi lao vào đỡ lão dậy:

- "Lâm Vũ Minh, anh có cần làm quá lên vậy không, mới ăn có 1 thìa thôi mà, cũng đã nôn ra rồi còn gì?"

Lão khó nhọc mở mắt, cả người không trọng lực, bám lấy tôi:

- "Nấu à...anh...khó chịu lắm!"

Còn...

Đừng thắc mắc, chờ chap sau đi, nói nghe nè, hơi buồn đó!

ã th💎💎g6Y💎j%

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Vũ Minh... Bố mẹ có chuyện muốn nói với con

#anh_trai:

#10: Vũ Minh...bố mẹ có chuyện muốn nói với con!

Mai Hương đây, Mai Hương đang lo lắng phát điên lên đây.

Ông anh trai đáng kính của tôi vừa bị chính tôi...hạ độc.

Hu hu huh u...khốn nạn thật, tôi nào đâu biết lão bị dị ứng với hạt tiêu chứ!

Cảm giác gì thế này không biết, tội lỗi, tội lỗi lắm!

**

- "Em gọi điện cho mẹ nhé, anh có đúng là chỉ bị dị ứng thôi không đấy, sao trông anh tệ hại thế!"

Lâm Vũ Minh mà tôi quen, đâu có như thế này, trông lão như sắp chết tới nơi, ăn có tý ớt tiêu mà đã ra nông nỗi này sao. Tôi tính rút điện thoại gọi cho mẹ lão đã túm lấy tay, ngăn cản:

- "Năm đừng gọi, anh không sao, ổn rồi!"

Lão nằm trên giường, khuôn mặt tái nhợt, thế mà vẫn dám kêu ổn.

Lão càng nói vậy, tôi càng lo.

Mà...

Tôi lo á, tôi đang lo cho lão sao, ơ, từ bao giờ tôi lại nảy sinh cái loại cảm giác lo lắng này nhỉ, chắc là vì đạo đức con người thôi. Tôi nhân hậu mà!

**

- "Uống thuốc nhé!"

- "Không, anh không uống!"

- "Ăn chút bánh nhé, anh chưa ăn gì mà!"

- "Không, anh không muốn ăn!"

- "Hay uống sữa!"

- "Không...anh không muốn uống!"

Sự bình tĩnh của tôi chuẩn bị đi đến giới hạn, lão là trẻ con à, mẹ kiếp, tôi chỉ là trót dại cho lão ăn ớt tiêu thôi mà, có cần phải hành hạ tôi thế này không?

- "Lâm Vũ Minh, anh ngứa đòn à, nói mau, bây giờ anh muốn cái gì?"

Lão cười cười:

- "Năm...xoa đầu cho anh nhé!"

Lại xoa đầu, tôi là vì cảm giác tội lỗi thôi nhé, anh trai thân mến, tôi chuyển sang làm osin cho anh từ bao giờ?

Tôi nhẹ nhàng xoa đầu cho lão, mà mãi lão vẫn không ngủ được.

Cuối cùng thì...

Sáng ra, tôi lại thấy chính mình ngủ say sưa trên giường lão, còn lão thì mất dạng ở đâu rồi.

Hay đêm qua lão lại bị ngộ độc tiếp, lại chạy bất tỉnh trong nhà vệ sinh, nghĩ vậy tôi lao vào xem, thì quả nhiên là.... Trí tưởng tượng của tôi phong phú!

Ông anh trai đáng kính của tôi ở đâu rồi?

- "Năm...xuống ăn sáng đi học!"

Haha, đấy, lão đã bình phục rồi!!! Con trâu nhà tôi mà, không thể nào ốm quá lâu được, tôi chạy cong đít xuống nhà, trông cái mặt lão hồng hào, cảm giác tội lỗi nhanh chóng qua đi!

Bình phục rồi có nghĩa là gì, có nghĩa là chúng tôi bình đẳng!

Tôi nhìn lại bài kiểm tra 2 điểm của lão, trong lòng cười thầm, lần này, mẹ sẽ hết đường bênh vực lão, hahaha, Mai HƯơng ác độc đã quay trở lại!!

**

Nhưng mà số lão cũng nhỏ, tôi chưa kịp méc mẹ cái vụ điểm kém, mẹ đã gọi lão xuống nhà:

- "Vũ Minh, xuống nhà cho mẹ!"

Nghe giọng điệu, có vẻ mẹ đang hơi bị bức mình đấy, hí hí, tôi lò dò đi theo xem kịch hay.

- "Mẹ nhờ con gửi bưu phẩm cho gì Hạnh, con còn chưa gửi sao, gì vừa gọi điện trách mẹ đây này!"

Lão bối rối, phái rồi, hình tượng con ngoan bị sụp đổ không bối rối mới lạ.

- "Con xin lỗi, con quên mất, bây giờ con sẽ đi gửi ngay!"

Mẹ có vẻ không vui, cầm hộp bưu phẩm, nói lại:

- "Con ở nhà học bài, mẹ sẽ tự đi!"

Mẹ đi ra khỏi nhà, tôi đã đứng cười ngất ngèo ở chân cầu thang:

- "anh trai, sao anh lại đáng trí như vậy chứ, lần này thì hồng, hồng hết cả hình tượng rồi!"

Lão chẳng nói gì, nhưng mặt lão trông thảm thương đến tội nghiệp!

**

- "Vũ Minh, anh điên à, đang đèn đỏ đỏ, anh có bị điên không mà dám vượt!"

Tôi phát hoảng khi ông anh trai tính vượt đèn đỏ, anh trai kính mến làm ơn hãy nhớ cho rõ, em đang ngồi sau xe của anh đấy, anh đang chở tương lai của Tổ quốc đấy, cẩn thận đi!

Lão thắng xe giữa đường, thế rồi bị người ta chửi cho 1 trận kút mặt, kút mày, hại tôi ngồi sau cũng phải xấu hổ, úp mặt vào lưng lão, mong sao đừng ai thấy.

- "Vũ Minh, anh dạo này sao vậy, đầu óc cứ không tập trung là thế nào?"

Anh trai đáng kính của tôi dạo gần đây cứ bị sao sao ấy, đầu óc lúc nào cũng trên mây trên mưa, kể từ hôm gặp 2 người lạ đó tới giờ, có lần mẹ kêu lão đi mua muối thế nào mà lão xách về một túi đường, rồi có lần bố nhờ lão cất chum chìa khóa xe, lão bỏ luôn trong tủ lạnh, tới lúc bố bảo đưa chìa khóa thì không tìm thấy, hại cả nhà phải đi tìm cho hoa hết cả mắt lên. Thay vì tìm cách chọc lão như mọi khi, tôi lại bắt đầu thấy lo lắng cho lão nhiều hơn. Đỉnh điểm là hôm nay, chị Như tìm tới lớp tôi và hỏi:

- Ở nhà em xảy ra chuyện gì sao, tại sao anh trai em dạo này lên lớp luôn ngủ gà ngủ gật và kém tập trung vậy, thầy cô đang phản ánh nhiều lắm rồi, có chuyện gì, thì báo cho chị biết với nhé, chị giúp được gì, chị sẽ giúp!

Tôi còn đang tò mò xem rốt cuộc có chuyện gì với lão thì đã thấy về tới nhà. Trước cửa nhà là chiếc xe ô tô Lexus đen bóng hôm nọ, tôi thấy lão khẽ rung mình một cái. Đột nhiên lão quay xe:

- "Nắm, đi với anh!"

- "Đi đâu!"

- "Đi trốn!"

Lão vừa kịp cất lời, thì mẹ tôi đã chạy ra, túm lấy tay lão, trông mặt mẹ buồn buồn và nghiêm trọng lắm:

- "Vũ Minh, vào nhà đi, bố mẹ có chuyện muốn nói với con!"

Còn....

p/s: vừa đi học về và vừa edit lại truyện cho các nàng, ta có tâm lắm, nhưng mà máy tính hồng rồi, khổ thân ta lắm các baby oi.

bg6j%

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Con mặc kệ...con không đi đâu hết...con ở đây với Nắm

#anh_trai:

#11: Con mặc kệ....Con không đi đâu hết...con ở đây với Nắm!

Tôi là Mai Hương, Mai Hương hiện tại đang chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra.

Mẹ đang túm tay ông "anh kính" yêu của tôi kéo vào nhà, không, cái đó không quan trọng, quan trọng hơn là, cái thái độ lạ lùng của mẹ, làm tôi... chẳng hiểu gì hết.

**

Lão kéo tay mẹ lại:

-"Mẹ!"

Lão khó khăn gọi mẹ, tôi nghe ngữ điệu có vẻ ghen ngào, lão đang xúc động hay sao ấy.

Mẹ tôi bỗng nhiên...khóc!

What?

Ài đó giải thích cho tôi biết: tại sao lại có màn cái lương ở đâu xuất hiện thế này?

-"Vũ Minh à, vào nhà đi, vào nhà rồi nói chuyện!"

-"Con không vào, họ đến phải không?" –Giọng lão nghe có vẻ rất kích động.

Họ??? Họ là ai? Là cô chú nhà giàu xinh đẹp hả?

Lão vẫn còn sợ?

Ha ha, Lâm Vũ Minh- đồ chết nhát!

-"Vũ Minh!!!"

Đây, diễn viên cái lương thứ 3, xuất hiện, nước mắt tràn mi, là bà cô xinh đẹp làm vỡ cái chén sứ Tàu của bố hôm nọ. Bà cô tiến sát đến chỗ lão, cả người run rẩy, thiếu chút nữa là ôm chầm lấy, thế mà ông anh trai chân dài của tôi thấy bà cô kia tránh vội, nhanh chóng chạy ra phía sau lưng...tôi! T__T.

Anh trai đáng kính, sao lại lôi em vô cái vỡ cái lương rề tiền này?

-"Vũ Minh à, mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi con, mẹ sai rồi, mẹ không tốt, Vũ Minh à, mẹ là mẹ ruột con đây...!"

Mẹ? Mẹ ruột? Mẹ nào ra đây? Ở cái bà cô này?

Lão phía sau lưng tôi chắc cũng chết sock như tôi, tự nhiên không đâu có người đến xưng "mẹ" gọi "con" như đúng rồi, thế mà mẹ tôi cũng dễ yên cho mới lạ chứ.

Nhưng tôi không dễ yên, tôi nhú mày hỏi:

-"Cô vừa nói gì vậy?"

Vừa nói xong đã bị mẹ kéo tay lôi xềnh xệch ra chỗ khác:

-"Mai Hương, trật tự, đi vào nhà!"

Mẹ đuổi tôi, mẹ có biết người phụ nữ này đáng sợ thế nào không, mẹ có biết người phụ nữ này lần trước đã dọa thẳng con trai cưng của mẹ đến mức sắp ngất đi không?

Tôi còn chưa kịp phản ứng gì đã thì bà cô xinh đẹp đã lao thẳng đến chỗ lão, lần này ông anh trai của tôi chính thức bị bà cô kia ôm chầm lấy. T__T

Anh trai yêu quý, em không bảo vệ được anh nữa đâu, anh hãy bảo trọng!

Tôi nhìn lão, lão đứng yên, như một bức tượng, mặt lão bây giờ thật khó coi.

-"Vũ Minh à, đây là mẹ đẻ của con, ngày xưa nhà ta hiếm con, mãi không sinh được nên nhận nuôi con trong bệnh viện, vừa hay nhận con về nuôi, mẹ lại mang bầu và đẻ ra em con là con bé Mai Hương đây này; nay mẹ đẻ con muốn nhận lại con, vậy nên mẹ... Vũ Minh à...mẹ!"

Mẹ tôi còn chưa nói hết câu, bà đã khóc đến mức không nói được nữa, tôi bắt đầu tỉnh ngộ ra rồi, bà cô này, là mẹ ruột của ông anh tôi!?! Đó là... thật!

Lão thấy mẹ khóc, liền đẩy bà cô kia ra, lão chạy qua ôm chầm lấy mẹ tôi, uất ức đến mức sắp khóc:

-"Vậy nên...Mẹ muốn đuổi con đi với người này sao, mẹ không cần còn nữa sao?"

-"Mẹ...!"

Phụ nữ mà, xúc động là không tránh khỏi, mẹ tôi cứ thế, chẳng nói được gì nữa, ôm lão khóc huhu, chưa bao giờ tôi thấy người phụ nữ quyền lực nhất trong nhà lại run rẩy đến mức đáng thương như vậy, làm tôi cũng xúc động theo. Lão có mẹ ruột rồi, thế là, anh trai tôi, sẽ phải....không không không, tôi đang nghĩ cái quái gì vậy?

-"Vũ Minh, nghe bố nói này, mẹ con có nỗi khổ tâm riêng, vừa rồi mọi người cũng đã nói chuyện với nhau, con cũng sắp thi đại học, cũng sắp bước vào đời rồi, con vẫn là nên có người mẹ ruột chăm sóc cho...!"

Bố tôi từ nhà bước ra, nói được chưa hết một câu cũng sắp khóc, lão nghe bố nói, lần này thì tôi thấy nước mắt lão chảy xuống má, lão bất lực:

-"Đến bố cũng muốn đuổi con đi sao?"

-"Vũ Minh à, bố là nghĩ cho tương lai của con, và cũng là nghĩ cho mẹ con, mẹ con đi tìm con mười mấy năm nay, bọn ta không thể ích kỉ mà giữ con ở đây được, bố xin lỗi...Vũ Minh à, con thông minh như vậy, có hiểu lời bố không?"

Lão nghe xong, hai bàn tay buông xuống bất lực, hai người phụ nữ mẹ tôi và bà cô kia thì chẳng nói được gì nữa, cứ ngồi ngay giữa thềm khóc bu lu loạ hết cả lên. Mỗi mình tôi đứng ngẩn tò he từ nãy đến giờ, nuốt từng chữ, từng lời bố nói, tôi bỗng nhiên cảm nhận thấy, mọi chuyện bắt đầu nghiêm trọng.

Lúc đó, chẳng biết do bất lực hay bị tứ phía dồn vào đường cùng nữa, lão lao qua chỗ tôi đứng, túm chặt lấy tay tôi, tuyên bố:

"Con mặc kệ...con không đi đâu hết...con sẽ ở đây với Năm!"

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Năm...đến cả em cũng không cần anh sao?

#anh_trai:

#12: Năm...đến cả em cũng không cần anh sao?

Tôi là Mai Hương, Mai Hương đang bối rối và hoảng loạn đây!

Thì ra cô xinh đẹp hôm trước làm vỡ chén sứ Tàu của bố là mẹ...ruột của ông anh trai tôi.

Và bây giờ thì lão đang bị bố mẹ tôi "xua đuổi", không, không hẳn là xua đuổi mà chỉ là muốn lão về nhà với bà cô xinh đẹp kia, nhưng hiềm một nỗi là, lão đang túm tay tôi không chịu đi đây này! T___T

**

"Năm...Năm nói đi, Năm nói bố mẹ đi, anh sẽ không đi đâu hết, anh chỉ ở đây với Năm thôi!"

Lão lay tôi, tôi thì biết gì đâu, cứ đứng cầm khẩu như vậy, nói gì bây giờ, nói anh đi đi à, nói anh nên về với mẹ ruột à, hay là nói, em sẽ không cho anh đi đâu hết???

Cái đầu thông minh của tôi chẳng hiểu tại sao lúc đó lại không làm việc, thế rồi tôi đứng đơ ra.

"Năm...đến em cũng không cần anh sao?"

"Em.. Vũ Minh à, em nghĩ là..."

"Năm nói đi....Năm cũng muốn anh ra khỏi nhà chứ gì?"

"Ồ...thực ra thì...em nghĩ...được sống với mẹ ruột nhất định tốt hơn...nên..!"

Lão lay tôi quá, chẳng hiểu sao tôi lại phun ra cái câu đó, sau này nghĩ lại, tôi ân hận khủng khiếp khi nói như vậy!

Vì sao tôi ân hận à?

Bởi vì khi tôi nói xong câu đó, lão lập tức buông tôi ra, lần này, anh trai đáng kính của tôi không nói thêm gì nữa, lão quay lưng....bỏ chạy.

"Anh ghét Năm, đến cả Năm cũng không thương anh!"

Nói rồi lão chạy mất hút, tôi chưa kịp chạy theo thì cả bố mẹ, cả bà cô kia đã lao ra đường, nhưng làm sao mà đuổi kịp ông anh chân dài của tôi chứ, lão đã mất dạng sau khi tuyên bố "Anh ghét Năm!"

Anh trai à, em vô tội mà, em cũng là vì muốn tốt cho anh mà, sao lại ghét em? T___T

**

Tôi cứ nghĩ lão chỉ đơn giản là nhất thời xúc động mà bỏ đi, rồi lão cũng về thôi, vì lúc đó thật ra trên người ngoài bộ quần áo, lão nào có mang theo gì, đến cả điện thoại cũng không mang, lão sẽ sớm về nhà ăn cơm thôi.

Nhưng Lâm Vũ Minh mà tôi quen, không phải loại người có thể đơn giản mà trở về như vậy. Lão từ bé cũng đã thuộc loại khá cứng đầu, có lần bố mẹ cãi nhau, bố suýt đánh mẹ thế là lão vào can, cuối cùng thế nào bị bố đánh cho vào đầu, lão chả hiểu sao bỏ đi đâu mất dạng, hại bố mẹ đi tìm cả ngày. Từ đó, bố mẹ cũng vì thế ít khi đánh lão lắm, mà chắc cũng sợ lão điên khùng lên rồi bỏ nhà đi.

Lần này, tôi e, sự việc so với mấy năm trước còn nghiêm trọng hơn nhiều, mà lần này là do ai, lại là do con Năm tôi gây ra!

"Mai Hương, mày còn đứng ngơ ra đó làm gì, mau đi tìm anh về cho mẹ!"

Mẹ tôi vừa khóc vừa quát tôi ầm ĩ, còn bà cô kia, cứ khóc lên khóc xuống cho khán cổ họng, bố tôi thì lấy xe máy đi tìm, còn tôi, chẳng hiểu sao cũng thấy hoảng loạn, tôi vào dắt xe đạp, đạp vội ra đường, và tôi hoàn toàn không biết, sẽ phải đạp đi đâu. T___T

**

"Vũ Minh à, Vũ Minh, anh ra đây đi!"

Tôi vừa đạp xe, vừa gào tên ông anh trai thâm thiết, khiến người đi đường nhìn tôi, kẻ thương hại, người kì thị, kẻ tò mò. Tôi mặc kệ, tôi cứ gào to tên lão, hi vọng lão có thể xuất hiện:

"Lâm Vũ Minh, anh còn không mau ra đây, em mệt lắm rồi đấy nhé, đừng có đùa nữa, mau ra đây đi!"

...

Nhưng mà lão chạy đi đâu, lão chẳng xuất hiện nữa.

Tối tầm 8 giờ tối lão vẫn chưa chịu về, lần này thì mẹ tôi gần như đã quy luôn không đi ra khỏi nhà được nữa, con bé hàng xóm cũng sang nhà tôi, cứ mỗi lần thấy tôi đạp xe về nhà nó lại meo meo:

"Chị Năm ơi, anh Vũ Minh đâu, chị mau tìm anh ấy về đi!"

Tôi đã mệt, đã đói thì chớ, lại về nhà nhìn cái không khí ảo não đau thương, tràn ngập nước mắt này, tôi bỗng phát cáu lên:

"Nhóc về nhà đi, về mau, chị bức lắm rồi đấy, không được đứng đây khóc trước cổng nhà chị nữa!"

Con bé bị tôi chửi, nó khóc rầm rức, rồi nó nín, cuối cùng nó kéo nhéo nài nỉ:

"Em không khóc nữa, chị Năm cho em đi tìm anh Vũ Minh với, em sợ, người xấu sẽ bắt anh Vũ Minh của em đi mất!"

Bắt cái con khi, cái ông anh trời đánh của tôi ơi, anh có biết đang làm cho bao nhiêu người lo lắng không, anh còn không mau về nhà!

Tôi vừa định quay xe đi tìm một lượt nữa, đã thấy con bạn tôi từ đâu chạy hot ha hót hải đến, mặt nó tái xanh, vừa thở vừa thông báo:

"Mai Hương, mau, mau tới bệnh viện đi, anh trai Vũ Minh của mày, vừa rồi người ta tìm thấy bất tỉnh ngoài công viên, người ta vừa đưa vào viện rồi, mày mau lên!"

Cái gì?

Lâm Vũ Minh, anh rốt cuộc là đang làm trò gì vậy hả????

Còn...

P/S: viết đến dòng này, tim đã bắt đầu run lên rồi, không biết có đủ can đảm viết tiếp không?

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Anh Vũ Minh...có phải là sẽ chết không?

#anh_trai:

#13:

Mai Hương...đây!

Hôm nay, tôi mệt, tôi đói, và tôi khủng hoảng hoàn toàn rồi!

Lâm Vũ Minh, anh trai đáng kính của tôi, trước là mất tích, nay tìm thấy rồi, lại là tìm thấy trong bệnh viện.

Thử hỏi xem, tôi không mệt với ông anh trai này không được, lão còn chưa lớn hay sao mà để mọi người phải lo lắng như thế này?

**

"Người nhà bệnh nhân đây sao?"

Chúng tôi đồng loạt gật đầu.

Vị bác sĩ già bước từ trong phòng bệnh ra, mặt mày nghiêm trọng kinh khủng, bác sĩ ơi, cháu biết ông làm việc mệt lắm, nhưng làm ơn, có thể cười một cái hay không, thế giới này cần cứu rồi, tâm hồn đau thương của cháu cần được cứu rồi.

Mẹ tôi thì cứ khóc lên khóc xuống, còn bà cô xinh đẹp kia, đã sớm bất tỉnh nằm ở nhà tôi rồi, thật là yếu đuối không thể chịu đựng nổi. Cả nhà, bây giờ còn mỗi tôi và bố tôi là con tinh táo.

"Bác sĩ, anh trai cháu đâu, có làm sao không, anh cháu hay bị chóng mặt và dị ứng ốt tiêu, lần trước cũng ăn ốt tiêu suốt bất tỉnh 1 lần rồi, có phải hay không, lần này anh cháu lại bị dị ứng?"

"Mai Hương, con đang nói cái gì vậy, Vũ Minh dị ứng ốt tiêu và suốt bất tỉnh?"- Mẹ tôi cất cái giọng khàn đặc lên hỏi tôi.

"Phải!"

"Ai bảo con thế, ai nói với con Vũ Minh dị ứng ốt tiêu?"

- "Anh nói chứ còn ai!"

Mẹ tôi như không tin vào tai mình, nhưng chưa kịp hỏi lại, bác sĩ già có vẻ đã hết kiên nhẫn, ông cất giọng thông báo:

- "Chúng tôi vừa chụp CT xong, hiện chưa có kết quả chính xác, nhưng tạm thời chẩn đoán là cháu nhà bị u não, người nhà ở đây rồi, có thể cho tôi hỏi, dạo gần đây có triệu chứng gì lạ không, ví dụ, hay đau đầu, trí nhớ giảm sút, chóng mặt, buồn nôn, thị lực giảm?"

Mẹ tôi nghe nói xong, bất tỉnh luôn!

Bố tôi im lặng nãy giờ, nghe bác sĩ nói xong, vội đỡ mẹ, mặt ông đã nhăn lại khó coi khủng khiếp.

- "Bác sĩ à...u não là sao...sao có thể như thế được, con tôi vẫn bình thường mà!"

Bố tôi không tin, ương bướng phản đối bác sĩ.

- "Chúng tôi đang chẩn đoán, sẽ sớm có kết quả thôi!"

Tôi thì nghe từng lời từ bác sĩ, u não ư, có nguy hiểm, triệu chứng ư, có đúng là có hay không, hay là không phải, bác sĩ đã nói còn chưa có kết quả chính xác cơ mà, nhất định không phải, chắc chắn là do dị ứng Ớt tiêu. Phải không anh?

Lâm Vũ Minh, anh đâu rồi, ra đây đi, ra đây mà nói với ông lang băm này đi, ông ta đang nói tào lao gì vậy?

**

- "Mai Hương, con về nhà lấy thẻ bảo hiểm cho anh vào đây, bố sẽ ở lại làm thủ tục cho anh!"

- "Làm cái gì, con không về, anh không sao hết, đợi anh tỉnh lại rồi đưa anh về, bố sao lại tin lời bác sĩ nói vớ vẩn chứ!"

- "MAI HƯƠNG, con nghiêm túc vào cho bố!!!"

Bố nổi nóng, mặt ông đỏ bừng bừng, bố ơi, tại sao, tại sao bố lại tin lời bác sĩ lang băm kia?

**

Tôi đạp xe về nhà, cái đầu tôi không biết đang nghĩ cái gì, lời bác sĩ nói, mẹ thì bất tỉnh, bố thì nổi khùng, tất cả bọn họ đang cố gắng nói cho tôi biết là ông anh trai đang kính của tôi đang bệnh à?

Mẹ kiếp, Lâm Vũ Minh, anh bị bệnh thật sao???

- "Lâm Vũ Minh, anh bị đần rồi à, mẹ kêu anh mua muối cơ mà, sao lại vác gói đường về là thế nào, anh quên mang não theo à?"

- "Lâm Vũ Minh, anh gạt não quên cất à, có mỗi chum chìa khóa cũng vứt đâu không tìm thấy, tốt rồi, hôm nay bố nhất định trẻ lắm!"

- "Lâm Vũ Minh, anh điên à, anh có biết là đang đèn đỏ hay không, sao lại dám vượt thế kia, anh đang chờ em đó, làm ơn cẩn thận đi!"

- "Lâm Vũ Minh, anh có cần làm quá lên như vậy không, ăn có mỗi một thìa thức ăn, cũng đã nôn ra rồi còn gì!"

- "Anh trai, sao anh lại đăng trí như vậy, có mỗi gói bưu phẩm cũng quên gửi, lần này thì hay rồi, haha, mẹ đang bức lắm đấy!"

- "Lâm Vũ Minh, đầu óc anh đề đi đâu vậy, làm ơn tập trung đi!"

Haha, tôi đã từng nói lão như vậy à???

**

- "Nắm xoa đầu cho anh nhé!"

- "Lâm Vũ Minh, em có phải osin cho anh không, em không xoa đầu cho anh nữa, anh tự làm đi!"

- "Anh đau đầu thật mà, Nắm xoa đầu cho anh đi, rồi Nắm thích gì, anh sẽ cho Nắm!"

- "Vậy...10 ngàn nhé, hí hí!"

**

- "Anh đau đầu, Nắm qua phòng xoa đầu cho anh nhé!"

- "Ok, 10 ngàn qua liền!"

**

- "Nắm ơi...!"

- "Đau đầu hà, chờ tý, qua ngay, giá cũ 10 ngàn nhé, anh trai, hehe!"

**

- "Lâm Vũ Minh?"

- "Hừm, có chuyện gì sao Nấm?"

- "Giá mà ngày nào anh cũng đau đầu, thì chẳng mấy chốc em sẽ giàu to!"

- "Nấm ác độc thật!"

- "Xời, có mỗi 10 ngàn mà, đồ keo kiệt!"

10 ngàn à, haha, thật hài hước, thật là quá hài hước mà, Mai Hương ơi là Mai Hương, tại sao lại ấu trĩ như vậy, tại sao lại có thể độc ác mà ước ngày nào lão cũng bị đau đầu để lấy tiền chứ. Giờ thì tốt rồi, điều ước thành hiện thực rồi đó, tại sao lại không vui?

Cmn, cảm giác gì thế này...

**

- "Chị Nấm!!!"

Con bé hàng xóm còn gan lì đứng trước cổng nhà tôi, 10 giờ đêm rồi, nó còn ngồi đấy. Thấy tôi nó ghen ngào:

- "Chị Nấm ơi, anh Vũ Minh, có phải là....sẽ chết không?"

Cái gì, cái con ranh con này, nó nói cái gì vậy? Tôi câu quá, hết toáng lên:

- "Ai bảo nhóc thế, Vũ Minh không sao hết, nhất định không sao, còn nói thế nữa, lần sau cấm sang nhà chị nghe chưa, con nít, vớ va vớ vẩn!"

Con bé nghe tôi nói, thờ phào ra, tôi mới giật mình, tại sao, từ bao giờ, tôi lại quá xúc động như vậy?

Tại sao tôi lại run sợ như vậy? Có phải là, tôi đang lo cho lão không???

Còn....chap sau vẫn buồn....

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Nhật kí của Lâm Vũ Minh

#Anh_trai:

#14: Nhật kí của Lâm Vũ Minh

Profile:

Tôi là Lâm Vũ Minh.

Tôi có một cô em gái tên là Mai Hương. Nhưng tôi thích gọi em ấy là "Nấm", vì Nấm lùn lấm. Nhưng Nấm của tôi lại rất dễ thương, Nấm hát rất hay và Nấm là cô bé dũng cảm nhất mà anh từng gặp, thật là vui vì được làm anh của Nấm.

Mà đây là nhật kí của anh, tại sao anh cứ toàn nhắc Nấm là thế nào. Nhưng biết làm sao được, vì Nấm là....cuộc sống của anh mà! <3

**

- "Mai Hương, anh trai mày là do mẹ mày nhật về nuôi đó, haha, cả mày cũng thế, mày cũng là do mẹ mày nhật ngoài bãi rác về!"

- "Thằng đàn, mày nói cái gì, nói lại tao nghe coi!"

- "Tao nói anh em mày là do bố mẹ mày nhật ngoài bãi rác về, lêu lêu, nên chúng mày mới gớm giếc thế kia!"

- "Mày đứng lại, thằng kia, tao bảo mày đứng lại! Thằng khốn,....Mày vừa nói cái gì, mày dám nói anh tao như thế à, tao sẽ đánh vỡ mặt mày!"

...

- "Nấm, em lại đánh nhau?"

- "Tại chúng nó nói dám nói anh là...!"

- "Nói gì kệ chúng nó, lần sau cấm Nấm đánh nhau nữa, có gì thì báo anh!"

- "Lâm Vũ Minh, anh còn thế nữa, em là muốn đòi công bằng cho anh, anh còn mắng em, ghét anh!"

- "Anh xin lỗi, nhưng lần sau, em đừng đánh nhau nữa, bị thương rồi thấy không, đưa tay đây anh coi...!"

----ngày/tháng/năm----

Hôm nay, Nấm vì anh mà đánh nhau với mấy đứa trong xóm. Anh lại chẳng ở cạnh lúc đó, về nhà nhìn em bị thương chảy máu, anh thấy khổ tâm lắm. Nấm ngốc, sao mà em đại

vậy, sau này, anh sẽ không để ai làm em bị thương nữa, anh hứa đấy!

**

- "Anh ơi!"

- "Hùm, sao vậy Năm?"

- "Sao bố mẹ mãi chưa về vậy?"

- "Bố mẹ về quê rồi, chưa về nhà được, Năm không ngủ được à?"

- "Không ngủ nổi, anh kể chuyện cho em nghe!"

- "Nhưng anh..."

- "Mau kể đi!"

- "Được rồi, ngày xưa xưa có một con sói đi lang thang trong rừng và nó đang rất đói, nó gặp một con thỏ con, con sói nói: "Ta sẽ ăn thịt mi thỏ ạ!"

- "Thế sau đó thì sao anh?"

- "Thế rồi sau đó con sói đúng là ăn thịt con thỏ!"

- "Lâm Vũ Minh...anh kể chuyện gì vậy, thật là... nhạt nhẽo...ghét anh quá, thôi em về phòng đây!"

-----ngày/tháng/năm/-----

Hôm nay bố đưa mẹ đi mổ ruột thừa ở bệnh viện, anh lại phải nói dối Năm mẹ về quê. Anh hự quá nhỉ, nhưng mà anh là sợ Năm lo thôi, sau này sẽ không nói dối em như vậy nữa! À, sau này anh sẽ đọc nhiều truyện để có thể kể cho Năm nhiều truyện hay, anh hứa đó!

**

- "Lâm Vũ Minh, đi chơi với em!"

- "Lâm Vũ Minh, đừng vờ ngủ nữa, dậy đi chơi với em đi ~!"

- "Năm à, để lần sau nhé, anh thấy không khỏe!"

- "Anh... Sốt à, ốm rồi à, khó chịu lắm à?"

- "Khó chịu lắm!"

- "Vậy để em xoa đầu cho anh nha!"

-----Ngày/tháng/năm/-----

Hôm nay anh bị ốm, Năm nghỉ chơi ở nhà xoa đầu cho anh. Năm của anh ngoan quá, cứ thế này rồi, anh sẽ...yêu Năm mất, thì biết làm sao?

**

- "Lâm Vũ Minh, anh nhìn kia, nhìn chị kia đi?"

- "Có gì sao Năm?"

- "Đẹp không, thích không?"

- "Không, không xinh bằng Năm!"

- "Anh khùng à, em đáng nói cái đàn pinao chị ấy đang chơi kia mà, đẹp không, đẹp quá, em cũng thích, Lâm Vũ Minh, anh nói gì đi chứ, đẹp quá!"

---Ngày/tháng/năm----

Hôm nay, lần đầu tiên anh thấy đôi mắt si mê ấy của Năm, Năm thích đàn như vậy à, nhưng anh lại chưa mua cho Năm được. Đợi anh nhé, rồi anh sẽ mua cho em sớm thôi! Anh hứa đó!

**

- "Lâm Vũ Minh, hát cho em nghe!"

- "Anh không biết hát!"

- "Hát đi mà ~!"

- " @%&%&)###**%\$#^@#\$%!"

- "Thôi dừng lại đi, thật quá kinh khủng, để em hát cho anh nghe vậy!"

-----ngày/tháng/năm/-----

Hôm nay, anh được nghe Năm hát! Năm của anh hát hay quá, ước gì ngày nào cũng có thể nghe em hát như vậy! Năm ơi, nếu mà lỡ yêu em rồi thì phải làm sao?

**

"Con ghét mẹ, sao lúc nào mẹ cũng bênh vực anh, con mới là con đẻ của mẹ mà, sao lại không bằng một đứa mẹ nhặt về nuôi như vậy?"

"Năm, em ghét anh đến như vậy à?"

----Ngày/tháng/năm-----

Hồi 6 tuổi, anh đã biết anh không phải là anh ruột của Năm rồi. anh biết, anh là bố mẹ nhận về nuôi. Nhưng mà, sao nghe những lời đó, từ em, anh lại thấy, đau như vậy chứ, thì ra trong mắt Năm, anh chỉ là một đứa con nhặt về à? Năm ghét anh như vậy à?

**

--ngày/tháng/năm---

Hôm nay Năm bị mẹ đánh đòn, vì điểm kém. Năm bảo Năm ghét anh? Là tại sao vậy Năm?

Anh đâu có biết chuyện gì xảy ra, tại sao lại Năm nghĩ anh bán đứng em? Năm ngốc, anh cũng không giải thích đâu, Năm đâu có thích nghe lời giải thích!

**

--ngày/tháng/năm-----

Hôm nay anh bức Năm quá, tại sao lại mang mấy người kia lên phòng y tế làm phiền anh. Anh là đau đầu thật mà, năm ngốc, anh chỉ muốn gọi Năm lên xoa đầu cho anh thôi mà, Năm có cần làm khó anh thế không? Ghét Năm!

**

--ngày/tháng/năm-----

Hôm nay, Năm cười đùa với một đứa con trai khác, lâu lắm rồi, mới thấy em nói chuyện cười đùa vui như vậy, anh mới phát hiện ra, lâu lắm rồi, Năm chẳng cười nói vui với anh nữa!

Năm ghét anh lắm à?

Anh chẳng hiểu tại sao lúc đó lại khó chịu như vậy nữa, hình như...anh ghen thật đó, anh không thích, không thích em cười nói với bất cứ đứa con trai nào khác, ngoài anh.

**

--ngày/tháng/năm-----

Hôm nay, "người đó" đến, anh nhận ra, đó là mẹ ruột anh Năm à, hồi bé có lần anh hỏi mẹ mình, mẹ có đưa ảnh cho anh xem. Anh khắc cốt khuôn mặt người phụ nữ đó, nhưng không ngờ, lúc bà ấy tìm đến, anh lại sợ như vậy, anh sợ rắc rối sẽ đến, sợ họ bắt anh phải rời bỏ Năm!

Anh không đi đâu hết, anh nhất quyết không bỏ Năm ở lại một mình.

--Ngày/tháng/năm---

Năm à, anh không ổn rồi, mọi thứ, không ổn...

Có lúc đau đầu tới muốn chết đi, lại còn không thể nào tập trung được, hôm qua lần đầu được ăn thức ăn em nấu, lại chẳng hiểu sao...bị nôn ra hết! Năm chắc là buồn anh lắm nhỉ?

Anh cảm thấy anh đang dần quên hết mọi thứ, rồi nếu lỡ một ngày, tỉnh dậy, anh không còn nhớ Năm là ai nữa, thì phải làm sao đây?

Năm à, anh.... Sợ!!!

**

"Chị Năm, Chị Năm...CHị Năm ơi, chị sao thế?"

"Chị Năm, chị khóc đấy à?"

"Khóc hồi nào, chị bị bụi vào mắt!"

Con bé hàng xóm leo nhéo bên tai, tôi khóc à, khóc thật rồi à, ơ, khóc thật, vừa đọc cái gì thế này, nhật kí tào lao của ông anh trai đáng kính à, lão cũng sến sảm thế này à, khổ nạn, tại sao đọc vào lại thấy cay mũi thế này. Lâm Vũ Minh, tại sao bị đau mà không có nói cho em biết vậy hả, tại sao trong mười mấy năm qua chịu nhiều uất ức tủi thân như vậy không nói cho em hả?

Lâm Vũ Minh, anh còn không mau khỏe, về nhà giải thích rõ cho em! Nghe rõ chưa, Lâm Vũ Minh!

Điện thoại reo, bố tôi đang gọi, chết toi, ông sẽ giận tôi lắm đây:

"Bố à, còn tìm thấy thẻ cho anh rồi, con sẽ đi ngay!"

"Mai....Hương. Vũ Minh.....mất.....rồi!"

Cái điện thoại trên tay tôi rơi tan nát xuống sàn nhà! Cái gì?

Bố đang nói cái gì?

Lâm Vũ Minh!!!! Anh đang tính tiếp tục trò đùa này à?

Mẹ kiếp, Lâm Vũ Minh, mau ra đây anh đang đùa em à?

Tôi cảm nhận rõ...hình như cả người tôi đứng không vững nữa tôi ngồi phịch xuống, đau, tôi cảm tưởng như sắp không thở được nữa rồi! Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra đây!

- "Lâm Vũ Minh...Chết tiệt, anh ra đây, anh ra đây cho em, anh mau ra đây cho em, Lâm Vũ Minh, Lâm Vũ Minh...!"

- "Lâm Vũ Minh, anh mau về đi, em sẽ không để ai đưa anh đi đâu nữa, em sẽ không hư như thế này nữa, em sẽ không bướng như thế này nữa, em sẽ không vô lý như thế này nữa, em sẽ ngoan, ngoan mà, Lâm Vũ Minh, em sai rồi, em sai rồi anh ơi, mau về đi, anh ơi,....!"

- "Chị Năm, chị Năm, chị đang nói cái gì vậy, chị đừng khóc nữa mà!"

- "Chị Năm...anh Vũ Minh!"

- "Năm!!!"

Còn..... ^^ còn nhớ mấy đứa...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Lâm Vũ Minh...em sẽ không cho anh đi đâu nữa!

#Anh trai:

#15: Lâm Vũ Minh...em sẽ không cho anh đi đâu nữa!

"Năm!!!"

Tôi giật mình, tôi hoàn toàn tỉnh táo, tôi lau sạch sẽ nước mắt trên mặt, tôi căng mắt nhìn, rồi...tôi lại khóc tiếp! T___T

Chưa bao giờ, tôi thấy cái chữ "Năm" nó nghe hay đến như vậy, chưa bao giờ tôi khao khát được nghe từ "Năm" đến như vậy, chưa bao giờ tôi hạnh phúc khi được gọi bằng "Năm" đến như vậy!

Ông anh trai trời đánh của tôi, đang bằng xương bằng thịt đứng trước mặt tôi, lão thở hổn hển, mặt đỏ bừng. Thấy tôi ngồi khóc rũ rượi giữa nhà, lão hoảng quá, lao nhanh xuống chỗ tôi, nhanh chóng cầm tay tôi, lật qua lật lại:

- "Năm sao vậy, có chuyện gì, lại cắt đứt tay, hay lại đau bụng?"

Nhìn lão lo lắng, vẫn đúng cái kiểu lo lắng như trước tới giờ, tại sao hồi trước cứ thấy lão nói kiểu này, tôi đều cho là lão đóng kịch? Ngốc quá! Thế rồi, tui thân, thế rồi tự trách mình, thế rồi vì hạnh phúc thế rồi, và nhiều thế rồi lắm...tôi ôm chặt lấy lão, khóc ầm lên:

- "Lâm Vũ Minh....coi như anh còn nhân tính, coi như anh còn biết thương người khác, nếu không thì, em sẽ hận anh cả đời!"

- "Năm, anh xin lỗi mà, anh không tốt, Năm đừng khóc nữa!"

Lão vỗ nhẹ nhẹ sau lưng tôi, khuôn mặt lão khó coi khủng khiếp, phải rồi, lâu lắm rồi, tôi mới khóc to như thế này, lão sợ là đúng thời.

Tôi cứ dễ yên như vậy, tôi thậm chí thấy có yếu đuối hơn một tý cũng được, tôi cứ ôm niết lão, tôi sợ, tôi sợ thật sự, nếu như lần này mà con bỏ tay ra, không biết lão sẽ còn chạy đi đâu.

**

- "Chị Năm, chị Năm, anh Vũ Minh, điện thoại kia, có tiếng nói này giờ chị còn không nghe!"

Cái giọng oanh vàng của con bé hàng xóm, thế là phá tan nát hết bầu không khí "như chia hề có cuộc chia li" đầy cảm động giữa tôi và ông anh trai, chết thật, này giờ còn chưa tắt máy điện thoại, không biết bố đã nghe thấy được cái gì rồi?

Tôi toan nhặt điện thoại, lão đã ngăn:

- "Bố gọi hả? Năm đừng nghe, anh trốn về đó, bố biết, bố sẽ giận lắm!"

Nhưng không nghe sao được, bố cũng lo lắng mà, tôi tính phải nói cho bố một câu để bố an lòng thì con bé hàng xóm nhanh nhẩu kia đã bớ được điện thoại, nó đã oang oang thông báo:

- "Bác Hùng nói gì cơ, anh Vũ Minh mất tích á?"

- "Anh Vũ Minh về nhà rồi bác Hùng ơi, không mất tích được đâu mà sợ!"

Nói xong, con ranh con đó tắt điện thoại, xong còn quay qua chen vào giữa tôi với lão, nó nhảy tốt lên ôm lấy cổ ông anh trai tôi, nó ghi chặt cái đầu vào ngực lão, rồi nó cũng chẳng khác gì tôi, khóc tu tu:

"Anh Vũ Minh, anh đừng đi đâu nữa nhé, em sợ lắm, chị Năm cũng sợ lắm, bác Phụng cũng sợ lắm, con Miu, con Míc, con Bin cũng sợ lắm, thế nên, anh đừng bỏ đi nữa nha anh!"

Lão bế con bé lên, vẫn theo thói quen hôn lên trán nó một cái:

"Anh không đi đâu nữa hết, anh ở nhà với chị Năm và Bơ thôi, Bơ đừng khóc nữa, anh thương!"

Chưa bao giờ tôi thấy xúc động như lúc đó, chưa bao giờ một câu "anh không đi đâu nữa" của lão lại làm tôi thấy hạnh phúc như vậy!

Nhưng vừa hạnh phúc được mấy giây, lại thấy khuôn mặt của bà cô kia xuất hiện sau cánh cửa, lão giật mình, tôi cũng giật mình, hai chữ "Vũ Minh" lại được cô ta xướng lên, tôi chẳng hiểu sao nghe chói tai quá, lần này chủ động chạy ra chặn trước mặt lão, mặt đối mặt với bà cô kia, chẳng biết vì xúc động hay tức giận, tôi hét toáng lên:

"Cô nghe rõ đây, đây là anh trai cháu, đây là Lâm Vũ Minh, và cháu sẽ không cho phép ai đưa anh ấy đi đâu nữa hết, kể cả cô!"

Còn...

(hết chương, ta giải thích chút nè: phải đọc kĩ chap trước, có thấy ta viết: VŨ...Minh...mất...rồi không? Nếu ai tình ý sẽ thấy toàn dấu 3 chấm, phải nhận ra, đây là bài điền từ vào chỗ trống chứ, tạm giải thích là do sóng điện thoại yếu, nên Năm nghe nhầm. "Vũ Minh lại mất tích rồi">>> "Vũ minh mất rồi", nhầm hơi tai hại:v)

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Lâm Vũ Minh...anh yêu em thật đấy à?

#anh_trai:

#16: Lâm Vũ Minh.... anh yêu em à?

Tôi là Mai Hương.

Tôi vừa trải qua một số chuyện, tôi vừa hiểu ra một số chuyện, và tôi vừa nhận ra được một số chuyện.

Và tất cả những chuyện đó, đều có liên quan đến 3 chữ Lâm-Vũ-Minh.

Chuyện gì đến, rồi cũng phải đến, cuối cùng thì anh trai đáng kính của tôi cũng phải quay trở lại bệnh viện, và nhận một trận cuồng phong từ mẹ và bố tôi, mẹ tôi vừa mắng lão vừa khóc, bố tôi thì chẳng nói gì, nhưng mà trông ông phật ý kinh khủng. Lão nằm trên giường bệnh mà cứ đứng nhìn tôi, ánh mắt cầu cứu, tôi cười hề hề:

"Anh trai kính mến, tội là do anh gây ra, anh còn không mau mau chữa khỏi bệnh mà về xin lỗi bố mẹ!"

**

Bà cô xinh đẹp kia thì cứ nài nỉ để bà ta đưa lão sang nước ngoài chữa, nhưng, lão không chịu, tôi cũng không chịu, mẹ cũng có vẻ không muốn, bố cũng vậy, thế nên, ý kiến đó bị dập tắt!

**

"Người nhà bệnh nhân Lâm Vũ Minh đâu?"

Tất cả chúng tôi đồng loạt đứng dậy, tôi vì quá muốn biết tình hình, nhanh nhẩu hỏi:

"Bác sĩ ơi, sẽ ổn thôi đúng không, anh trai cháu sẽ ổn thôi đúng không?"

Bác sĩ nhấc gọng kính, cau mày nhìn tôi, rồi ông lơ lơ câu hỏi, nhìn sang bố tôi T___T, ông ta không trả lời câu hỏi của tôi??

"Anh là người giám hộ cho cháu?"

"Vâng!"

"Chúng tôi phát hiện ra khối u lành tính, đã phát triển khá lớn, cần phải phẫu thuật cắt bỏ gấp!"

Cái gì? Tôi ù tai khi nghe 2 chữ "phẫu thuật!"

Phẫu thuật, rồi sẽ mất trí nhớ như trong phim Hàn Quốc hay sao, rồi lão sẽ chẳng nhớ ra tôi là ai, hay tệ hơn cả thế nữa....

"Bác sĩ ơi, có thể không phẫu thuật, chỉ cần uống thuốc cũng có thể khỏi được không?"

Ông bác sĩ lại nhấc gọng kính, liếc qua tôi, rồi tiếp tục lơ tôi và lại nhìn sang bố tôi.

Ông bác sĩ "kiêu ngạo" kia đưa cho bố tôi tờ giấy, tôi nháy lo ngại lên xem, lần một chưa được, nháy lần 2, cuối cùng sau 3 lần nỗ lực tôi cũng đọc xong dòng chữ.

"Cam kết chấp nhận rủi ro"

What? Cam kết cái gì, chấp nhận rủi ro cái gì?

Tôi giăng lấy tờ giấy trên tay bố, đọc thật nhanh tờ phiếu cam kết kia, tôi nóng mặt.

-Trường hợp để lại di chứng

-Trường hợp mất trí nhớ

-Trường hợp ảnh hưởng tới các chức năng vận động, nói

-Trường hợp tử vong????

-.....

Cái gì thế này, lão bác sĩ ác ôn kia bắt bố tôi kí tờ giấy để đưa anh trai tôi nộp mạng cho tử thần à, cái gì mà tử vong, cái gì mà mất trí?

Tôi không kiểm soát được bản thân, hét toáng lên:

-"Bố không được kí cái này, kí rồi, họ sẽ giết anh mất!"

Tôi nói xong, cả hành lang bệnh viện tất cả đứng lại nhìn tôi như nhìn sinh vật lạ.

Bác sĩ tiếp tục nhắc giọng kính, nhìn sang tôi, nhưng lần này không còn bơ tôi nữa, ông ta nói một câu, đúng một câu thôi, nhưng mà...đau lắm

-"Không kí cũng được, vậy cháu chờ 3 tháng nữa, nhận xác anh cháu từ bệnh viện!"

Lương y, cái gì mà lương y chứ, ông nói thế mà nghe được à?

Bố tôi câu lên rồi, ông nạt tôi:

-"Mai Hương, đây là chỗ cho con nói chuyện à, đi ra chỗ khác!"

T__T

Khóc một dòng sông nước mắt, Lâm Vũ Minh, lần này thì anh tiêu đời thật rồi, anh trai đáng kính của em!

**

Tôi thấy thương lão lắm, cứ tưởng lão hoàn hảo, cứ tưởng lão cái gì cũng tốt, thế mà có mỗi cái đầu quý giá nhất, lại bị bệnh. Tôi bị bố đuổi, thì tha thân vào phòng bệnh với lão. Ở với lão, nhất định không bị ăn chửi như ở với bố.

Nhìn lão, tự nhiên, mũi cay quá, lão mà biết được chuyện gì đang xảy ra, không biết ông anh trai đáng kính của tôi có... sợ không nhỉ?

-"Năm?"

-"Ừ em đây!"

-"Năm ở đây luôn đi, đừng đi linh tinh nữa, xoa đầu cho anh đi ~!"

-"Lâm Vũ Minh... em là nể anh lắm đấy nhé, sau này khỏi ốm rồi, thì không có cái đặc ân này đâu nữa nhé!"

Nói thế thôi, tôi vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh, nhẹ tay xoa đầu cho lão.

Lão nhìn tôi cười cười, tự nhiên, tôi sợ, sợ sau này lão chẳng nhớ ra tôi nữa thì phải làm thế nào?

-"Lâm Vũ Minh, tháng sau có ngày gì, anh biết không?"

-"Biết!"

-"Ngày gì?"

-"22/12 thành lập quân đội nhân dân Việt Nam!"

-"Chà, anh yêu Tổ quốc quá, thế còn trước đó?"

-"Ngày 21/12"

-"Ai chả biết là 21 tháng 12, em là đang hỏi ý nghĩa cơ mà!"

-"Thì trước ngày thành lập quân đội nhân dân Việt Nam 1 ngày!"

Tôi nóng máu:

-"Anh giỏi, anh giỏi lắm, Lâm Vũ Minh, anh tự đi mà xoa đầu luôn đi!!!"

Lão thấy tôi giận thì vội vàng bật dậy, cái đầu vì thế mà cộng vào tôi một cái "cốp", đau điếng, lão cũng đau điếng, tôi hoảng quá, tay chân rụng rời:

- "Lâm Vũ Minh, khùng, sao lại bật dậy như thế làm gì?"

Lão rồi rít xoa tay lên trán tôi, miệng thì thổi thổi vào cái chỗ đau trên trán tôi, mặt lão như trẻ con:

- "Trời, ai bảo Năm dỗi anh làm gì, đau lắm à, anh xin lỗi, anh nhớ mà, anh chỉ là đùa em thôi, 21/12 sinh nhật Năm, sao anh quên được!"

Tôi trẻ môi, nhìn cái trán cũng sưng đỏ lên của lão, lại thấy chạnh lòng ghê gớm:

- "Lâm Vũ Minh, anh nghe cho rõ đây, tháng sau, sinh nhật em, anh nhất định phải đích thân tặng quà cho em!"

Lão thấy tôi chảy nước mắt, thì ôm riết vào lòng, lại quen cái kiểu vỗ vỗ sau lưng như dỗ trẻ con:

- "Anh nhớ mà, anh nhất định nhớ, cái gì liên quan đến Năm anh cũng nhớ hết. Năm sinh ngày 21/12, hôm Năm sinh trời có mưa to, lúc mới sinh Năm nặng có 2 kí 8 thôi, dài 28 cm, Năm có một cái nốt đen ở sau mõng, phía cổ có 1 cái nốt ruồi, phía sau lưng có..."

Tôi đỏ bừng mặt, chẳng biết nên cười hay khóc nữa:

- "Lâm Vũ Minh, đủ rồi, đủ rồi, em thua anh rồi, sao lại nhớ mấy cái vớ vẩn như vậy?"

Ha, lão cũng đỏ bừng mặt, nằm phịch xuống giường, trả lời bằng quơ:

- "Anh không biết, cái gì liên quan đến Năm tự khắc nhớ rất lâu!"

Nhìn mặt lão bối rối, tôi buột miệng:

- "Lâm Vũ Minh... anh yêu em thật đấy à?"

Lão nghe xong, giật mình một cái, lại lập tức bật dậy:

- "Năm... ơ, tại sao.... lại hỏi vậy?"

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Lâm Vũ Minh...nhớ cho kĩ, em là Năm, tuyệt đối không được quên em!!!

#anh_trai:

#17: Lâm Vũ Minh...nhớ cho kĩ, em là Năm, tuyệt đối không được quên em!!!

- "Lâm Vũ Minh...anh yêu em thật đấy à?"

Lão nhìn tôi, mặt lão đỏ bừng bừng, tự nhiên tim tôi đập mạnh, tôi cũng biết, cái gọi là "yêu" đấy nhé!

Lỡ mà lão nói "yêu" thật thì sao, thì sao nhỉ? Nếu như vậy thật thì.... Thì sao???

Tức là hình như tôi lo lắng thừa thãi, lão véo má tôi, cười cười:

- "Năm hỏi gì lạ vậy, anh không yêu Năm thì yêu ai, anh yêu Năm, yêu bố mẹ, yêu cả em Bơ!"

Vâng, thế đó, đó đích thị là câu trả lời của anh trai tôi. Tôi thờ phào nhẹ nhõm, nhưng chẳng hiểu sao, thấy cái câu trả lời này... chẳng thỏa mãn tí nào. Thì ra mấy lời trong nhật kí lão viết, là cái thứ tình cảm này đây hả, tình cảm gia đình sao??

Ôi trời ạ, tự nhiên, thấy có chút.... Thất vọng!

Ồ, thất vọng??? Mai Hương, mày điên thật rồi!!!

**

Đạo này lão con đau đến với ông anh trai của tôi càng lúc càng nhiều, và, hình như bàn tay "thần thánh" của tôi cũng không còn hiệu nghiệm nữa, con đau nhất định không buông tha cho lão.

Nhìn lão bị con đau hành hạ cho mặt tái mét đi, tôi chỉ có thể ngồi bên và hỏi một câu đầy bất lực:

- "Lâm Vũ Minh...anh khó chịu lắm à?"

Tôi biết, lão đau lắm, cả cái gân xanh trên trán nổi lên rõ thế kia mà, thế nhưng thấy tôi hỏi, lão vẫn cười cười:

- "Anh...không sao, Năm đừng lo!"

Lão dám nói dối trắng trợn như vậy? Đến chết vẫn còn sĩ diện! Đồ ngốc!!!

Cứ cái đà này, lão sẽ chết vì đau mắt thôi, tôi thật chẳng muốn chứng kiến chuyện này thêm nữa!

Mẹ tôi thì cứ trốn ngoài phòng bệnh, khóc rầm rức, bỏ tôi cắm mẹ vào, sợ lão thấy, lão tui thân, mẹ tôi đẩy, bình thường hùng hùm hổ báo thế thôi, chứ lại là người dễ khóc nhất nhà. Tôi thì không vậy, tôi ít khi khóc lắm, nhưng mà chẳng hiểu sao, dạo này, mỗi lần ngồi với lão xong, tôi lại vào nhà vệ sinh, lại khóc một mình trong đó, chẳng biết nữa, có lẽ do tôi yếu đuối đi rồi!

**

- "Nắm à, hay là...anh chết nhé!"

Tôi đang gọt táo, nghe lão nói xong, giật thót một cái, thế là cắt xù nó vào tay, chảy máu, lão vừa nói cái quái gì vậy?

Lão thấy tôi cắt đứt tay, thì hoảng quá, bật dậy, đưa cả ngón tay chảy máu của tôi vào miệng, nhá nhá thật nhẹ, mặt lão đen mấy vạch.

- "Lâm Mai Hương, em hậu đậu vừa vừa thôi chứ?"

Tôi giăng tay ra khỏi miệng lão, bực tức hét toáng:

- "Lâm Vũ Minh, anh mới nói cái gì hồi nãy, anh nói thử lại lần nữa xem!"

Mặt lão trông buồn thế, tôi biết chứ, cái bệnh này, nó đau đầu khổ sở lắm, nhưng mà, ai cho phép lão nói mấy lời như vậy, thiếu trách nhiệm, lão có biết bố mẹ tôi đã khổ sở suốt bao ngày qua như thế nào không?

Cuối cùng chẳng hiểu sao, tự nhiên lão ôm lấy tôi, cả người lão gầy đi nhiều quá, lão thủ thủ:

- "Nắm à...thật sự là....anh đau lắm, anh sắp...chịu không nổi nữa rồi, hay là...cứ để anh...."

Lần này thì tôi nổi đóa thật sự, tôi gạt lão ra, cho lão một bạt tai:

- "Lâm Vũ Minh, nghe cho rõ đây, em còn chưa cho phép, thì anh không có quyền nói mấy câu như vừa rồi, anh tưởng mình anh đau à, bố mẹ không nói thôi chứ bố mẹ lo lắng nhiều thế nào anh biết không, anh đừng có nói mấy lời vô trách nhiệm như vậy có được không?"

Lão nhìn tôi, nhìn kĩ, rồi đột nhiên hỏi một câu:

- "Vậy...Nắm...thì sao, Nắm...có lo lắng cho anh không?"

Tôi chẳng hiểu sao lúc đó, lại không trả lời nổi! Tôi thì sao, tôi thì sao nhỉ?

Lâm Vũ Minh, sao đột nhiên anh lại hỏi vậy?

**

Hôm nay, ông anh trai tôi sẽ phải phẫu thuật, hôm qua "xuống tóc" xong lão còn cười cười bảo: "Nắm coi nè, không có tóc mà trông anh vẫn đẹp trai quá!" thế nào mà nghe lão nói xong, tôi chạy vào nhà vệ sinh, khóc hu hu!

Mẹ tôi đi hết chùa đông chùa tây, xin về một mớ bùa, bố thì thức trắng đêm, tôi biết bố chẳng nói gì nhưng bố là người lo lắng nhất, tóc bố hôm nay bạc đi nhiều quá!

Hôm nay, cả nhà ngồi quây quần bên nhau, mẹ tôi cứ nói được 1 câu lại quay ra sau lưng bố chùi nước mắt, lão thấy thế, tui thân, qua ôm lấy mẹ thủ thủ "Con không sao mà!". Mẹ tôi càng khóc tợn, không nín được nữa, thế là chạy ra ngoài.

Bố tôi có vẻ không hài lòng về bà vợ của mình, lúc ở ngoài, ông đã dặn kĩ là vào đây không được khóc, thế mà mẹ tôi nào có làm được.

- "Cái bà này... cứ như trẻ con!" – Ông tỏ vẻ không vui.

Nói thế thôi, chứ bố tôi nhìn lão rồi tự nhiên ông cũng chảy nước mắt, rồi ông cũng lùi ra ngoài hành lang với mẹ:

- "Mai Hương ở đây với anh!"

Thế là, mình tôi ngồi với lão, nãy giờ tôi im re, tôi phải để bố mẹ nói hết mọi điều với cậu con trai cưng này.

- "Nắm... không có chuyện gì nói với anh à?"

Tôi lặng im. Lão chờ đợi, rồi chẳng hiểu sao, tôi nói một câu rất ngu:

- "Lâm Vũ Minh, em đã đọc trộm nhật kí của anh rồi!"

Lão giật mình, tôi sợ lão chửi, thế là lại nhanh miệng chèn thêm một câu nữa:

- "Em nhớ anh có hứa, sẽ mua đàn cho em...!"

- "...Vậy...anh không được thất hứa đâu đấy nhé!"

Nghe tôi nói, bỗng lão cười, véo má tôi:

- "Nắm kẻo quá, dám đọc trộm của anh....anh nhớ mà, con heo đất anh để ngăn dưới tủ quần áo, đó là tiền anh tiết kiệm mua đàn cho Nắm!"

Tôi nghe xong, sống mũi cay xè, thì ra cái gì lão nói ra, lão đều có làm bằng được, đúng là đồ ngốc!!!

**

Cái giây phút đó rồi cũng đến, tôi lặng im nhìn lão bị đẩy vào trong phòng phẫu thuật, lão đưa mắt nhìn chúng tôi, tôi thấy... mắt lão long lanh. Đột nhiên, có linh cảm thật không tốt, cả người tôi run lên lấy bầy, tôi không hiểu cảm xúc gì đang diễn ra nữa, chỉ là, chỉ là, nếu như cánh cửa kia khép lại, tôi sợ.... tôi sợ sẽ không thể gặp lại anh trai tôi nữa!

Tôi chạy theo xe đẩy, đột nhiên, bao nhiêu cảm xúc, bao nhiêu tủi thân, bao nhiêu đau lòng tôi dồn nén lâu nay, tôi òa lên, khóc nức nở, níu lấy xe, tôi với tay lão lại:

"Lâm Vũ Minh, anh hỏi em có lo lắng cho anh không, vậy thì em trả lời, em không lo lắng, mà em...đau!"

"Lâm Vũ Minh, anh nói sẽ mua đàn cho em, anh nghe cho rõ đây, em không cần đàn gì hết, em chỉ cần anh tỉnh lại bình thường như trước đây cho em!"

Lão túm tay tôi, bàn tay lão khê run lên, tôi biết, anh trai của tôi... đang sợ!

Sợ chứ, tôi cũng vậy tôi sợ lắm, bỏ tôi thấy tôi nổi điên lên như vậy thì lao tới kéo tôi ra, mấy vị bác sĩ kia, cũng mạnh mẽ đẩy xe đi, tôi bất lực, tôi cố chạy theo, hét toáng lên trước cửa phòng phẫu thuật:

"Lâm Vũ Minh, anh nhìn em đi, nhìn kĩ đi, anh nhớ rõ....em là Nấm, tuyệt đối không được quên em, nghe rõ chưa!"

Nước mắt chọt lấn dài trên mắt lão...tôi thấy lão gật đầu:

"Anh hứa!"

Còn.... Ôi trời ơi, sao tôi khóc ướt hết bàn phím thế này T___T

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Lâm Vũ Minh với 10 vạn câu hỏi vì sao của Nấm!

#anh_trai:

#18: Lâm Vũ Minh với 10 vạn câu hỏi vì sao của Nấm!

Tôi là Mai Hương. Tôi có ông anh trai đang bị ốm, nhưng mà sẽ không sao đâu, trong lúc chờ đợi lão. Kể cho mấy bạn nghe hỏi bé của tôi với ông anh trai.

**

Hỏi 3, 4 tuổi, tôi vẫn bám anh trai tôi như sam, lão đi đâu, tôi đi theo đó, lão nói gì, tôi liền tin đó là sự thật. Chắc bởi vì ông anh trai của tôi tỏ ra là một người đáng tin cậy từ hồi nhỏ.

"Anh ơi, tại sao chim sẽ bay được mà chim cánh cụt không bay được?"

"Thì chim cánh cụt nó bị...cụt mà, làm sao mà bay được nữa!"

"Anh ngốc lắm, cánh của nó dài hơn chim sẽ đó! Thế tại sao nó vẫn bị gọi là...cụt nhì, đáng lẽ phải là chim sẽ cụt chứ?"

Lão cười nhử mày:

"Ngày xưa, con chim cánh cụt có cánh dài lắm, nhưng rồi, chúng nó đi cư hết về nam cực, vì bay xa quá, nên lúc tới nơi, nó đã bị...cụt cánh đi rồi, không bay nổi nữa, nên từ đó chim cánh cụt không biết bay, nó chuyên qua đi bộ và... trượt băng Nấm à!"

Tôi nghe lão giải thích, trong lòng vui sướng lắm, thì ra lão đi học, học được nhiều điều bổ ích như vậy ở trường.

**

"Anh ơi, tại sao chim sẽ mẹ ăn hạt mà lại mớm cho chim con bằng sâu hã anh?"

Lão đang chơi bị, vẫn kiên nhẫn đứng dậy giải thích:

"Thì nó cũng giống Nấm thôi, hồi bé mẹ cho Nấm bú sữa, lớn lên Nấm ăn cháo, bây giờ thì Nấm ăn cơm, đúng không nào?"

"Thế thì tại sao, chim non không ăn sữa mẹ, mà lại ăn sâu hã anh, ăn như vậy, có đau bụng không?"

"Không đau đâu Nấm, mỗi con vật có một loại thức ăn khác nhau mà, chim mẹ đâu có ti mà cho chim con bú!"

Lão còn đang giải thích, tôi vẫn còn đang thắc mắc nữa, định hỏi tiếp thì thằng Gia Bảo mũi hếch nó nổi khùng:

"Vũ Minh, mày vác con em gái nhà mày về đi, hỏi gì mà hỏi nhiều như vậy, mày cũng vậy, không chơi nữa thì về với nó luôn đi, hai đứa chúng mày về nhà đóng cửa lại mà dạy nhau!"

Híc, thế là hôm đó, anh trai tôi bỏ chơi thật, lão công tôi về, tôi ngồi trên lưng lão cảm giác tội lỗi lắm:

"Anh ơi, anh ghét em không?"

- "Nắm hỏi gì ngốc vậy?"

- "Vi em mà anh bị chúng nó ghét lây rồi!"

- "Haha, anh ở với Nắm chứ có ở với chúng nó đâu, chúng nó ghét, thì mặc chúng nó!"

Tôi ôm cổ lão, sung sướng cười tít mắt, vẫn kiên trì hỏi tiếp:

- "Nắm yêu anh quá.... Vậy.... anh ơi.... tại sao con bê con nó lại bú sữa bò mẹ mà không ăn sâu như chim sè con nhĩ?"

Haha, hỏi xong câu này, lão tịt ngòi luôn....

**

- "Anh ơi, em bị muỗi cắn rồi!"

Lão còn đang học bài liền quăng sách đó, cúi xuống cảm tay tôi lên xem, lão lúi tôi lại bàn, lấy dầu thơm, bôi lên rồi thổi nhẹ nhẹ:

- "Sau này, Nắm đừng chơi chỗ tôi nhé, nhiều muỗi lắm!"

Tôi gật đầu, hỏi lão:

- "Anh này, tại sao con muỗi bé tí mà khi bay lại phát ra âm thanh, mà con bướm to thế khi bay lại im thin thít?"

Lão nhìn tôi, véo má tôi, nín cười hỏi lại:

- "Nắm cũng ghê nhĩ, hỏi toàn câu học búa ả?"

- "Anh không trả lời được chứ gì?"

Lão không phục, cười cười:

- "Bởi vì con muỗi nó hôi quá, đi đâu nó cũng phải phát ra âm thanh để "ra uy" báo hiệu cho mọi người, "tôi đang tới đây, làm ơn tránh xa, tôi hôi lắm", còn con bướm nó đẹp thế, nó phải tỏ ra dịu dàng nữ tính, nên mới im thin thít, Nắm hiểu không?"

Tôi nhún mày:

- "Lâm Vũ Minh, anh sai rồi, tại vì con bướm nó đập cánh chậm nên không phát ra âm thanh chứ!"

Lão nghe tôi giải thích, có vẻ hứng thú lắm, tôi thừa thắng vênh mặt lên:

- "Tương anh giỏi thế nào, thì ra vẫn... dốt hơn em!"

Lão nghe xong, cười tươi:

- "Nắm của anh giỏi quá, nhất định sau này sẽ học rất giỏi!"

Hừm, lời lão nói, thật chẳng linh nghiệm chút nào, sau này, tôi học ngu nhất chính là môn sinh học! T___T

**

Có lần thằng Bọ con ông Chiến cho tôi một nắm hạt đẹp lắm, nhiều màu, bảo tôi là kẹo hoa quả, tôi liền tin, cho vào miệng ăn thử 1 viên, thấy vị rất khó chịu, tôi liền cầm về hỏi ông anh trai tôi.

- "Anh ơi... cái này là kẹo phải không?"

Lão đang đọc sách, thấy tôi xòe tay ra, lão giật mình:

- "Không phải... cái này là long nã, ai cho Nắm vậy, vứt ngay!"

- "Không phải kẹo ạ... nhưng em..."

- "Nắm sao?"

- "Em bị thằng Bọ dụ, lỡ nuốt mất một viên rồi!"

Lão tái mặt, xách tôi đi vào nhà vệ sinh, móc họng nôn ra, hôm đó tôi đó sợ quá, khóc không còn nước mắt nữa.

Lão bực mình lắm, công tôi ra cho đầu xóm, gọi hết đám trẻ con ra, mặt lão đầy nghiêm trọng:

- "Thằng Bọ đâu? Tất cả chúng mày nữa, nghe cho rõ đây, sau này đứa nào còn dám lừa Nắm ăn linh tinh, thì đừng trách tao, nghe rõ chưa?"

Cả đám sợ mất mặt, tôi thì cứ ở trên vai lão, khóc đầm đìa, tôi sợ bị... chết!!!

**

Lâm Vũ Minh à, tại sao có nhiều điều anh làm cho em như vậy, mà em lại chẳng đoái hoài cũng chẳng để tâm chứ? Tại sao lại đi ngốc ngếch mà dầy vò anh suốt mấy năm qua, ngốc quá, em ích kỉ quá rồi! Anh mau khỏe đi, rồi em sẽ ngoan ngoãn và nghe lời anh như hồi bé.

Lâm Vũ Minh, anh nghe em nói không?

Không, bây giờ anh chẳng thể nghe em nói đâu, anh chắc đang còn chịu đau đớn trong kia rồi, liệu, lúc tỉnh dậy anh có còn nhận ra, em là Năm nữa hay không?

Kể cả không nhận ra được em, cũng không sao, em sẽ làm anh từ từ nhớ lại, tuy là, em sẽ rất buồn đấy!

Lâm Vũ Minh à, em...hình như,, hình như em cũng bắt đầu thích anh rồi hay sao ấy, "thích" là "thích" ấy chứ không phải là tình cảm anh em đâu.

**

Đèn phẫu thuật vụt tắt, tim tôi thoáng ngừng đập, cảm giác hồi hộp đến mức tôi sắp không đứng vững nữa. Bác sĩ xuất hiện, khuôn mặt đầy mệt mỏi, 8 tiếng, đúng là một mệt mỏi thật, anh trai tôi đã bị người ta đâm vào cả 8 tiếng đấy. Tôi thật bất ngờ vì tôi hoàn toàn.... im lặng, phải, tôi đang cố gắng im lặng để chờ đợi tin vui từ bác sĩ. Ông bỏ khẩu trang ra, ánh mắt đầy thất vọng:

"Chúng tôi xin lỗi, khối u của cháu nhà lớn hơn dự tính..."

Bàn tay tôi run lấy bầy, mắt tôi đang hoa lên, ông ta đang nói cái gì vậy?

Câu tiếp theo của bác sĩ, đánh gục hoàn toàn hi vọng của tôi:

"Gia đình...vào gặp bệnh nhân lần cuối đi ạ, chúng tôi rất tiếc!"

Cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Lâm Vũ Minh...anh mau dậy đi lại nhé, Năm chờ không nổi nữa rồi!

#Anh_trai_của_năm

#19: Lâm Vũ Minh...anh mau dậy đi lại nhé, Năm chờ không nổi nữa rồi!

Tôi thấy anh tôi rồi, tôi thấy anh ấy rồi, lão đang nằm ngủ, bình yên đến lạ.

Chỉ là da hơi tái, và đôi môi hơi nhợt nhạt, nhưng mà, khuôn mặt lão ngủ thật là...đẹp.

Ồ, sao mà da lão lạnh vậy, Lâm Vũ Minh, lạnh như thế này, anh vẫn ngủ được sao?

"Lâm Vũ Minh, dậy đi anh, về nhà với em nào, ở đây lạnh lắm!"

"Lâm Vũ Minh, đừng có giả vờ ngủ nữa, dậy đi nào, anh còn chưa mua đàn cho em mà!"

"Lâm Vũ Minh, đừng làm em sợ, dậy đi anh xin anh đó!"

....

Từ bé đến lớn, chưa bao giờ tôi lại thấy hoảng sợ như vậy, chưa bao giờ tôi gọi anh trai tôi nhiều như vậy mà không thấy trả lời. Kết quả, có ai đó vỗ vai tôi nói:

"Cậu ấy mất rồi, đừng có lay như vậy nữa!"

Mất, tức là chết ấy hả, không đâu, không đâu, ha ha, anh trai tôi không chết dễ dàng như vậy được, Lâm Vũ Minh, anh còn không mau mở mắt ra, còn tính lì lợm chơi trò này đến bao giờ hả anh?

Tầm vai trắng?

Ồ, họ đang làm gì vậy, họ tính làm gì anh tôi, anh tôi còn sống mà, mấy người này!

Ồ, họ đang đưa anh tôi đi đâu, cmm, tôi chạy theo giằng tay mấy người kia lại, tôi gào lên thảm thiết:

"Các người làm gì, các người đưa anh tôi đi đâu, anh tôi còn chưa chết, Lâm Vũ Minh, anh còn không dậy đi, anh không không mau mở mắt cho em, LÂM VŨ MINH!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

**

Tôi bật dậy, mồ hôi đầm đìa, nước mắt đầm đìa, tim thì đã rụng rời rồi!

Thì ra.... Là mơ à? Mẹ kiếp, tại sao lại mơ cái gì khổ nạn như vậy, mà tại sao tôi lại nằm ở đây?

"Cháu tỉnh rồi đấy à, vừa rồi thấy cháu làm loạn trước cửa phòng cấp cứu nên bác sĩ đã tiêm cho một mũi thuốc an thần, cháu thấy trong người thế nào?"

- "Vũ Minh đâu, Lâm Vũ Minh đâu, anh trai cháu đâu?"

- "Còn đang phẫu thuật, cháu ở lại đây nhé, đừng sang làm loạn bên kia nữa!"

Tôi mặc kệ, chân trần, nhảy từ giường xuống, lao thẳng tới phòng phẫu thuật, mẹ tôi, bố tôi, bà cô kia, còn ngồi đó. Hình như vừa trải qua giấc mơ quá tồi tệ, tôi cảm thấy tâm trạng xuống dốc kinh khủng, tôi yếu đuối, lao vào người bố, từ nhỏ tới lớn, tôi ít khi như thế này lắm, tôi lao vào người ông, gục đầu vào vai ông, nước mắt tôi chảy xuống, tôi muốn, để cho tôi sống thật với cảm xúc của mình một lần.

- "Bố, anh sẽ không sao hết phải không?"

Ông đưa tay lên, xoa xoa tóc tôi, nếu là Lâm Vũ Minh, lão quen vỗ vỗ phía sau lưng tôi, rồi sẽ nói:

- "Năm đừng khóc nữa, anh thương!"

Nhưng bố tôi, ông chẳng nói gì cả, ông cứ xoa tóc tôi như vậy, chẳng cần nói gì, cũng đủ làm tôi tin tưởng tuyệt đối tôi cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều.

- "Mai Hương, con có còn nhớ, có lần bố nói với con, rằng anh trai con khổ lắm không?"

- "Con nhớ!"

- "Hồi bé lúc sốt xuất huyết, con có biết ai là người ngồi cả đêm bên giường bệnh của con không, chẳng phải mẹ con đâu, thật đó, anh trai con nó thức trắng mấy đêm liền với con, con có nhớ hồi con 5 tuổi có lần tỵ nạn với anh vì anh được mẹ mua đồ mới, con thì không được mua không? Hôm đó con bỏ đi đâu, cả nhà đi tìm cuống cuống hết cả lên, kết quả thấy nó công con ướt như chuột từ ngoài bờ sông về, hôm đó, bố nghe nó nói với mẹ "từ nay mẹ không phải mua quần áo mới cho con nữa đâu, mẹ dành tiền mua đồ cho Năm đi!", Vũ Minh nó hiểu chuyện từ nhỏ, nó cũng biết không phải anh ruột con, cũng biết là bố mẹ nhận nó về nuôi, lúc nào nó cũng sợ làm gánh nặng cho bố mẹ, nên nó gắng làm nhiều việc lắm, bố biết dạo gần đây, nó còn đi làm thêm vào buổi chiều nữa, cứ tha sách lại đi làm thêm, hồi trước bố hỏi nó con cần tiền như vậy làm gì, con biết anh trả lời thế nào không?"

Tôi đang nhập tâm nghe bố nói, mũi tôi đã cay lên rồi, tôi chẳng thiết trả lời nữa, lắc đầu nguây nguậy:

- "Con không!"

- "Vũ Minh nó nói cần tiền mua đàn cho con. Bố sợ, nó cứ bệnh vọc chiêu chuồng con kiểu đó, con sẽ i lại rồi hư hỏng mất!"

Bố nói đến đây, thì tôi bắt đầu khóc thành tiếng, có nhiều chuyện, tôi chẳng hề hay biết gì về lão cả. Lâm Vũ Minh à, sao anh đối xử với em tốt như thế này, tại sao hả, tại sao lại bắt em mang cảm giác tội lỗi như thế này hả anh?

**

Lần này, cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ già khó tính hôm đó đi thẳng lại phía bố tôi, ông nhấc gọng kính, nhìn qua tôi, tôi nín lấy áo bố, run lấy bầy, cái giấc mơ chết tiệt kia còn làm tôi sợ, tôi sợ phải nghe cái gì đó... giống như trong giấc mơ hồi này, tôi đảm bảo, tôi sẽ chết ngay lập tức.

- "Bác sĩ...anh cháu?"

Bác sĩ bỏ khẩu trang, lần này ông tươi cười nhìn tôi:

- "À, cái con bé này, hồi này còn tính làm loạn cả bệnh viện lên phải không, ai làm gì anh của cháu đâu mà cháu dám nói tôi là "làm ơn đừng giết anh cháu", cháu tưởng tôi ác độc như thế à, anh cháu không sao rồi, nhờ ơn cháu gào thét nhiệt tình quá đấy!"

Tôi nghe xong, nước mắt chảy không thể cầm lại được nữa, tôi lao tới, ôm chầm lấy bác sĩ, tôi khóc ướt hết cả cái áo bluse trắng của ông.

Lâm Vũ Minh, coi như anh là người nói được làm được, sau này, em sẽ đối xử thật tốt với anh!

**

Hôm đó, cả nhà tôi vui vẻ cứ như đêm 30 tết, mẹ tôi cuống cuống cứ như một đứa trẻ con, bà nói mấy câu vô nghĩa đến tôi cũng chẳng thể hiểu ý nghĩa. Mẹ lão thì trầm lặng hơn, tôi để ý thấy cô về bà vẫn có tâm sự, nhưng cái tôi bận tâm lúc này không phải là bà cô này, mà là anh trai tôi.

Lão còn chưa tỉnh lại, nhưng mặt mày hồng hào hẳn ra, đặt tay lên ngực lão, nhịp thở đều đều, chưa bao giờ niềm hạnh phúc đối với tôi lại đơn giản đến thế, chỉ cần trái tim đó còn đập, là quá đủ, ghé sát tai lão, tôi thì thảo:

- "Lâm Vũ Minh...anh mau dậy với Năm nhé, Năm chờ không nổi nữa rồi!"

Tôi chẳng hay biết, phía trên, đôi môi ai đó vừa khẽ mỉm cười!

>>> Nói thật, viết cái này, cảm xúc thật kinh khủng, vì chính ta từng trải qua cảm giác này, nên, ta rất sợ, mất đi người thân yêu, người mà chưa kịp nói lời yêu thương đến họ, sợ cảm giác, mất đi rồi mới biết họ quý giá với mình như thế nào, cho nên, xin phép cho ta đi khóc cái đã <<<<

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Cô bé này....em là ai?

#Anh_trai_của_Năm

Tôi là Mai Hương.

Tôi đang làm một việc hết sức tẻ nhạt và vô nghĩa.

Chống cảm, hắc mỗ, nhìn chăm chăm...ông anh trai.

Các bạn đang hỏi tại sao lại tẻ nhạt và vô nghĩa à? Vâng, đúng rồi đấy, tôi đã làm cái công việc này suốt 3 ngày!!!

Nhìn Lâm Vũ Minh....ngủ!

Lâm Vũ Minh, anh trai đáng kính của tôi, lão lì lợm ngủ liền 3 ngày không chịu dậy, lão tính ngủ đông luôn hay sao ấy.

Hôm qua, bác sĩ già kính yêu qua kiểm tra cho lão xong, ghi ghi chép chép cái gì đó, tôi nhìn chăm chăm, rồi phát hiện, bác sĩ nhăn trán tỏ vẻ không hài lòng.

Cái nhăn trán của bác sĩ, làm tôi thấy rợn rợn sống lưng! Mai Hương bây giờ sống nhạy cảm và dễ nghi ngờ lắm.

Tôi kéo gấu áo bác sĩ, rồi rít:

"Bác sĩ đáng kính, hôm nọ ông bảo anh trai cháu phẫu thuật thành công, tại sao đến hôm nay còn chưa chịu dậy?"

Bác sĩ nhìn tôi, ông nhắc gọng kính rồi nhú mày:

"Cái đó....cháu thử hỏi anh trai cháu xem?"

What? Bác sĩ, bác sĩ đang nói cái gì vậy? Tôi cáu quá, trề môi nhăn mặt, nói mấy lời xấu xa trong cổ họng:"cháu mà hỏi được, đã không cần nhờ đến ngài, thật là, bác sĩ chẳng có tâm gì cả!"

Tôi thề, nói bé lắm, thế mà ông bác sĩ kia vẫn nghe được, lần này, ông nhìn tôi nghiêm túc:

"Không có tâm? Không có tâm thì anh cháu chết lâu rồi nhé, mới có 3 ngày đã không chờ được, có những bệnh nhân cả tháng không tỉnh, người nhà còn chẳng kêu, cháu nên tập tính kiên nhẫn đi!"

Cái gì, cả tháng sao?

Mới nghe đến đó, trong lòng đã bùn rùn!

Lâm Vũ Minh, em chán cái trò chơi im lặng này lắm rồi đấy nhé!

**

Ngồi không thì chán, tôi lôi lão ra nghịch, mà quanh quẩn chỉ đúng có một trò tẻ nhạt, đó là make-up cho lão. Tôi cắt móng tay, rồi dũa móng tay cho lão, chán chê, rồi son móng tay, về hết cái này đến cái khác, vừa làm vừa ngot nhạt tí tẻ:

"Lâm Vũ Minh....anh còn không chịu dậy, nhất định hôm nay, em sẽ biến anh thành bệnh nhân sắc sỡ nhất của bệnh viện này!"

"Im lặng, là đồng ý đấy nhé!"

Kết quả.

Lão im lặng thay cho câu trả lời.

Tôi tò vế chán chê, ban đầu còn thấy buồn cười, rồi xong chẳng hiểu sao lại thấy nó ngờ ngẩn thế nào ấy, còn lão, đến một cái nhúc nhích, hình như cũng chẳng thấy, tôi chán nản.

Lâm Vũ Minh, coi như em chịu thua sự lì lợm của anh rồi!

**

Hôm nay vừa tan học tôi đã lao vội vào bệnh viện, chẳng hiểu sao, lúc đi học tôi lại thấy nóng ruột kinh khủng.

Vừa vào đến phòng bệnh, tôi thấy ai đó đang đứng sẵn ở đó rồi, tôi lao vào. Người đó thấy tôi, giật mình ngoảnh lại, khóe mắt đỏ au, nghẹn ngào:

"Em gái Vũ Minh, sao em về muộn vậy?"

Là chị Giang bí thư chi đoàn, chị ấy vào thăm anh trai tôi à, nhưng sao chị ấy lại...khóc. Linh cảm xui xẻo ập tới. Tôi hét toáng:

"Anh trai em sao rồi, Lâm Vũ Minh sao rồi?"

Chị Giang hình như quá xúc động, chị chỉ nói vồn vện 1 câu:

"Anh trai em... tỉnh rồi!"

Nói xong, chẳng hiểu xúc động thế nào, chị ấy khóc nức lên, chạy ra khỏi phòng bệnh, bỏ mặc tôi một mình.

Tỉnh, tỉnh rồi sao, Lâm Vũ Minh, rốt cuộc anh cũng tỉnh lại rồi à?

Haha, anh trai, anh thật hài hước quá, em ở với anh 3 ngày, anh không tỉnh, không sớm không muộn tỉnh đúng lúc "người đẹp" vào thăm, tôi bỗng thấy râm ran, ngứa ngáy trong lòng.

Nói thế thôi, tôi vui lắm, ai thì ai, lúc nào thì lúc nào, không cần quan tâm nữa, lão tỉnh lại được, là tôi vui lắm rồi, tôi xúc động quá, rồi chẳng hiểu sao lên giọng mắng lão một câu:

- "Lâm Vũ Minh, anh trai đáng kính của em...anh cuối cùng cũng chịu dậy rồi cơ đấy?"

Lão mờ mắt, nhìn tôi, khi 2 ánh mắt chạm nhau, tôi bỗng nhiên thấy... lạnh.

- "Lâm Vũ Minh...anh...."

Ánh mắt đó, nhìn tôi, đầy xa cách. Đôi môi nhợt nhạt đó khẽ cất giọng, chiếc balo trên tay tôi rơi phịch xuống đất.

Lão vừa hỏi tôi một câu, đúng một câu, 6 chữ:

- "Cô bé này... em là ai?"

????????????????????

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Lâm Vũ Minh...anh ghét em lắm à?

#Anh_trai_của_Năm Lâm Vũ Minh...anh ghét em lắm à?

#21:

Tôi là Mai Hương, mà không, tôi hình như không phải là Mai Hương đâu.

Ông anh trai đáng kính của tôi, chết tiệt, lão ta vừa mờ mắt đã hỏi "em là ai?"

Em là ai? Em là ai? Là Mai Hương chứ còn là ai nữa, là Năm đây chứ còn là ai nữa, tại sao lại nhìn em xa lạ thế kia?

Lâm Vũ Minh, em thật muốn đánh đòn anh quá mà!

**

- "Mất trí nhớ tạm thời!"

Bác sĩ già kiểm tra xong cho lão phán 5 chữ thần thánh. Vậy là, cái này giống hệt trên phim, không ngờ ngoài đời cũng có. Tự nhiên lại thấy, thương thương ông anh trai của tôi quá!

- "Bác sĩ kính mến, bao giờ thì anh cháu mới khỏi đây?"

Bác sĩ lại nhấc kính, nhìn tôi, lại buông lời cay đắng:

- "Cái đó...cháu tự hỏi anh cháu nhé!"

Bác sĩ, tại sao ông lại trả lời vô trách nhiệm như vậy, bác sĩ à, ông là đang muốn cháu gây án mạng trong bệnh viện hay sao?

Thấy cái mặt cau có của tôi, cuối cùng trước khi bước sang giường bệnh khác, ông bác sĩ già cũng nhân từ thông báo:

- "Cũng không lâu lắm đâu...mà...còn nữa....nói xấu sau lưng người khác là không tốt nhé!"

Tôi gạt mình.

Haha, bác sĩ, cháu coi như đã gặp được đối thủ rồi!

**

- "Lâm Vũ Minh, một công với một bằng mấy?"

- "Hai!"

- "Giỏi, giỏi lắm chàng trai!"

- "Vậy... 5 nhân 7 bằng mấy?"

- "35!"

- "Good!!! Very good! Lâm Vũ Minh, Anh thật là giỏi mà, cứ cái đà này, anh sẽ thông minh hơn.. học sinh lớp 5, anh trai kính yêu của em!"

Tôi xoa đầu lão, cái đầu quần băng trắng xóa, làm lão bị đau, mẹ tôi đang gọt táo, thấy thế bà chửi tôi:

- "Mai Hương, mày bị khủng hã, anh bị mất trí nhớ, chứ có phải bị sứt giảm trí thông minh đâu, hỏi ba cái thứ linh tinh mà mẹ cấm mày chạm tay vào đầu anh nhé!"

- "Con là đang cố làm anh nhớ lại đây này, Lâm Vũ Minh, anh nhớ em là ai chưa?"

Lão đau khổ lắc đầu, chốc chốc lại ôm đầu nhăn nhó, mẹ lại chửi tôi:

- "Đẹp ngay nhé, mà đừng có bắt ép anh nhớ, rồi lại làm anh đau đầu!"

Tôi trẻ môi:

- "Cái gì cũng nhớ, mà đến con lại không là thế nào, không phục, không phục, Lâm Vũ Minh!"

Chờ mẹ đi ra ngoài, tôi bắt đầu "tra khảo" lão:

- "Lâm Vũ Minh, nhìn em đi, nhìn thêm một lần nữa, cố nhớ lại xem, em là Năm mà!"

- "....."

- "Không nhớ sao, trời ơi, nhìn kĩ đi, đây này, cho anh coi, cái nốt ruồi sau cổ em đây này!"

- "....."

- "Vẫn không nhớ? Aaaaaa, Thế ngày xưa có đứa nào báo cái gì của Năm anh cũng nhớ, anh là nói dối à, Lâm Vũ Minh?"

- "....."

- "Lâm Vũ Minh, sao im lặng hoài vậy, nói gì đi, bực anh quá mà!"

Cuối cùng, ông anh trai đáng kính của tôi cũng cất giọng:

- "Em.. ồn ào quá, có thể im lặng được không? Anh muốn ngủ!"

T___T

Một dòng sông nước mắt.....Lâm Vũ Minh, sao anh phũ phàng vậy, em ghét anh!!!!

**

Ông anh trai đáng kính của tôi dạo này lạ lắm nhé, tôi ở với lão mấy phút hỏi có mấy câu, lão liền nhăn mặt bảo "ồn ào quá!", thế mà, thế mà mấy chị kia vào, lão vẫn tiếp chuyện, có khi cả nửa tiếng, cũng chẳng thấy lão báo gì. Có phải hay không, lão bây giờ chẳng nhớ gì, nên lại...ghét tôi rồi!

- "Lâm Vũ Minh....anh ghét em lắm à?"

Lão thấy tôi hỏi vậy thì nhìn qua, hờ hững bảo:

- "Không!"

Hừm, thà lão nói ghét, tôi chắc sẽ không cảm thấy khó chịu bằng một chữ không đầy lạnh lẽo kia. Ôi trời, biết bao giờ ông anh trai đáng kính của tôi mới trở về thay thế cho con người mặt lạnh đang ngồi trước mặt tôi đây. Tôi vừa nghĩ mặt mày vừa buồn thiu, thấy cánh cửa phòng bệnh mở ra, con bé Bơ hàng xóm lon ton chạy vào.

- "Anh Vũ Minh!"

Nói rồi nó lao lên giường, nó nhảy tót lên người anh tôi, nó tham lam rướn cổ lên hôn lên má anh tôi, rồi nó ôm riết lại, nhưng thế 5 năm rồi chưa được gặp lão vậy. Vậy mà, quái lạ, tôi thấy lão cười mới sợ chứ, nụ cười hiểm hoi kẻ từ hôm tỉnh lại đến giờ.

Rồi, tôi thấy lão còn chủ động ôm lại con bé, rồi lão hôn lên trán con bé, đúng cái kiểu ngày xưa lão hay làm. Tôi bỗng vui sướng, hét toáng lên:

- "Này, Lâm Vũ Minh, anh nhớ ra rồi phải không?"

Lão đang cười với con nhỏ hàng xóm, nhìn sang tôi, ánh mắt lại lạnh lùng:

- "Không nhớ!"

Hừm, đã kích, đây đích thị là sự đã kích mà!

Tôi tức điên bỏ ra ngoài phòng bệnh, mặc kệ lão thích làm gì thì làm, vừa đi vừa lầu bàu "Lâm Vũ Minh chết tiệt, anh là đang cố tình chọc tức em!"

Còn đang bực bội đã đâm sầm phải ai đó, kết quả tôi ngã oạch một cái giữa hành lang bệnh viện, cái mông đau đến ê ẩm

- "Ồ...cậu...!"

Người trước mặt nhanh tay kéo tôi dậy, tôi bất ngờ chưa nhận ra hẳn là ai, nhưng khi hắn cất giọng nói lên, tôi liền lập tức nhớ ra. Anh bạn vui tính lần trước gặp ở trong nhà vệ sinh nam. Tôi đang bực mình, gặp ngay đúng người vui tính, tâm tình liền vui vẻ:

- "Cậu vào đây làm gì?"

- "Đi khám bệnh...còn cậu, vào đây làm cái gì?"

- "Đi khám thai!"

Lão ngả ngửa người, cười ngất ngẻo khi nghe tôi trả lời, chúng tôi lại bắt đầu chém gió, rồi cứ tự nhiên cười ầm ĩ giữa hành lang bệnh viện, đúng là gặp tri kỷ, hôm nay quả là đẹp trời. Nếu như không có kẻ nào đó tự nhiên xuất hiện phá đám

Kẻ nào đó mà tôi nói, là con ranh con hàng xóm, nhỏ chạy ra, mặt mày hốt hải:

"Chị Năm, chị Năm...anh Vũ Minh... bị sao rồi ấy!"

Lại bị sao? Lão đúng là biết chọn thời điểm mà ><

Còn....

p/s: hahaha, cái này, đúng là vui quá đi mà!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Năm thích thằng đó như vậy à?

#Anh_trai_của_Năm

#22: Năm thích thằng đó như vậy à?

(Cảnh cáo: Mai Hương nói các bạn nghe, chap này anh trai đáng kính của Mai Hương bị....khùng hay sao ấy, nên mọi người nhớ gạch đá Vũ Minh ít ít dùm nghe, ném nhiều tui ừ kể chuyện anh trai tui cho mà nghe nữa đâu)

Tôi là Lâm Mai Hương, em gái Lâm Vũ Minh.

Và ông anh trai Vũ Minh của tôi hiện tại đang bị một kẻ lạnh lùng-đáng ghét-phũ phàng "nhập" vào. Và cái "ông anh trai" lạnh lùng đó đặc biệt.... ghét tôi! T____T

"Em ồn ào quá!"

"Em có thể yên tĩnh 1 chút không?"

"Em yên lặng 1 lúc đi!"

"Anh muốn yên tĩnh!"

Mỗi lần anh trai đáng kính của tôi mở lời, là mỗi lần nhắc tôi im lặng T____T

Từ khi biết nhận thức, lần đầu tiên tôi cảm thấy bị đá kích lớn như thế này từ anh trai.

Lâm Vũ Minh ơi, anh ở đâu, làm ơn hãy hiển linh về đi, em sợ phải đối mặt với Lâm Vũ Minh mặt lạnh này lắm rồi!

**

Hôm nọ, tức điên ông anh trai, tôi bỏ ra ngoài, gặp đúng anh bạn vui tính thế là 2 đứa tán dóc vui vẻ lắm, câu chuyện đang đi đến hồi cao trào thì....có kẻ phá đám.

Cái con bé hàng xóm vừa từ phòng bệnh của lão chạy ra thông báo với tôi một tin:

"Chị Năm ơi....Anh Vũ Minh...bị làm sao rồi ấy!"

Chết tiệt, Lâm Vũ Minh anh lại bị làm sao rồi?

**

"Lâm Vũ Minh?"

Tôi chạy tít vào phòng, thấy lão nằm trên giường, 2 mắt nhắm nghiền, mặt mày tái tái, cảm giác bất an len lỏi, tôi chạy qua sờ tay lên trán, lên mặt, lay lay lão:

"Lâm Vũ Minh, anh sao vậy, này, anh không khỏe à, em đi gọi người nhé!"

Nghe tôi nói thế, lão mở mắt, nhìn tôi, lạnh lùng buông 2 chữ:

"Không cần!"

Không cần!?!

Cái ngữ khí lạnh lùng đó anh học đâu ra vậy hả, anh trai đáng kính của em, nếu không vì anh là bệnh nhân, em là muốn đánh đòn anh lắm rồi đấy!

Lão bây giờ đúng như bảo vật quốc gia, tôi chẳng dám nói nặng lời cũng không dám làm gì quá đáng, bây giờ tôi coi lão không khác gì một..... đứa bé sơ sinh, chỉ sợ nếu mạnh tay cũng có thể làm tổn thương lão.

Lão đưa tay lên day day trán, tôi biết ý liền nhẹ giọng bảo:

"Đầu đau hả, em xoa đầu cho anh nhé!"

Đây, một lời anh, một lời em, ngọt như mía lùi, mà lão còn chẳng thèm để tâm, nhưng tôi kê, gạt tay lão ra, rồi cứ thế xoa xoa đầu lão. Vậy mà cái ông Vũ Minh" lạnh lùng" này cuối cùng vẫn chịu để yên cho tôi xoa.

Con bé Bơ đứng bên cạnh cứ xuyt xoa:

"Chị Năm cẩn thận tý, lùi tay xuống dưới tý, lỡ vào chỗ đau của anh Vũ Minh!"

Ồ, Con ranh con này, mới 4 tuổi nít mà dám lên mặt dạy dạy chị hả?

Tôi bữu môi, nói đều:

"Ồ, chị Năm không làm đau anh Vũ Minh đẹp trai của nhóc đâu, Bơ xê ra ngoài kia chút đi!"

Con bé nó gạt đầu mãi nguyên:

"Vậy tốt, em giao anh Vũ Minh cho chị Năm chăm sóc...một tý đó!"

Haha, cái con bé này!

"Chị Năm ơi ~! Chị Năm để quên anh đẹp trai này ngoài hành lang này ~!"

Cái giọng nói này???

Cái giọng nói này, a, anh bạn vui tính, tôi đúng là để quên cậu bạn vui tính này thật, hần thò cái đầu vào phòng, he he nhìn quanh, nhìn thấy tôi, hần cười tươi rói:

"Chị Năm có người thân nằm viện này hả?"

Cậu bạn kia vừa vào, đã hỏi dò, cũng chẳng cần tôi trả lời, hần đã thấy anh trai tôi, có vẻ hần khá ngạc nhiên:

"Ồ... người này, bí thư đoàn trường...là...anh trai cậu thật à, Năm?"

"Ừ, anh trai tôi, mà còn nữa, "Năm" không phải là tên cho cậu gọi, gọi tôi là Mai Hương!"

"Năm nghe hay hơn mà, NĂM, NĂM, NĂM, NĂM OI, NĂM À, tôi cứ thích gọi thế, ai đặt tên cho cậu mà nghe hay thế hả NĂM LÙN?"

"TÔI "

!!!!!!!!!!!!???????

Ồ....

Ồ.....

Hahahahaha

Các bạn biết không? Các bạn có biết kẻ nào vừa nói đó không? Đó, chính nó đó, chính là ông anh trai đáng kính của tôi đó!

Cậu bạn kia vì bất ngờ, cả người giật bắn, ai đời tưởng lão đang ngủ, bỗng nhiên mở mắt bật ra một lời lạnh lùng như vậy, còn tôi nữa, giật mình quá, thế nào lại quệt tay vào đầu lão, làm lão đau, nhấn nhó:

"Đau anh!"

"Lâm Vũ Minh, anh... anh...????....Anh...nhớ rồi phải không, phải không vậy Lâm Vũ Minh?"

Tôi xúc động nhìn lão, còn lão, lão đang bận lạnh lùng nhìn anh bạn kia, cuối cùng lên giọng:

"Cậu...còn ồn ào hơn cả Năm của tôi!"

"Năm của tôi", ôi định mệnh, tôi khóc luôn khi nghe câu này, khóc thật sự, lần trước, cũng nhờ cậu bạn này mà tôi chấm dứt chiến tranh lạnh với lão. Lần này, cũng nhờ hần, mà anh tôi nhớ lại được, ôi trời, tôi xúc động....ôm chặt lấy cậu bạn kia, rồi rít cảm ơn. Cậu bạn kia chả hiểu sao toàn thân run rẩy, bỗng nhiên gạt tôi ra, bối rối:

"Mai Hương à, xin lỗi cậu, lần sau gặp nhé, tôi.... Tôi...có lẽ nên đi khám bệnh luôn đây, cậu ở lại nhé!"

"Ồ này, sao lại vội như vậy?"

Tôi tính chạy theo hỏi xem tại sao lại sợ sệt như vậy thì đã nghe giọng lão hỏi:

"Năm thích thằng đó đến vậy à?"

Giật mình!

Phải, phải rồi, anh trai tôi, anh trai tôi nhớ lại rồi kìa, chả hiểu sao lúc đó nghe câu hỏi không rõ, lại tưởng lão hỏi, "thích anh nhớ lại đến vậy à? " thế rồi gạt đầu rồi rít:

"Thích, thích, thích thích chứ, thích quá thích ấy chứ!"

"Thật sao?"

- "Thật mà, ơ, Lâm Vũ Minh, anh nghĩ em nói dối cả chuyện này nữa sao?"

Nghe xong mặt lão lạnh lùng kinh khủng, lão cất giọng:

- "Nắm đưa em Bơ ra ngoài đi, đóng cửa lại cho anh, anh muốn ở một mình!"

Ơ, anh trai đáng kính của em, có lẽ nào ca phẫu thuật đã làm ảnh hưởng đến giấy thần kinh nào đó của anh rồi, cái thái độ lồi lõm này là sao?

Anh dám, Xua đuổi em, ngay cả khi anh đã nhớ ra em????

Tôi còn chưa kịp thắc mắc, con bé Bơ hàng xóm từ nãy giờ ngồi im một góc mới đứng dậy, nắm tay tôi kéo ra ngoài, vừa đi, nó vừa lạnh nhạt buông lời:

- "Chị Nắm ơi là chị Nắm... chị... đúng là... đồ ngốc mà!"

Ơ, hahaha, chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra @@

Còn...

p/s: Chị nắm đúng là ngốc mà! Đây, VM ghen như vậy, mn có thấy ghét ko? Nếu thấy ghét quá, thì tỷ end sớm nhé!

-

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Lâm Vũ Minh... Anh bị...Gay thật à?

#Anh_trai_của_Nắm

#23: Lâm Vũ Minh... anh bị gay thật à?

Tôi là Mai Hương. Có một chuyện tôi cần phải nói rõ là, sau khi con bé hàng xóm hỏi tôi

"Chị Nắm thích cái anh hồi nãy hả?"

Lúc đó tôi mới biết thì ra hồi nãy mình nghe nhầm câu hỏi của anh trai. Tai hại quá, thế là cũng hiểu vì sao lão lại tỏ cái thái độ khi gió đó rồi, bỗng nhiên lại thấy... vui vui!

Mà hôm nay còn có chuyện vui nữa.

Anh trai tôi, Lâm Vũ Minh, chính thức được ra viện. Cuối cùng, anh trai đáng kính cũng được về nhà với tôi rồi!

Tôi, Lâm Mai Hương, hứa sẽ đối xử tốt với lão hơn, tôi hứa đó!

**

Ngày đầu tiên lão về nhà.

Cả nhà tôi chật ních người. Vâng, tôi biết, tôi biết anh tôi rất nổi tiếng và nhiều người ái mộ, nhưng mà vẫn không thể ngờ... lại nổi đến mức này.

Bố mẹ tôi còn sang nhà hàng xóm chơi vì lý do: để cho bọn trẻ thoải mái T___T

Thế là mình tôi ở nhà với lão tiếp khách. Hừm!!

Một đám các chị em từ đâu vào nói xôn xao hết cả nhà tôi, lao thẳng lên phòng của lão, râm ran ríu rít.

- "Cậu thấy trong người thế nào?"

- "Thế bao giờ anh đi học lại được!"

- "Thầy Sơn bảo sẽ cho cậu làm lại mấy bài kiểm tra hóa đấy, thầy không biết cậu bị ốm như thế này!"

- "Anh không biết đâu, từ ngày chị Giang lên thay anh làm bí thư đoàn, trường mình loạn hết lên rồi, tại chị Giang cá nết quá!"

- "Cô Diệp kêu giờ học không có Vũ Minh, cô không có hứng dạy lắm, haha, Vũ Minh, cậu có giá lắm đấy nhé!"

- "@@\$\$%@@%\$\$@&@%@@@@"

Người này một câu, người kia một câu, kẻ nào cũng hỏi han, kẻ nào cũng vồn vã, phòng anh trai tôi, lập tức biến thành một cái chợ.

Bỗng nhiên tôi sợ, sợ lão lại đau đầu như lần ở phòng y tế. Nhưng tôi lại chẳng biết làm sao, tôi chỉ còn biết đứng ngoài phòng lão, ái ngại đau thương đưa mắt vô tình nhìn lão bị vây kín hỏi han xúm xít trong phòng. Lúc lâu thấy mặt lão tái đi thật, tôi cuối cùng đành phải ra mặt.

- "Thật không phải, nhưng anh trai em cần nghỉ ngơi rồi, mọi người xuống nhà uống nước nhé!"

Thế là mấy mươi con mắt, nhìn tôi như tội đồ.

Tất nhiên, chẳng ai thèm ở lại uống nước nói chuyện với tôi, chào lão xong, họ bỏ về hết!! Lúc về, còn ráng lườm tôi thêm một cái...cháy mặt.

Haha

Lâm Vũ Minh, anh thấy chưa, anh thấy chưa hả? vì cứu anh mà em biến thành kẻ thù của cái bọn này rồi.

**

Tôi đóng sầm cửa lại, bức xúc đi vào nhà, vừa đi vừa làu bàu:

- "Ồ, lườm, lườm, lườm cái con khi, đúng là mấy bọn đại trai, xí, xí, xí!"

Lão đứng ngay trước cửa, nhìn thấy tôi cau có như vậy, bỗng nhiên lão cười, cười thật luôn đó, cất giọng hỏi tôi:

- "Nắm...không thích anh nói chuyện với họ à?"

Tôi tất nhiên thật thà trả lời:

- "Không, tất nhiên là không rồi, thậm chí ghét nữa là đằng khác, bọn họ thật phiền phức mà!"

Nghe tôi nói xong, nét cười trên mặt lão càng rõ rệt, tâm tình lão hình như tốt lên:

- "Nắm không thích... anh cũng không thích, chỉ bằng, lần sau có người đến, em cứ... đuổi khéo người ta về!"

Đó, các bạn nghe rõ chưa, các bạn thấy anh trai tôi chưa, trông thì hiền thế, chứ thực ra phũ phàng không ai bằng!

Nói vậy chứ, tôi vẫn gật đầu liên, tôi nào dám để lão tiếp tục ngồi với mấy người như vừa rồi, tôi e, chỉ hết ngày hôm nay, anh trai đáng kính của tôi lại đi nhập viện lại vì...xuất huyết não.

Lão đang vui hay sao, bỗng nhiên... xoa đầu tôi:

- "Nắm của anh... ngoan quá!"

Đây, đây, chính là anh trai tôi này, anh trai tôi đã quay trở lại rồi này! Chào mừng anh về với loài người, Lâm Vũ Minh của em.

Tự nhiên thấy vui vui, chủ động vòng tay thật chặt qua eo lão, à, tôi lùn lùn, tay tôi vòng đúng qua bụng anh trai thôi, thế là rúc mặt vào ngực lão, cười khà ồ:

- "Cuối cùng anh cũng quay trở lại với loài người rồi, Lâm Vũ Minh, em mừng quá!"

Cả người lão... cứng đờ trước cái ôm bất ngờ không hẹn trước của tôi, phải, bất ngờ là đúng thôi, đến cả tôi cũng bất ngờ mà:)

**

- "Vũ Minh, Vũ Minh có nhà không hả bé?"

Đám người tiếp theo lại không phải con gái, mà toàn là con trai, toàn bạn thân trên trường của lão, tôi còn nhớ mặt, thế rồi, chẳng dám đuổi họ về, tôi phải mở cửa cho cả đám vào.

Nhưng mà, anh trai tôi đúng là đóng cửa bế quan thật, tôi lên gõ cửa chẳng thấy lão nói gì, mở cửa ra thấy lão ôm gối ngủ rồi, lại không dám phiền. Thế rồi đơn phương đọc mã.... Tiếp khách.

Mà kể, đám người này cũng vui cơ.

- "Bé con nhà Vũ Minh cũng dễ thương quá nhỏ?"

Tôi cười tít mắt.

- "Bé có người yêu chưa?"

Tôi lắc đầu bối rối.

- "EM chưa!"

- "Thằng Vũ Minh nó có hay bắt nạt bé không?"

- "Có, em toàn bị Vũ Minh bắt nạt thôi, anh trai em là người xấu!"

Tôi gật đầu, giả dối, lão mà biết tôi đi nói xấu lão thế này thì... Hahaha.

Có anh trai kéo tôi lại, thì thảo vô tại:

- "Nói cho bé nghe một bí mật này nhé, Vũ Minh nhà bé...bị gay đó!"

Giật mình!!

Bị gay, hahaha, thật á, anh trai đáng kính của tôi ơi, anh ăn ở thế nào mà để bạn bè bảo anh bị gay thế này? Tôi thấy cái chủ đề này hấp dẫn quá, thế rồi chụm đầu buồn chuyện, nói xấu anh tôi.

- "Thật hả? Sao em ở lâu vậy mà không biết nhỉ?"

- "Thật..thật đó, haha, trong lớp, nó chỉ chơi với mấy đứa bạn anh thôi, nó không chơi với...con gái, Vũ Minh nhà bé... ghét con gái!"

- "Có lần, anh thấy Vũ Minh nhà bé thì thầm hay là...làm cái gì đó mờ ám với thằng nào đó...trong nhà vệ sinh đó, haha!"

Nói xong, cả đám cười vui như hội, tôi méo xệch cả mặt. Chẳng hiểu sao, nghe rợn rợn trong lòng.

Bạn lão càng kể, càng hăng máu, kể ra bao nhiêu dẫn chứng, tôi nẫu hết cả lòng. Chẳng cười theo họ được nữa.

Lâm Vũ Minh, là thật sao?

**

Bạn bạn lão về hết, tôi tha thân lên phòng của lão, nhìn quanh, ờ, thấy gọn gàng đúng y như phòng con gái, trên cửa sổ, còn đặt một chậu hoa tigon, lão còn hay nấu ăn, đúng sở thích con gái, giấy dán tường, hình như cũng màu hồng hay sao ấy, đúng là con gái, rồi cái gì kia, haha, tôi nhìn thấy trong ngăn kéo lão, một....cái váy.

Tôi đứng hình, Lâm Vũ Minh, thì ra, anh là....T_____T

- "Nắm đang tìm gì vậy?"

Tôi giật mình, "anh trai" đáng kính của tôi đã dậy từ bao giờ, bỗng nhiên, cái câu hỏi trong đầu cứ quẩn quanh này giờ không biết sao tự nhiên lại phụt ra không kiểm soát được, tôi hói lảo, đầy ngây thơ:

- "Lâm Vũ Minh...anh bị...gay thật à?"

- "Sao???"

Còn....

Ờ

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Anh Vũ Minh...cuối cùng cũng được gặp lại anh!

#Anh_trai_của_Nắm

#24: Anh Vũ Minh... cuối cùng cũng được gặp lại anh!

Tôi là Mai Hương.

Tôi hiện tại đang đứng trong phòng của anh trai, và vừa rồi tôi vừa hỏi lão một câu, rất... ngây ngô: "Anh bị.. gay à?"

Tôi biết, tôi biết, hỏi câu này thì đúng là...hoi nhạy cảm, tôi cũng biết anh trai tôi đã phải khó khăn như thế nào trong chuyện che đậy giới tính thật của mình trong ngần ấy năm. Nhưng mà, lời cũng nói ra rồi, biết làm sao mà rút lại.

Aaaaa, cái mồm này, cái mồm làm hại cái thân rồi. T_____T

Lâm Vũ Minh, lão đang dùng ánh mắt hình sự để... giết chết tôi.

- "Lâm Mai Hương...em rốt cuộc đang nói cái gì vậy?"

- "Em..em hỏi...em hỏi xem có đúng là...anh là... là gay hay không, Lâm Vũ Minh, em nói nghe này, Việt Nam mình bây giờ tiến bộ rồi, giới tính thứ 3 thì đã sao, không sao cả, anh cứ tự tin lên, em này, em không hề kì thị gì luôn, anh thích mặc váy chứ gì, được rồi, tý nữa qua phòng em, em sẽ cho anh mượn!"

- "LÂM MAI HUƠNG!!!"

Chết toi, lão phẫn nộ thật rồi đấy, Mai Hương ơi, mày đang nói linh tinh cái gì vậy!

36 kế, chuồn là thượng sách, tôi liền cong đít bỏ chạy, nhưng mà cái chân tôi ngắn, chạy được 2 bước đã bị bàn tay đó tóm lại, ánh mắt đó...đầy tức giận nhìn tôi.

- "Nắm...em nói linh tinh, rồi tính bỏ chạy như vậy à, Nắm tính chọc tức anh phải không, còn không mau giải thích!"

Tay lão cứng như thép, gỡ mãi không ra, bức quá tôi hét toáng lên:

- "Lâm Vũ Minh mau bỏ tay em ra, em không có lỗi gì hết, bạn anh nói anh bị gay, mà em thấy hình như đúng đấy, anh nhìn đi, cái gì thế kia, giấy dán tường hồng kia, hoa tigon hồng kia, gì, cả cái này nữa, anh nhìn đi, váy này, anh dự trữ để làm cái gì, không phải để lên lút mỗi đêm lòi ra mặc rồi đứng trước gương ngắm ngía trâm trở đấy chứ, rồi còn cái gì, bạn anh nói anh ghét chơi với con gái, rồi còn thì thầm với thằng con trai nào trong nhà vệ sinh, là sao, đủ bằng chứng chưa, hả, thế không phải Gay thì là gì?"

- "Nắm nói xong chưa?"

- "Chưa.....Lâm Vũ Minh, em không có ý gì đâu, đối với em chuyện này cũng bình thường thôi, chỉ có là sợ bố mẹ, tin tưởng anh như vậy, bây giờ biết chuyện chắc chắn sẽ rất buồn!"

- "Xong chưa?????"

- "Chưa...em nói nghe, anh cứ sống thật với giới tính của mình đi, em ủng hộ, em sẽ giải thích với bố mẹ giúp anh, anh yên tâm!"

- "Hết chưa?"

- "Rồi!...Ừc!"

Tôi nuốt nước bọt, tôi thấy lão khó khăn lắm mới có thể bình tĩnh không bóp cổ tôi, à, vâng, thật may mắn cho tôi là anh trai tôi giới thiệu chế con tức lắm. Cuối cùng lão hít một hơi dài rồi lôi tôi ngồi xuống giường.

- "Mấy cái thằng bạn mất dạy đó, hôm nào lên trường anh sẽ xử đẹp chúng nó, cả Năm nữa, mấy lời tào lao của chúng nó Năm cũng tin sao, sao em ngốc quá vậy?"

- "Thì...Không có lừa, sao mà có khó chứ!"

- "Năm ngốc, lừa với khó cái gì ở đây, Năm muốn biết sự thật chứ gì?"

- "Sự thật? Về giới tính thật của anh?????"

Lão cúi, nhìn tôi thật lâu, rồi cuối cùng đôi lông mày cũng dần ra, lão.... véo má tôi:

- "Cái giấy dán tường đó, Năm có nhớ ai chọn cho anh không? Hồi lớp 8, đứa nào lên chợ ôm về cho anh một mớ giấy này rồi bắt anh dán tường. Năm cố tình quên đúng không? Còn cái chậu hoa tigon, có phải lần đi về nhà bà ngoại, Năm nằng nặc đòi cầm về chơi, kết quả không tưới nước, để cho nó héo queo, anh phải mang về đây để chăm sóc, Năm còn ý kiến gì? Còn cái váy này, Năm đã mở ra xem kĩ chưa?"

Mở ra xem! Quà là chưa, tôi nghe lời liền mở ra xem, rồi, cảm xúc gì vừa vỡ òa trong tim, tôi hét toáng lên:

- "Lâm Vũ Minh...cái này...anh...anh...thì ra anh....!"

- "Đúng rồi đó, Năm ngốc!"

- "Anh cũng thích váy hồng có ren giống em sao? Ôi trời ơi, Lâm Vũ Minh, chúng ta có cùng gu thời trang rồi!"

Mặt lão đen ba vạch, tôi thấy rõ một đám mây xám xịt trên đầu lão:

- "Năm cố tình chọc tức anh phải không, Năm có nhớ ai đã từng bỏ ăn vì cái váy này chưa, Năm có biết anh đã phải đến tận lớp nhờ Yên Vi bạn Năm đi cùng để mua cái này cho Năm hay không. Năm đúng là ngốc, bây giờ thì Năm chọc tức anh thành công rồi đây!"

Ồ...vậy ra, tất cả mấy cái này đều có liên quan đến tôi à, cái váy này, là anh trai mua cho tôi sao?

Bối rối quá!!!

Lão thấy tôi bối rối như vậy, liền chốt:

- "Năm còn ý kiến gì, còn dám nói anh như vậy, anh sẽ không tha cho Năm!"

Lão có vẻ hơi đau đầu rồi đây, tay day day thái dương, tôi sợ mẹ về biết tôi chọc điên thằng con "trai" bảo bối của bà, bà sẽ lập tức giết tôi. Tôi cười hi hi, liền ngọt giọng:

- "Em tin, em tin anh là con trai rồi, tin mà, haha, đau đầu hả, nằm xuống, em xoa đầu cho, tỳ mẹ về, thì đừng nói gì nghe chưa?"

Lão nghe tôi nói, hài lòng nằm xuống, tôi vừa xoa xoa đầu, vừa buột miệng:

- "Ngày Lâm Vũ Minh, thế còn cái vụ ghét chơi với con gái, và "bí ẩn" với anh chàng nào đó trong nhà vệ sinh nam thì anh giải thích thế nào?"

Lão đang nhắm mắt, lập tức ngồi bật dậy, tôi bị bất ngờ giật mình một cái suýt nữa rơi tõm xuống giường, may mà lão nhanh tay túm lấy kéo ngược trở lại, thế là thành thử, tôi bị quần tình lao người về phía trước, cả cái thân hình lùn tịt của tôi nằm vắt vèo trên người anh trai. Âm mưu kinh khủng, tôi nghe rõ tim lão đập liên hồi, đập rất nhanh, rất mạnh, hoảng quá, lẽ nào tôi làm lão đau đầu đau đầu rồi đau cả tim nữa. T___T

- "Lâm Vũ Minh, anh sao vậy, khó chịu sao, em xin lỗi mà, tại anh kéo mạnh tay quá làm gì, này, anh không sao chứ?"

Lão khó khăn ngồi dậy, cái băng trên trán lại rớm rớm máu rồi, tôi xót hết cả ruột, vội vàng đi tìm thuốc, lão đã túm tay lại.

- "Không sao đâu, Năm muốn nghe giải thích thì cứ ngồi lại đi, anh sẽ giải thích cho Năm, cứ để Năm nghi ngờ kiểu này, anh còn đau đầu hơn!"

Haha, vâng, vâng, anh trai của tôi ơi, anh nói cứ như thể em là đứa hay suy nghĩ bậy bạ vậy!

Nói vậy chứ tôi cũng tò mò chết đi được:

- "Vậy...anh giải thích mau mau, em còn đi tìm băng băng!"

Lão chuẩn bị nói, tôi cũng đang chuẩn bị nghe, cánh cửa phòng bỗng nhiên mở ra!

"Kẻ vô duyên không gõ cửa phòng" đó, thật nhanh chạy đến bên giường lão, tự nhiên như không ôm chăm lấy anh trai tôi nước mắt lưng tròng:

- "Anh Vũ Minh.....cuối cùng, cũng được gặp lại anh rồi!"

Ồ, người này là....

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Na Anh ngoan như vậy...hay là sau này gả cho Vũ Minh nhà bác đi!

#anh trai của Năm:

#25: Na Anh nhà em ngoan như vậy...hay là sau này gả cho Vũ Minh nhà chị đi!

Chào! Tôi là Mai Hương. Tôi đang dự bữa cơm "thân mật" cùng gia đình, lâu lắm rồi gia đình tôi mới ngồi ăn chung với nhau như thế này, nhưng mà không phải là 4 người. Mà có hẳn 6 người. 2 con người kia.... ôi trời ơi!

Con bé đó là hàng xóm nhà ngoại tôi, hồi anh em tôi về ngoại gặp nó, nó chảnh thấy bà, nó bảo lùn như tôi sau này... không có tương lai T___T, nó chỉ chơi với mỗi mình Lâm Vũ Minh:

-"Cao như anh Vũ Minh thì sau này không sợ...thất nghiệp, chứ Mai Hương lùn quá, sau này muốn đi làm gì cũng khó, lùn quá, người ta không nhận đâu!"

Nghĩ đến lời con nhỏ này nói, lại còn ngồi đối diện nó, nhìn nó, tôi đã ức không nuốt nổi cơm!

Lùn thì sao, lùn vì tôi chưa cao thôi! Nghe rõ chưa con bé chảnh chó kia?

**

-"Anh Vũ Minh...ăn bí đồ hầm nhé, sẽ đỡ đau đầu đấy!"

Con bé đó, nó hồn nhiên gấp vô bát anh trai tôi một miếng bí đồ hầm xương to chà bá, nở nụ cười thân thương hiệu the face của nó ra. Hiền dịu nhìn anh tôi, nhìn bọn họ, cứ như...vợ chồng trẻ vậy!!!

What? Mai Hương, mày đang liên tưởng đến cái gì vậy?

Tôi trẻ môi ra, lâu bầu trong cuống họng:

-"Lâm Vũ Minh không ăn được bí đồ bà nội ơi!"

Nói nhỏ đến vậy rồi mà mẹ tôi vẫn nghe thấy, bà liền đá đá chân tôi:

-"Yên lặng đi, để anh mày ăn một chút bí đồ, càng tốt cho vết thương!"

Lâm Vũ Minh điên khùng, chẳng ăn thì vứt ra, lại còn vurun tay qua, gấp cái miếng bí đồ đó bỏ vào bát tôi. Tôi hẳn học nhìn qua lão, lão còn cười cười: "Năm ăn hộ anh đi ~!"

Con nhỏ đó, nhìn thấy hành động của lão, có vẻ không ưng bụng, nhưng rồi nó giả vờ không nhìn thấy, cười cười, quay qua chỗ mẹ tôi:

-"Bác Phụng ăn thêm cái xanh ạ, cái này tốt cho đường tiêu hóa lắm ạ!"

Mẹ tôi đưa bát ra đón lấy còn khen nó ngoan, mặt con nhỏ phớn lên kinh khủng.

Nó gấp cho bố tôi một miếng chả, rồi cũng cái lời ngon ngọt đó, làm bố tôi cười mãn nguyện.

Mẹ nó thì "triu mền" nói:

-"Lần này em đưa Na Anh lên trên này thi học sinh giỏi tiếng Anh và Văn cấp thành phố, cả làm thủ tục cả thi cử cũng tầm 2,3 ngày, chắc lại phải phiền anh chị với các cháu rồi!"

Phiền, phiền, phiền, thấy phiền vậy đừng có đưa nó vô nhà cháu ở thưa cô!

Tôi lăm bằm, lần này bị mẹ nhủi cho một cái vào tay đau điếng, xong rồi bà quay qua chỗ mẹ con bé, niềm nở:

-"Không phiền không phiền, người nhà cả mà! Chà... em đề được đứa con gái khéo quá, vừa đẹp người, đẹp nết, nói năng thùy mị, biết trên biết dưới, còn học giỏi như vậy, thật mừng quá, chẳng bù cho Mai Hương nhà chị, vụng về đầu đầu à, lại chẳng ý tứ gì, học thi dốt...!"

-"Mẹ!!!"

-"Mẹ con cái gì, mẹ nói oan quá à, nhìn Na Anh đó mà học tập kia!"

-"Kia chị, cháu nó còn đang ăn, đừng nói như vậy chứ!"

Tôi hận, tôi uất, tôi ghen, cái con nhỏ chết tiệt, nó xuất hiện làm bữa ăn của tôi không tài nào mà trôi được, tôi im lặng, cứ chọt chọt đũa vào trong cái bát cơm trắng của mình như một cách để biểu tình. Anh trai tôi thấy thế, liền vurun tay qua gấp cho tôi một miếng thịt kho tàu, rồi lão cũng im lặng nhìn tôi. Chắc ý lão bảo tôi ăn đi, đừng có làm hành động chọc chọc cơm đầy phản cảm đó nữa (tôi nghĩ thế!)

Cả nhà cứ ăn nói chuyện cười rôm rả, mình tôi với lão im re. Cuối cùng con bé kia cũng để ý thấy ánh nhìn khó chịu của tôi, nó cũng học theo Lâm Vũ Minh, vươn bàn tay "thon thả" của nó sang chỗ tôi:

- "Mai Hương ăn thêm xương hầm đi này... ăn thêm xương có can xi mới cao lên được!"

Mẹ kiếp, cái con bé này, nó luôn tìm đủ mọi cách để hạ nhục tôi mà, tôi đã tức lộn ruột lên rồi thì chớ, mẹ tôi còn gặt gù:

- "Na Anh ngoan quá, san bớt cho Mai Hương nhà bác đi, vào mâm chỉ có biết cúi đầu ăn, chả biết đến người khác!"

Trương Ánh Phụng! Mẹ rớt cuộc là muốn bôi bao nhiêu tấn tro với trấu lên mặt con mẹ mới hài lòng đây?

Suy cho cùng, tất cả mọi chuyện là tại con nhỏ đáng ghét kia!

...Tôi cay cú, tôi uất hận, cuối cùng nhìn sang bên phía Lâm Vũ Minh, đá lỏng nheo mấy cái, ý bảo hãy thay tôi trả thù cái con bé kia, thế mà lão đơ ra chả hiểu gì, cuối cùng lão lại vươn tay sang chỗ tôi, gấp thêm cho tôi... một miếng xương hầm:

- "Nắm ăn đi ~!!"

Lâm Vũ Minh, anh rớt cuộc là có ý gì, anh cũng về phe con nhỏ đó, xỉ nhục em hả????

Tôi hất ngay miếng sườn ra khỏi bát, làm cơm bắn tung tóe ra trên bàn, đúng, hành động đó của tôi, vô tình làm vui của các vị phụ huynh cùng với cuộc vui của "hai vợ chồng" trẻ nhà kia dừng lại.

Tất cả mọi người quay qua nhìn tôi, cuối cùng thì chẳng hiểu cơ sự ra làm sao, tôi chán chường đứng dậy:

- "xin lỗi, Con nhờ tay, con no rồi, xin phép lên phòng, cả nhà ăn ngon miệng ạ!"

Lão thấy tôi đứng dậy cũng đứng dậy theo, mặt lão khó chịu lắm:

- "Nắm... ăn đi đã, em đã ăn được tý cơm nào đâu!"

- "Kệ nó đi lát đói nó ăn sau!" – Mẹ tôi lạnh lùng gạt phăng luôn, thế là tôi bỏ lên phòng ngủ.

Bố tôi chắc vì nể mặt phụ huynh con bé kia nên cố gắng im lặng, nhưng tôi biết ông đang tức tôi lắm rồi!

Chết tiệt, tôi sẽ khắc cốt ghi tâm bữa ăn hôm nay! Tôi sẽ nhớ rõ mình đã từng bị... xỉ nhục như thế nào!

**

Tôi lên phòng, lần qua lần lại trên giường, tưởng tượng ra cái mặt con bé đang tươi cười với Lâm Vũ Minh dưới kia, trong lòng ngứa ngáy khó chịu kinh khủng!!!

Dưới kia ăn xong, mẹ thân yêu liền gọi tôi xuống rửa bát. Tôi vừa xuống đến chân cầu thang đã nghe giọng lão:

- "Mẹ để đó... con rửa cho, để Nắm ngủ đi ạ!"

Con nhỏ kia thấy lão nói thế thì hòa vào:

- "Có mấy cái bát, con rửa được mà, bác cứ để đó, đừng gọi Mai Hương làm gì!"

Tốt, tốt, hai vợ chồng các người, cứ song kiếm hợp bích mà rửa hết cái đồng bát đĩa đồ đi, tôi nghe xong, chả vui về gì nhưng vẫn cong đít đi ngược lên phòng. Thế mà mẹ tôi tía thấy, hét toáng:

- "Mai Hương, đứng lại, xuống rửa bát!!!"

Kết quả, cái số nô dịch vẫn không thể tránh khỏi.

Tôi còng lưng rửa bát một mình, Lâm Vũ Minh bị mẹ ép lên nhà có xin thế nào bà cũng không cho ở lại, cả con nhỏ mắc dịch kia cũng bị mẹ kéo ra phòng khách khi đi còn không quên ngoảnh lại cười nói:

- "Vây vát và cho Mai Hương rồi!"

Văng vẳng đúng kịch bản của cô rồi còn gì!!

Tôi... cô đơn lạc lõng một mình giữa đồng bát đĩa ngổn ngang. Nước mắt khô hàng mi!

Ngoài kia ăn hoa quả ngon lắm đấy, hôm nay tôi thấy có nho, có táo, lê, vừa rửa bát, tôi vừa nuốt nước bọt.

Trong này, tôi nghe rõ những tiếng nhai táo giòn dã ở ngoài kia, Tôi nghe mẹ tôi cười nói hỏi han:

- "Na Anh có người yêu chưa con?"

- "Chưa ạ, con còn bận học hành, chưa nghĩ đến... kì này phải cố lấy học sinh giỏi hai môn!"

Haha, đúng mẫu con nhà người ta đây rồi, tôi vừa rửa bát vừa đập dưa leo kenh trong bếp, tính phá đám, nhưng câu tiếp theo của mẹ làm tôi không phá được nữa:

- "Con thấy anh Vũ Minh nhà bác thế nào?"

- "Dạ?? Con... con... thích, rất thích anh Vũ Minh ạ!"

- "Vậy tốt quá rồi, Phương này, Na Anh ngoan vậy...chị ưng quá, hay là sau này...gả con bé cho Vũ Minh nhà chị nhé!"

"CHOANGGGGG!!!!"

Cái đĩa trên tay tôi rơi bập xuống sàn nhà, vỡ tan! Mẹ đáng kính của con, mẹ đang nói gì vậy?

Còn...

p/s: nổi ám ảnh kinh hoàng mang tên 3 ngày sống chung cùng con nhỏ Na Anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Năm...ghen

#Anh_trai_của_Năm

#26: Năm...ghen!!!

Chào mọi người! Mai Hương, là Mai Hương đây.

Không biết hôm nay là cái ngày gì mà xui tận mạng. Tôi vừa đập vỡ đĩa của mẹ xong. Nhưng cũng may ngoài kia nói chuyện cười đùa rôm ra quả, không nghe thấy. Tôi đang vội nhặt nhanh mảnh vỡ để vớt thì bóng người nào đó thỉnh thoảng xuất hiện sau lưng.

Lâm Vũ Minh từ ngoài nghe tiếng động thì lao vào:

- "Năm...sao vậy, tránh ra nào, để anh rửa cho, Năm ra ngoài ăn quả đi!"

Còn già bộ thương xót tôi nữa, thật đáng ghét! Thế là tôi vùng vằng:

- "Ra ngoài, ra ngoài đi, mau biến ra ngoài kia với vợ sắp cưới của anh đi!"

Lão tái mặt khi nghe tôi nói:

- "Năm vừa nói cái gì? EM thử nói kiểu đó lại một lần nữa xem!"

Thách thức tôi à, đã vậy tôi... không nói lại cho mà biết mặt. Thế là tôi im lặng, nhạt, nhạt, nhạt thật nhanh mấy mảnh vụn của cái đĩa xấu số, rồi tự nhiên thấy xót ở tay 1 cái.

- "Năm!! Đưa tay cho anh!"

Tôi im. Tôi là đang bực cái thái độ thờ ơ của lão hồi nãy trong bữa ăn, biết tôi bị bắt nạt cũng không thèm lên tiếng, còn...cả cái vụ gả bán cho con gái nhà người ta ngoài kia, bực, bực hết cả người.

- "Em không đưa, anh ra ngoài kia ngồi cho sạch sẽ đi, kéo Na Anh phải chờ!"

Lão im lặng.

Lần này thì lão cau điện lên rồi, lão không nói gì nữa, xách tay tôi, dí vào vòi nước, lúc đó tôi mới thấy rát đến tận chân tóc, đã đứt tay từ bao giờ rồi, tự nhiên vừa đau, vừa tủi, nước mắt nhòe mi.

Anh trai đáng kính của tôi, lúc bình thường, ai làm gì cũng được, tôi thích nói năng hay hành hạ thế nào đều được, nhưng khi lão tức lên, kể cả bố hay mẹ cũng không dám làm gì. Tôi thì tất nhiên không ngoại lệ, nên chỉ còn biết im lặng, bị lão cầm tay, lôi đi như một con vật.

Lão lôi tôi chạy nhanh lên phòng, mặc kệ anh mất u ám của kẻ nào đó, bố mẹ tôi thấy vậy cũng ngạc nhiên:

- "Hai đứa có chuyện gì, Mai Hương, đã rửa xong bát chưa?"

Lão thấy mẹ hỏi, chẳng hiểu sao bình thường ngoan lắm nhưng hôm nay chẳng thấy trả lời, cứ thế, lôi tôi thẳng lên phòng, mẹ tôi chắc là chung hừng với cái thái độ nhiệt tình của 2 đứa con "có hiếu" này lắm!

**

- "Lâm Vũ Minh...anh...sẽ lấy con bé Na Anh kia à, sau này ấy?"

Lão đang băng vết thương cho tôi, đột nhiên dừng lại, rồi chẳng biết nghĩ thế nào, lão hỏi:

- "Theo Năm thì sao?"

- "Cái đó...cái đó là do anh quyết định chứ, Lâm Vũ Minh, sao lại hỏi em, anh thích thì cứ việc!!!" –Tôi đá đểu.

Lão cau có, nhú mày nhìn tôi 1 lát, rồi cúi xuống lấy cái kéo cắt xoẹt miếng bông băng, tự nhiên lão cười:

- "Anh thấy Na Anh cũng tốt đấy, học giỏi, lại nét na, hiểu ý tứ, ai lấy được cô ấy...chắc...!"

Ồ...Lâm Vũ Minh, anh đang nói cái gì vậy?

Anh trai ơi, anh cũng thích con bé kia ư?

Lão còn chưa kịp nói hết câu, máu nóng tôi đã dồn lên, tôi thấy...ngứa ngứa khó chịu khủng khiếp, chắc là tôi sợ phải sống chung nhà với con bé kia, thế rồi bực dọc, quay qua trừng mắt nhìn lão, đe dọa:

- "Lâm Vũ Minh, em mặc kệ, anh muốn lấy ai cũng được, nhưng con bé đó, em tuyệt đối không cho anh lấy nó!"

Lão đứng hình!

Nói xong, tôi bỏ xuống nhà, nhưng lão kéo tay lại, mặt lão có vẻ vui vẻ trái với suy nghĩ của tôi:

- "Nằm ở yên đây, để bát đó, anh rửa!"

Lão cười tươi, xắn tay đi xuống nhà, vừa đi, vừa lẩm nhẩm gì đó, nghe như lời bài hát.

Đó, đó, tên anh trai đó, mọi không lâu tôi còn gào khóc thảm thiết trong bệnh viện vì sợ lão chết, nay thấy tôi bực mình thì lão lại tỏ ra...vui như tết. Có cái loại người gì như vậy chứ? Có tức không? Có bắt công hay không?

Tôi chạy theo, giật áo lão lại:

- "Lâm Vũ Minh?"

- "Hừm"

- "Đừng lấy con bé đó nha~, được không?"

Đó, tôi đã xuống hẳn giọng nài nỉ, thế mà lão cười, véo má tôi:

- "Để anh xem thái độ của Năm đây!"

Thái độ của em? Thái độ của em thì liên quan quái gì tới việc anh lấy nó! T_____T

Bực mình, bực mình, bực mình!!!

**

- "Anh Vũ Minh, anh rảnh không, anh đưa em đi mua ít đồ nhè, em không biết đường!"

Con bé Na Anh, nó ngây thơ đề nghị Lâm Vũ Minh, tôi ngoái nhìn đồng hồ, rõ ràng gần 8 giờ đêm, còn đi mua đồ, nó muốn đi hẹn hò thì nói luôn đi, giả dối, ghét cái mặt!

Tôi liếc qua nhìn lão, tôi e bản tính thương người của lão sẽ trở dậy, rồi sập bẫy con nhỏ này mất! Vậy mà thấy mặt lão lạnh tanh, lão nhìn màn hình ti vi, nhàn nhạt nói:

- "Tối rồi, để mai đi!" –May mà lão cũng tỉnh táo, từ chối thẳng, tôi bên này thở hắt ra một cái. Sung sướng! (hí hí hí)

Con bé xị mặt ra, thấy thế mẹ tôi lại hỏi:

- "Na Anh, con muốn mua đồ gì?"

- "Bàn chải đánh răng ạ, con quên cầm theo rồi!"

Xí, cái đồ đăng trí, có cái bàn chải cũng quên mang theo, tôi vênh mặt rung đùi ăn táo, liếc qua nhìn cái mặt xiu xuống như cái bánh đa ỉu của nhỏ, trong lòng vui sướng.

- "Mai Hương, mày chạy ra ngoài quán cô Bảy, mua cho Na Anh một cái đi!"

Gì? Sao lại lỗi con vào chuyện này?

Lão thấy mẹ nói vậy, đang ngồi tập trung xem ti vi nhìn qua chỗ tôi:

- "Năm... ở nhà, anh đi cho!"

- "Vậy...em đi với anh nhé!"- Con nhỏ nghe lão nói vậy, vui vẻ lập tức, mặt dày đề nghị.

Hừm, không được, nhìn ánh mắt nó nhìn Lâm Vũ Minh kia, nó đang muốn ăn tươi nuốt sống anh tôi đấy chứ, không được, tuyệt đối không thể để nó đi riêng với lão được, tôi nhảy bật dậy khỏi ghế, phui đít 3 cái, tuyên bố:

- "Lâm Vũ Minh, anh cứ ở yên đó cho em, em...tự đi!"

Nói xong, thấy lần cần ở cổ họng, từ bao giờ tôi lại thích bon chen giữa cuộc sống tấp nập như thế này??

Thôi, lời nói rồi, đành phải đi chứ biết làm sao, còn hơn để hai người đó có cơ hội...hẹn hò! Tôi lao vèo ra khỏi nhà, không kịp cho lão có cơ hội nói thêm gì.

**

Đi rồi mới biết mình ngu, xe đạp lười dắt, chạy được một lượt đi, đến khi về, đã thấy mồ chân rã rồi. Cái con nhỏ Na Anh chết tiệt, tại nó mà tôi phải khổ, bực mình, tôi vừa cầm cái bàn chải vừa cau có chùi rửa.

Rồi một ý nghĩ xấu xa trỗi dậy, tôi cho cái bàn chải đó ra sau...bàn tọa, cười đầy sung sướng:

"Chị sẽ...đánh rắm cho thối cái bàn chải này của cưng, hahaha!"

Tôi đứng cười ngất ngèo với cái ý nghĩ độc ác của mình.

Con đường vắng hoe đó, rõ ràng chỉ có mình tôi đứng cười khà ồ, nhưng, hình như không phải, tôi vừa thấy, có một..ai khác!

Ông trời quả là có mắt, tôi làm việc ác, liền bị ông trừng trị mà! T____T

**

Cuộc đời này, tôi đã từng nghe đến 2 chữ "biến thái" nhưng chưa bao giờ gặp, thật là hi hữu, hiện tại tôi đang bị một tên "biến thái" bịt miệng, lôi xềnh xệch vào bên mé đường, lúc đó, đầu óc bấn loạn, cả người run lấy bầy, vùng vẫy thế nào cũng...không thể thoát ra khỏi cái bàn tay thô ráp bấn thiu đó.

Vì quá sợ hãi, tôi chỉ còn biết khóc, cổ vùng ra, lấy cái tay cầm bàn chải chọt mạnh sau lưng hần, hần đau, mạnh mẽ cho tôi một bạt tai, cả người ù đi, ngã lăn quay ra nền đất, tôi bò dậy được, đã nghe hần đe dọa:

"Câm miệng, tao giết bây giờ!"

Lúc đó, ngoài câm miệng như hần nói, thì tôi nào biết làm gì khi hần dí dao sát cổ tôi. T____T

Lâm Vũ Minh, anh mau ra cứu em~ Em không chịu đâu, em không chịu đâu, anh đâu rồi?

Cái áo của tôi bị xé mất rồi, tại sao lại là tôi phải rơi vào cái cảnh này chứ, tôi ăn ở tốt mà, tôi lấy bảy sợ sệt, khi bàn tay đó chạm vào ngực tôi, cảm giác kinh tởm, buồn nôn trỗi dậy, lúc đó, chẳng còn biết sợ nữa, chết cũng được, nhưng tôi không muốn bị đối xử thế này, tôi gào lên:

"LÂM VŨ MINH! CỨU EM, CỨU EM VỚI...MAU CỨU EM!"

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 27: Anh không đi nữa, Năm không đi, anh cũng không đi!

#Anh_trai_của_Năm

#27: Anh không đi nữa, Năm không đi, anh cũng không đi!

Cảm giác, không thờ được nữa rồi!

Cảm giác, thân thể này không còn là của tôi nữa rồi!

Cảm giác, bấn loạn đến cùng cực, không thể vùng vẫy, càng không thể kêu cứu!

Trong phút bất lực đó, tôi chỉ biết gào thét trong tiềm thức cái tên "Lâm Vũ Minh"

Anh trai, anh sẽ đến cứu em phải không? Anh sẽ không để em chết oan uổng thế này phải không? Làm ơn, cứu em với, em không muốn bị đối xử như thế này? Anh ơi!!

**

"Năm! Năm...em sao vậy, tỉnh lại đi em!"

"Năm ơi, đừng làm anh sợ, mở mắt ra đi em!"

"Năm, anh đây rồi, đừng dọa anh nữa, mở mắt ra đi!"

Lâm Vũ Minh, chính là anh rồi, tôi được cứu rồi, tôi được cứu rồi, tôi cố gắng vươn tay về phía lão, ôm chặt lấy lão, cả người run lấy bầy, tôi vừa được lão cứu sống từ tay tên "biến thái" sao?

Tôi nằm lệt gọng trong lòng lão, tôi nghe thấy cả người lão đang run lên, tim lão đập mạnh, hình như lão đang hoảng loạn lắm, tôi khó khăn mở mắt, thấy mặt anh trai tôi tái tái:

"Năm, em không sao chứ?"

Bỗng nhiên, tôi trào nước mắt, trời ơi, trinh trắng của tôi, mất rồi còn đâu, không sao là không sao thế nào, tôi run lấy bầy rồi khóc nức lên:

"Lâm Vũ Minh..chết em rồi, mất hết rồi anh ơi, xong đời em rồi anh ơi, có phải tên biến thái đó, đã cướp mất sự trinh trắng của em rồi không? Lâm Vũ Minh, sao anh không ra sớm hơn, sao anh để hần ta hành hạ em như vậy, em còn sống làm cái gì nữa chứ?"

Lão lo lắng nhìn tôi, tay vẫn vỗ nhẹ nhẹ sau lưng:

"Năm nói cái quái gì? Biến thái nào? Mất cái gì cơ? Em vừa mơ thấy cái gì vậy Năm?"

Ờ?

Ồ!

Ồ!!!!!!

What the F**k? Mơ, mơ sao, ôi mơ, cái giấc mơ của tôi, nó đẹp đến...chấn động lòng người!

Tôi mờ mắt, thấy nước mắt ướt hết cả vạt áo lão, xấu hổ gạt lão ra, tôi chính xác là vừa chiếm cái giường của lão, vừa ôm cái gối ngủ từ trưa đến giờ, còn nằm mơ giấc mơ kinh khủng như vậy nữa.

- "Mai Hương gặp ác mộng à anh Vũ Minh?"

- "Ừ!"

Con bé Na Anh, nó đang đứng ở bên cạnh, nhìn tôi, ánh mắt có vẻ tò mò thích thú lắm, ờ, tôi mơ, tôi nằm mơ thấy ác mộng đó bà nội, tại ai xuất hiện để rồi tôi phải nằm mơ cái giấc mơ chết tiệt như vậy chứ?

- "Nằm đứng lại, em đi đâu?"

- "Về phòng!" – Tôi trả lời cụt lùn.

Tôi mệt mỏi sau khi hành hạ bởi con ác mộng, hồi nãy còn gọi tên lão rồi con khóc như điên trên giường lão, mờ mắt lại hỏi lão mấy thứ linh tinh xấu hổ như vậy nữa, chẳng biết Lâm Vũ Minh sẽ đánh giá tôi thế nào! à, Lâm Mai Hương, mày sao vậy chứ?

Vừa lết ra cửa đã nghe cái giọng oanh vàng của nhỏ:

- "Anh Vũ Minh, anh đưa em đi siêu thị chút nhé, em không biết đường!"

What? Sao lại giống hệt trong giấc mơ vậy? Tôi dừng bước, xem phản ứng của lão, lão sẽ từ chối thẳng thừng như trong giấc mơ chứ?

Tức là tôi đoán trật lất, lão chẳng đồng ý cũng chẳng từ chối, lão quay qua hỏi tôi:

- "Nằm, em có muốn đi siêu thị không?"

Cảm giác bất an len lỏi trong lòng, giấc mơ đáng sợ hiện về, tôi gần như hét lên:

- "Không đi, không đi, không đi, tuyệt đối không đi đâu cả, nếu thích hai người tự đi với nhau đi!!!"

Cả lão, cả con nhỏ có vẻ hoảng hốt trước thái độ của tôi:

- "Mai Hương sao vậy, tôi có nhờ Mai Hương đâu!"

Nhỏ nhìn tôi, ánh mắt khinh khinh. Mẹ tôi từ ngoài vào chốt một câu:

- "Thôi Na Anh với Vũ Minh đi đi, Mai Hương ở nhà rửa lá dong cho mẹ, tối mình làm bánh tẻ!"

What? Mẹ kính yêu của con, ở đâu ra cái lí vậy chứ? Tại sao con lại phải lao động khổ sai như vậy trong khi bọn họ được đi....hẹn hò chứ?

Tôi phụng phịu, lão đã lên tiếng:

- "Thôi mẹ với Na Anh đi siêu thị đi, con ở nhà rửa lá với Nằm!"

Con nhỏ Na Anh có vẻ không vui, nó nhõng nhẽo:

- "Em còn muốn đi một số nơi nữa mà, anh Vũ Minh đi cùng em đi ~!"

Mẹ tôi hòa vào:

- "Vũ Minh đi đi, con lâu lắm rồi không ra khỏi nhà rồi, ra ngoài, hít thở không khí chút đi, rồi tranh thủ dẫn Na Anh đi chơi cho biết đường!"

- "Nhưng...còn Nằm?"

- "Mai Hương ở nhà, nó thì đi đâu, ở nhà với mẹ!"

- "Đi mà anh Vũ Minh, lát nữa mình mua quà cho Mai Hương, Mai Hương cứ ở nhà, lát nữa sẽ có quà nha!"

Lão nói một lời, mẹ lại phản lại một lời, con nhỏ lại bồi thêm một lời, tôi đứng nghe, tai cứ ù dần đi, đầu ong ong rồi văng vất hết cả lên, cuối cùng chẳng hiểu sao đứng không nổi nữa, tôi mệt mỏi bỏ về phòng. Mặc kệ 3 người họ, tôi đóng cửa, trèo lên giường. Toàn thân tôi vẫn run lẩy bẩy, sự thật, giấc mơ vừa rồi, quá tệ, quá đáng sợ, quá ám ảnh. Tôi ngủ thiếp đi trong sự mệt mỏi.

**

Chẳng biết ngủ bao lâu, chỉ khi bàn tay ai đó mát mát đặt lên đầu tôi, tôi giật mình tỉnh lại:

- "Nằm...em sao vậy, chết...em sốt rồi, khó chịu lắm không em?"

Tôi nghe giọng lão hoảng hốt bên tai, tôi nhú mày mở mắt.

Sốt? Khó chịu? Đùng, khó chịu lắm, đau họng lắm, chóng mặt lắm, nhưng tôi đang ở đâu, a, tôi bỗng nhớ ra liền thều thào hỏi:

"Anh đi siêu thị mà, sao đã về rồi!"

"Anh không đi nữa, Nấm không đi, anh cũng không đi!"

Hehe, chả hiểu sao nghe lão nói vậy xong, trong lòng thấy vui vui, anh trai đáng kính của tôi, ít nhất vẫn còn có lương tâm, lão còn đang sốt sắng sờ trán sờ đầu tôi, thì dưới nhà chợt vang lên tiếng hét thất thanh:

"Anh Vũ Minh, cứu em với!"

Rồi, xong luôn, con nhỏ đó lại bị gì rồi!

Còn...chap này nhạ v~, tính không ra chap nhưng lại lỡ hứa phải ra, nay ta bị một giống Nấm rồi, nằm gập ác mộng, tâm tình không tốt, cả nhà thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Na Anh...em qua phòng anh mà ngủ này!

#Anh_trai_của_Nấm

27.5: Na Anh, em sang phòng anh mà ngủ!

Tôi là Mai Hương, và trong nhà của tôi vừa rồi vang lên một tiếng hét thất thanh, chủ nhân của tiếng hét đó chẳng phải là ai khác, mà chính là con nhỏ Na Anh.

Lâm Vũ Minh nghe hét thì chạy vội xuống nhà dưới, tôi cũng tò mò chạy theo, dù rằng hiện tại tôi thấy trong người khó chịu lắm, nhưng tôi chỉ sợ nó có bị làm sao trong nhà tôi thì lại kéo theo phiền phức cho bố mẹ!

**

Tôi chạy xuống thấy con nhỏ đang cầm cái chảo chống dính, đập bầm báp lên nền nhà, cả tôi cả anh trai tôi đều phát hoảng, con nhỏ thì cứ nhảy loi nhoi như bị bị nóng chân.

"Anh Vũ Minh ơi, cứu em với, có Gián này!"

"Sao? Gián?"

Gián, haha, có mỗi con gián cũng làm như...

Tôi còn chưa kịp lên tiếng chế nhạo đã thấy con nhỏ nhảy tót lên người anh tôi, ôm riết lấy lão, cả người run lấy bầy, Lâm Vũ Minh chắc cũng chết sock vì cái hành động của nhỏ.

"Thôi nào, không sao, bỏ anh ra, có mỗi con gián thôi mà!"

Lão còn nhẹ nhàng an ủi nữa mới sợ chứ, phải tôi là tôi hắt ra rồi đó! Con nhỏ cứ nhất mực không chịu, tay nó ôm chặt chân nó quắp ngang người lão. Cái đáng, đúng thật không thể yêu thương được mà! Tôi thấy thật ngứa mắt, thế rồi đi xuống, dâng cái chảo trong tay nhỏ ra, cất lên bếp, rồi cúi xuống nhìn, vừa hay thấy con gián thật, tôi bực mình rút dép ra đập bẹp một cái. Con gián xấu số chết liền lập tức!

(Ôi tôi lúc đó đã ước, cái dép này không phải đập lên con gián, mà là đập lên mặt...nhỏ! Nó dám láo toét ôm anh tôi???? Bực mình!)

Xong xuôi, tôi phui tay bèm bẹp, trong ánh mắt ngạc nhiên tột độ của nhỏ, chỉ có Lâm Vũ Minh vẫn không đổi sắc mặt, a, lão quá quen với cái trò này của tôi rồi!

Xin nhắc lại, tôi không sợ gián! Hahaha.

Lần này thì Lâm Vũ Minh gỡ con bé ra, nó biết ý, dù rất không muốn bỏ lão những vẫn phải từ từ tụt xuống. chạy lại chỗ tôi, chắc là dùng ánh mắt sùng bái nhìn tôi, hí hí, tôi khịt khịt mũi tính báo nhỏ không cần cảm ơn, thế mà nó...nó bật tôi một câu, đúng, một câu đầy cay đắng:

"Mai Hương, sao Mai Hương lại...bẩn như vậy, chơi cả gián nữa, thật kinh tởm!"

Ồ, cmn, tôi giúp cô đập gián, giải phóng sự sợ hãi, cô lại báo tôi bẩn hả? Vâng, đúng đúng, tôi bẩn lắm!

Tôi trẻ môi cười đều:

"Ừ, tôi sống bẩn quen rồi, hắt xì!"

Số tôi cũng nhọ, vừa nói xong, lại hắt xì một cái, thế là...mũi, cmn, nước mũi nó chảy ra, eo oi, lần này thì đúng là kinh tởm, con nhỏ thấy vậy thì nhảy tót né thật xa tôi, nhỏ ngoay ngoay lác đầu, mặt nhăn nhúm:

"Quá bẩn...Mai Hương ạ!"

Mặt tôi méo xệch, Lâm Vũ Minh nãy giờ im lặng, đến bây giờ mới lên tiếng, lão túm tay tôi lôi vào nhà vệ sinh trước ánh mắt ngạc nhiên của con bé:

"Nấm ốm thật rồi đây này!"

"Àm Ừ Ỉnh, ỏ ay em a, em ản ảm?" (Vietsub: Lâm Vũ Minh, bỏ tay em ra, em bẩn lắm!)

- "Nắm.. mau xì mũi ra cho anh!"

What, lão nói với tôi như nói với trẻ con, tôi nóng mặt, giặt cái khăn trên tay lão. Xấu hổ, đuổi lão ra. ột mình đứng trong nhà vệ sinh, tự nhiên mặt tôi nóng ran, ôi, sao tim tôi lại đập mạnh thế này!!! Ôm thật rồi!

**

Tôi đó tôi sốt li bì thật, hũy luôn cái vụ làm bánh tẻ, con nhỏ thấy tôi ôm thì ôm gối nhõng nhẽo ngoài phòng tôi:

- "Bác Phụng à, con không ngủ với Mai Hương đâu, em ấy bị ốm rồi, nhờ lấy cho con, ngày mai con sẽ không thi được mắt!"

Tôi sốt rên hừ hừ trong chăn, nghe nhỏ nói, tôi cười đều trá trong này, càng tốt, đỡ phải ngủ với nó, tôi thấy thật thoải mái.

Thế rồi chẳng hiểu thế nào, Lâm Vũ Minh hết sức anh dùng lao vào phòng tôi, lão cất lời, đầy từ tốn:

- "Em qua phòng anh ngủ đi!"

Con nhỏ mắt sáng rực rỡ, haha, thật, Lâm Vũ Minh, anh vừa đề nghị cái quái gì vậy.

- "Anh Vũ Minh, Vậy...có được không ạ?"

Tôi ở trong chăn, giặt thót mình, Lâm Vũ Minh, anh điên rồi à?

Tôi hé chăn, thấy mặt lão cười cười:

- "Được chứ sao không, em cứ sang phòng anh ngủ, anh sẽ qua đây, ngủ phòng Nắm!"

Sock. Lâm Vũ Minh, anh lại đang nói cái gì vậy?

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Một đêm ngủ cùng Lâm Vũ Minh

#Anh_trai_của_Nắm

#29: Một đêm ngủ cùng...Lâm Vũ Minh!

Tôi là mai Hương, Mai Hương đang bị ốm thật này, hơ hơ, hắt xì, khịt, nước mũi lại chảy ra rồi, bản quá!

Anh trai đáng kính của tôi, Lâm Vũ Minh, vừa rồi đã xông thẳng vào phòng vô tư đề nghị đổi phòng ngủ cho con bé Na Anh, với một lí do hết sức...thuyết phục:

- "Sức đề kháng anh tốt, anh sẽ không bị lây ốm của Nắm!"

Con bé Na Anh chắc chưa tính trước được chuyện này, nó vừa kịp nói:

- "Anh Vũ Minh, thôi em ngủ phòng Nắm cũng được!"

Đấy, con bé đó, rốt cuộc thì cũng sập bẫy anh trai tôi, tôi cực lão nói như vậy cũng chỉ muốn khích tướng nhỏ thôi. Haha. Chả biết IQ của nhỏ cao thế nào, nhưng dám chắc vẫn sẽ thua Lâm Vũ Minh nhà tôi.

Tôi những tưởng mọi chuyện như vậy là đã xong xuôi, ai dè, anh trai tôi lên tiếng:

- "Vậy cũng được, nhưng anh vẫn là lo cho em hơn Na Anh ạ!"

Con nhỏ Na Anh nghe lão bảo thế chắc đang cảm động lắm, tôi lại hé chăn ra nhòm, quả là mặt con bé đỏ lên:

- "Anh Vũ Minh...lo cho em sao?"

- "Phải...Mai Hương nhà anh, lúc khỏe thì không sao, chứ lúc ốm rồi, ngủ hay nói sáng linh tinh, có hôm, còn...mộng du, đi vật vờ trong nhà, vừa đi vừa nói mấy lời đáng sợ lắm, em như vậy...liệu có thể không...anh vẫn là lo cho em hơn."

What, Lâm Vũ Minh, anh đang nói cái thần kinh gì vậy, em mộng du, em nói sáng? Bao giờ????

Cuối cùng, con bé Na Anh không nói thêm một lời nào nữa, ôm gối chạy lập tức sang phòng lão, vừa đi vừa lẩm rầm:

- "Đáng sợ...thật..quá đáng sợ!"

Haha, Lâm Vũ Minh, anh hay lắm, hôm nay mới biết, anh còn có khả năng nói dối tài tình như vậy!!!

Thật tức chết con nhà người ta mà. Mông du, Mông du cái đầu nhà anh ấy!

**

Lão chờ con bé kia đi khuất thì qua chỗ giường tôi, tôi liền lập tức nhắm mắt, điều hòa nhịp thở. Thấy bàn tay mát mát chạm vào trán tôi:

- "Nắm?"

- "Nắm ngủ rồi hả?"

Lâm Vũ Minh, anh muốn em ngủ, hay là muốn em dậy đập cho anh một trận vì cái tội nói dối hả?

Tôi nhất quyết im lặng, cuối cùng, lão tưởng tôi ngủ thật, liền buông màn giúp tôi, đóng cửa sổ, rồi thấy lão mở tủ lấy chăn, rải dưới nền nhà.

A..lão tính ngủ dưới đó! Tôi nằm trên này, cười cười đều giả, một ý nghĩ xấu xa vừa xuất hiện trong cái đầu đang đau vằng vặc của tôi! Haha, Lâm Vũ Minh, là anh chơi xấu em trước, dám nói em như vậy, đây đích thị là bôi nhọ thanh danh mà....anh chờ xem em xử lí anh thế nào.

**

Lúc lâu, thấy lão thờ đều đều, tôi mới thò tay xuống, chạm ngay phải cái đầu đang quấn băng của lão, giật mình nhớ ra, anh trai đáng kính của tôi còn đang bị đau, bỗng nhiên cái ý nghĩ trả thù nọ...xẹp xuống. Rồi cuối cùng chẳng hiểu sao trong lòng nảy sinh sự...thương hại. Chẳng phải lão nên được ngủ trên giường thay vì nằm dưới đất như vậy?

Tôi lên tiếng:

- "Lâm Vũ Minh?"

- "Này, anh trai đáng kính!"

- "Anh ngủ rồi hả?"

- "Này...đừng ngủ dưới đó nữa, lên giường ngủ đi, này, Lâm Vũ Minh!"

Im lặng...

Đúng là lão ngủ thật rồi! Thôi bỏ đi!

Tôi cứ nằm im như vậy...ngủ luôn lúc nào không hay.

Đêm đó, trong giấc mơ, tôi thấy mình đang ngồi vắt vẻo trên ban công, thì có ai đó đẩy lưng một cái, tôi ngã lộn cổ xuống đất. Vậy mà chẳng thấy đau gì cả, đúng là mơ,haha, tôi mơ thấy mình rơi vào một cái nệm êm ái, ấm áp, rất thơm nữa... cứ thế, ôm cái nệm đó ngủ tít, ngủ thật ngon. *. *

**

Sáng ra, tôi nghe tiếng thét chói tai:

- "Anh Vũ Minh? Mai Hương? Sao...sao hai người lại?"

Tôi nhú mày, thấy con nhỏ Na Anh mặt đang xám ngoét đứng trước cửa phòng tôi, con điên này, sáng ra đã làm như cháy nhà.

Bỗng nhiên bên cạnh động đậy, tôi giật mình nhìn sang bên, đến lúc này mới biết được, chuyện gì đang xảy ra.

Đúng vậy đấy, chẳng biết hôm qua ngủ ngáy thế nào, mà rõ ràng tối qua ngủ trên giường, nay lại đang ngủ trên nền nhà, và, ai kia, cái khuôn mặt này, là của Lâm Vũ Minh, lão cũng vừa mở mắt, ngây thơ hỏi tôi:

- "Nắm... sao vậy em?"

Sao, sao cái đầu anh ấy, ôi trời, sao tôi lại có thể ôm lão mà ngủ như vậy, tôi lập tức bỏ cái tay đang ôm lão, cái chân đang gác trên người lão ra, bối rối đứng dậy, lão cũng tỉnh ngủ rồi, mặt lão đỏ bừng. Trong cái không khí ngột ngạt chết người đó, giọng ma ma tổng quản nhà tôi vang lên:

- "Ba đưa xuống nhà ăn sáng đi học!"

Chưa bao giờ thấy cái câu nói đó của mẹ Phụng có giá trị như lúc này, tôi lập tức chạy xuống nhà, lúc chạy ra khỏi phòng nhìn thấy khuôn mặt khó chịu của con bé, chẳng hiểu sao không kiềm lòng được tôi lại bật ra một câu:

- "Lâm Vũ Minh, người anh...thơm thật đấy, lần sau, lại cho em ôm ngủ nữa nhé!"

Câu nói "ngây thơ" của tôi mục đích duy nhất đó là bóp chết hi vọng của con bé Na Anh, quả nhiên mặt con bé méo xệch,Hahaha, ai bảo cô cứ muốn cướp anh trai của tôi cơ chứ!

Nhưng...tôi không hề biết, người nào đó, mặt đã đỏ dựng như quả cà chua, đứng hình trong phòng tôi, người đó...lại không phải là Na Anh. :3:

Còn...

p/s: cái chap chết tiệt này, viết xóa đến chục lần, nay đưa cái bản lỗi này lên, cả nhà chịu khó đọc đi.

Out of "ý tưởng". Có lẽ nào lại drop truyện này???

Đông đến rồi, nếu chưa có ai để ôm ngủ thì Nắm khuyên các bạn nên nhớ đắp chăn cẩn thận kẻo chết rét nha mấy nàng! Hehehe, Nắm có người để ôm ngủ rồi đó, hahahaha!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Lâm Vũ Minh là của tôi!

#Anh_trai_của_Năm

#30: Lâm Vũ Minh là của tôi!

(Oa, không ngờ ban đầu chỉ định viết đoạn văn, và gói gọn trong 3 chap, bây giờ làm liên tục 30 chap rồi. Tung bông cho sự nghiệp viết lách không biết mỗi mẹt của ta, hôm nay vui, ăn mừng nào, cạn chén!)

**

Xin chào tôi là Mai Hương. Có một tin vui đây!

Hôm nay thì con bé Na Anh chính thức hoàn thành sứ mệnh thi học sinh giỏi của nó, và nó chuẩn bị hồi hương.

Ôi trời, tôi đã mơ ước cái giây phút đó lâu đến thế nào rồi?

Thế mà, mọi chuyện, đâu có đơn giản thế. Hôm nay, bố mẹ tôi đi làm, Lâm Vũ Minh lên trường ôn thi chưa về, mình nhỏ với tôi ở nhà. Nhỏ xách thấy tôi khoanh chân xem ti vi thì chạy qua, giật cái điều khiển rồi tắt rụp một cái, xong quay qua chỗ tôi nở nụ cười thân thiện.

-"Mai Hương...đi nấu ăn với tôi đi!"

Tôi nhiu mày, nấu ăn hả? Nấu ăn sao? Cô đùa tôi à?

Thấy tôi cau có, nhỏ hồn nhiên nói:

-"Đừng nói với tôi, 15 tuổi rồi, còn chưa biết nấu ăn nhé, nếu mà như vậy thật thì, không ổn đâu, mai Hương ạ!"

Lại đã kích, lại cái thái độ khinh người. Cô không nói mấy lời như vậy cô sống không yên hả? Hả? HẢ???

Tôi ghét bị đã kích, thế rồi không biết lấy đâu ra dũng khí bật lại nhỏ:

-"Ai nói chị tôi không biết nấu, nấu ăn chứ gì, đơn giản...!"

Thế là tôi, dù trong lòng nước mắt chảy ròng ròng, nhưng ngoài mặt vẫn gượng gạo tự tin, xắn tay lao vào bếp cùng nó.

Đúng, con ác mộng thực sự bắt đầu!

**

-"Mai Hương, bóc hành đi ~!"

Bóc hành sao? Tôi ôm rổ hành, ngồi bệt giữa nhà, vừa bóc, vừa.... chảy nước mắt. Cmm, thì ra bóc hành lại khó khăn như thế này. Bóc xong rổ hành, quay ra, đã thấy mắt sưng vù lên. T___T

Thế mà con nhỏ Na Anh nó hét toáng:

-"Mai Hương, bóc một vài củ thôi, sao em bóc hết cả rổ thế kia, hậu đậu quá?"

Ồ... cô đùa tôi à? Sao cô không nói sớm??

-"Mai Hương, giúp tôi nhặt rau này!"

-"Đây là rau gì?"

-"Ngọn bầu!"

-"Sao cái giống gì mà....lắm lông thế này?"

-"Thì thế mới cần làm sạch, nhặt nhanh nhé, còn nấu canh, Mai Hương thì chắc làm mấy cái này nhanh lắm!"

Nhỏ còn đá đều tôi, rõ là muốn khiêu khích mà!

Nhưng mà đúng là...cái này, tôi không biết làm sao cho nó hết....lông. Con nhỏ nó cứ lúi húi đầu bếp, thỉnh thoảng nó ngó qua lại giục:

-"Nhanh tay đi ~ sao còn chưa làm?"

Giục, giục cái cái con khi!

Tôi là đang tính xem, nếu là Lâm Vũ Minh, lão sẽ vật mấy cái này như thế nào?

Cuối cùng, trong cái khó, ló cái khôn, tôi chạy tít vào phòng bố, tìm được cái dao cạo râu, thế rồi cứ ung dung, cầm từng sợi từng sợi lên, cạo, cạo, vừa cạo vừa hát lú lo, còn tự khen mình...thông minh!

Thế mà con bé Na Anh, nó chạy lại, mặt nó tái mét:

- "Mai Hương làm cái gì vậy, em có thật là biết làm không đó?"

Nhỏ giật luôn cái rổ rau về phía nhỏ, tôi sung mặt, cảm thấy nhục nhục, cuối cùng chống què bằng cách đứng dậy tuyên bố đầy tự tin:

- "Chị nhặt cái thứ này đi, tôi đi cắt thịt!"

Nhỏ có vẻ bất lực dần, cuối cùng thì cũng phải đồng ý, tôi thoát khỏi mớ rau lấm lông đó, thì vui mừng phát điên, nhìn qua thấy nhỏ lột lớp da bên ngoài ra, để như ăn kẹo, tôi mới biết...mình ngu như thế nào! Hôm nào sẽ bảo Lâm Vũ Minh dạy cho mấy cái này! @@

Na Anh hình như hơi mất niềm tin vào tôi, nó đang nhặt rau bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi trống:

- "Có biết cắt không đó? Không được thì để yên đó, lát tôi cắt"

Cái thái độ này là gì bà nội, máu nóng dồn lên, tôi cầm con dao thái thịt, mài xoèn xoẹt hai cái tóe lửa vào viên đá mài, hùng dũng đứng vào vị trí, xong xuôi mới vỗ lể, không biết là nên cắt hình vuông, chữ nhật, hay hình tam giác? Cắt mấy centimet? dài rộng bao nhiêu? Cắt hình hộp chữ nhật hay cắt thành hình lập phương?

Nhỏ thấy tôi bối rối, cuối cùng lên giọng:

- "Không biết cắt chứ gì?"

- "Ai nói thế?"

- "Nhìn cách cầm dao là biết rồi!"

- "Cầm thế nào??"

Nó lắc đầu ngoa ngoán nhìn tôi:

- "Ở nhà, không ai dạy Mai Hương mấy cái này à, con gái lớn rồi, sao không biết nội trợ cơ bản là thế nào?"

T__T

Tôi chính thức bị xi nhục! Nó nói đúng, tôi chẳng biết làm thật, cuối cùng đành phải ngâm bồ hòn làm ngọt.

Mấy cái này, ở nhà toàn Lâm Vũ Minh làm hết!

Nhưng mà, nóng máu quá, tôi thấy ngọt ngát khó chịu, cảm giác nhục nhã làm cổ họng nghẹn cứng lại, tôi vớ tay sang bên cạnh, lấy cốc nước trên bàn uống ực một hơi. Tính là uống nước vào cho hạ hỏa, ai dè, cái nước vừa uống, nó nóng nóng, khó chịu sao sao ấy!

Vừa uống xong đã thấy cồn cào bỏng rát cả cổ họng, cái thứ nước trong cốc đó, hình như không phải nước bình thường, sao tôi thấy uống vào người cứ lằng lằng. Chết, hình như...uống phải axit rồi?

Tôi thấy quay cuồng, cuối cùng vớt dao đó, không cắt nữa lên tiếng hỏi Na Anh:

- "Cái nước trong cốc này...là gì vậy?"

Nhỏ đang nhặt rau không ngẩng đầu lên:

- "Sao? Rượu, rượu trắng, để lát hầm thịt bò chứ là gì, cứ để yên đó đừng có đụng vào!"

Rượu sao, mẹ kiếp, sao cô không nói sớm, tôi đã uống xong rồi còn đâu. Quà là rượu thật, haha, thấy người cứ lằng lằng, mặt tôi nóng dần, thì ra uống rượu nó lại như thế này đây.

Một lát hình như nó ngủ, tôi bắt đầu đứng không vững nữa, trong người cứ xôn xao, nhỏ Na Anh thấy vậy thì bắt đầu nghi ngờ:

- "Mai Hương, sao vậy?"

Tôi nhìn nhỏ, vớ tay qua véo má nhỏ một cái rồi cười hềnh hếch:

- "A, Na Anh, chị...xấu quá, haha, cái mặt sao lại méo mó thế kia, xấu quá, xấu thế này mà đòi thích Lâm Vũ Minh nhà tôi sao!"

Nhỏ cau diện người, thế rồi xô tôi ra, lúc đó người cứ mềm oặt, nhỏ xô thì tôi ngã lăn quay ra nền nhà, nhưng mà không hiểu sao cứ thấy vui lắm, nằm cười ngất ngèo như con điên:

- "Na Anh là người xấu, Na Anh thích Vũ Minh phải không, phải không, nhưng Vũ Minh không thích Na Anh đâu, lêu lêu lêu!"

- "Mai Hương, em?? EM bị điên à?"

Điên, điên à, không biết nhưng trong người cứ có cảm giác gì đó, lằng lằng, thế rồi cứ hét nặng lên:

- "Không cho chị thích anh tôi...ugh... chị không được thích Lâm Vũ Minh của tôi, hahaha!"

Lúc đó, nghe con nhỏ Na Anh chào hỏi ai đó, rồi người đó chạy qua chỗ tôi, cúi xuống kéo tôi ngồi dậy, cái mùi bạc hà thơm thơm này, hehe, hình như là của Lâm Vũ Minh, mà hình như không phải, ai đấy chứ, mặt xấu quá, tôi cứ bẹo má người đó, vừa cười vừa la nặng nhứt:

- "Lâm Vũ Minh, Lâm Vũ mình phải không, không phải không phải, anh xấu quá, Lâm Vũ Minh nhà tôi đẹp trai hơn nhiều, ugh?"

Tôi thấy mặt người đó cau có:

- "Nấm..em uống rượu sao?"

Trời, sao lại đáng yêu thế kia, sao trên đời có người đến một cái nhíu mày cũng có thể đẹp như vậy, có yêu không cơ chứ, tôi bẹo má, giật tai lão, nghịch nghịch. Người ta nói say thì hay làm bừa, ờ, đúng, đúng, tôi công nhận là đúng. Con nhỏ Na Anh vừa định kéo tôi ra khỏi người lão tôi đã hét nặng lên:

- "Na Anh, chị đừng hòng cướp Lâm Vũ Minh của tôi, Lâm Vũ Minh là CỦA TÔI, chị cút mau!"

Cả Na Anh, và cả lão, lập tức đứng hình, còn tôi nói xong thì thỏa mãn, ôm chặt Lâm Vũ Minh, một chút cũng không buông ra, cứ thế ngủ vùi trong sự thỏa mãn.

Ôi mẹ ời, tôi thề, về sau khi nghe ai đó kể lại chuyện này, tôi chỉ muốn độn thổ, độn thổ ngay lập tức! @@

Lâm Mai Hương, vì một phút lỡ đại mà đánh mất đi cả lòng tự tôn xây dựng trong vòng 15 năm, tôi đi chết đây, chào mọi người ~

Còn....

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 31: Lâm Vũ Minh...anh chưa thấy những thứ không nên thấy chứ?

#Anh_trai_của_Nấm

#31: Lâm Vũ Minh...anh chưa nhìn thấy cái gì không nên nhìn chứ? ><

Tôi là Lâm Mai Hương!

A, con bé Na Anh về nhà rồi! YEAH!! Vui, quá là vui!

Nhưng hình như...hình như hôm qua...tôi-say-rượu thì phải? không, không phải hình như, mà chắc chắn là, tôi đã say rượu!

Thôi chết rồi, chẳng nhớ hôm qua tôi đã nói cái gì bậy bạ nữa, sáng ra vò đầu bứt tai đi xuống nhà đã thấy cả nhà nhìn tôi với ánh mắt như thể...sinh vật lạ.

Mẹ nhìn tôi, bà muốn nói gì, rồi cuối cùng chỉ nói:

- "Xuống ăn cơm!"

Bố nhìn tôi, mặt có vẻ không vui, cuối cùng ông không nói gì, nhìn chăm chú vào tờ báo trên tay.

Lâm Vũ Minh nhìn tôi, cuối cùng chẳng hiểu có làm sao mặt lão đỏ bừng bừng, khó khăn cất lời:

- "Nấm...ừm...xuống ăn sáng đi học nào!"

Hình như hôm qua lúc say rượu, có chuyện gì ghê gớm xảy ra hay sao ấy, ai đó, làm ơn, làm ơn nói cho tôi biết đi!

Vâng, rất tiếc cái gia đình nhà tôi trên dưới lớn bé 3 con người kia, có gắng hỏi thế nào cũng không chịu nói. Cả Lâm Vũ Minh bình thường không dám dấu diếm gì mà nay cũng chỉ ậm ừ bảo là:

- "Nấm đã không nhớ thì thôi!"

Không nhớ thì thôi, mẹ kiếp Lâm Vũ Minh, anh đang cố kích thích sự tò mò của em à?

**

- "Lâm Vũ Minh?"

- "Hừm?"

- "Anh còn không mau nói rõ cuộc hôm qua có chuyện gì?"

- "Nấm thật sự không nhớ?"

- "Không! Nhớ thì em hỏi anh làm cái gì?"

Lão im lặng, cuối cùng thở dài:

- "Sáng ra Nấm đi đánh răng cũng không thấy có gì lạ sao?"

- "Có gì lạ sao? Hay là...kem đánh răng hết hạn sử dụng?"

Lão đang đạp xe liền thắng kít lại, đau khổ nhìn tôi:

- "Nấm! Em thật là không nhớ gì sao?"

Nhớ, nhớ bằng niềm tin à anh trai của tôi ơi, nhớ được thì em hỏi anh làm cái gì?

Cuối cùng thì tôi cũng biết tại sao cả nhà lại tỏ thái độ như vậy, à, thì ra hôm qua, tôi đi tắm, rồi thế là tôi chốt cửa ngủ luôn trong phòng tắm...2 tiếng! T___T

Kết quả, Lâm Vũ Minh, anh trai đáng kính của tôi phải gõ cửa đến sung đồ cả tay, rồi cuộc hết cách đành phải phá cửa, bế tôi ra. Ôi má ơi, thế có nghĩa là gì? Có nghĩa là gì? Là gì? Là gì hả?

Lâm Vũ Minh nói xong, lão đỏ bừng mặt, haha! Biết thế này, này nghe lời lão, "Nấm không nhớ thì thôi!" nhớ ra rồi, thấy nhục...thấy ê chề quá! Nấm ơi là Nấm!

- "Nấm...sau này, đừng có uống rượu bia nữa nhé!"

Sau này, còn có sau này? Lâm Vũ Minh, anh tưởng em mặt dày đến thế sao?

- "Lâm Vũ Minh...anh, hôm qua, ừm...lúc đó anh...chưa nhìn thấy gì hết đúng không, những thứ không nên nhìn ấy?"

- "Nhìn thấy gì, không nên nhìn là cái gì, ý Nấm là sao?"

Còn nhìn thấy gì nữa chứ, lão ta là cái thể loại gì vậy? Tôi cáu:

- "Tất nhiên là.... Là..."

Tôi âm ỉ cả buổi trời, cuối cùng trên kia, lão chẳng biết nghĩ gì mà hồn nhiên trả lời:

- "À...thấy chứ, anh có thấy!"

What??? Thế là hết!!!! Tôi thấy một bầy quạ đen bay lũ lượt trên đầu mình!

Thiên a~ làm ơn gửi sét xuống, đánh cho con chết ngay lập tức đi! Lâm Vũ Minh, anh giết em luôn đi này!

Trời ơi là trời, lòng tự tôn của tôi! Hôm nay chính thức không còn nữa.

T_____T

**

- "Mai Hương!"

Trong cái lúc...ê chề này, có ai đó lại gọi với tôi ở phía sau, cái giọng nghe quen quen, nhưng tạm thời chẳng nhớ ra ai cả.

Người đó đi xe máy, nên rất nhanh đã bám theo xe chúng tôi. Tới lúc người đó hiện hiện trước mặt, gọi lại một tiếng:

- "Mai Hương, nhớ em quá đi mất!"

Người đó cao cao, mặt mày rất sáng sủa, có vẻ lớn tuổi hơn Lâm vũ Minh nhà tôi, người đó nhìn tôi, cười tươi xúc động, tôi tròn mắt nhìn thêm người ta một lần nữa.

Cuối cùng cũng nhận ra, quả nhiên, người này, rất quen, quen lắm, nhưng mà không nhớ ra...là ai cả. T___T

Lâm Vũ Minh giảm tốc độ, hình như nhận ra người này, thấy lão tươi cười chào lại:

- "Anh Nin, anh về rồi à?"

Anh Nin sao? Anh Nin??? Anh Nim là...thằng nào?

Còn....

ta thấy đầu đó có gió thổi nhẹ nhẹ, sắp mạnh lên rồi, haha, bão sắp đến hay sao ấy?

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Vậy...Nấm về với anh Nin đi!

#Anh_trai_của_Nấm

#32: Vậy...Nấm về với anh Nin đi!

Tôi là Mai Hương.

Có một anh, cao, lớn, mũi thẳng, trông rất đẹp trai. Lâm Vũ Minh nhà tôi gọi anh ta là "anh Nin"; tôi dù cố vận dụng cái trí nhớ 3 ngàn Gb (Gi) của mình ra cũng không thể nào nhớ ra nổi, dù bản thân cũng cảm nhận thấy quen quen.

Tôi chọt lưng Lâm Vũ Minh, thì thầm:

- "Lâm Vũ Minh, chúng mình có từng... quen người này à?"

Anh trai tôi chưa trả lời, bên kia "anh Ninja" kia đã lên tiếng:

- "Mai Hương quên anh hả, anh buồn lắm đó nha!"

- "Hehehe!"

- "Còn cười được, anh Nin đẹp trai của em mà em còn không thèm nhớ!"

- "Hihihi!"

- "Ghét Mai Hương quá, thế mà làm anh nhớ em đến... khốn khổ!"

- "Hehehe!"

Tôi cười trừ nhìn anh ta, cuối cùng thì vẫn không nhớ nổi. Anh "Nin" gì đó chán nản rút cuộc quay qua nhìn Lâm Vũ Minh, cất giọng ân cần hỏi han:

- "Vũ Minh dạo này còn đau đầu nữa không em?"

Hừm, anh ta còn biết cả việc Vũ Minh nhà tôi đau đầu sao, rốt cuộc anh Nin là thần thánh phương nào?

Thế rồi hai người bọn họ nói chuyện qua lại, mình tôi, ngồi sau lưng Lâm Vũ Minh, một chữ cũng không tham gia, tôi có biết cái gì đâu, rốt cuộc thì mắng kí ức về người thanh niên cao lớn đẹp trai này tại sao lại mất đi được, tôi chán chường, đưa tay lên, cắn cắn móng tay. Lập tức cả Lâm Vũ Minh, cả anh "Ninja" đồng thanh hét lên:

- "Nắm/EM bỏ tay ra khỏi miệng ngay cho anh!"

Tôi giật mình, tức thì rút tay về!

Hahahaha, cái câu này, quen thật, hình như hồi bé....hồi bé cũng toàn bị mắng kiểu này, à, nhớ nhớ rồi, tôi vỗ đùi một cái sung sướng:

- "Anh Nin...đúng rồi, nhớ, em nhớ ra anh rồi, hahahaha,nhớ ra anh rồi!"

Tôi cười ầm ĩ lên, cả hai người con trai đó lắc đầu bất lực nhìn tôi, người đi đường cũng nhìn tôi, thế mà tôi vẫn cười ngất ngèo như hóa đại phía sau xe. Lâm Vũ Minh thò tay ra sau vỗ vỗ vai tôi:

- "Nắm...em...đừng cười nữa!!"

Tôi mặc kệ, nhớ ra được rồi, vui lắm, cuối cùng, anh ấy cũng trở về.... sau 11 năm...anh-Nin-hàng-xóm-của-tôi!

Thế rồi thay vì ngồi im, tôi bắt đầu bí bô hỏi đủ thứ:

- "Anh Nin, anh còn nhớ vết sẹo bé bé trên trán này là do ai gây ra chứ?"

Anh cười cười:

- "A...Mai Hương à, em đúng là thù oán thì nhớ dai, còn chuyện anh là ai thì mãi không chịu nhớ!"

Tôi sờ tay lên trán, cái sẹo bé xíu này là "thành quả" hồi bé bị anh "Nin" trong một lần nghịch dại bắn mũi tên lên trán tôi, hôm đó, máu chảy ghê lắm, hại cả anh Nin, cả Lâm Vũ Minh sợ xanh mặt. Cuối cùng, phải mua cho tôi cơ man là kẹo bánh với một điều kiện: "Nếu mẹ em có hỏi, thì nói là em tự vấp ngã, em nhớ chưa?", haha, từ nhỏ, hai con người này đã tập cho tôi cái thói nói dối rồi. Tôi hừ, là nhờ ơn hai người này! ><

Vậy mà có làm thao, tôi lại không thể nhớ ra anh Nin ngày nọ, có thể do anh bây giờ cao lớn và đẹp trai, khác ngày xưa nhiều quá!

Con đường đến trường chưa bao giờ náo nhiệt như hôm đó, tôi chắc hẳn có khối đứa nhìn tôi ghen tỵ, hô hô hô!

**

- "Mai Hương, Vũ Minh, lúc nào về đi học về, qua nhà anh chơi nhé, anh có mua quà cho bọn em đó!"

Tôi cười tí mắt, vẫy tay rồi rít tạm biệt, cảnh tượng chia tay đẹp đẽ đó, chắc là làm không ít "chị em"....gato.

- "Mai Hương...đâu ra một ông anh đẹp trai nữa kia, mình anh Vũ Minh còn chưa đủ hả; sao may mắn thế?"

Bọn bạn tôi bắt đầu xâu xé khi thấy tôi được một lúc hai ông tướng cao gần mét 8 kia dẫn vào trường, tôi cười tươi, hăng giọng:

- "Tất cả là do...tao ăn ờ tốt, hahaha!"

Hôm đó, tâm tình đúng là tốt, cực kì tốt, ít nhất tôi biết, tý nữa về nhà, sẽ có anh Nin hàng xóm đã trở về. Ôi tuổi thơ dữ dội của tôi, liệu có lặp lại một lần nữa hay không?

Tôi chống cằm, mơ mộng từ đầu tiết đến hết buổi học!

**

Chưa bao giờ tiếng chuông báo tan học lại tôi làm vui đến như vậy, thế nhưng, tên anh trai đáng kính của tôi làm kế hoạch ôn lại tuổi thơ của tôi...tan nát, phá sản hoàn toàn!

- "Năm...anh còn ở lại chữa cho xong đề, cuối tuần thi thử đại học rồi, Năm đợi anh nhé!"

Hahaha, lâm Vũ Minh, anh sao lại chọn thời điểm hay thế cơ chứ, 11 giờ trưa, còn ôn cái con khi gì nữa, tôi đói cho sắp xiu đến nơi, lão hình như cũng biết điều này, dúm vào tay tôi bánh mì và sữa, kêu tôi ngồi cạnh, chờ lão với mấy chị kia giải xong đề thì về.

Gi, hình không gian, hình học phẳng, tích phân, nguyên hàm, lượng giác, ôi, tôi ngập mầy cái liền, chẳng hiểu bọn họ đang nói cái gì nữa. Tôi đúng quá là nể mặt mấy chị học cùng lão đi, nếu không thì tôi còn lâu mới chịu ở lại hành hạ thân xác như thế này. Nhưng mà, ngồi chờ chán lắm, lúc lâu tôi nằm bò trên bàn, đau thương lên tiếng:

- "Lâm Vũ Minh...xong chưa anh?"

- "Xiu nữa thôi, Năm đợi anh!"

Nghe lão nói, tôi rầu cả người, mấy chị kia còn chen miệng nói đỡ:

- "Em gái Vũ Minh, ráng đợi bọn chị xiu nhé, lần sau sẽ không bóc lột sức lao động của anh trai em như thế này nữa!"

Haha, bóc lột sức lao động anh trai em? Mấy chị à, em mới là người bị bóc lột đây này, mấy người đang hành hạ em đây này, mau trả em về nhà, mau cho em về chơi với anh Nin. T__T

**

Quả là anh Nin rất thần thánh, tôi vừa nghĩ đến, đã thấy anh xuất hiện ở cánh cửa lớp, mặt anh tươi cười, các chị đang làm toán say sưa cũng ngẩng lên nhìn không chớp mắt. Anh đi thẳng đến chỗ tôi:

- "Mai Hương, Vũ Minh, về nhà anh đi, trưa nay hai nhà ăn liên hoan mà chờ hai đứa mãi không thấy về!"

Tôi nuốt nước bọt, nhìn sang Lâm Vũ Minh, chưa kịp nói gì đã thấy lão lên tiếng:

- "Anh về trước đi, em chuẩn bị xong rồi, em sẽ chờ Năm về liền!"

Tôi tui ngấu, thì thấy tay mình đã bị anh Nin túm lấy, anh cất giọng đề nghị:

- "Vậy Vũ Minh về sau, anh chờ Mai Hương về trước vậy, em ấy chắc không đợi nổi nữa đâu!"

Lâm Vũ Minh giật mình buông bút, nhìn sang tôi, ánh mắt đầy vẻ phức tạp, cuối cùng tôi nghe lão khó khăn cất lời:

- "Vậy...Năm về với anh Nin trước đi!"

Ồ..vậy còn anh thì sao, anh trai đáng kính của em?

Còn....

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Mai Hương em ...ghen đấy hả?

#Anh_trai_của_Năm

#33: Mai Hương, em...ghen đấy hả?

Tôi là Mai Hương.

Tôi đang ở bên nhà anh Nin, và anh Nin đang không ngừng chất một núi thức ăn lên bát cho tôi. Nhưng hiện tại, chưa nuốt được cái gì, vì anh trai đáng kính của tôi vẫn chưa về, rõ ràng lão nói sẽ về liền cơ mà. Tôi sốt ruột cuối cùng nhìn lên đồng hồ, lâm bầm:

- "Quái, Lâm Vũ Minh tính học cho chết trên trường luôn hay sao ấy, đã 12 rưỡi rồi còn chưa thèm về!"

Hôm nay ăn liên hoan bên nhà anh Nin, nhà anh Nin lại chuyển về đây sống sau 11 năm, mấy gia đình tập trung ăn uống vui vẻ lắm.

Mẹ tôi thấy con trai cưng chưa về thì bồn chồn:

- "Mai Hương, mầy về nhà coi anh về chưa, gọi anh sang đây!"

Cả con bé Bơ nữa, nó chẳng ăn uống gì, cứ chạy qua chạy lại ngó sang nhà tôi, chốc chốc lại thờ dài:

- "Anh Vũ Minh lâu về quá, chị Năm sao không mang anh Vũ Minh về cùng! Chắc bây giờ anh Vũ Minh đói lắm rồi"

Haha, cái con nhỏ này, nó nói câu nào, là cứ y như trách móc tôi câu đó, nó chỉ biết có mỗi Lâm Vũ Minh, nó đâu có biết, "anh Vũ Minh" của nó nhốt tôi chết đói trên trường đến

12 giờ còn không chịu chờ tôi về nhà, cuối cùng phải đi với anh Nin. Nhưng mà, nó nói cũng đúng, chắc anh trai tôi bây giờ đã đói lắm rồi! T__T

Thình thoảng đang ăn, lại có người ghé qua hỏi:

- "Vũ Minh nhà bác Phụng phẫu thuật xong, có bị đau đầu hay gì không?"

- "Vũ Minh nhà chị sao không qua ăn?"

- "Ồ...thằng bé Vũ Minh đâu không gọi nó?"

- "Vũ Minh nhà chị dạo này gầy đi nhiều quá, lúc nào qua em chi cho chị mấy bài thuốc chống đau đầu sau khi phẫu thuật hay lắm!"

- "Vũ Minh nhà chị Phụng..."

- "Vũ Minh nhà bác Hùng..."

- "Vũ Minh nhà chị..."

- "vũ minh... Vũ Minh... VŨ MINH..!"

Người này một câu, người kia một câu, đầu tôi xoay vòng quanh 2 chữ "Vũ Minh!" cảm giác khó chịu trời đất, tôi thấy mình bỏ lỡ lại một mình trên trường thật là...tội lỗi. Nhớ mặt lão lúc đó cứ thấy thương thương sao ấy!

Thế rồi không ăn nổi nữa, đứng dậy toan chạy về nhà lấy xe đi tìm lão, đã bị anh Nin túm tay kéo lại:

- "Mai Hương đi đâu?"

- "Em đi gọi Lâm Vũ Minh!"

- "Ngồi yên đây, anh đi tìm nó về, cái thằng, đã nói về liên còn không chịu về, chắc lại bị mấy bạn nữ rủ đi uống nước!"

Tôi nghe đến chữ "mấy bạn nữ" thì mắt hết kiên nhẫn, đứng phắt dậy, gạt tay anh Nin chạy ù về nhà!

Cuối cùng, anh Nin phải chờ tôi lên trường tìm Lâm Vũ Minh. Kết quả, đúng như lời anh Nin nói, lão đúng là đang ngồi uống nước với mấy chị kia ở căng tin, trông còn vui vẻ thế kia, chẳng có chút gì là mệt mỏi hay chán nản cả. Thật là, làm tôi lo lắng thừa thãi!

Hừm, máu nóng lại trào lên, tôi bực tức kêu anh Nin quay xe đi về, anh Nin hình như biết tôi không vui nên cố an ủi:

- "Thôi nào, em tức cái gì, Vũ Minh của chúng ta lớn rồi, đâu phải là thằng nhóc 6 tuổi ngày xưa nữa, phải để cho nó tìm hiểu yêu đương đi chứ, cứ như anh này, 20 tuổi rồi còn chưa có nổi một mảnh tình vắt vai, khó coi lắm!"

- "Nhưng mà...em...em...!"

- "Em sao?"

- "Nhưng mà... Lâm Vũ Minh sắp thi đại học rồi, tốt nhất là nên lo học hành, chứ yêu đương làm cái gì, yêu đương chỉ tốn thời gian, rồi lại không đỡ đại học, làm bố mẹ mất công kì vọng!"

Anh Nin ngồi phía trước cười ha ha, chắc nghe tôi nói ngốc lắm hay sao ấy:

- "Mai Hương, em quên là Vũ Minh nhà em học giỏi thế nào à, em còn sợ cái gì!"

Hừm! Tôi phản bác:

- "Sợ chứ sao không! Học giỏi với thi đỗ là hai chuyện khác nhau mà, em vẫn là lo cho tương lai của anh trai em hơn, lão còn như thế này, em sẽ méc mẹ, không cho lão ở lại ôn thi với mấy chị kia nữa, phân tâm, phân tán tư tưởng, nhất định không thể học tốt lên được, đúng, em nhất định phải méc mẹ!"

Anh Nin cười tới run người, còn tôi ngồi phía sau, chẳng hiểu có gì đáng cười cả, cuối cùng anh Nin mới nhẹ nhàng lên tiếng:

- "Mai Hương, Em...ghen đấy hả?"

Tôi giật mình!

Ghen? Ghen hả? Ghen? Haha, ghen sao, anh Nin, anh bị khủng rồi!

Mà...ghen thật sao?

Đùa, ghen cái con khi, tôi là lo lắng cho tương lai của anh trai tôi thôi! Đúng, tôi chỉ là lo lắng thôi, vậy đi, là lo lắng, chỉ là lo lắng thôi!

A, khó chịu quá! Lâm Vũ Minh, anh còn không mau vác xác về đây cho em!

**

Hôm đó, 3 giờ chiều mới thấy lão về nhà, cái áo sơ mi trắng đã có mảng ướt, hôm nay trời se lạnh thế này mà lão còn đổ mồ hôi, chắc chắn là lại hào phóng chờ chị Giang, chị Chi về nhà chứ gì?

Gì kia, sau lưng áo trắng còn có cả vết gì đỏ đỏ như màu son, chắc như đinh đóng cột luôn, đúng là chờ mấy bà chị kia!

Bực bội tôi tính đá đầu lão một câu, thì đã thấy lão mở balo, dúm vào tay tôi thôi kẹo socola:

- "Cho Nắm này!"

Haha, gì, đi chơi với... gái, về nhà lại bỏ thí kẹo cho tôi sao? Lâm Vũ Minh???

- "Không ăn, anh mang cho mấy chị kia đi!"

Lúc đó con bé Bơ cũng vừa sang chơi, nó thấy Lâm Vũ Minh thì cười tít mắt, nhảy xổ vào người lão:

- "Anh Vũ Minh, anh đi học về muộn vậy, chắc là chưa ăn gì đúng không, em cắt phần cho anh đây rồi này!"

Lão bế bồng con bé lên, lại hôn lên trán nó, nói bóng gió:

- "Bơ ngoan quá, chỉ có Bơ thương anh thôi, anh sắp chết đói đến nơi rồi mà...chị Nắm cũng đâu có quan tâm!"

Haha, thật là, hai con người này, kẻ tung người hứng, vui vẻ thân thiết ghê nhỉ?

Tôi sùng mặt, bỏ vô phòng bếp, lấy ra một hộp thức ăn, mở ra trước mặt lão, tôi thấy mắt lão long lanh cảm động:

- "Nắm...cắt phần cho anh hả?"

Tôi đang bực mình, liền cất giọng đá đều:

- "Lâm Vũ Minh, em tính là cắt phần cho anh, nhưng nay có bé Bơ thương anh rồi, anh không thèm ăn cái này nữa đâu nhỉ, thôi, để này không ăn thì phí, em cho con...Milu ăn vậy!"

Lão nghe tôi nói, chắc tại đói quá hay sao ấy, thả con bé Bơ ra lập tức, chạy qua chỗ tôi:

- "Nắm để yên đó! Anh ăn!"

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Mai Hương, nói yêu anh đi, anh sẽ bảo vệ em khỏi...Vũ Minh!

#Anh_trai_của_Nắm

#34: Mai Hương, nói yêu anh đi, anh sẽ bảo vệ em khỏi... Vũ Minh!

Haha, cái tiêu đề sao mà nó "hài" thế này chứ, haha, thế nên mới nói, các bạn cứ bình tĩnh mà nghe Mai Hương kể về cái chuyện dở khóc dở cười này!

**

- "Nắm à, ăn cùng anh đi!"

- "Không!"

Tôi cau có bỏ vô phòng, cái thoi socola hăng gì đó, tôi bóp bẹp dí rồi ném tọt vô sọt rác!

Lát sau cả người vẫn thấy ram ran khó chịu, cái vết màu đỏ sau lưng áo của lão, là gì? Có phải là dấu son không? mà...tôi bắt đầu quan tâm mấy vấn đề này từ bao giờ? Lâm Mai Hương, tỉnh lại đi!!

Tôi tỉnh lò dò ra hỏi xem, thì đã thấy lão với con bé Bơ vừa ăn, vừa cười rôm rả. Thế có ghét không? Có ghét không?

Thế rồi, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến kiểu gì tôi đã thấy mình đứng trước mặt hai người đó, cả Lâm Vũ Minh, cả con bé Bơ giật mình!

Giật mình cái gì, tôi đang phá đám tiệc vui của hai người hả?

Đặt cốc nước đến cách một cái lên bàn, mạnh tới nỗi nước bắn tung tóe lên, tôi ném thêm mấy viên thuốc lên mặt bàn, mặt nặng mày nhẹ nói:

- "Ăn rồi, thì uống thuốc đi, nếu không muốn chết sớm!"

Lão nhìn tôi, rồi nhìn mớ thuốc đủ màu trên bàn:

- "Nắm...em nói với anh đấy hả?"

- "Thế không lẽ nói với con ranh con này!"

- "Em học đâu ra cái thói nói trống không như vậy?"

Lão cau này, nghiêm túc nhìn tôi, hình như lão hơi bức mình rồi. Tôi nói thật tôi có cái tính phôi bò, tức thì tức, nóng thì nóng, nhưng mà...vẫn sợ, sự tức giận của lâm Vũ Minh, nó kinh khủng lắm, cuối cùng thì vẫn phải xuống giọng:

- "Em...ừm...tại vì...em hơi bức mình!"

- "Ai làm Năm bức?"

Lại còn hỏi ai nữa, tất nhiên là anh rồi, tôi bức mình chỉ tay ngay vào người lão. Lâm Vũ Minh tròn mắt ngạc nhiên:

- "Anh làm Năm bức mình?"

- "Chứ còn ai vào đây nữa!"

Lão cười cười, véo má tôi:

- "Anh làm gì Năm nào?"

Tôi căng căng:

- "Em chờ anh về đến dài cổ, anh lại đi chơi với các chị!"

- "Chơi? Lúc nào?"

- "Em thấy, trên trường, lúc ở căng tin, rồi còn.....cái dấu gì đỏ đỏ sau lưng áo đây, là được chị nào..." "tặng" anh, không phải anh ga lăng chở chị nào về đấy chứ?"

Haha, lão nhìn tôi, nhìn kĩ lại một lần, cuối cùng bật cười.

Cười, anh còn cười được sao? Anh đang chọc tức em đấy à, Lâm Vũ Minh?

Tôi còn định bỏ lên phòng đã thấy lão hồn nhiên cời áo sơ mi ra, quan sát cái dấu đỏ trên áo, cuối cùng chột lại:

- "Thì ra là vậy...Năm, cái này, không phải sáng ra em ăn xôi gác rồi chùi lên áo anh đấy chứ? Cái này rõ ràng là...màu xôi gác mà!"

T___T

Các bạn có hiểu cảm giác, bị lột hổ, và bị hớ là như thế nào không? Tôi dần mặt ra, hình như, cái này đúng là màu...xôi gác thật, thì ra sáng đi học phần khích chọc lưng áo lão, kết quả tặng cho lão 1 dấu đỏ cam trên áo.

Con bé Bơ nó đang ăn cũng phải cười cọt:

- "Chị Năm...ngốc quá đi!"

Hahaha, dễ bức mình thật!

Vừa tính chạy đi đâu cho đỡ quê đã thấy anh Nin tươi cười bước vô nhà:

- "Vũ Minh về rồi hả em, ăn nhanh nhanh, rồi lên phòng chơi tú lơ khơ đi, lâu lắm không chơi!"

Lâm Vũ Minh nhà tôi, thanh niên nghiêm túc, lão ghét chơi bài bạc lắm, tôi có rù thế nào lão cũng không bao giờ chơi, thế mà chả hiểu sao hôm nay tâm tình lão tốt đột xuất, lão cười cười:

- "Được, chơi thì chơi, Năm chơi cùng bọn anh!"

Chơi cùng, haha, tất nhiên rồi, Lâm Vũ Minh, anh nghĩ "trùm" bài bạc như em lại có thể ngồi ngoài xem hay sao?

Tôi còn cao hứng hết con bé Bơ:

- "Nhóc, về nhà kiếm cho chị cái xoong nhiều nhọ nôi sang đây, chị muốn dạy cho anh Vũ Minh một bài học, cái tội dám đi học về muộn!"

Con bé thấy mặt tôi cười đều giả quá thì sợ, nhưng bên kia anh Nin đã cười lớn:

- "Mai Hương thích chơi thì bé về kiếm đi, haha, lâu lâu ôn lại tuổi thơ dư dỗi chút cũng không tệ!"

Lâm Vũ Minh có vẻ tái mặt, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu cho con bé Bơ đi kiếm...nhọ nôi. Hô hô hô, các anh, các anh đã sẵn sàng bị...ngược đãi chưa?

**

Sự thật là vấn đề đầu tiên, cả hai anh trai đẹp trai bị tôi quẹt cho mỗi người một đường, tôi cười út mắt, chỉ có con bé Bơ, nó nhìn Lâm Vũ Minh, rồi nó cứ kéo áo lão:

- "Anh Vũ Minh, đừng chơi nữa!"

Lão xoa đầu con bé: "Không sao!"

Nhưng đó là vấn đề đầu tiên, vấn đề thứ hai, thứ 3, thứ 4, thứ 10, thứ 11, cả hai con người kia, chả biết thế nào mà thay phiên nhau, quẹt tôi, con bé Bơ còn nhân hậu cho tôi mượn gương, đến lúc nhìn cái mặt đen thui của mình xong, tôi chỉ còn biết...khóc ròng ròng!

haha, tôi hiểu rõ ràng câu nói: khi lên voi, khi xuống chó là thế nào rồi!

Bức mình, tôi hết toáng:

- "Lâm Vũ Minh, anh lừa em à, anh nói anh không thích chơi bài bạc cơ mà, sao lại chơi giỏi như vậy?"

Lão ngây thơ xếp bài, vu vơ nói: "Không thích với không giỏi là hai phạm trù hoàn toàn khác nhau, Nắm chơi kém thì chịu thôi!"

Tôi uất nghẹn, đã nghe anh Nin cười cười vỗ vai:

- "Mai Hương sợ thua Vũ Minh à, vậy, em nói yêu anh đi, rồi anh sẽ bảo vệ em khỏi... Vũ Minh, nhất định không để thằng bé này thắng em!"

Hô hô, thật sao, tôi ngây thơ quay qua cười tươi với anh Nin:

- "Ôi, em yêu anh Nin lắm, anh Nin, giúp em thắng cái người kia đi!"

Anh Nin cười lớn, xoa đầu tôi: - "Được, em yêu yên tâm, haha!"

Có ai đó, ngồi đối diện, đen mặt.

Kết quả từ ván thứ 12 trở đi, cả tôi, cả anh Nin... thay phiên nhau về bết. Tất nhiên, bị Lâm Vũ Minh, quệt nhẹ nôi cho... không còn chỗ nào trên mặt để quệt nữa! T_____T

Huhuhu, tôi biết, điều ngu nhất trên đời này, là bàn kế hoạch báo thù ngay trước mặt kẻ thù mà!

Lâm Vũ Minh, anh nhớ cái mặt của anh đó!

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Lâm Vũ Minh, em hại chết anh Nin rồi, em giết người rồi anh ơi! T_____T

#Anh_trai_của_nắm

#35: Lâm Vũ Minh, em hại chết anh Nin rồi, em giết người rồi anh ơi! T_____T

Tôi là Mai Hương, mà thôi, bực quá, tôi đang bực lắm, không có tâm trạng kể chuyện nghiêm túc đâu.

Tên anh trai đáng ghét kia, chẳng hiểu lão ta ăn phải cái giống gì mà học giỏi, nấu ăn giỏi, vẽ giỏi, đến... bài bạc cũng... giỏi!

Nhìn này, cái mặt tui đã bị lão bôi cho.... đen hoặc lên rồi! T_____T

Ý chí báo thù chưa bao giờ lớn đến như vậy, thế mà đúng lúc tôi túm được bài đẹp đang hí hửng phục thù thì thấy lão đứng dậy, phui mông tuyên bố:

- "Anh không chơi nữa, Nắm với anh Nin cứ chơi đi!"

Haha, cái thái độ này là gì, cái này trên "giang hồ" người ta gọi là... chạy làng đây anh trai đáng kính của em! Lâm Vũ Minh, ngay cả cái đạo lý cơ bản này anh cũng không nắm rõ sao?

Anh Nin thấy Lâm Vũ Minh bỏ chơi, anh cũng đứng dậy, nhìn đồng hồ trên tay, ai oán thở dài:

- "Thôi, nghỉ luôn đi, chơi liền 3 tiếng rồi, có thắng chẳng nhóc Vũ Minh này nổi một ván nào đâu, Mai Hương à, anh đau lưng quá, nghỉ nhé!"

- "Không chịu, em muốn vẽ mặt Lâm Vũ Minh một cái!"

Chà hiểu sao, anh Nin cũng bị thua cho tôi tã mà không hề có ý định... báo thù. Nhưng Lâm Mai Hương này không như vậy, tôi không thể để người ta dễ dàng bỏ cuộc như vậy! Nhất định phải vẽ lên mặt Lâm Vũ Minh một cái. Nhất định phải vẽ lên cái mặt đáng ghét kia một cái cho bổ tức!

Cái tính hiếu thắng của tôi, đôi lúc làm mọi chuyện trở nên rắc rối!

Tôi mè nheo, cuối cùng lão đành cười khò, ném cái xoong sang phía tôi:

- "Anh đau đầu rồi, không chơi nổi nữa, Nắm thích... thì cho em vẽ lên mặt anh này!"

Gi? Bó th? Rõ là bài của tôi đẹp mà, nếu chơi nhất định sẽ thắng, tôi muốn danh chính ngôn thuận về chứ không cần bó thí kiểu này.

Tôi cương quyết không chịu, cuối cùng lão chán nản:

- "Nắm không vẽ thì thôi... anh đi tắm đây!"

Nói là làm, lão bỏ lên phòng thật, để mình tôi chưng hửng với anh Nin dưới nhà, cái cảm giác gì thế này, cái con người kia, tại sao lại đáng ghét như vậy?

Lâm Vũ Minh, là anh chọc tức em trước đấy nhé!

**

"Lâm Vũ Minh, anh đứng lại coi!"

Lão toan bước vào phòng tôi đã túm áo lại, thế rồi, chẳng biết điên điên khùng khùng kiểu gì, tôi úp cả cái mặt "nhọ nòi" của mình vào lưng áo lão, cọ sạch sẽ. Haha, tôi sẽ biến cái áo trắng tinh khôi của anh trai tôi thành...giẻ lau. Hô hô hô, ai bảo anh chọc điên em cơ chứ!

"Nắm! Em làm cái quái gì vậy?"

"Trả lại nhọ nòi cho anh chứ làm gì, hahaha!"

Lâm Vũ Minh bị bất ngờ, trở tay không kịp, lão bực mình quay lại định túm lấy tôi thì tôi vừa hay đã lau xong mặt, cảm giác trả được thù khiến tôi cảm thấy hả hê, tôi cười tít mắt, nhanh chóng chạy thoát thân. Nhưng mà...nhưng mà...tôi, trượt chân. T__T

Tôi chỉ kịp thấy lâm Vũ Minh tái mét mặt, hét lên:

"Nắm cẩn thận!"

Tức là, muộn mất rồi, anh trai thân yêu của em, huhu, đụng vô anh quả là xui xẻo mà!

Tôi trượt chân lộn cổ từ cầu thang tầng 2 xuống dưới đất, đúng, tôi nhắm tính rồi, nhẹ thì gãy răng, gãy tay, gãy chân, nặng thì bị não, rồi điên khùng hoặc mất trí nhớ, trầm trọng nữa thì lên ngồi nóc tù ăn chuối cả nải ngấm gà khóa thân.

Nhưng mà, còn nhiều thứ chưa được thử quá, chết cái kiểu lăng xẹt này, uống cuộc đời lắm, cuối cùng, uất ức, tôi hét lên:

"Lâm Vũ Minh, cứu em, em không muốn chết!"

Hét xong lời cuối, tôi nghe một tiếng "ẦM!"

Xong, tất cả mọi thứ tối thui!

(Cảm giác rơi tự do, "high" lắm các bạn ơi!)

**

"Nắm! Nắm ơi, mở mắt ra cho anh!"

Giọng Lâm Vũ Minh!

quái, tôi đau khổ mở mắt thấy mặt anh trai tôi đỏ bừng, mồ hôi lấm tấm trên trán, lão đang không ngừng lay tôi, tôi vui mừng, ít nhất tôi không bị...não, không bị chết!

"Lâm Vũ Minh?"

Lão bế xốc tôi dậy, lo lắng:

"Nắm không sao chứ?"

Tôi cử động tay chân, thấy hơi đau, nhưng mà đúng là không sao thật, mạng lớn ghê gớm, haha, sống dai như thể này cơ chứ! Tôi sung sướng cười lớn:

"Không sao, không sao, ngã lộn cổ như vậy mà...không sao, Lâm Vũ Minh, anh thấy em có giỏi không?"

Lâm Vũ Minh dường như chẳng vui, lão nhú mày, cuối cùng đau khổ cất lời:

"Nắm thì không sao, nhưng...anh Nin có về là có sao đấy!"

Tôi giật mình!

Bây giờ mới biết này giờ, tôi ngồi trên người anh Nin.

Là anh Nin đỡ tôi, ngã đập cả người xuống nền nhà, bất tỉnh từ bao giờ rồi!

Lay anh mãi không thấy tỉnh lại, tôi run lấy bầy, khóc nức lên:

"Lâm Vũ Minh ơi, em hại chết anh Nin rồi, em giết người rồi anh ơi!"

"Ngốc, Bình tĩnh nào, Nắm đừng khóc nữa!"

Lâm Vũ Minh thì bình tĩnh hơn, lão đã đi gọi người, cuối cùng đưa anh Nin đi bệnh viện.

Nhất định sau này, sau khi kể nhưng câu chuyện nghịch dại của mình, tôi sẽ nhớ kể cho con cháu tôi nghe về sự tích này! T____T

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Năm, anh Nin...hai người đang làm gì????

#Anh_trai_của_Năm

#36: Năm? Anh Nin...Hai người đang làm gì vậy?

Tôi là Lâm Mai Hương, tôi vừa hại chết con trai nhà lành rồi các bạn ơi!

Tôi đùa đó, anh Nin chưa chết đâu, chỉ gãy tay thôi!

Nhưng, ngần đó đủ làm tôi áy náy mấy ngày rồi. Tôi vốn đã chẳng có ưu điểm gì, nay còn thêm cái tính ác độc và nghịch "ngu" này nữa, người ta sẽ ghét tôi lắm đây.

Lúc mọi người hỏi lí do anh Nin bị thương, tôi thậm chí hèn nhất...nói dối:

-"anh Nin bị trượt chân ngã từ trên tầng 2 xuống!"

Tội lỗi chồng chất tội lỗi, lương tâm cắn rứt không nguôi!

Lâm Vũ Minh cũng vì vậy mà phiền muộn, lão vẫn trấn an tôi, nhưng mà tôi vẫn bị cái "tòa án lương tâm" làm cho khó chịu. Cuối cùng lúc anh Nin tỉnh dậy, tôi quyết định phải nói cho mọi người biết sự thật:

-"Anh Nin à, em xin lỗi, cả nhà à, con xin lỗi, không phải là anh Nin tự trượt chân ngã mà là do..."

Mọi người đang tò mò nhìn qua tôi thì anh Nin đã vội nói lớn, át cả tiếng của tôi:

-"Mai Hương, em xin lỗi cái gì, là anh bất cẩn trượt chân mà!"

Nói xong, anh còn nháy mắt tôi, ý bảo tôi...ngậm miệng lại! haha, anh Nin, anh hay lắm!

Nhưng dù sao, tôi cũng thờ ắt ra một cái...sung sướng! Thôi rồi, đâm lao thì phải theo lao thôi!

**

Chuyện là tôi quá cảm kích anh Nin, suốt ngày cứ ăn xong là chạy qua nhà anh, lúc thì giúp anh xếp quần áo, lúc gì giúp anh pha tách cà phê, lúc gì giúp anh lấy cái điều khiển ti vi. Ngẫm ra chỉ có làm được gì cho anh thì tôi mới vui bớt cảm giác áy náy. Hồi, có trách thì trách tôi là người tử tế và sống nhân hậu quá mà!

Có lúc tôi thù thì:

-"Anh Nin...anh có ghét em không?"

-"Ghét cái gì, cái đứa ngốc này, em còn nói tào lao nữa là anh đá đít ra khỏi phòng bây giờ!"

Tôi phùng má, tròn mắt nhìn anh:

-" Anh Nin dữ quá đi, chẳng giống Lâm Vũ Minh nhà em!"

Anh đang xem ti vi, ngó qua chỗ tôi cười lớn:

-"Phải, haha, anh hung dữ lắm, chẳng hiền từ được như Lâm Vũ Minh... nhà em, vậy nên em cẩn thận đó!"

Anh cười, 5 cái chữ "Lâm Vũ Minh nhà em" được anh nhấn giọng cao hơn một hần tone làm tôi bỗng nhiên đỏ mặt, từ bao giờ tôi lại thấy việc khoe khoang Lâm Vũ Minh trở nên...đáng tự hào như thế này nhỉ? Haha, tôi điên rồi!

-"Em xếp sách vở lại cho anh nhé, lộn xộn quá!"

-"Được, nhưng đừng có nói, nếu là Lâm Vũ Minh nhà em, anh ấy sẽ không để sách lộn xộn thế này nhé!"

Tôi giật mình, quả là tôi định nói như thế thật, haha!

Anh Nin xem đá bóng, tôi cứ cầm cui dọn dẹp phòng ốc, chẳng mấy chốc thì đã xong xuôi, tôi mệt mỏi ngồi xuống bên cạnh anh. Anh Nin cứ chăm chú xem TV, chẳng thèm để tâm tôi.

Một lát tôi chán nản kêu ca:

-"Anh Nin, đổi kênh đi, đổi kênh, xem đá bóng chán quá!"

-"Không đổi, anh đang xem!"

Tôi giằng cái điều khiển ti vi từ tay anh Nin, đổi kênh, thế là anh cáu lên:

-"Đề yên cho anh xem nào, cái đứa này, em tính làm loạn hả, mau trả điều khiển cho anh!"

-"Không, không muốn xem bóng đá, xem cái khác đi!"

Tôi tự ý next liên mấy kênh, bên kia mặt anh Nin đã đen thui lại, chẳng giống Lâm Vũ Minh chút nào, ở nhà, anh trai tôi dù có muốn xem gì cũng sẽ nhường điều khiển cho tôi. Nhưng anh Nin không như vậy, cuối cùng tôi chọc điên anh thành công, anh đứng phắt dậy, một tay mạnh mẽ túm lấy tôi:

-"Mai Hương, em còn không đưa điều khiển cho anh, đừng trách anh tàn nhẫn nhé!"

Tôi là ai chứ? Haha, tôi được nước thì càng làm tới, mặt cứ căng căng:

- "Không trả không trả, haha, anh có giỏi thì ra tay xem, hôm nay anh nhất định.... gãy thêm một tay nữa, ha ha ha!"

- "Tốt lắm, em là thích thức anh trước nhé!"

Kết quả, tôi bị anh Nin gì xuống nền nhà, một tay cù lét tôi làm cười gằn chết, cười đến sắc súa, tôi đây dựa xin tha mạng:

- "Anh Nin...haha, em..hahaha, em sai rồi, em sai rồi...tha cho em!"

Anh Nin cười ha hả:

- "Không tha, ai bảo em chọc tức nhầm người cơ chứ!"

- "Anh Nin thôi, mau thả em ra đi, nếu không em bẻ gãy tay còn lại của anh!"

- "À, con bé láo toét này, em còn dám dọa anh, anh không dạy em bài học không được!"

Cứ thế chúng tôi lăn lộn giữa nhà, tôi cười như điên đại trong phòng anh Nin, đang lúc vui vẻ thì cánh cửa phòng mở ra, khuôn mặt ai đó sau cánh cửa đờ đờ sát khí. KHÔNG, không phải sát khí, chỉ là có chút...làm tôi rợn rợn sống lưng, giọng nói lạnh lùng vang lên:

- "Năm? Anh Nin? Hai người...đang làm gì?"

Chết toi, Lâm Vũ Minh đã đi học thêm về, lão sang đây làm gì, mà, tại sao vào phòng người khác lại không gõ cửa?

Tôi bật dậy như một cái lò xo, quần áo, đầu tóc vì lăn lộn này giờ mà trở nên nhẵn nhụi rũ rượi, trông thật thảm hại, tôi cười hề hề, hồn nhiên trả lời:

- "Bọn em...đang xem phim, Lâm Vũ Minh, anh cũng ngồi xuống xem cùng đi!"

- "Xem phim?"

Thấy lão còn chưa tin tôi liền chỉ tay lên màn hình ti vi, nhưng, nhìn xong, tôi lại lập tức rút tay lại, mặt đỏ rần rần lên. Đúng, chính xác trên ti vi, chẳng hiểu tại sao lại đang có cảnh hai người, một nam, một nữ, lại còn đang...à mà thôi, nhạy cảm, nhạy cảm quá @@.

Lâm Vũ Minh nhìn xong thì đen mặt, anh Nin cũng bối rối không kém, với lấy cái điều khiển tắt rụp, xong quay qua nhìn tôi trách móc ai oán:

- "Cái con bé này, anh đã nói rồi còn bướng, đã bảo dễ yên cho anh xem bóng đá, cứ bướng chuyển kênh đi, bây giờ thì tốt rồi, tình ngay, lí gian, "Lâm Vũ Minh hiền dịu của nhà em" nhất định hiểu nhầm anh em mình!"

Lâm Vũ Minh này giờ im lặng, nghe anh Nin nói xong cuối cùng cúi xuống, túm lấy cổ tay tôi, kéo đứng thẳng dậy, chẳng thèm chào anh Nin, cứ thế, chỉ lạnh lùng buông mấy chữ:

- "Về nhà với anh!"

Tôi ngoái lại cầu cứu anh Nin,thế mà anh chỉ biết gãi đầu, cười khổ:

- "Bảo trọng nha em!"

Haha, tốt, tốt, tốt em sẽ bảo trọng! T ____ T

Còn...

P/s Lâm Vũ Minh: Còn dám rù Năm của em xem phim... linh tinh, anh Nin, anh tới số rồi đó!

Anh Lê Văn Nin: Chú cứ nóng máy lại cháy... bugi, anh đã làm gì Năm của chú đâu!

Nắm Hồng, hồng hét hết rồi! @@

Mặng Đại: A, ta phải đi làm nè, mệt nè, căng thẳng nè, nếu có lỡ không hay, xin nhẹ tay ném đá, đây là chút chất xám cuối cùng trong ngày rồi T ____ T

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Lâm Vũ Minh, anh dám đi ...hẹn hò sao?

#Anh_trai_của_Năm

#37:

Tôi là Mai Hương, á, đau quá đi mất thôi, cái tên anh trai chết tiệt kia, tay của anh rút cuộc làm từ cái thứ chất liệu gì cơ làm sao mà cứng như vậy?

Vâng, tôi chính xác đang bị Lâm Vũ Minh mặt lạnh kia kéo tay đi như kéo một...còn cún. Vừa đau, vừa chẳng hiểu cơ sự ra làm sao, tôi ai oán hét lên:

- "Lâm Vũ Minh, mau bỏ tay em ra, đau chết em rồi!"

Lão già vờ cầm điếu luôn mới sợ chứ, vẫn cứ thế kéo tôi bằng băng về nhà, nửa lời cũng không nói, dù có vẻ bàn tay đã giảm lực đi...một chút chút!

- "Anh bị điếc hả, thả em ra!"

Lão vẫn im lặng.

Với kinh nghiệm sống chung 15 năm, tôi tự rút ra kết luận sơ bộ là: Lâm Vũ Minh-Anh trai đáng kính của tôi, đang tức giận!

Mà cái gì, đang tức giận á, tức giận cái quái gì mới được cơ chứ?

**

- "Thịt nướng trên bàn, Nắm vào rửa tay rồi ăn đi!"

Lão kéo tôi về đến nhà thì thả ra, chỉ tay lên cái hộp thịt nướng trên bàn đang bốc khói nghi ngút.

Ồi trời ơi, Lâm Vũ Minh ơi là Lâm Vũ Minh, thì ra anh gọi em về ăn ăn thịt nướng sao, chỉ là gọi về ăn thịt nướng thôi mà, có cần phải bày bộ mặt nghiêm trọng như vậy không hả anh trai của em?

Tôi thờ hất ra một cái sung sướng!

Tôi nhìn lão, mắt long lanh, cảm động đến rơi lệ, hôm qua đi học về qua quán thịt nướng có lẽ phồng mũi lên hít hít rồi khen ngon, ngồi sau xe lão mà nước miếng chảy ròng ròng, hôm nay đã được lão mua cho! anh trai tôi... vô địch quá đi mất!

Tôi nhất thời xúc động nhìn đồng thịt nướng vàng ươm thơm phức kia, thốt lên mấy lời... sến sảm

- "Lâm Vũ Minh, anh... đáng yêu quá đi mất, yêu anh thế này không biết, hí hí hí!"

Nhưng mà lúc ngẩng đầu lên, đã thấy lão lên đang đi lên phòng. T___T

- "Lâm Vũ Minh, anh đi đâu! Dừng lại đã, ăn cùng em!"

Lão không ngoảnh lại, hờ hững đáp:

- "Nắm ăn đi, anh... không muốn ăn!"

Không muốn ăn? Không muốn ăn thì anh mua một núi như thế này làm gì?

- "Em... ăn hết đây nhé, đừng có mà tiếc nhé!"

Im lặng.

Tôi nghe thấy tiếng đóng cửa phòng.

A, cái thái độ này là có ý gì hả anh trai? Không ăn chứ gì, lạnh lùng chứ gì, ý kiến chứ gì, vậy thì tôi ăn, tôi ăn hết tôi ăn sạch sẽ cho bỏ ghét. Cái con người này, mặt mày thì khó coi, tâm hồn thì khó hiểu, nội tâm thì khó nắm bắt, đáng ghét!

Tôi nhìn đám thịt nướng chẳng hiểu sao lại tưởng tượng ra đó là cái mặt đáng ghét của Lâm Vũ Minh, rồi vừa ăn vừa chửi lầm rầm

- "Lâm Vũ Minh chết tiệt, anh nghĩ mua được cái đồng này là ngon hả, ừ, ngon, ngon rồi đó, lạnh lùng, thái độ cái con khi, em phải ăn sạch sẽ anh thì mới được, dám tỏ thái độ với em?"

Ngồi ăn không thì chán, tôi với tay lấy cái điều khiển bật ti vi lên xem, đúng kênh thời sự 24h.

Vừa hay lúc đó trên thời sự đưa tin "Một nữ sinh trường X vừa nhảy lầu tự tử do áp lực học tập, cùng ngày một nam sinh trường Y vừa chết vì uống thuốc ngủ quá liều, nguyên nhân cũng là do căng thẳng vì kì thi đại học!"

Miếng thịt nướng chưa kịp nuốt xuống đã nghẹn ở cổ.

Cô MC xinh đẹp còn nhấn mạnh: "Gia đình và phụ huynh không nên tạo áp lực cho các em, nên tạo cho các em một tinh thần thoải mái và vui vẻ. Nếu như học sinh có các biểu hiện: dễ cáu giận, chán ăn, thích ở trong phòng một mình, ngại giao tiếp, sợ hãi đám đông... thì cần xem xét và đưa đi nhờ sự tư vấn của các bác sĩ tâm lý."

Tôi nuốt từng chữ, rồi tự nhiên thấy lạnh lạnh sống lưng, đơn giản là vì, Lâm Vũ Minh nhà tôi, có tất cả các biểu hiện vừa rồi, có lẽ nào, anh trai đáng kính của tôi.... bị trầm cảm! @@

Càng nghĩ càng thấy đúng! Càng thấy lo cho lão hơn! Cái tính của anh trai tôi, có bệnh cũng không biết kêu, chờ đến khi chết rồi thì cả nhà mới biết. Đạo này lại thấy lão học nhiều như vậy, có hôm học đến 2 giờ sáng, học đến chảy cả... mếu mếu. @@ Tôi e, anh trai tôi không cầm cự nổi đến lúc thi xong đại học.

**

Đang lúc lo lắng lại thấy Lâm Vũ Minh bước xuống nhà, vẻ mặt đầy mệt mỏi, lão xỏ giày rồi đi ra khỏi nhà, tôi còn chưa hiểu cơ sự ra làm sao đã thấy lão lên giọng:

- "Lát Nắm nói bố mẹ không phải chờ cơm anh nhé, anh đi ra ngoài có việc, chắc còn lâu mới về!"

Ra ngoài có việc? Còn lâu mới về?

Mấy cái từ này sao lại trở nên nhạy cảm đến như vậy, tôi hoảng hốt:

"Lâm Vũ Minh, đứng lại đã... anh không được đi!"

Nhưng mà bóng lão đã mất tằm sau cánh cửa. Một cảm giác bất an len lỏi, lão ra ngoài, không mang theo balo, không mang theo cái gì cả, có lẽ nào là...đi nhảy sông. T_____T

Mai Hương ơi là Mai Hương, mày đang nghĩ cái gì vậy chứ?

Cuối cùng sự lo lắng chiến thắng tất cả, tôi đã lấy xe bám theo anh trai tôi, một việc mà tôi chưa từng nghĩ mình có thể đủ kiên nhẫn để làm trước đây. Từ bao giờ, tôi lại biến thành đứa đa nghi và hay lo lắng thế này cơ chứ?

Hồi!

Kết quả, đúng là tôi lo lắng thừa thãi rồi, anh trai tôi chẳng ra sông, hồ hay cầu gì cả, lão đến thẳng quán trà sữa. Haha, chắc không thể nào mà tự từ nổi trong quán trà sữa đâu.

Tôi yên tâm bỏ về, nhưng vừa quay xe lại gặp ngay...chị Giang, cũng vừa bước vào, Lâm Vũ Minh vẫy tay với chị ấy, còn cười! Họ là đang đi hẹn hò à? Thôi đúng rồi, một nam một nữ vào quán trà sữa thì chỉ có thể là hẹn hò. @@

Haha, học hành áp lực, stress, trầm cảm...tôi đúng là giàu trí tưởng tượng, anh trai tôi vui vẻ thế kia mà!

Cmm, cảm giác thật khó chịu. Trời ơi là trời, tại sao....khó chịu thế này!

Mà khó chịu cái gì, Lâm Vũ Minh đào hoa như vậy, có người yêu cũng đúng thôi, hơn nữa, chị Giang lại xinh đẹp và xuất sắc thế kia mà. Họ thật xứng đôi! @@

Họ đi vào trong rồi, tôi cũng muốn vào, nhưng mà...tôi không mang theo tiền. Thế là tôi đứng đần mặt ra ở cửa quán, cho đến khi có ai đó vỗ vai tôi:

"Nắm lùn, cậu...làm gì ở đây?"

Tôi giật mình, nhìn lại khuôn mặt phía sau, cậu bạn loảng quảng vui tính, trong đầu tôi vừa nảy ra một kế hoạch, tôi bám lấy tay cậu bạn, cất giọng ní non:

"Anh bạn, may quá, gặp được cậu, cậu có phiền không tôi muốn....hẹn hò với cậu...một chút!"

Còn...

Nội tâm gào thét:

Nắm Lâm Vũ Minh, học hành không lo học, lo xí xón hẹn hò, hahaha, cứ chờ đó, xem em có dễ yên cho anh hay không?

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Và anh muốn hỏi Nắm rằng: Chúng ta là thế nào?

#Anh_trai_của_Nắm

#38: Mình hợp nhau đến như vậy thế nhưng không phải là....yêu

Và anh muốn hỏi Nắm rằng...chúng ta là thế nào?

(xì tốp đi anh trai, em biết anh hát....tệ rồi, nên làm ơn đừng tra tấn em bằng cách này!)

Lâm Mai Hương tôi hơn 15 năm sống trên cuộc đời chưa bao giờ cảm thấy bản thân nhục nhã như bây giờ. Tôi phải nép mình đi theo dõi, haha, theo dõi ai, lại là theo dõi Lâm Vũ Minh. Đáng lẽ là nên mặc xác lão chứ nhỉ, lão thích chơi với ai thì chơi, cười với ai thì cười, hẹn hò với ai thì cứ hẹn hò, đâu có liên quan gì đến tôi!

Nhưng mà, cmm, nhìn hai người bọn họ cười đùa chụm đầu thảo luận vui vẻ đầu kia, tôi chỉ muốn có thể ngay lập tức xách tai Lâm Vũ Minh về nhà hành hạ.

**

"Lâm Vũ Minh, bố mẹ nuôi anh ăn học,tốn bao nhiêu com gạo, anh còn rảnh rỗi đi yêu đương lăng nhăng như vậy, có phải là rất phụ lòng bố mẹ hay không?"

"Lâm Vũ Minh, thảo luận sôi nổi quá nhỉ, haha, vui vẻ gọn nhỉ, thế mà ở nhà thì lúc nào cũng cau có, à, ngồi với người đẹp có khác, tâm tình tốt lên phải biết, thế này mà em còn sợ anh stress rồi trầm cảm!"

"Haha, sao, còn chụm đầu nữa cơ đấy, ái chà chà, tình tứ, tâm đầu ý hợp quá nhỉ, cẩn thận mà lấy... chấy của chị Giang đấy anh trai đáng kính của em!"

"Nắm lùn!"

"Yên đi!"- Tôi phát cáu.

"Nắm lùn, cậu đang nói cái tào lao gì vậy?"

Tôi giật mình, gương mặt của cậu bạn loảng quảng đầy vẻ tò mò hiện ra trước mặt tôi, tôi bối rối gãi đầu, cười hề hề:

"Sao, gọi tôi có chuyện gì?"

Cậu bạn sung sướng ném cái menu cho tôi, cúi kính:

"Chúng ta đang hẹn hò đấy, làm ơn, nhìn tôi đây này, nhìn cái quai gì bên kia, hay là...cậu... đang theo dõi à?"

"Đâu nào, theo dõi ai, haha, tập trung tập trung, vậy đi, tôi với cậu, chúng ta cũng...hẹn hò nghiêm túc xem nào, hmmm, xem nào, chị ơi, cho em 1 trà sữa socola nhiều thật nhiều trân châu, size lớn nhất!"

Tôi hào sảng cười lớn gọi trà sữa, anh bạn loảng quảng đồ bụng mặt, xấu hổ thay cho tôi. Đứng rồi, tôi tội quai gì phải bực mình vì Lâm Vũ Minh.

Cậu bạn vui tính say sưa nhìn tôi, chốc chốc hỏi nhỏ:

"Nhóm thích socola à?"

"Thích!"

"Thích cái gì nữa"

"Thích bắp rang bơ, mì cay cấp độ 3 trở lên, bánh pía, KFC, xúc xích rán, vịt quay, bánh tôm hấp, cua rang me, cút lộn xào me, ốc hấp sả,..... @\$!%^&@^* # "

Nói xong, cười sung sướng, thật không ngờ gu âm thực không tệ. Cậu bạn vui tính vẫn cứ tiếp tục nhìn tôi, cuối cùng cười một cái đầy...bí ẩn, rút cái khăn giấy ra nhẹ nhàng...lau miệng cho tôi.

"Còn thiếu một món nữa!"

"Món gì?"

"Thịt nướng, hehe, Nhóm nhìn này, còn dính dấu tích trên miệng này, vội tới mức không kịp lau miệng luôn cơ đấy, hahahaha!"

Mặt tôi đỏ lập tức!

Tôi gạt cái khăn giấy trên tay hắn, hắn lại còn cố tình né ra, thế là hai đứa cứ giành nhau cái khăn giấy bẩn thỉu, cho tới khi có giọng nói quen thuộc cắt lên:

"Nhóm...em làm gì ở đây?"

Chết toi, Lâm Vũ Minh. mà sao tôi phải giật mình cơ chứ, có gì đáng sợ hay sao, tôi lấy lại tinh thần, vênh vao đáp lời:

"Em... đi chơi, không được sao, anh tưởng mình anh đi...chơi được à?"

Tôi tính thay từ chơi bằng từ hẹn họ, nhưng sợ lão giận.

Lão nghe xong, thì mặt mày khó coi mấy phần, lão đưa tay day day thái dương.

Còn giả bộ đau đầu mặt mày nửa mới ghét chứ! Không phải vừa rồi còn rất vui hay sao?

Dù vậy, nói xong, trong lòng vẫn có chút bất an.

Tôi chờ đợi, chờ đợi lão nói:"Nhóm về nhà với anh!"

Nhưng mà chờ mãi, chẳng thấy lão nói gì, cuối cùng thấy lão quay đi, lạnh lùng nói mấy lời:

"Nhóm...chơi gì thì chơi, nhưng mà nhớ về nhà sớm, đi đường phải cẩn thận!"

Còn chưa kịp phản bác đã nghe anh bạn loảng quảng này giờ im lặng, cắt lời:

"Hội trưởng, xin dừng bước, em có chuyện muốn nói!"

Lão dừng bước thật:

"Có chuyện gì, nói đi!"

" Em...thích Nhóm, xin anh, cho phép em tìm hiểu em gái anh!"

Cái gì?

Gạt mình, cốc trà sữa trên tay rơi bụp xuống nền đất. Tôi đần mặt chẳng hiểu cơ sự ra làm sao.

Lâm Vũ Minh nghe xong thì quay phắt lại, lạnh lùng nhìn hắn, tìm tôi sắp rụng ra đến nơi rồi, má ơi, sao lại cho con rơi vô cái tình cảnh này cơ chứ, Wea, wea?

Cuối cùng các bác có biết anh trai tôi trả lời thế nào không, một câu thôi, đầy lạnh lùng:

"Tôi nhớ đã từng nói với cậu một lần rồi mà, tôi không phải...anh trai của Nhóm, vậy nên...đừng xin phép tôi, còn nữa, "Nhóm" không phải là tên cho cậu gọi!"

What?

"Lâm Vũ Minh, anh đang nói cái gì, anh không phải anh trai em, vậy chứ anh là gì, là...chị gái của em chắc?"

Anh bạn kia lần này lấy đầu ra khẩu khí rất lớn, túm lấy vai tôi, nghiêm túc:

- "Năm lùn, cậu nói đi, giữa hai người rốt cuộc là mối quan hệ gì? Tại sao anh trai cậu năm lần 7 lượt nói với tôi cậu không phải là em gái của anh ấy?"

Sao, lại còn 5 lần 7 lượt cơ á, haha, hấp dẫn nhỉ? Tôi bực mình hét toáng lên:

- "Quan hệ gì nhỉ, Lâm Vũ Minh, anh nói anh không phải anh trai em, vậy rốt giữa chúng ta là quan hệ gì?"

Lâm Vũ Minh có vẻ đang rất mệt, mặt đã tái dần đi, lơ loạng choạng bám lấy thành ghế, khó nhọc nói với tôi:

- "Năm coi anh là gì thì anh chính là như vậy!"

Tôi chưa kịp trả lời, thằng loăng quăng đã nhanh miệng:

- "Hội trưởng anh đừng ép người quá đáng, anh với Năm lùn là anh em thì cứ nhận đi, còn là gì nữa!"

- "CẬU CẬM MIỆNG!"

Chả hiểu sao, cả tôi và Lâm Vũ Minh cùng đồng thanh hét lên câu đó!

Cậu bạn kia lập tức....đứng hình.

Còn....

Au: chap này chẳng giải quyết được cái vấn đề gì sất. >.<

Lâm Vũ Minh: Và anh vẫn muốn hỏi Năm rằng: chúng ta là thế nào?

Năm: *bịt tai* Lâm Vũ Minh, anh im đi, hát dở tệ còn hát cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Tôi không phải anh trai của Năm!

#Anh_trai_của_Năm

#39: Tôi không phải anh trai của Năm!

Mai Hương tôi từ lớn đến nhỏ chưa bao giờ có thể ngờ rằng, người anh trai mà tôi ĐÃ TỪNG ghét cay ghét đắng, ghét như xúc c** đồ đi, vậy mà nay lại có thể đường hoàng đứng trước mặt tôi mà lạnh lùng tuyên bố:

- "Tôi không phải anh trai Năm!"

Nực cười! haha, thật quá nực cười rồi!

**

- "Anh trai đáng kính của em, làm anh trai của em, anh cảm thấy bị...xi nhục đến vậy sao, vậy tại sao 15 năm nay anh không nói cho em biết, anh không muốn người ta biết anh có một đứa em gái như em chứ gì.haha, em hiểu mà, có đứa em gái vừa học dốt vừa hay vi phạm quy chế nhà trường như em, chắc là làm ảnh hưởng xấu đến hình ảnh và uy tín của anh lắm!"

Lão tái mặt:

- "Năm, em!"

- "EM gì nào?"

Tôi lên giọng đã kích Lâm Vũ Minh, nhưng nói xong rồi, trong lòng lại khó chịu, thật ra thì, tôi cũng lờ mờ đoán ra cái ý nghĩa của việc chối bỏ làm anh trai của lão. Chỉ là, không dám tin thôi.

Lão nhìn tôi, một lời cũng không nói ra, mặt mũi thì đang khó coi dần đi, hai hàng lông mày nhíu chặt vào nhau. Cuối cùng lão cất lời:

- "Năm....em nghĩ anh như vậy à?"

Còn chưa kịp trả lời, tên loăng quăng đã tranh thủ đổ thêm dầu vào lửa:

- "Hội trưởng, anh nghe rõ rồi chứ, Năm lùn đã nói anh là anh trai của cậu ấy, kể cả không phải anh em ruột đi, thì cũng không có ý nghĩa gì, anh em thì mãi mãi là anh em, vậy nên hội trưởng, những gì anh nói với em lần trước, em sẽ xem đó là lời nói đùa, hôm nay, tại đây, em muốn trình trọng thông báo với anh, em muốn theo đuổi Năm!"

Tôi thấy bàn tay Lâm Vũ Minh đã nắm chặt lại thành nắm đấm, mà gì nhỉ, không phải anh em ruột á, tên loăng quăng sao lại biết chuyện này? Ai nói cho hắn ta? Là Lâm Vũ Minh sao?

- "Lâm Vũ Minh, giữa hai người đã từng có chuyện gì, mau nói cho em biết!"

Tôi gắt gao nhìn lão, lão còn chưa lên tiếng, tên loăng quăng đã lên giọng:

- "Anh ấy nói, cậu không phải em gái anh ấy, nói tôi không được phép theo đuổi cậu, còn nói...."

Hắn đáp ứng.

- "Còn gì nữa, mau nói ra!"

Máu dồn lên não, tôi đỏ bừng mặt chờ đợi cậu trả lời lấp lửng của tên kia, bỗng nhiên thấy bàn tay bị nắm rất chặt, rất nhanh chóng cả người bị Lâm Vũ Minh kéo sát vào người:

- "Chuyện tôi nói với cậu lần trước, cậu đã hứa sẽ không bao giờ nói ra, vậy mà hôm nay cậu lại để lộ. Một thằng con trai, đến cả lời hứa cũng không giữ được như cậu thật không xứng đáng để theo đuổi...Nắm của tôi!"

Nói rồi quay sang tôi, nghiêm giọng:

- "Về nhà với anh, anh không cho phép Năm chơi với những đứa thiếu chữ tín như thằng này!"

Haha, gì đây trời, tôi vừa nghe thấy cái gì đây hả trời? Lâm Vũ Minh mà tôi quen, cũng có cái khẩu khí bá đạo này hả, hahahaha, tôi trong lòng đã buồn....cười muốn chết nhưng vẫn nín nhịn xem kịch hay.

- "Hội trưởng, anh thật quá đáng, anh tại sao lại ép Năm như vậy, anh nói tôi không xứng theo đuổi Năm, vậy anh thì xứng à, anh là anh trai thì cứ an phận làm anh trai đi, anh còn muốn...theo đuổi em gái mình, anh thật quá ấu trĩ rồi!"

Sao?

Ai theo đuổi?

Theo đuổi ai?

Theo đuổi cái gì cơ?

("Lâm Vũ Minh, anh....thích em??")

"Đúng! Có vấn đề gì sao?"

"Không! Không không có vấn đề gì cả, hahaha, em...cho phép anh thích em!")

Haha, chả hiểu sao trong đầu tôi lại nảy ra cái đoạn hội thoại kinh khủng khiếp trên, rốt cuộc thì mơ mộng nhiều, thất vọng nhiều!

Cuộc sống thật chẳng giống mơ chút xíu nào.

Lúc định quay sang hỏi lại Lâm Vũ Minh, bàn tay đang nắm chặt tay tôi bỗng nhiên buông ra, tôi nghe tiếng tiếp đất "phịch" một cái, ngoảnh lại đã thấy anh trai tôi...bất tỉnh trên nền đất từ lúc nào mất rồi! Khuôn mặt lão tái tái, đôi môi nhợt nhạt, đôi lông mày nhíu lại trông đau đớn khủng khiếp, tôi chết điếng người. Điều tôi lo lắng thực sự lại quay trở lại rồi.T____T

- "Lâm Vũ Minh, anh sao vậy, anh đau đầu à, tỉnh lại đi!"

- "Hội trưởng, anh giả bộ phải không, anh là sợ bí mật bị lộ nên giả vờ bất tỉnh phải không?"

Cái tên lăm chuyện này, tôi bực mình, hét toáng lên:

- "Thằng mắc dịch nhà cậu, mau xéo đi chỗ khác cho tôi!"

Lúc đó chị Giang vừa hay đi vệ sinh vào, thế rồi chúng tôi nhanh chóng đưa Lâm Vũ Minh vào bệnh viện. Để lại một khuôn mặt uất ức phía sau, tên đó lì lợm nói với theo:

- "Năm lùn, tôi nói rồi đó, tôi sẽ theo đuổi cậu!"

Theo, theo, theo, theo cái con khỉ! Tên thói mồm nhà cậu, Lâm Vũ Minh nói đúng, cậu...không xứng đáng!

**

- "Thiếu ngủ, căng thẳng, stress, ăn uống không điều độ, quên uống thuốc, quên luôn cả lịch tái khám, nói với con trai các vị, nếu nó muốn chết sớm thì cũng không cần phải tự ngược đãi bản thân như vậy đâu."

Tôi nghe bác sĩ già nói xong, cả người run lấy bầy. Có phải là lão bị căng thẳng vì tôi hay không, tại tôi cứ hỏi mấy câu linh tinh nên Lâm Vũ Minh mới đau đầu phải không?

Mẹ tôi cứ nghe đến mấy từ kiểu như chết chóc, là bà lại khóc nức nở. Bác sĩ có lẽ sợ mẹ tôi kích động nên lại nhẹ giọng an ủi:

- "Chúng tôi đã chụp MRI lại cho cháu rồi, đang chờ kết quả, chắc cũng không có gì đáng ngại đâu, nhưng đáng lẽ cái này tuần trước gia đình phải đưa thằng bé tái khám, thì sẽ không có hiện tượng thế này!"

Tôi nghe xong, khề thờ phào ra một cái.

Ông bác sĩ già nhấc gọng kính lần nữa, cuối cùng nhìn chúng tôi, lắc đầu ngao ngán rồi bỏ đi.

Đi được 3 bước, ông lại ngoảnh lại, móc trong túi áo blouse trắng ra một vật, bẹp bẹp, tron tron, đen đen, bóng bóng, ầm ầm, đặt vào tay tôi, chắc là ông ta vừa lấy ra từ người LVM. Ông nhìn tôi nghiêm nghị:

- "À, cất cái này cho anh trai nhé, bảo nó còn đau đầu, không được giữ cái này trong người!"

Các bác đoán xem, cái đó là cái gì?

Chính xác là điện thoại của Lâm Vũ Minh.

Có ai đó từng nói, muốn hiểu về một người, nên tìm hiểu từ điện thoại của người đó, tôi có nên, tìm hiểu anh trai tôi một chút hay không nhỉ? Biết đâu sẽ có thể kiểm được bí mật gì chẳng?

Thế nhưng lúc bật màn hình sáng lên, tôi tắt ngấm hi vọng.

Mẹ kiếp, Lâm Vũ Minh anh còn còn dờ dờ đặt mặt khẩu? @@

Còn...

Nấm Lâm Vũ Minh anh chờ đó, em sẽ đào ra hết bí mật của anh, em sẽ bóc phốt hết lên cho mọi người xem!

Lâm Vũ Minh: "....." – vẫn bất tỉnh, chưa biết bị "móc" điện thoại đâu. Tội nghiệp anh! ><

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Nấm còn không buông là anh...hôn Nấm đó!

#Anh_trai_của_Nấm

#40: Nấm còn không buông ra là anh...hôn Nấm đó!

(Ăn mừng 40 chap, Vũ Minh chính thức đe dọa Nấm rồi, haha)

Hừm!

Mặt khẩu? 4 con số!

Rốt cuộc là số bao nhiêu?

Ngày sinh của Lâm Vũ Minh à, xem nào, *tạch tạch tạch tạch*: "0405"

-"Mặt khẩu không chính xác!"

Sai sao?

Hay ngày sinh của mình? Haha, có thể lắm chứ, lẽ..lẽ mà thật thì sao?

Tôi bỗng cảm thấy vô cùng hồi hộp, cứ như là đi dò số trúng thưởng vậy, tay run run bấm số.

tạch tạch tạch tạch "2112"

Thế quái nào mà màn hình vẫn hiện lên dòng chữ đầy khó chịu:

-"Mặt khẩu không chính xác!"

Haha, đúng là không thể nào? Tôi quả nhiên bị ảo tưởng rồi. ><

Cảm giác hụt hẫng, tung tức dâng cao, tôi gào lên:

-"Lâm Vũ Minh, rốt cuộc là số bao nhiêu, con mẹ anh, có cái điện thoại cũng đặt mặt khẩu!"

Hai bệnh nhân giường bên lập tức nhủu mày nhìn tôi tò ý không hài lòng. Chết, tôi có lẽ nói bậy gì rồi à?

Adi đà phật, adi đà phật! Tôi lỗi, tội lỗi!

Lâm Vũ Minh hình như cũng bị tiếng hét của tôi làm cho ngủ mất ngon, thấy lão đột nhiên nhủu mày.

-"Ngày lâm vũ Minh, rốt cuộc thì mặt khẩu là gì vậy, là gì vậy hả?"

-"Anh trai à, mau nói đi, rốt cuộc là số bao nhiêu?"

-"A, anh lì lợm thật đó, anh không nói chứ gì, vậy được, em tự tìm, có 4 con số thôi, em không tin em không tìm ra được!"

Cảm giác hiếu thắng trong tôi lại trào lên, tôi bắt đầu thử số một cách thủ công nhất, bắt đầu từ "0000"

"0001" "0002"....."0999" vẫn sai "1000" "1001" oáp, buồn ngủ quá "1002" "1003"...CMN, đến bao giờ mới đúng đây?

"1299" "1300"

2 tiếng trôi qua!

Trời ơi là trời, tôi quá nản rồi, nhưng rồi sự tò mò chiến thắng tất cả, biết đâu, tôi lại mò được cái gì hay ho, biết đâu trong file ảnh của lão toàn là ảnh 18+, hay một cái video... "thời tiền sử" nào đó, hô hô. Tò mò, tò mò quá đi!

Tôi cứ thử như vậy rồi cuối cùng, khi đến số 1445, màn hình điện thoại chợt reo lên "mặt khẩu chính xác"

Tôi xúc động đến cái độ, nhảy tung tung như con diên lạc trai tâm thần, hú hét ầm ĩ trong phòng bệnh, kết quả, nhận ngay 2 ánh mắt hùng hổ từ bên kia nhìn sang, tôi lập tức ngậm miệng.

Nhưng cảm giác sung sướng khiến toàn thân tôi run lên.

Tôi lầm rầm:

"Ông trời ơi, con chỉ là tò mò thôi, con không phải là có ý xấu! Lâm Vũ Minh, em chỉ là tò mò thôi, làm ơn tha thứ tội lỗi, amen!"

Khẩn xong, tôi lập tức mở tin nhắn của lão ra...đọc trộm.

Gi thế này, má ơi, nguyên một list toàn số không lưu, chẳng biết lão đang nhắn cho ai nữa, Lâm Vũ Minh, sao con người anh có thể nhậ nhẽo đến mức này nhỉ?

Nhảm chán! Tôi lập tức không thèm đọc trộm tin nhắn nữa, tôi qua tìm ảnh xem.

Ít nhất cũng phải lục được vài ba cái ảnh 18+ chứ, hehehehehe:~

Nhưng tôi hoàn toàn thất vọng, list ảnh toàn là, sinx cosx tanx, gama, beta, bất phương trình, hằng đẳng thức, gi thế này, lão mắc bệnh cuồng học à, toàn ảnh chụp bài tập thôi. T___T

Tưởng đâu xem xong kiếm được vài ba vết "nhờ bản" của anh trai, ai dè sao xem xong chỉ có thấy bản thân đón nhận những trận đá kích lớn.

Lúc chán nản nhất tính back ra, thì tôi thấy một thư mục dưới cùng trong thư viện, có đề mục "Năm"

Haha, có cả chuyên mục dành riêng cho tôi nữa cơ đấy, trong lòng chẳng hiểu sao...vui vui, không, phải là rất vui mới đúng.

Tôi kích vào xem. Khi những bức hình đầu tiên hiện ra, tôi lập tức nóng mặt.

Haha, Vui, quả là rất vui rồi đây, Lâm Vũ Minh, anh dám bôi nhọ em như thế này sao? Anh có tin em kiện anh tội...bôi nhọ hình ảnh công dân hay không? T___T

Mấy cái ảnh tôi nằm ngủ gục trên bàn, nước miếng chảy kinh tởm ấy, tại sao lại xuất hiện ở đây, lão dám chụp lên sao?

Gi đây, ảnh tôi mặc bộ pizama đỏ chót nằm ngủ ngon lành trên giường lão. Tuyệt thật, trông chẳng khác gì một bông hoa râm bụt... nở trái mùa. T___T

Có cái còn thảm họa hơn, tôi vừa ăn cánh gà xong đang....mút tay "đắm đuối" cũng bị chụp trộm.

Lâm Vũ Minh ơi là Lâm Vũ Minh, sở thích của anh...thật là quá nặng mùi rồi đó!

Tôi đang cau hết cả người tính thuận tay thì xóa đi, đã thấy bàn tay ai đó túm lấy, giật cái điện thoại trong tay tôi ra, khuôn mặt ai đó, thoáng chút bối rối, ánh mắt ai đó, nhìn tôi lạnh lùng:

-"Năm dám xem trộm điện thoại anh? Ai cho em mặt khẩu?"

-"Lâm Vũ Minh, anh như âm hồn không tan vậy, tỉnh dậy cũng không nói, xem trộm cái gì, haha, hôm nay em mới biết anh còn có thú vui đi...dìm hàng người khác, mấy cái ảnh xấu xí của em, anh tính lưu lại để làm gì, tính để bêu xấu em đấy à, anh còn không mau xóa, anh có muốn em kiện anh tội....bôi nhọ hình ảnh công dân lương thiện hay không?"

Lão nghe tôi nói xong, mặt đỏ bừng. Nhưng kiên quyết không trả. Vừa tỉnh dậy, còn mệt mà vẫn cứng giọng thách thức:

-"Của anh, tuyệt đối không xóa, có giỏi Năm thử động vào một lần nữa xem!"

Haha, thách thức sao?

Thế rồi tôi quyết sống chết lao lên tranh lại cái điện thoại, kết quả là xô cho Lâm Vũ Minh ngã sấp mặt ra giường. Hay cho Lâm Vũ Minh hôm nay còn đau ốm, kết quả là tôi sức yếu mà vẫn chạm tay được vào điện thoại, thế nhưng ông anh trai của tôi lì lợm không buông, cả người tôi nằm đè lên người lão, mặt lão đỏ bừng, mặt tôi cũng đỏ bừng. Tôi đỏ mặt là vì máu dồn lên não, cảm giác hiếu chiến khiến tôi quên hết mọi thứ, còn lão đỏ mặt vì gì thì tôi...chịu.

Cảm giác sắp giật được cái điện thoại ra khỏi tay lão làm tôi thấy phấn khích. Cuối cùng, khi chiếc điện thoại xấu số kia gần như đã nằm trong tay tôi, lão đành hạ giọng đe dọa:

-"Năm buông ra đi!"

Buông ra, buông ra á, không có cái mùa xuân ấy đâu anh trai ạ.

Tôi cười tươi:

-"Không buông đó, em phải xóa hết cái mớ ảnh dìm hàng đó!"

Tôi cười đắc thắng, kết quả bị một câu nói của Lâm Vũ Minh làm cho rụng rời:

-"Năm còn không chịu buông là anh...hôn Năm đó!"

Giẻ? Lâm Vũ Minh, anh bị chập mát dây thần kinh nào rồi à?

Còn...

Nấm Lâm Vũ Minh, dám dọa em bằng cách đó sao? Anh cứ thử xem!

LVM: Nấm, là em "quyến rũ" anh trước, anh vô tội!

◆◆◆()

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Lâm Vũ Minh, nếu em có lỡ yêu anh rồi, thì em phải làm sao?

#Anh_trai_của_Nấm

#41 Lâm Vũ Minh, nếu em có lỡ yêu anh rồi, thì em phải làm sao?

(Lỡ buông lời yêu anh, sợ anh...xanh lá! Hahaha)

Mai Hương tôi lại bị Lâm Vũ Minh đe dọa cơ đây, mà đe dọa cái gì, lại đe dọa....phi lễ. hahaha.

Tôi biết lão nói thế, nhưng sẽ chẳng dám làm gì đâu, nên được nước thì vênh mặt lên:

-"Lâm Vũ Minh, có giỏi thì anh thử xem!"

Nói xong, tim tôi cũng đập rộn ràng, lỡ mà lão làm thật, có phải chết tôi không? ><

-"Nấm...đừng ép anh!"- Mặt lão đã đỏ như quả cà chua, tôi nghe rõ tiếng "thình thịch" trong lồng ngực mà chẳng biết là của tôi hay của Lâm Vũ Minh, chỉ biết bầu không khí lúc đó, đúng thật là quá...bức bối. Mặt lão càng lúc càng đỏ, tôi cũng nóng ran mặt!

Chết tiệt, tại sao chính tôi, lại thấy khuôn mặt đang đỏ bừng kia của Lâm Vũ Minh...thật quá hấp dẫn như vậy???

Tôi nuốt nước bọt. Từ chữ bản thân mình là cái loại không có tiền đồ!

Nhưng mà đúng là...

Cái không khí chết tiệt này, thật quá ngột ngạt, bức chết con nhà người ta rồi!

Đột nhiên, tôi giật mình thấy trên mặt Lâm Vũ Minh là... máu, ở đâu ra mà có máu thế này, tôi chết hoảng, vội la lên oai oái:

-"Lâm Vũ Minh, máu trên má anh, ở đâu ra vậy, anh có phải lại bệnh nặng hơn rồi không?"

Lão mặt đang đỏ bừng bỗng nhiên nhúm mày lại, lo lắng:

-"Máu từ...mũi của Nấm mà, em bị chảy máu cam rồi này!"

Haha, chả hiểu sao, tôi lại có thể...chảy máu mũi trong cái hoàn cảnh này được, kết quả đêm hôm đó, chẳng những không lấy được điện thoại, tôi còn bị lão kè kè một bên, chốc lại rút từ túi khăn giấy để...lau máu mũi cho tôi (T____T). Rồi, còn lo lắng hỏi:

-"Nấm, em ốm phải không? Anh...gọi bác sĩ nhé!"

Lâm Vũ Minh, anh thần kinh vừa vừa thôi chứ, gọi bác sĩ, haha, gọi bá sĩ cho người ta cười thôi mũi em à?

Rất cục, vừa xấu hổ, vừa tung tức, lại vừa...tiếc tiếc. Cả đêm hôm đó, không tài nào mà ngủ nổi.

**

Một đêm mất ngủ, tôi suy nghĩ mãi mấy vấn đề:

Thứ nhất, tại sao dạo này thấy anh trai đáng kính của tôi đi với mấy đứa con gái khác tôi lại thấy...khó chịu như vậy, ngay lập tức chỉ muốn kéo lão về nhà, đóng cửa, không cho lão tiếp xúc với ai nữa. Hời, tôi là đang mắc bệnh chiếm hữu cao hay sao?

Thứ 2, mấy lời thẳng thắn quảng nói là đúng à, vậy nếu đúng thật, có nghĩa là Lâm Vũ Minh, đã...thích tôi, không phải là tình cảm anh em gia đình như lão từng nói chứ? Tại sao, khi nghe hẳn ta nói vậy, đáng lẽ tôi thấy hoang mang nhưng ngược lại lúc đó, lại thấy....vui như vậy?

Thứ 3, tại sao dạo này, tôi lại hứng thú với tất cả mọi chuyện liên quan đến lão, tại sao tôi lại thích đào bới đời sống riêng tư của lão, trước đây tôi đâu có như vậy? Tôi là bị mắc bệnh tò mò hay nhiều chuyện rồi? Ôi trời ơi, Nấm ơi là Nấm!

Thứ 4, tại sao dạo này, lúc ở cạnh Lâm Vũ Minh, tôi lại có cảm giác, lạ lạ như vậy? Rất cuộc là cảm giác gì vậy? Tại sao vừa rồi lại phản kích đến cái độ...chảy cả máu mũi @@.

Và còn một điều quan trọng nữa, là....cái đầu của lão tại sao lại nặng như vậy chứ, haha, tại sao giường có không ngủ lại xuống ngồi nền nhà rồi ngủ gục trên vai tôi là thể quái nào? Nhưng mà, tôi lại không thấy phiền phức, ngược lại, cảm thấy vô cùng hạnh phúc. tôi đang trở nên hiền lành và nhẫn nhịn đi à?

Tại sao, có thể ngồi cạnh kẻ mình từng ghét cay ghét đắng lại có thể khiến tôi vui vẻ như vậy chứ, nghe thấy bên tai tiếng thở đều đều của lão, cái mùi bác hà dịu dịu man mát này, cả cái cách nhử mồi vô thức khi ngủ kia, tại sao, tôi lại thấy nó....đáng yêu đến vậy chứ? ><

Tìm tôi rõ ràng đập rất mạnh!

"Ngồi cạnh một người mà tim mày đập mạnh hơn bình thường, vui vẻ hơn bình thường, bối rối hơn bình thường, hạnh phúc hơn bình thường, thấy thời gian trôi nhanh hơn bình thường có nghĩa là....mày đang thích người ta đấy!"

Bỗng nhiên lời con Yến Chi lớp tôi lại vang lên bên tai.

Tôi bỗng thấy hoang mang quá!

Có lẽ nào, sự thật chính là như vậy? Tôi đã...YÊU!

Hahahaha, KHông đâu, không thể nào đâu. Mà tại sao lại là Lâm Vũ Minh cơ chứ?

ÔI trời ơi, thật không thể chấp nhận được!

Tờ mờ sáng, cuối cùng nghĩ mãi nghĩ mãi, tôi ai oán rên rỉ lên mấy lời:

-"Lâm Vũ Minh à, nếu mà em lỡ....thích anh rồi, thì phải làm sao đây?"

Hình như tôi "rên rỉ" hơi lớn, thế nào mà thấy lão cựa người:

-"Năm... em vừa nói gì à, Năm thích cái gì à?"

Haha, Lâm Vũ Minh, anh trai đáng kính của em, tại sao lại có thể tỉnh dậy đúng lúc như vậy. Lão chưa nghe thấy gì đúng không? Chắc là chưa nghe thấy đâu.

Tôi cười không được mà khóc cũng không được, xấu hổ hất cả cái người lão ra khỏi vai tôi, nhanh chóng đứng dậy tính bài chuẩn lẹ, đã bị lão mạnh mẽ túm tay kéo lại:

-"Năm đi đâu?"

Còn đi đâu nữa hả anh trai, em còn không phải là nên biến khỏi đây càng sớm càng tốt hay sao, em đi kiếm cái lỗ nào để chui xuống cho đỡ xấu hổ thôi mà.

Tôi cứ dong thẳng, đã thấy lão chạy vội theo:

-"Năm đứng lại đã nào?"

-"Bỏ ra đi, em về đi học đây!"

-"Nhưng mà không được, Năm không thể đi khỏi đây như thế này được, có chuyện chưa giải quyết xong mà!"

Tôi giật mình. Ngoảnh lại, thấy Lâm Vũ Minh mặt đỏ như gấc lì lợm đứng phía sau. Lẽ nào, vừa rồi, lão đã nghe thấy mấy cái lời đó??? Tôi bối rối cùng cực, nhọc nhả tìm cách thoái lui:

-"Chuyện gì cũng không quan trọng bằng chuyện học hành, anh trai à, mau bỏ tay để em về đi học nào?"

Cuối cùng, các vị có biết Lâm Vũ Minh nói gì với tôi không, đúng một câu, tôi lập tức nhanh chóng quay trở lại phòng bệnh, haha, tôi thấy mặt lão đỏ bừng bừng, ghé tai tôi thì thào:

-"Năm không đi được ra ngoài bây giờ đâu, bởi vì...."cái đó" của em, đến rồi!"

Cái đó, là cái đó đó, trời ơi! ><

Lâm Vũ Minh ơi là Lâm Vũ Minh, anh đừng không phải là con người nữa rồi, giết em đi!

Còn...

Nắm - Xong rồi, chuyện này xong thật rồi! Lỡ buông lời yêu anh, sợ anh...xanh lá! lại còn....Di Cà à, tại sao lại ghé thăm con đúng lúc như vậy?

LVM: *cười* *cười* và *cười* - thật không ngờ Năm của anh lúc mất ngủ, lại phát ngôn giật gân như vậy? Nhưng mà anh....thích, suýt anh sẽ giữ bí mật dùm Năm! *cười lớn*

bsp;

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Loạn hết rồi!

#Anh_Trai_của_Năm

#43: Loạn, loạn hết cả rồi!

Nếu như hỏi Lâm Mai Hương tôi trên đời này, thứ gì là dày nhất?

Tôi sẽ sẵn sàng đáp trả: chính là da mặt của tôi!

Từ lúc sinh ra, ở bên cạnh Lâm Vũ Minh, da mặt tôi đã luyện dày đến độ... đạn bắn không xuyên qua nữa rồi! ><

Haha. Nhiều chuyện hay ho lắm các bạn ạ, nhưng cũng tại có tên anh trai "ngây thơ" quá, nên nhiều lúc tôi cứ phải mặt dày lên mới giải quyết xong chuyện.

Ví dụ như bây giờ này, lão đang đồ mặt ngây thơ thông báo cho tôi một tin rất vui: -"Cái đó" của Năm...đến rồi!

Haha, Di cả của tôi ơi, sớm không đến, muộn không đến, lại đến đúng lúc tôi muốn chạy trốn khỏi Lâm Vũ Minh. Là sao?

**

Thế mà lão còn cười cười được mới ghét chứ!

- "Lâm Vũ Minh anh vui lắm hay sao mà còn cười?"

Lão nhìn tôi, khuôn mặt tỏ ra rất vui vẻ, tâm tình có vẻ rất tốt hay sao ấy. Mà vui cái nỗi gì cơ chứ.

- "Năm ngồi yên đây, anh gọi mẹ đưa quần áo vào cho Năm!"

Kết quả, số tôi đúng là xui xẻo mà, lão gọi đến mười mấy cuộc cũng không thể gọi cho mẹ được, cuối cùng lão ngây thơ nói:

- "Hay anh gọi cho bố nhé!"

Haha, gọi cho bố? Lâm Vũ Minh, anh có phải là quá đáng lắm rồi không? Tôi lắc đầu nguầy nguậy, lão lại đề xuất:

- "Hay anh gọi cho chị... Giang?"

Giẻ?

Tôi hung hăng giật máy điện thoại, cuối cùng đành phải mặt dày ra lệnh:

- "Lâm Vũ Minh, anh đi đi, anh đó, anh tự đi mua... cho em?"

Lão tái mặt, cuối cùng tôi từng mắt dọa nạt lão đành ngoan ngoãn "trốn viện" đi mua. Lúc đi còn nói với lại:

- "Năm lấy cho anh cái...khẩu trang y tế đi, anh cứ thế này đi mua...người ta sẽ cười anh mất!"

Mặt lão đỏ bừng bừng, tôi lại thấy tim đập mạnh quá!

Lâm Vũ Minh, tại sao anh càng ngày càng... đáng yêu như vậy?

**

Hôm đó đi học, tâm tình đúng là thay đổi, tôi thấy vui vẻ lên bao nhiêu. Chết, hình như yêu rồi! Mà có đúng là yêu không vậy? Có đánh chết tôi cũng không muốn tin là tôi đã...rung động!

Trên đường đến trường tôi cứ mơ mộng, mà mơ mộng ai, lại là mơ mộng về Lâm Vũ Minh. Hồi này lão con nói:

- "Năm đi học trước đi, lát trưa anh khám xong, sẽ qua đón Năm về!"

Tại sao lão lúc nào cũng xem tôi như trẻ con thế nhỉ?

Nhưng mà chẳng hiểu sao tôi lại bắt đầu thích thích kiểu này, thế rồi không kiểm soát được, hát lú ló mấy lời. Tâm tình đúng là vui vẻ.

Tôi cũng chẳng hề hay biết, có những rắc rối sắp tìm đến tôi.

**

Chuyện là lúc đó đi vệ sinh, vô tình nghe thấy.

- "Này mày nghe nói gì chưa? Hội trưởng của chúng ta, anh Vũ Minh ấy, yêu em gái mình đó!"

- "Thật á? Sao lại như thế được? Tao đ** tin!"

- "Thật, mày không lên confession trường mình mà xem à, có cả ảnh hai người bọn họ dặt nhau vào...nhà nghỉ nữa, sáng nay đưa nào vừa đăng lên, hót hòn hột!"

- "Mẹ kiếp, thế mà lâu nay tao cứ tưởng hội trưởng của chúng ta đường hoàng lắm, thì ra cũng là loại nam nhân tầm thường đó!"

- "Không, mày hiểu nhầm ý tao rồi, cái tao muốn nói là hội trưởng yêu em gái của anh ấy kia kìa, thật quá loạn luân lên rồi!"

- "Loạn, loạn, loạn hết cả lên rồi!"

- "Tao vỡ mộng rồi mày ơi, tao còn tính sắp tới sẽ tỏ tình với hội trưởng, thế này thì bung bét hết rồi!"

Haha, tôi đang đứng đây chuẩn bị kéo khóa quần để đi ra thì suýt ngã trong bồn cầu vì tình cờ nghe lén được cuộc hội thoại "đáng yêu" kia. Phải, chuyện này mà vào kẻ yếu tim có khi ngất thật rồi ấy chứ!

Cmn, tôi chạy tít về lớp, giăng cái điện thoại của Yến Chi, vào ngay confession, quả là đúng như lời đồn, trên đó là một dòng tin đầy dạt gân "Hội trưởng và em gái yêu nhau, ai đó cho lời giải thích đi, cảm thấy hoang mang quá!"

Lại còn đính kèm một tá ảnh, ôm nhau có, hôn nhau có, à, đúng là có cả ảnh trước nhà nghỉ (T_____T) càng xem, càng nóng mặt càng xem càng điên hết cả máu lên, tôi thậm chí còn không thể ngờ được, trình độ cắt ghép và photoshop ảnh đã đạt đến đẳng cấp này rồi!

Úc hon nữa là mới đăng có 2 giờ đã có cả gần 10k like và 6k comment. Chết tiệt, mạng xã hội quả là thứ đáng sợ! Đọc bình luận lai càng cảm thấy nóng máu.

"Loạn luân" "hạ lưu" "con đĩ" "mất dạy" "mất hình tượng"....có kẻ còn còn tâm dành tặng cả cụm từ "cầu nam nữ" hahahahahaha

Tuyệt thật, đúng là anh hùng bán phím! Kể mà có yêu nhau thật thì có sao, các bạn cứ phải sồn sồn hết cả lên thế này nhì?

Yến Chi hình như cũng biết rồi hay sao ấy, thấy nó nhìn tôi e ngại.

- "Cái này... là thật hả mày?"

Thật, cmn, tôi câu đến cái mức không kiểm soát được nữa, hết toáng lên:

- "Bọn mày thích tin hay không thì tùy, tao không có thói quen giải thích!"

Thì ra sáng tới giờ, chúng nó cứ xì xào, tường chuyện gì, thì ra là chuyện này, cái này không biết Lâm Vũ Minh mà biết được, thì lão sẽ thế nào nữa đây. Tên đăng bài còn nặc danh mới khôn nạn, tâm tình vui vẻ lúc sáng, vì chuyện này mà hồng bét hết. Tôi yêu cầu admin xóa bài đăng, nhưng mà admin còn không thèm đọc tin nhắn của tôi.

Chuyện này, tôi nhất quyết không để yên đâu, đây đích thị là bôi nhọ danh dự, cái này có thể đưa ra kiện tụng pháp luật được phải không?

"Thằng" nặc danh chết tiệt kia, có giỏi thì mày ra mặt đi!!! ><

Hùng hùng hồ báo vậy thôi, chứ từ lúc đó đến khi ra về tôi cũng không dám ra khỏi lớp nữa. Cuối cùng chờ cả trường về hết tôi mới dám xách cặp đi ra khỏi lớp. Vừa đứng dậy đã thấy bóng người cao cao quen thuộc đứng ngay cửa lớp.

Tôi mới nhớ ra, lão có hứa đến đón tôi. Nhìn thấy lão, nhìn khuôn mặt đó, chẳng hiểu sao, bao nhiêu uất ức, bao nhiêu tủi thân, bao nhiêu bực mình dồn nén từ sáng nay trào lên. Tôi òa khóc nức nở.

Lão chưa hiểu chuyện gì, nhưng lập tức lao tới ôm tôi vào lòng.

Tôi không hề hay biết, kẻ nào đó, đang nấp trong bóng tôi, nhìn chúng tôi, nhếch môi cười đắc thắng.

Còn...

Nắm thôi đừng nói gì với tôi nữa, đừng nói gì với tôi nữa!

Mãng Đại: rốt cuộc là sao đây? Tui cũng hoang mang quá! Tình yêu vừa chớm nở, đã bị dư luận đập cho nát bét hết rồi, tình yêu không có lỗi, lỗi là tại... mạng xã hội. T_____T

Chuyện sắp ngược, sợ mọi người ko thích a~ @@

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Khi Năm tức giận

#Anh_trai_của_Năm

#43: Khi Năm tức giận!

Có đôi khi Mai Hương cảm thấy cả thế giới này như đang quay lưng lại với tôi vậy, các bác có hiểu cái cảm giác, oan ức, mà không thể nào cất lời thanh minh không?

Cmn chứ, Cái cảm giác đó, khó chịu đến cái mức, nó làm một Lâm Mai Hương chẳng mấy khi khóc nhe như tôi cũng phải rơi lệ. Mà không phải là rơi lệ theo kiểu đầy tính nghệ thuật như trong phim ảnh đâu, là gào khóc ầm ĩ lên theo kiểu ăn vạ ấy, đúng kiểu chợ búa. Vừa khóc vừa chửi ầm trời lên, ngôn ngữ trong lúc "xúc động" này thật có đôi chút...nhạy cảm.

- "Năm tức ai à?"

- "Tức, tức, tức tức nhiều người lắm, tức hết cả cái thế giới khôn nạn này, Lâm Vũ Minh, em phải chửi cho bồ ghét, anh yên lặng đi!"

Thế là lão chẳng nói gì nữa, cứ đứng yên cho tôi chửi bới, mà cũng chẳng hiểu sao, tức bọn họ, mà lại trút hết lên đầu Lâm Vũ Minh. Có trách thì trách số lão khổ, sinh ra chỉ là cái bao tải di động cho tôi trút bực mình. Tôi chửi chán chửi chê, chốc lão mới kiên nhẫn hỏi:

- "Năm...hết tức giận chưa?"

Hết? Hết là hết thế nào? Còn lâu mới hết được con tức này.

- "Chưa, vẫn uất ức, vẫn muốn chửi nữa!"

Nghe tôi nói xong, thấy lão chẳng nói gì, cứ thế bế hẳn tôi đặt lên bàn học, xong xuôi lão phán một câu tỉnh bơ:

- "Năm ngồi hẳn lên đây mà...xà gập này, Năm cứ phải...ngước lên nhìn anh như vậy, anh sợ Năm mới cổ!"

Hahahahaha,

Lâm Vũ Minh, anh là cố tình bôi nhọ chiều cao của em chứ gì? Giỏi lắm, anh trai đáng kính của em

Thế là, hôm đó, Lâm Vũ Minh đã phải "anh dừng" đứng nghe tôi chửi tới suốt gần 2 tiếng đồng hồ, đến khi bụng tôi sôi lên òn ọc, mới chịu theo lão về nhà ăn cơm.

Quả nhiên là sau khi trút giận, trong lòng đứng là nhẹ nhõm đi, nhưng mà tốt nhất các bạn cũng đừng nên học theo Năm làm gì, vì không ai có đủ kiên nhẫn nghe chửi như Lâm Vũ Minh đâu. Thật đó!

**

Quả là chuyện rùm beng đó làm Lâm Mai Hương cực kì đau đầu, chửi chán chê rồi mà vẫn không thể nào vui lại được, kết quả, vẫn mang tinh thần bấn loạn về nhà.

Mà thú thật, một đứa như tôi, việc che giấu cảm xúc, gần như là việc bất khả kháng! @@

**

- "Năm, sao còn chưa ăn xong bát cơm, em vẫn còn tức chuyện hồi nãy hả?"

Tôi vừa chọc chọc cái đũa vào bát cơm, vừa đang suy nghĩ ra cách hành hạ "tên nặc danh" nếu như biết hẳn là ai.

Phải, tôi "thường tới bữa quên ăn, nửa đêm vỗ gối, ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa, chỉ căm tức chưa xả thịt lột da, nuốt gan uống máu quân thù" mà quân thù đây là ai, là cái tên nặc danh khốn nạn đó chứ còn là ai nữa. Nghĩ đến thôi là tức, tôi cũng chẳng may may câu hỏi của lão, cứ thế liên tục chọc chọc thật mạnh vào bát cơm.

- "Năm, anh đang hỏi Năm đó?"

- "Sao cơ, Lâm Vũ Minh, anh vừa hỏi em gì à?"

Tôi dần nạt ra hỏi lại. Lão nhún mày nhìn tôi, khuôn mặt khó coi dần, coi bộ lão nghi ngờ rồi. Tôi đành đánh trống lảng:

- "Hừm, món thịt này mẹ nấu chẳng ngon gì cả, không nuốt nổi, thôi em không ăn nữa đâu!"

Hình như nói hơi to, nhất là bốn chữ "mẹ nấu không ngon" lại được ngân nga lên cao thế là lọt vô tai ma ma tổng quản. Mẹ tôi đang xem ti vi ngoài phòng nói vọng vào:

- "Không ăn thì...nhịn, không phải chê!"

- "Vâng vâng vâng, con không ăn nữa!"

Tôi đang bực mình, thế là cũng không nể nang mà chọc tức cả mẹ.

Thì đúng là không ngon thật mà, tôi toan bỏ đũa thì Lâm Vũ Minh đã kéo ngồi xuống:

- "Không ăn cái gì, Năm ngồi yên đây, anh nấu lại cho Năm, chút xíu thôi, ăn xong bát cơm, Năm muốn làm gì thì làm!"

Nói rồi đi lại bếp, lúi húi trong đó, tôi nhìn cốc nước với mớ thuốc đau đầu đủ thể loại màu trên bàn lão còn chưa kịp uống, lại thấy...thương thương. Thế rồi lại xuống giọng:

- "Lâm Vũ Minh, em ăn vậy cũng được, anh lại uống thuốc đi!"

Lão đang xào nấu quái gì ở đằng bếp nghe tôi nói vậy thì giật mình quay ra nhìn tôi, ánh mắt lạ lắm, chắc xúc động quá đấy mà.

Haha, Đây đích thị là biểu hiện ngạc nhiên của thể loại người khổ lâu rồi, sướng không chịu được.

Hời, Lão đáng yêu thế này, mà còn có kẻ dám bôi nhọ lão, thật là...càng nghĩ, càng chỉ muốn mau mau tìm được đứa nào đáng bài, tẩn cho một trận cho bỏ ghét.

**

Lát sau thấy lão bê ra một đĩa thịt bốc khói nghi ngút, thơm lừng, haha, nói không phải chứ, đang lúc buồn bã chả muốn ăn gì mà nhìn thôi, tôi đã chảy nước miếng rồi. Quả là lão nấu ăn ngon hơn mẹ nhiều.

- "Năm ăn đi!"

Tôi nuốt nước bọt, cảm giác chán ăn hoàn toàn bị đánh gục khi lão dơ miếng thịt ra trước mặt tôi. Vừa là do hơi nóng của bếp, vừa là hình như do má tôi cũng nóng nữa, tôi thấy bầu không khí trong bếp có chút...ngọt ngọt.

May sao, lúc đó chuông cửa vừa kêu.

Tôi khẽ thở hắt ra một cái:

- "Lâm Vũ Minh, anh ra mở cửa đi!"

Lão đành buông đũa, ra mở cửa.

Và tôi biết đó là một yêu cầu ngu ngốc của tôi.

Tại sao à? Vì sau đó, không thấy lão vào nhà nữa, đến lúc ăn xong, rửa bát xong xuôi, ra ngoài phòng khách, thấy mẹ vẫn ngồi chăm chú xem phim, tôi hỏi lão ở đâu đã thấy mẹ thông báo:

"Anh mày đi ra ngoài rồi, đi với thằng Nin, chắc có việc gì gấp, mà nó đã uống thuốc chưa vậy?"

Có việc gấp sao, việc gấp gì mà cũng không kịp uống cả thuốc, lão quên hôm trước vừa bị bác sĩ già đáng kính chửi thế nào à, lát nữa về thế nào tôi cũng phải chửi cho một trận.

Vừa định quay vào phòng đã thấy điện thoại reo lên, bên kia giọng con Yến Chi eo éo:

"Mai Hương, đến chỗ tao nhanh đi, anh Vũ Minh nhà mày.."

"Anh tao sao?"

"Đang đánh...!"

Tôi chưa kịp nghe xong, trong người đã lạnh ngắt, tắt ngúm điện thoại lao vội ra ngoài.

Đánh nhau? Đánh nhau sao? Lâm Vũ Minh, hội trưởng hội học sinh, anh dám đánh nhau sao? Anh đúng là bị điên rồi!

Còn...

Hôm nọ ngồi hỏi lão.

Lâm Vũ Minh nếu một ngày, anh bị ai đó bội nhọ thanh danh, anh sẽ làm gì?

Lâm Vũ Minh tỉnh bơ trả lời: Đập cho thằng đó một trận chứ còn làm gì nữa!

Haha,:V:v cạn ngôn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 44: Chơi thế nào là việc của anh, nhưng tiền phải thuộc về em!

#Anh_trai_của_Năm

#44: Chơi thế nào là việc của anh, nhưng tiền phải thuộc về em!

Tôi là Lâm Mai Hương.

Tôi có một người anh trai, Lâm Vũ Minh.

Bình thường lão rất hiền, đúng vậy, hiền đến mức có lần đi học bị con bé lớp A4 đội nhầm cho cả một chậu nước lên người, ướt từ trên xuống dưới mà vẫn... cười được. Hiền đến cái độ, bị tôi chèn ép suốt 15 năm, vẫn không hề phản kháng. Nhưng mà...

Những người hiền hiền thì khi tức giận thường rất nguy hiểm. Thật đó!

Lâm Vũ Minh nhà tôi lúc tức giận thực sự rất đáng sợ.

Điều này càng khiến tôi lo lắng hơn, khi nghe tin lão đi đánh nhau.

Lâm Vũ Minh nhà tôi ít khi động tay động chân lắm, nhưng kì thực lần nào đã động tay động chân là trận đó ra trò à.

Hỏi, tôi còn chưa nói là hồi bé lão đã đi học võ rồi đó, chỉ là sau này đi học lên cấp 3, đi học thêm nhiều không theo được nữa, nên đành phải bỏ giữa chừng.

Hỏi bé hỏi lão, anh không đánh nhau với ai bao giờ thì học võ làm gì, lão còn cười cười:

"Anh học để bảo vệ Năm!"

Thì cũng đúng là bảo vệ tôi thật, bọn trẻ con trong xóm nếu không nể mặt lão thì chắc suốt ngày tôi bị chúng nó đánh cho toi tã rồi, cũng tại tôi tăng động và hiếu chiến kinh khủng.

Nhưng cái tôi nói bây giờ không phải là đám trẻ con lâu nhâu trong xóm nữa, mà là đánh nhau thật, là đánh nhau thật đó, nghe cái giọng con bé Yến Chi hỏi này, thật không bình thường chút nào. Tôi vừa đạp xe, vừa chửi lầm rầm:

"Lâm Vũ Minh, anh mà xảy ra chuyện gì, thì đừng trách em!"

Linh cảm có chuyện xấu thật khiến ruột gan bồng rắt. Còn đau đầu vẫn xí xón đi đánh đấm, đánh cái con khi, Lâm Vũ Minh, em muốn lập tức xách cổ anh về, nhốt trong phòng không cho đi đâu nữa. ><

**

Tôi lo lắng bao nhiêu, tôi sợ hãi bao nhiêu, tôi ưu phiền bao nhiêu, thì đến cái lúc thấy Lâm Vũ Minh tôi hoàn toàn cảm thấy...dư thừa.

Đánh nhau? Haha, tôi đúng là điên rồi, tôi đích thị là cái đũa có trí tưởng tượng siêu cấp mà.

Rõ ràng là anh Nin và lão, đang rất anh dũng đứng trong phòng VIP quán Bi-a.

Là đánh Bi-a đấy ạ. Haha, thế là tôi bị troll rồi, cái ngày khủng khiếp gì thế này?

Tên anh trai thối tha kia thấy tôi thì ngạc nhiên lắm, vút cây cơ đó, quay lại phía tôi:

"Năm, em đến đây làm gì?"

Lâm Vũ Minh, anh còn hỏi được một câu ngây thơ đến như vậy, đến đây, chẳng phải là vì lo cho anh, lo cho cái con người đến sức khỏe của mình còn không thêm điểm xia như anh.

Tôi vì tức cả Yến Chi rảnh hơi gọi tôi đến quán, vừa bực mình cả lão đi cũng không thèm báo một tiếng, vừa thấy bực mình chuyện hồi sáng vẫn rùm beng chưa đâu vào đâu, thế rồi, uất nghẹn mồm trong túi ra mấy viên thuốc, nhét vô tay lão, tức đến mức chẳng nói được một câu từ tế, tôi lạnh lùng:

"Uống thuốc đi!"

Lão thấy tôi vậy thì dừng chơi hẳn:

"Năm...giận anh à?"

Giận, giận cái gì, tôi đâu dư giả thời gian mà gần với chả đối!

"Mai Hương à, em đừng dối Vũ Minh, là anh Nin rủ Vũ Minh nhà em đấy, anh bị đau tay không chơi được, phải nhờ nó chơi hộ!"

Đấy, lại cả thêm anh Nin này nữa, các người đang cố tình chọc tức tôi đấy à?

Tôi gào lên:

"Đau tay, đau tay thì anh ở nhà, việc quái gì anh phải kéo Lâm Vũ Minh nhà em đi, anh Nin, anh đang làm hư anh trai em đó!"

Tôi hét toáng lên, thế rồi cả quán nhìn tôi, Lâm Vũ Minh thì tỏ ra tội lỗi, chứ anh Nin kia, mặt cứ căng căng lên, cuối cùng kéo tôi lại nói thì thầm mấy lời. Nghe xong tôi lập tức hết giận, quay qua cười cười với Lâm Vũ Minh.

Chính xác là, anh Nin vừa nói:

"Bọn anh đang đánh giải đó, tại hôm nọ bị ngã gãy tay, nên hôm nay anh phải nhờ Vũ Minh nhà em chơi hộ, vào đến cả vòng trong rồi, không chơi thì hơi phí, tuy là Vũ Minh chơi kém hơn anh Nin đẹp trai của em nhiều, nhưng thôi, cứ chơi đi, biết đâu lại ẵm được giải thưởng, 10 triệu đó Năm ơi!"

10 triệu?

Mất tôi bỗng nhiên long lanh. 10 triệu à? Là 10 triệu đó! 1,2, 3,4,5,6,7 số "0". Ôi tiền đó bà con ạ!

Tôi lao qua chỗ Lâm Vũ Minh kéo cả người lão xuống, thì thảo:

"Lâm Vũ Minh,anh Có muốn em hết giận không?"

"....."

"Vậy...dành giải nhất đi, lấy 10 triệu về cho em!"

Lão nghe xong, véo má tôi, cười cười:

"Năm...em....hám tiền quá, anh chơi đâu có giỏi."

"Mặc kệ anh, chơi kiểu gì là việc của anh, nhưng tiền... phải thuộc về em!"

Lâm Vũ Minh nhìn tôi, lắc đầu bất lực.

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 45: Năm ngồi yên đó cho anh, nghe rõ chưa?

Tôi là Mai Hương. Mà khoan, các bác làm gì thì làm đi, tôi đang bận xem Lâm Vũ Minh nhà tôi đánh Bi-a.

Má ơi, ngày xưa cứ tưởng cái này không hấp dẫn, bây giờ mới biết, Bi-a còn hồi hộp hơn cả bóng đá. Thật đó!

Có mấy viên bi to to nhiều màu với một cái gậy thổi mà hay đảo để các bác ạ.

Mà hay với hồi hộp cũng phải thổi, haha, cái phong bì dày dày trên kia đủ làm cho mức độ kịch tính tăng lên gấp 100 lần, không, không, là 1000 lần luôn ấy chứ.

Hí hí, mới nghĩ đến thổi, bao nhiêu nỗi buồn đều tan nhanh. Sức mạnh của đồng tiền đúng là...hấp dẫn không thể cưỡng lại được.

**

Thế rồi có chút phấn khích.

- "Lâm Vũ Minh, bên trái, bên trái chút đi!"

- "Trời sao anh đánh ngu vậy, đánh vào bên kia kia!"

- "Đánh góc bên phải đi!"

- "Đúng rồi, giỏi lắm anh trai!"

- "Trời, trượt nữa là sao, Lâm Vũ Minh, anh học hình học giỏi để làm cái gì, có cái góc cũng tính không xong là sao?"

- "Đó, đánh như vậy mới đúng chứ!"

Tôi cứ thì thào "quần sư" loạn cả lên, Lâm Vũ Minh đang tập trung chuẩn bị đánh, chứ mà thấy tôi hét, lại nhìn về phía tôi, cười cười. "Anh biết rồi!"

- "Biết, biết rồi thì phải cố mà thắng, lấy tiền về cho em đó!"

Cả phòng VIP quán Bì-a vì một câu nói đó mà cười ầm lên, không khí đang căng thẳng cũng tiêu tan, chắc họ buồn cười khi thấy tôi....hám tiền quá!

Tôi thấy mình đúng là quá lố, cuối cùng đành phải ngậm miệng lại, lùi về xa xa. Thế mà có anh chàng "vui tính" thấy tôi như vậy thì lại gần đưa cho tôi...cái kẹo socola, rồi còn nhẹ giọng:

- "Bé con đáng yêu quá, cho em này!"

À vâng, vâng, bé con cơ đấy, cháu chuẩn bị 16 tuổi rồi đấy thưa chú.

Thế nhưng vì phép lịch sự, tôi vẫn cười nhận lấy cái kẹo, rồi còn xã giao cảm ơn nữa chứ.

Anh kia lại còn tranh thủ hỏi thêm:

- "Bé con là em gái của Vũ Minh à, sao trông hai đứa không giống nhau nhỉ?"

Tôi giật mình bóp bẹp đi cái kẹo trong tay.

Cái con người này này, đúng là tọc mạch mà, giống hay không giống thì liên quan quái gì đến anh mà anh phải hỏi cơ chứ.

Tôi còn chưa kịp nói gì, thấy bóng người cao cao đã đứng phía sau lưng, mạnh mẽ đặt cái kẹo trong tay tôi, ném vô sọt rác, xong xuôi lạnh lùng nói:

- "Anh Tùng, Mai Hương nhà em không ăn được socola, với lại, anh đừng hút thuốc trước mặt em ấy được không, ngồi gần anh nguy hiểm quá, em xin phép thu hồi lại bé con nhà em."

Là anh Nin đó. Đúng là anh Nin hay nói dối có khác, rõ ràng là tôi rất thích ăn socola mà.

Anh nói xong cứ thế tự nhiên như không kéo tay tôi lại chỗ Lâm Vũ Minh, thì thào vào tai tôi:

- "Mai Hương, em đừng có đi linh tinh với mấy người đó được không, em hại 'Lâm Vũ Minh nhà em'...không tập trung được kia kìa!"

Không tập trung được là sao?

Mặc kệ cho tôi đắn mặt ra chưa hiểu, anh Nin cười tươi:

- "Chú cứ yên tâm đánh tiếp đi, Nắm của chú, anh sẽ bảo vệ!"

Lâm Vũ Minh không trả lời anh Nin, lão nhìn về phía tôi, nhìn kĩ một lượt, cuối cùng, nghiêm giọng:

- "Nắm cứ ngồi yên đó cho anh, nghe rõ chưa?"

Tôi giật mình, 7 con số không "0" hiện về khiến tôi lập tức ngoan ngoãn:

- "Rõ, rõ, em rõ rồi!"

Còn...

Nắm Lâm Vũ Minh, tiền của em, tiền của em!!

LVM: Nắm ngồi ngoan đó đi, còn dám đi linh tinh với thằng khác nữa thì đừng trách anh.

Anh phải nhanh chóng kết thúc trận đấu nhặt nhẻo này để đưa Nắm về nhà thôi.

**

45.2.

Xin chào tôi là Mai hương, chà lâu lắm mới có thời gian kể chuyện cho các bạn nghe.

Mai Hương mới gặp một số chuyện phiền phức chưa giải quyết được, mà mới đây lại gặp tiếp một số chuyện phiền phức nữa.

Chuyện phiền phức đó đang xảy ra ở quán Bì-a đây này.

**

Vừa nghe lời Lâm Vũ Minh ngoan ngoãn ngồi yên xem anh chơi được đâu mấy phút, con bé Yến Chi từ đâu chạy vào, cào cào tay ý bảo ra ngoài có chuyện.

Trên đời này, có một thể loại người "trên thông thiên văn, dưới tường địa lý" gọi ngắn gọn là "thông tấn xã" và đó đích thị là con Yến Chi bạn tôi.

Bố nó mở quán Bì-a, ngày ngày tiếp xúc với đủ thể loại người, nên nó khá hiểu đời. Thật, so với một đứa suốt ngày nấp ở nhà tiếp xúc duy nhất với bố,mẹ, Lâm Vũ Minh như tôi thì quả kiến thức và kinh nghiệm so với nhỏ Yến Chi chỉ là 1 hạt cát ở sa mạc.

Nó ghé tai tôi:

- "Mai Hương, tao gọi mày đến đây không phải là để mày vào cổ vũ cho hội trưởng chơi Bì-a như vậy!"

Nó nói xong câu đó với cái vẻ mặt không thể nào nghiêm trọng hơn, thế nó gọi tôi đến đây không phải để xem thì để làm cái quái gì?

Trong đầu còn chưa kịp tiêu hóa xong câu trước, con nhỏ đã thì thào câu sau:

- "Mày có biết phòng VIP kia, vào thì dễ mà ra thì khó không?"

Lắc đầu

Nghe nó nói, cứ như đang xem phim hành động đến đoạn gay cấn. Nhưng tôi hoàn toàn không hiểu ý nhỏ.

Mặt tôi cứ dần thối ra, ngậy thơ ngậy ngọc đáp lại:

- "Nhưng mà nếu thắng, sẽ có 10 triệu đó, là 10 triệu đó mày hiểu không?"

Con nhỏ nhìn tôi bất lực. Cuối cùng nó ghé tai tôi, chọt lại một câu, nghe xong, bần rùn hết cả người. Ước mơ làm giàu không khó của tôi cũng vì một câu nói mà tan thành mây khói.

- "Mày đúng là ngu như...lợn, mày nghĩ đơn giản thắng được 10 triệu, vậy nếu thua, người ta cho mày tay không trở về à? Mày có biết hằng ngày, có bao nhiêu thanh niên bị đánh nhập viện ở chỗ này không,thua không trả tiền cho người ta, cũng bị đánh, mà thắng rồi, dám đòi tiền của người ta, lại càng bị đánh; trong đó toàn gang hồ thối, tao gọi mày tới là để mày lôi hội trưởng về, ai dè mày còn vào hò hét cổ vũ nữa, tao đến đau đầu với anh em nhà mày quá!....."

- ".....Mày hiểu tao nói không đó, sao mặt mày trông ngẩn thế? Mau vào kêu anh trai mày về đi!"

What?

Cả người vì một câu nói của nó mà lạnh toát.

Tôi ngẩng lại thấy mình đúng là ngu...như lợn mà, tại sao còn ngây thơ tin cuộc đời này màu hồng thế này!

**

- "Lâm Vũ Minh, về nhà! Không chơi gì nữa, đi về!"

Tôi vừa mở cửa đã phun ra câu đó, khiến toàn bộ ánh mắt đổ dồn về phía tôi, cả anh Nin, cả lão đều ngạc nhiên hết sức.

Anh Nin còn bịt miệng tôi lại thì thào:

- "Năm không thêm 10 triệu nữa à?"

Nghe anh Nin nói xong, tôi chỉ muốn lập tức, bẻ gãy thêm tay còn lại của anh, thật là, anh Nin lớn rồi, mà còn rủ Lâm Vũ Minh nhà tôi vào mấy cái trò nguy hiểm này, có biết là anh trai tôi còn đang bị bệnh hay không hả?

Tôi gào thêm lần nữa:

- "Về nhà với em, Lâm Vũ Minh, không chơi nữa, lập tức ra khỏi chỗ này cho em!"

Lần này thì các "anh" và các "chú" phát bực lên với tôi rồi:

- "Bé con ra ngoài đi, ồn ào quá!"

Có "chú" mất tợn, béo ục ịch như ông Thọ đã nhanh chóng qua túm lấy vai tôi, chuẩn bị xách cổ ra ngoài, tôi thì sợ nên mặt đã xanh như đất nhái, Lâm Vũ Minh lập tức vút gậy, chạy qua chỗ tôi:

- "Anh đừng động vào Năm!"

Xong rồi quay qua chỗ tôi nhẹ giọng:

- "Nắm...chờ anh đi, sắp xong rồi mà!"

Anh Nin cũng hùa theo:

- "Mai Hương chờ đi, xiu nữa thôi mà!"

Mặt lão còn tỉnh bơ mới sợ chứ, cái thể loại gì thế này, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, hay là thấy quan tài rồi vẫn muốn nhảy vào.

Lão muốn chết, nhưng tôi thì không, tôi cũng không cho phép lão chết!

Cuối cùng nài ni mấy lần không được tôi rất bức mình, nước mắt sắp rụng rụng, mặt mày thì tái tái, tôi bám lấy tay lão yếu đuối lên tiếng:

- "Lâm Vũ Minh, Em...đau bụng, đau lắm, đưa em về đi, em chịu không nổi nữa rồi!"

Quả là diễn xuất tài tình, 3 s sau, Lâm Vũ Minh lập tức vứt gậy, mặc kệ cho mấy người kia ngăn cản, lão nhanh chóng công tôi chạy như bay ra khỏi chỗ đó, vừa chạy vừa rút rút:

- "Nắm ráng chịu đi em, đau lắm à?"

Tôi vừa thương vừa buồn cười, cuối cùng nhẹ giọng:

- "Lâm... Vũ... Minh... anh chạy chậm chậm thôi!"

Nằm trên lưng lão, tôi cười tí mắt: quả là vô quyết dày đã có móng tay nhọn, hahahaha...

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Kéo áo lên, anh xoa bụng giúp Nắm!

Có đôi khi lời nói dối hết sức vô hại, nhưng có đôi khi lời nói dối lại cực kì tai hại các bác ạ.

Thật!

Mai Hương đang thấy cái lời nói dối ngu ngơ của mình lại phản tác dụng mất rồi.

Rõ ràng là có thể lời Lâm Vũ Minh về nhà thành công nhưng mà khổ một nỗi, nhập vai sâu quá, kết quả, làm cả nhà chạy đôn chạy đáo hết cả lên. T___T

Tôi biết, đâm lao thì phải theo lao, chỉ có điều, cái tên anh trai IQ cao kia chả hiểu sao lại quá tin người, hại tôi khổ đốn một phen.

Chuyện nó tưởng đơn giản mà thành dở khóc dở cười lắm các bác ạ!

**

- "Nắm, uống thuốc nào!"

- "Em không uống, em ổn rồi!"

- "Cứng đầu, Nắm bây giờ tự mình uống hay để anh giúp?"

- "Lâm Vũ Minh, đừng ép em, em nói không uống là không, anh rút ra, em muốn ngủ!"

Lão chắc bức mình tôi lắm rồi, li lợm đứng dờ nắm thuốc trắng trắng ra, nhất quyết không chịu tránh xa cái giường của tôi.

Mẹ chắc cũng bức mình tôi lắm, bà lạnh lùng dọa:

- "Đừng có nhõng nhẽo an h mầy nữa, uống thuốc đi, lớn tướng rồi, đến bản thân mình còn không lo được. Vũ Minh để đó, nó đau thì tự uống, con không phải nài ni như thế!"

Đó, đó, đó, mẹ thân yêu của tôi, phủ phàng không ai bằng.

Giá kể Lâm Vũ Minh nghe lời mẹ như vậy thì tôi cũng khỏe cái bụng, nhưng lão cứng đầu hơn tôi tưởng nhiều.

- "Nắm còn không uống thuốc, thì anh cứ đứng đây luôn đó!"

Còn đe dọa nữa chứ? Cơ mà có đau thật đâu mà uống T_____T

Cuối cùng, hết cách, tôi đành phải nhẹ giọng:

- "Anh tìm cho em lọ dầu đi, em xoa chút dầu, sẽ hết đau thôi!"

Lão nghe xong mũi tai, liền không ép tôi uống thuốc nữa, chạy đi tìm lọ dầu "vạn năng". lát sau, lao cầm lọ dầu gió xanh xanh, hồn nhiên bảo tôi:

- "Nắm kéo áo lên đi, anh xoa bụng cho Nắm!"

Kéo áo lên?

Hahahahahahah...

Lâm Vũ Minh, đây thần kinh xấu hổ của anh, ngày xưa không phải bị ai rút mắt rồi chứ?

Tôi giật cái lọ dầu trên tay lão, tự nhiên thấy đỏ mặt, mức độ ngáy thò của lão, quốc gia sẽ phải cấp giấy chứng nhận mắt.

"Anh còn đứng đó làm gì, mau ra ngoài, em tự làm được!"

Tương lão hiểu, ai dè vẫn ngáy thò hỏi lại:

"Nắm, ồ không vậy, hồi nãy mắt Nắm tái xanh mà, thôi cứ kéo áo lên, anh xoa giúp Nắm!"

Lão vẫn còn lì lợm bám trụ, tôi nóng mặt cúi xuống:

"Mau xéo ra ngoài!"

Ồ. Mà...

Sao tự nhiên bấn loạn vậy?

Lão đi rồi, một mình ở lại trong phòng, tự nhiên tim đập rộn ràng.

Lão rõ là ngốc mà! vẫn xem tôi là đứa con nít 3 tuổi bám đuôi lão ngày xưa sao?

Lâm Vũ Minh, em sắp 16 tuổi rồi, em dậy thì rồi, em là thanh niên rồi, anh nghe rõ chưa??

Vừa bực, vừa xấu hổ, tôi.....ôm gối ngủ lăn quay ra, đến tối mịt mới dậy.

**

Vừa ngủ dậy người thấy mùi thơm thơm dưới bếp, dạ dày cứ thế mà réo ầm ĩ. Chạy xuống nhà mới hay chẳng có ai, bếp ga vẫn đỏ lửa lù lù, trên bếp là nồi gì đó đang sôi sùng sục, trên bàn ăn là quyển sách dạy nấu ăn. Chắc lão đang học nấu món ăn mới, món gì nhỉ?

Tôi chạy qua, ngó thử xem cái gì, xem xong, mặt lập tức đỏ bừng.

Trời ạ, Lâm Vũ Minh, anh....rớt cuộc ngáy thò đến ngu ngơ thế này sao?

Tôi cười không được mà khóc cũng không xong.

Phải rồi. Trên trang sách đang mở, là công thức nấu ăn, ừ, thì là công thức nấu ăn thôi, không có gì lạ, chỉ là món ăn đó được người ta nhấn mạnh....giúp giảm đau bụng...kinh nguyệt cho các chị em! T_____T

Một dòng sông nước mắt, thì ra, ngay từ đầu không phải do tôi diễn xuất tài tình, mà lão đã tin, tôi là bị đau bụng tháng >>

Tôi còn chưa kịp bắt ngờ, đã thấy lão hốt hải chạy từ ngoài vào nhà. Mặt lão tái tái:

"Nắm dậy rồi à, còn đau bụng nữa không em?"

"Đờ rồi!"- Tôi đỏ bừng mặt.

Lão thở hắt ra một cái rồi túm lấy cái áo khoác gió, khoác vội vàng rồi nhắc tôi:

"Nắm canh bếp hộ anh, 5 phút nữa là xong. Nắm ăn canh đó đi cho đỡ đau bụng nhé, anh đi đây có chút chuyện!"

Còn chưa kịp cảm động, lão đã chạy biến ra khỏi nhà. Để lại tôi một mình với cái nồi canh chống đau bụng... đang sôi réo ầm ĩ.

Hời!

Đêm đó, tối mịt mù vẫn không lão thấy về, mà cả bố mẹ cũng không thấy về!

Còn....

Nắm Lâm Vũ Minh, giờ này anh đang nơi đâu?

Lâm Vũ Minh: "...."

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 47: Lâm Vũ Minh nhà em xảy ra chuyện lớn rồi!

#47.1: Lâm Vũ Minh nhà em xảy ra chuyện lớn rồi!

10 giờ đêm

10 giờ 1 phút,

10 giờ 5 phút

10 giờ 10 phút

10 giờ 10 phút 43 s....

Hồi.....lâu quá đi mất....

Cảm giác chờ đợi ai đó thật luôn khiến người ta có cảm giác bất an, nhất là chờ đợi. Đúng vậy, chờ đợi ai đó thật cực kì khó chịu, nhất là khi người ta còn đang bị đau đầu.

A, ý tôi là tôi muốn nói đến chuyện tôi đang phải chờ Lâm Vũ Minh, không biết lão làm cái quái gì mà 10 giờ đêm còn không thấy về nữa.

Nồi canh của lão nấu tôi đã ăn phân nửa, ngồi xem chán chê chương trình ti vi mà lão vẫn chưa chịu mò về.

Gọi điện thoại thì thuê bao, gọi cho anh Nin cũng thuê bao, mẹ với bố tôi thì ra đã đi ăn liên hoan họp lớp cấp 3. Vừa mới gọi về báo cho tôi tin "vui":

"Hai đứa ở nhà học bài đi, bố mẹ còn đi tặng hai, chưa về đâu!"

Mới nói được câu, tiếng nhạc karaoke ồn ào đã át cả tiếng của mẹ.

Đó, đó, Lâm Vũ Minh thì...mất tích, phụ huynh thì ăn chơi...quên cả lối về. Lâm Mai Hương ơi là Lâm Mai Hương, mày đúng là só con rệp mà.

À chứ, có chuyện này hay lắm, các bác chắc không biết đâu. Bố mẹ tôi là bạn học hồi cấp 3 đó, crush nhau từ hồi 15 tuổi, chắc tại lùn lùn giống nhau, dễ cảm thông.

Kết quả, lấy nhau 7 năm thì đẻ ra một phiên bản lỗi toàn tập là..... tôi. T____T

Mẹ tôi đúng là chẳng có tầm nhìn, rõ là đã lùn một mẫu thì nên lấy mấy chú cao ráo, lấy gen cho con, cho cháu, ai đòi lấy bố tôi, 1 mét 58.

Có đôi lần tôi tủi thân hỏi mẹ "Tại mẹ lùn còn lấy bố lùn, nên con mới không cao nổi!"

Thế mà mẹ còn bảo thù:"Mày lảm chuyện quá, yêu thì lấy thôi, lúc đó ai thèm để tâm đến cao thấp gì nữa!"

Khô không, yêu thì lấy, nghe hay đó, nhưng hậu quả ai gánh, là con Nấm lùn này gánh này.

Tôi tự hứa với bản thân, sau này nhất định phải lấy mấy thằng cao trên mét tám, không để con tôi phải khổ, phải chịu nhục nhã.... như tôi. <>

Chồng tôi ấy, sau này ít nhất cũng phải cao cao cỡ Lâm Vũ Minh, da cũng phải trắng trẻo cỡ Lâm Vũ Minh, mặt cũng đẹp trai cỡ Lâm Vũ Minh, kém xiu cũng chấp nhận được, nấu ăn cũng phải ngon cỡ Lâm Vũ Minh, gọn gàng sạch sẽ cỡ Lâm Vũ Minh, học giỏi cỡ Lâm Vũ Minh, người cũng phải...thơm thơm mùi bạc hà giống lão, đúng rồi, còn biết nhân nhện chịu đựng hành hạ giới cỡ lão, thế mới chịu đựng nổi con dở hơi như tôi chứ,haha. Nhưng tuyệt đối không-thể-ngậy-thơ con gà mái mơ như lão được. Người đầu mà 18 tuổi hơn rồi vẫn ngu ngơ như con bò đội nón...hại tôi xấu hổ hết lần này đến lần khác.

Ồ mà...

Tôi đang nghĩ cái quái gì thế này, đúng là rảnh rồi sinh nông nổi mà. <>

Cả nhà 4 người, cuối cùng chỉ mình tôi hắc mớ ngồi chờ ở bộ thềm, đúng, chẳng khác gì một con cún ngoan ngoãn canh nhà.

Tự nhiên thấy nhớ lão, nhớ chết đi được.

Lâm Vũ Minh, anh rốt cuộc đi đâu chứ? Anh chết ở xó xỉnh nào rồi?

Hồi!! Chưa bao giờ ao ước lão trở về nhà như lúc này!

Tôi nóng ruột còn tính đi tìm lão thì thấy bóng người cao cao quen thuộc chạy vội về phía mình.

Thấy tôi, người đó lập tức hỏi dồn dập:

-"Mai Hương, bố mẹ em đâu, sao anh gọi không ai nghe máy?"

-"Sao chứ, sao hỏi bố mẹ em..bố mẹ em đi liên hoan rồi, anh không đi cùng Lâm Vũ Minh nhà em sao?"

Nghe đến 3 chữ Lâm Vũ Minh, anh Nin tái mặt, không kiềm chế được chửi thề một câu:

-"Chết tiệt, gọi bố mẹ em về nhanh lên, Lâm Vũ Minh nhà em..xảy ra chuyện lớn rồi!"

SAO?????

Lâm Vũ Minh.

18 tuổi.

Học sinh lớp 12A1 trường THPT Đồng Chi.

Bị bắt tạm giam tại sở cảnh sát.

Tôi danh: cô tình gây thương tích cho người khác.

CMN, đây là sự thật à?

Tôi tuyệt đối không tin đây là sự thật, Lâm Mai Hương tôi xin thề, đây là chuyện cười khó tin nhất mà tôi từng nghe.

Lâm Vũ Minh cô tình dùng dao sát thương người khác, mà sát thương ai, lại là sát thương bạn học.

Đây nhất định không phải là sự thật!

Nhất định là hiểu lầm rồi!

Lâm Vũ Minh? Mau nói gì đi! Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Em cần 1 lời giải thích....

còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Năm...anh xin lỗi!

#Anh_trai_của_Năm

#48:

Tôi là Mai Hương. Tôi đã chuẩn bị bước sang tuổi 16 rồi, nhưng tôi về cơ bản vẫn là một đứa con nít không hơn không kém.

Tôi vẫn thích đọc doraemon, vẫn thỉnh thoảng lôi thử ngăn kéo bàn học mình ra để xem có phải là có cỗ máy thời gian thật hay không để có thể ngược về quá khứ. Nhưng tiếc là lần nào kéo ra cũng chỉ là một cái ngăn kéo đầy thứ linh tinh.

Truyện tranh thì vẫn là truyện tranh.

Mãi mãi không thể là thực tế được.

Sự thật thì, chuyện gì đã xảy ra rồi, mình chẳng thể quay lại mà thay đổi hay sửa chữa được nữa.

Tôi đang muốn nói đến chuyện về Lâm Vũ Minh nhà tôi.

Đúng vậy đấy!

Lão phải vào sở cảnh sát..... uống nước chè.

Ngộ sát bạn, nực cười thật, một Lâm Vũ Minh đến con kiến còn sợ làm đau nay lại dám ngộ sát bạn hay sao?

Niềm tin của tôi đối với Lâm Vũ Minh là rất lớn.

Tôi tuyệt đối không bao giờ dám tin lão dám làm những chuyện tày trời như vậy.

Trên đường từ nhà đến sở cảnh sát, câu thường trực trên miệng của tôi chính là:

-"Không thể có chuyện đó!"

Thế rồi tôi cay đắng nhận ra một điều rằng, cuộc đời này không phải toàn màu hồng.

Phải, một Lâm Vũ Minh tôi cực kì tin tưởng, một Lâm Vũ Minh tôi dù có từng ghét, ghét cay ghét đắng thì tôi vẫn phải thừa nhận lão rất nhân từ.

**

Tôi thấy lão, chẳng kiểm soát được mà lao vào, túm lấy tay lão, hỏi dồn dập:

-"Lâm Vũ Minh, rốt cuộc là có hiểu lầm gì phải không anh, nói đi, nói với mấy chú công an đi, mau nói mấy chú ấy thả anh về đi!"

Lão im lặng, hai bàn tay đan xiết lại với nhau.

Ánh mắt lão sao lại buồn đến vậy, khóe miệng còn dính máu, tôi đau lòng nhìn lão, lão thì tìm cách né tránh ánh mắt của tôi, cuối cùng khó khăn cất lên 1 câu, một câu nhưng đủ làm tôi hoàn toàn suy sụp:

-"Năm...anh xin lỗi, là anh làm!"

Tìm tôi thất lại một cái. Cmn chứ, xin lỗi cái gì, anh có làm gì sai sao mà phải xin lỗi?

Thế rồi, lúc đó chẳng biết sao, thấy ức chế, thấy thất vọng vô cùng, tôi đã không kiểm soát được, cho lão hấn một...bạt tai.

Cái cảm giác khó chịu đúng kiểu lòng tin của mình vừa bị chó tha đi mất.

Khi thấy năm dấu tay mình in hằn trên khuôn mặt đó, tôi mới biết mình vừa đánh lão, lại thấy...đau lòng.

Lão chẳng kêu ca gì, chỉ dùng ánh mắt tội nghiệp để nhìn tôi, ánh mắt đó, suýt nữa lại làm tôi nhầm tưởng rằng người trước mặt mình kì thực tội nghiệp.

Nhưng không, hôm nay tôi đã rõ rồi! Tôi gào lên:

-"Lâm Vũ Minh, anh bị điên rồi mà, em quá thất vọng về anh!"

**

#48.2: Vũ Minh nhà em...vô tội!

"Cuộc đời này, chuyện quái gì cũng có thể xảy ra!"

Lâm Vũ Minh nhà tôi, hồi bé có lần băng quơ nói:

-"Năm à, sau này lớn lên anh muốn làm cảnh sát!"

Kết quả, ngày hôm nay được vào sở cảnh sát ngồi chỉ có điều không phải là làm cảnh sát mà là làm...tội phạm. T___T

Cuộc đời đúng là quá trớ trêu với lão mà.

Phụ huynh nhà tôi còn chưa vào, chứ phụ huynh nhà cái thằng nào đó đã vào làm náo loạn cả sở cảnh sát, hết mắng rồi chửi, hết chửi rồi lăng mạ sỉ nhục, dùng bao lời lẽ xấu xí nhất trên đời này chửi...Lâm Vũ Minh.

Mà tệ hơn nữa, là họ lại còn động tay động chân. mấy chú cảnh sát có nhắc nhở cũng không cần nổi, ừ thì con nhà người ta bị đau, người ta xót, nhưng người ta cũng đâu cần lăng mạ đến vậy chứ.

Rõ là hồi nãy tức lão thật, ai đời lớn rồi còn...ngu. Bao nhiêu chỗ vui vẻ không đến, lại vào hấn sở cảnh sát ngồi chơi, tức nên nhờ tay...đánh lão.

Nhưng giờ thấy người ta túm cổ áo lão, rồi chửi bới thế kia, chả hiểu sao, trong lòng râm ran, ngứa ngáy, khó chịu kinh khủng.

May mà có chú cảnh sát ra ngăn cản, lôi ra ngoài kia, nếu không tôi e là bác già kia sẽ còn làm tới.

Lão bị dẫn vào phòng trong để viết bản tường trình, lúc đi vào còn ngoái lại hỏi:

-"Thế Năm đã hết đau bụng chưa em?"

CMN, sắp vào tù bóc lịch rồi còn lo cho cái bụng của tôi, Lâm Vũ Minh, rốt cuộc anh có phải là người hay không vậy?

Một người như này, mà có thể dám làm mấy việc tây trời ấy ư?

Không tin.

Không thể nào tin nổi.

Nhất định có uẩn khúc gì rồi.

*

Chuyện này căng thẳng lắm, tôi đứng bên ngoài nhìn lão bị thẩm vấn trong phòng kia, chả biết người ta nói cái gì chỉ thấy lúc lão gât, lúc lão lắc đầu, lúc thì day day trán, mặt mày thì càng ngày càng tái nhợt.

Chết rồi, cứ cái đà này, tôi sợ lão đi bóc lịch thật thì phải làm sao?

Tôi đi đi lại lại, vô đầu bứt tai, lo lắng, bồn loạn, mà còn xót ruột nữa, lão còn đau đầu thế, chịu được bao lâu, hay lại lần quay ra bắt tỉnh trong kia?

Hỏi...

Anh Nin đưa bố mẹ tôi đến, mẹ lão nghe tin cũng đến, vừa thấy bố mẹ tôi, gia đình nhà kia đã nhảy vào chửi bới.

Chờ ơi, nếu đây không phải là sở cảnh sát, và người đang trực ban là một chú cảnh sát vô cùng đẹp trai thì tôi muốn nhảy ra sống mái với bác già kia quá!

Rõ ràng vừa rồi, cô cảnh sát bảo với tôi, con trai nhà đó chỉ bị thương ở phần mềm thôi, ông ta có cần phải sờ sờ lên như vậy không.

Một câu: "Con trai nhà tôi ngoan ngoan như vậy, thật xui xẻo mới đụng phải con các người!"

Hai câu: "Các người có biết dạy con không vậy?"

Ba câu: "Tôi không để yên cho con mấy người đâu!"

Còn chưa kịp nói câu thứ 4 tôi đã nghe mẹ lão lên tiếng, đầy thách thức:

- "Ông không dễ yên, thì ông làm được gì thằng bé nào, ông nói thử xem!"

Chắc chắn, bà cô xinh đẹp này có vẻ cũng không phải là hiền lành lắm đâu nha.

Mẹ tôi mặt đỏ bừng vì bía, bà có chút rất bất bình, lời nói không kiểm soát được:

- "Vũ Minh nhà chúng tôi không bao giờ đánh người không có lý do, bác về hỏi lại con bác đi, con trai bác chắc cũng là cái loại chẳng ra gì nên bị đánh là đúng rồi!"

Bố tôi ậm ự cả nê lắm rồi cũng lên tiếng:

- "Bác thông cảm, nhà chúng tôi dạy con rất phải phép, chắc chắn chỉ là hiểu lầm!"

Anh Nin cũng chen miệng vào:

- "Con trai bác tên Quân nhì, cái thằng oắt đó chả ra sao, cháu gặp một lần ở quán Bì-a rồi, chơi xong còn quýt tiền, may là còn chưa bị đánh đó!"

Thấy chưa? Kể mà có con bé Bơ hàng xóm ở đây nữa, sẽ có thêm tiết mục bào chữa cực kì hoành tráng cho Lâm Vũ Minh.

Thế rồi...

Tôi nhìn xuống lòng bàn tay con ran rát của mình.

Tát lão, tay tôi còn đau thế này, chắc là hồi nãy lão đau lắm!

Tôi thế, lúc nhìn thấy năm dấu tay đó, tôi cũng thấy...đau.

Tại sao, bố tôi, mẹ tôi, mẹ lão, thậm chí cả anh Nin, tin tưởng lão tuyệt đối như vậy, vậy mà tôi...vừa rồi, lại...thiếu lòng tin nơi người con trai đó chứ?

Lâm Mai Hương ơi là Lâm Mai Hương, tôi cảm thấy ân hận vô vàn.

Sự ân hận càng lớn dần hơn khi cửa phòng thăm vấn bên kia bật mở.

Chị Giang bước ra, khuôn mặt vương đầy nước mắt, và người cũng có đôi ba chỗ trầy xước, chị khóc nghẹn:

- "Cháu xin lỗi cô chú, chị xin lỗi Mai Hương nhé, làm mọi người hiểu lầm Vũ Minh rồi, thực ra, cháu...mới là người...đâm Quân, cháu xin lỗi, cháu thành thật xin lỗi! Vũ Minh không có tội gì cả!"

Ồ...thế rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Lâm Vũ Minh, Lâm Vũ Minh, anh ra đây giải thích cho em đi ~

Còn....

XL mấy bạn thích ngược nhé, ta ngược ko có nổi, ai bảo ta nhân hậu quá làm chi. ><

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Cô bé Giang đó...là người yêu của con à?

Xin chào, Mai Hương chúc các bạn một ngày vui vẻ nhé!

Mai Hương đang khá là vui, ừ, thì thì bây giờ sóng gió qua rồi, mọi chuyện rắc rối, phụ huynh chúng tôi thu xếp ổn rồi.

Kể ra bây giờ mới thấy mẹ ruột Lâm Vũ Minh giỏi, doanh nhân thành đạt có khác, sắp xếp mọi chuyện đầu vào đây, ngon lành cảnh đảo.

Cái tên Quân... rách quần nào đó, ờ nó chính là thằng đăng bài bôi nhọ anh em chúng tôi, tức không, nghe xong lại thấy...biết ơn chị Giang ghê gớm. Phải tôi gặp hẳn tối nay có khi anh Quân nào đó sẽ phải ca bài ca "xuân này con không về mất"..hahahaha

Mai Hương đùa vậy thôi, đừng có kích động, giết người là đi tù một gông đó các bác ạ.

Chị Giang thì sợ, khóc riết, khóc sưng mắt luôn, lúc đó thấy thương chị ghê, ai bảo chị xinh đẹp quá làm chi cho anh Quân yêu không dứt được, ai bảo chị vô tình làm chi, người ta tò tính thì từ chối khéo đi, ai đòi phũ phàng

- "Giang thích Vũ Minh, kể cả không thích Vũ Minh thì Giang cũng không thích một người như Quân đâu!"

Đó, người ta không hoàn hảo chẳng nữa, chị cũng nên khéo léo từ chối chứ, để đến lúc người ta cực đoan lên rồi, người ta quay qua ghét Lâm Vũ Minh, ghét cả chị, rồi, liền lự sang một kẻ....ngày thơ trong sáng vô tội đáng thương là em. T___T

Các bác nhìn gương đó mà rút kinh nghiệm nhá.

Nói vậy chứ thấy chị Giang khóc sưng mắt, tôi lại chẳng dám nói gì, cứ im im

Cuối cùng chú công an bảo chị là phòng vệ chính đáng, không có tội gì cả, tất cả chúng tôi thờ phào nhẹ nhõm.

Chỉ tôi là tội bác phụ huynh nhà anh Quân..rách quần, trước thì nằng nặc đòi kiện cáo, kết quả lúc bị chị Giang kể lại sự tình, thì chỉ biết im thin thít, con trai quý hóa nhà bác, rốt cuộc thì đúng là một thằng chẳng ra gì, bác trai kính mến ạ!!!

Bố mẹ tôi với mẹ ruột lão vẫn là đồng ý gửi cho bác phụ huynh đó một số tiền viện phí, mặc dù tôi nghĩ, chẳng tội gì phải làm thế cả.

Hỏi...

Nhà mình đâu có nhiều tiền chứ?

Tiếc! Tiếc đứt ruột.

Thế nhưng nhìn thấy Lâm Vũ Minh bình yên bước ra khỏi phòng thăm vấn, chút tiền đó liền tự động tan vào hư vô. Tôi giật mình phát hiện ra, tiền không còn là thứ tôi quan tâm nhất nữa, hình như tôi tìm thấy thứ còn hấp dẫn hơn cả tiền nữa rồi.... ><

Aaaa, chết tiệt, làm Vũ Minh, anh trở nên hấp dẫn như vậy từ bao giờ?

(Lâm Vũ Minh: anh vốn vẫn rất hấp dẫn, chỉ tại Năm không để ý thôi!)

Nhìn thấy lão, nhìn cái mặt đó, tôi chột dạ, rút cánh tay lại, dẫu sau lưng, cái tay hèn hạ hồi nãy đã không thương tiếc mà tát lên mặt lão một cái. T___T

Cơ mà ai bảo lão ngu, hay lo chuyện bao đồng cơ chứ!

Tôi nhìn cái mặt còn có 5 dấu tay của tôi, tự an ủi bản thân mình là: cái tát đó là giúp lão khôn ra.

Đúng rồi, là giúp anh trai ngu ngơ ngờ nghệch của tôi sáng dạ ra!

**

Chỉ tiếc là, cho người ta một bạt tai, đem về mất ăn mất ngủ các bác ạ. Khó lắm!!

Lão hiền chẳng nói gì thì thôi, chứ mà mẹ tôi với mẹ lão, cứ xúm vô hỏi:

-"Thằng Quân tát con à?"

-"Không!"

-"Đứa nào đánh con, đứa nào mà ra tay mạnh như vậy chứ?"

-"Thật ra thì...."

Cái "thật ra thì.." của lão làm tôi run lên.

Tôi ngồi trên phòng, hắng giọng ho khan, ho át cả tiếng mấy người dưới nhà nữa, mục đích duy nhất là lão đừng khai tôi ra. Tôi sợ, để hai bà mẹ già đó biết tôi xuống tay không thương tiếc với thằng con trai bảo bối của họ, tôi e là khó được sống yên ổn.

Cuối cùng thì thấy lão không nói gì thật.

Coi như anh còn có chút..nhân tính!

Tôi trên này rướn người ra đồng tai lên nghe ngóng tiếp.

Lão chắc cũng mệt rồi, nhưng hai bà mẹ thì con sung sức quá, mẹ tôi uống phải mấy cốc bia, bây giờ cứ như người nhà trời, ăn nói hào sảng kinh khủng, thế rồi chẳng hiểu sao bà hồn nhiên hỏi một câu:

-"Vũ Minh, có phải cô bé Giang hồi nãy là...người yêu của con không?"

Câu hỏi của mama làm tôi giật mình suýt rơi xuống giường.

Nhưng đúng là câu hỏi này của mẹ, cũng là câu hỏi của tôi, có đúng là Lâm Vũ Minh thích chị Giang hay không???

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 49-2: Lâm Vũ Minh, anh tính bức chết em à?

"Người con thích thực sự....ừm..."

Lâm Vũ Minh còn thích chơi trò úp úp mở mở nữa chứ, hại tôi trên nhà tìm đập rộn ràng!

Anh cứ như thế này nữa có khi em chẳng mấy chốc bị đau tim mà chết đâu anh trai ạ ><

Kết quả, các bác biết lão nói thế nào không?

Một câu:

- "Người con thực sự thích.....không phải là Giang!"

Ha ha ha... vui đó nhì, ừ thì không phải là Giang, thế rốt cuộc là anh thích đứa nào? Hả?

Mẹ tôi với mẹ lão chắc cũng có chung tò mò giống tôi, nhưng kết quả vừa hỏi xong câu đó thì lão đã kêu:

- "Con mệt rồi, con xin phép lên phòng!"

Hai bà mẹ chắc là ôm một bụng tò mò, nhưng cuối cùng vẫn là để thằng con trai bảo bối của họ được tự do.

Một nửa mới sợ chứ, rõ là lão vừa đi qua phòng tôi, trên mặt còn nở nụ cười tươi rói, đầu ra mà mệt, rõ ràng là muốn lẩn trốn.

Trời ơi, tò mò, tò mò, tò mò chết đi được!

Một lát chịu không nổi, tôi đành mặt dày sang phòng lão, thấy cửa không khóa, có tiếng nước chảy trong phòng tắm, chắc không ai nói cũng biết lão đang làm gì rồi!

Ừ thì là đi tắm, nhưng mà khổ một nỗi, lát tắm xong, lão cứ thế, bán khóa thân đi ra ngoài.

Thấy tôi lão còn ngây thơ hỏi:

- "Nắm... tìm anh à, có chuyện gì không em?"

Tôi đưa tay lên khịt khịt mũi, tính trả lời "đúng vậy, có chuyện muốn hỏi!"

Tức là chưa kịp nói, đã phát hiện trên tay là máu mũi.

Mẹ kiếp! tôi rủa thầm trong lòng, tôi đúng là... điên rồi.

Có phải lần đầu thấy cảnh này đâu, tại sao lần này lại phản kích đến cái độ chảy máu mũi chứ?

Lâm Mai Hương ơi là Lâm Mai Hương, mày đúng là cái loại không có tiền đồ.

Vừa xấu hổ, vừa cay cú, thế là im lặng, ôm mũi chạy về phòng. Rất nhanh đã thấy Lâm vũ Minh sang phòng tôi, lão đầy lo lắng hỏi:

- "Nắm bị ồm hả em?"

Bị ồm? hahaha, bị ồm rồi, đúng rồi, anh trai ạ, em bị ồm rồi, em bị sốt virus, con virus xấu xa tên là Lâm Vũ Minh.

Tôi thò đầu ra khỏi chăn, bằng cái giọng thều thào của một đứa đang bị nhét giấy ăn ngập hai lỗ mũi tôi quát:

- "Ồm, ồm cái đầu anh, lập tức về phòng, mặc áo vào cho em!"

Lão tưởng tôi sợ lão bị lạnh còn chống chế:

- "Anh không lạnh mà, tại này đi tắm cái áo rơi xuống sàn nhà ướt mất rồi.... Nắm bị ồm đúng không, anh mang dầu sang rồi này, để anh xoa đầu cho!"

Cái gì? Còn mang cả dầu gió sang nữa, thiên a, tại sao con lại có một thằng anh trai "ngây thơ" đến thế này?

Chịu không nổi nữa, tôi ném cho lão một cái gối vào mặt rồi đuổi thẳng cổ:

- "Mau cút về phòng cho em, anh không mặc áo vào từ tể, thì đừng sang đây!"

Nói xong, đã thấy tim đập rộn ràng @@

Lâm Vũ Minh, anh đúng là thích bức chết con nhà người ta mà, trời ơi, rõ là hôm nay trời mát mẻ, mà sao lúc đó, tôi thấy nóng vậy chứ? Nóng, nóng nóng...

Hời, chết rồi, cứ cái đà này tôi không sống nổi nữa đâu các bác ơi!

Còn...

Haha, ta đến chịu, trời ạ! Hai anh em các người rốt cuộc là sao đây? Ta cũng thấy hơi nóng nóng...haha

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Giá mà có thể ở bên nhau như thế này mãi mãi!

Rốt cuộc đêm hôm đó, vừa nằm nghĩ lại cái giây phút thấy lão "bán khóa thân" bước ra khỏi phòng tắm, vừa nghĩ đến câu nói lấp lửng của lão, cả đêm bất an, chẳng tài nào ngủ được.

Hồi.

Nằm đếm trăng sao chán chường cái bụng không hiểu sao vô duyên réo rất kêu lên òn ọt. Sau đó đau khổ phát hiện ra rằng, tôi...

Đói!

Đói vô cùng đói!

Mở điện thoại ra nhìn, 1 giờ sáng rồi.

Đấu tranh tư tưởng ghê lắm, nhưng cuối cùng vẫn quyết định... xuống bếp kiếm gì ăn. ^^

**

Lúc đi qua phòng bố mẹ, còn cố nhón chân nhẹ nhàng, sợ bố mẹ phát hiện, ăn chửi sml như chơi.

Ăn đêm, là thói quen xấu mà!

Đi qua phòng mới biết, hai "anh chị" còn bận tâm sự chưa ngủ luôn.

Tôi che miệng cười hí hí, vợ chồng già mà cứ như vợ chồng son vậy, thật đáng ghen tỵ.

Vừa định rọi đèn pin tìm thức ăn, đã nghe thấy tiếng mẹ nói nhỏ nhỏ trong phòng:

"Chuyện này khó lắm, thằng bé Vũ Minh nhà mình ngoan vậy chứ nó đã không thích gì thì ép nó cũng không chịu đâu!"

Nghe hai cái chữ Vũ Minh làm con đói bụng của tôi xẹp xuống một nửa, tôi nuốt nước bọt, tò mò áp tai vào cánh cửa nghe ngóng.

"Không phải ép, nó sắp thi đại học rồi, trước sau cũng không ở nhà được bao lâu nữa, với lại cô Vân nói cũng đúng, thằng bé học giỏi như vậy, phải cho nó cơ hội đi xa để phát triển!"

Là giọng bố, bố đang nói gì vậy, là nói Lâm Vũ Minh sao, cái gì mà không ở nhà được bao lâu, bố tính đuổi lão ra khỏi nhà à?

Nuốt nước bọt, hai bàn tay tôi đã bóp chặt vào nhau.

Tôi nghe thấy tiếng thở dài của mẹ, chắc mẹ xót ruột lắm.

Bố lại nói thêm:

"Vũ Minh nó ở nhà mình, là thiệt thòi cho nó nhiều lắm, qua bên đó với mẹ ruột đảm bảo tương lai sáng lạng hơn nhiều, bà hay nói chuyện với nó, thì thuyết phục nó xem!"

Mẹ nghẹn ngào:

"Tôi biết, ông không cần nói nữa, nhưng mà lần trước chúng ta ép nó, nó bỏ nhà đi, bây giờ nghĩ lại, tôi vẫn sợ lắm, với cả, có phải cái gì nó cũng nghe lời tôi đâu, nó cá tính hơn ông tương nhiều!"

"Vũ Minh lớn rồi, không ở nhà mãi được, thằng bé nhà mình lành quá, cứ như hôm nay, ai bảo nhận tội thay cũng nhận, có phải chết hay không? Dại lắm! Phải cho nó tiếp xúc xã hội nhiều hơn..."

Tôi gạt gù tán dương bố nói có lý, Lâm Vũ Minh, anh đóng tai lên nghe bố nói đi, anh đúng là có lớn mà không có khôn, dại lắm thôi anh trai ạ.

Chị là câu tiếp theo, bố làm tôi không vui được nữa:

"...hay là bà nói con bé Mai Hương nhà mình đi, Vũ Minh chiều nó như vậy, có lẽ nó nói chuyện, thằng bé sẽ nghe lời nó, bảo nó thuyết phục thằng bé về với mẹ ruột!"

What?

Sao bố mẹ lại lôi con vào chuyện này?

Trong phòng vang lên một khoảng lặng, tôi ngoài này thấy thời tiết bỗng nhiên hạ nhiệt độ hay sao ấy, da gà đồng loạt nổi lên, tôi khẽ rung mình.

Chết tiệt thật, bảo tôi thuyết phục lão về với mẹ ruột hả?

Còn lâu!

Không có cái mùa xuân ấy đâu thừa bố mẹ thân yêu của con!

**

Nói vậy thôi, điều bố mẹ nói là hoàn toàn chính xác mà, cứ cái đà này, tôi e lão chẳng mấy chốc nữa mà lại bị "đuối" ra khỏi nhà... hồi.

Tự nhiên trong lòng thấy trống trải vô cùng, chẳng biết nữa, 16 năm, chưa sống xa lão một ngày nào, nếu mà một ngày, lão cứ thế, biến mất khỏi tầm mắt của tôi, thì sao nhỉ?

Bỗng nhiên trong lòng, dội lên cảm giác khó chịu, khó chịu kinh khủng.

Tôi chán chường phui mông đứng dậy, thì lại giật mình suýt nữa ngã vật ra giữa nhà, may mà lão nhanh tay tóm lấy chứ không thì xác định... ngã vỡ mông. T__T

Hừm... Lâm Vũ Minh, bị thần kinh, đâm phải đinh kia, anh như âm hồn bất tán vậy?

Không đâu xuất hiện lù lù sau lưng người khác, lại còn im lặng mới sợ chứ, cứ cái đà này, chẳng mấy chốc tôi vỡ tim chết mất thôi.

Lão vẫn giữ im lặng.

. Lúc đó không bật đèn, tôi chỉ nhìn thấy lão mờ mờ nên chẳng đoán được trên khuôn mặt ấy là biểu cảm gì.

Thay vì tức giận, tôi bỗng thấy sợ, sợ lão nghe thấy chuyện bố mẹ nói từ nãy đến giờ, sẽ làm lão buồn mất.

Tức là tôi hình như lúc nào cũng lo lắng thừa thãi, lão chẳng nghe thấy gì đâu. Thật!

Vì sao tôi chắc như vậy à?

Vì tôi thấy lão nhanh chóng... bịt mắt tôi rồi kéo đi ra chỗ khác, xong còn xuống giọng thì thảo:

- "Nắm làm cái trò gì vậy, em tính nhìn lên... bố mẹ hà, hừ quá đi mất thôi!"

Đến khi hiểu hai cái chữ "nhìn lên" mà lão nói, tôi mới biết Lâm Vũ Minh đang hiểu lầm tôi trầm trọng, gì mà "nhìn lên" chứ, haha, đùa, nhìn cái gì, nhìn cái gì mà nhìn hả? Anh tưởng em có sở thích biến thái đó hay sao?

Tôi cau có thì thảo:

- "Lâm Vũ Minh điên khùng, anh nói linh tinh gì vậy, em là đói bụng xuống bếp kiếm gì ăn thôi, còn anh, không ngủ, mò xuống đây làm quái gì?"

Dưới ánh đèn điện thoại mờ mờ, tôi thấy lão thờ phào ra một cái...đầy nhẹ nhõm.

(hahaha, LVM anh có đúng là ngři vừa rồi em.... Trời ơi, LVM đúng là bị điên rồi!!)

Xong xuôi, lão cũng hồn nhiên đáp lời:

- "Nắm đói hà, anh cũng đói... Tôi nay không kịp ăn gì, bây giờ anh cũng đói quá, không ngủ được, hay là anh nấu đại cái gì đó, hai đứa mình ăn nhé!"

Mua hahahaha...Thì ra là lão cũng đói:)))

Tư tưởng lớn gặp nhau rồi. ^^

Tôi nghe đến cái chữ "ăn" thôi mà đã phấn khích đến cái độ không biết xấu hổ nhảy tót lên ôm chầm lấy lão, lúc đó chỉ thiếu hét lên:"Lâm Vũ Minh muôn năm!" @@

Dưới căn bếp với chút ánh sáng yếu ớt của đèn điện thoại, tôi chống cằm nhìn lão âm thầm nấu ăn. Cảm giác gì đó vừa len lỏi trong tim, ấm áp, ấm áp đến lạ lùng!

Giá, cứ như thế này mãi nři, có thể được hằng ngày ngồi ở đây, im lặng, nhìn lão nấu ăn. Thật tốt biết bao!

Lời bố nói với mẹ hồi nãy lại hiện về, tôi khẽ rùng mình.

Đột nhiên tôi sợ, nếu một ngày nào đó, cái bóng lưng cao cao này không đứng ở đây nấu ăn cho tôi nữa, thì tôi sẽ phải làm sao?

Phải làm sao hả Lâm Vũ Minh?

Có phải anh rồi cũng sẽ rời xa chỗ này, phải không?

Thế rồi tôi chán chường nằm bò ra bàn than thở:

- "Lâm Vũ Minh à, nếu sau này không được ăn cơm anh nấu nữa, em có lẽ, sẽ nhớ lắm đó!"

Lão bẻ bát thức ăn nghi ngút khói đặt trước mặt tôi hỏi với cái giọng cái kinh:

- "Nắm nói linh tinh gì vậy, sao lại không được ăn cơm anh nấu nữa, em có ý gì?"

Hỏi, tôi chẳng muốn nói cho lão cái kế hoạch "kinh khủng khiếp" của bố mẹ, thế rồi vu vơ đáp:

- "Linh tinh gì, em nói thật mà, sau này lớn lên, em phải đi lấy chồng, anh cũng phải đi lấy vợ, đến lúc đó chắc không có cơ hội được ăn cơm anh nấu nữa..."

Chưa nghe hết câu, Lâm Vũ Minh nhéo má tôi, cười hiền:

- "Vậy Nắm đừng đi lấy chồng, anh cũng không đi lấy vợ, Nắm ở nhà với anh, anh sẽ nấu cho Nắm ăn cả đời, chịu không?"

Hahaha, Lâm Vũ Minh, anh là đang "thả thính" em sao???

Chà hiểu sao, nghe lão nói vậy thấy vui ghê gớm, cuối cùng ngoan ngoãn, nửa đùa nửa thật:

- "Thôi được rồi, miễn là anh chịu nấu cơm cho em ngày ba bữa đầy đủ, em chịu thiệt thòi ở với anh... cả đời vậy!"

Lão đỏ bừng mặt, nhìn tôi, nụ cười đầy hạnh phúc.

Đêm hôm đó, chúng tôi, vừa thì thảo, vừa cười, vừa ăn uống dưới bếp. Lần đầu tiên tôi hiểu cảm giác, nhìn một người dưới ánh đèn mờ mờ lại đẹp đến thế, lần đầu tiên tôi biết cảm giác, ăn món ăn nấu rất đơn giản nhưng lại ngon đến thế, lần đầu tiên tôi biết, trái tim này, dù rất lì lợm, nhưng cuối cùng thực sự đã rung động mất rồi.

Chắc sẽ còn nhiều khó khăn lắm, chắc điều ước lúc này của tôi sẽ thật khó để thành hiện thực, nhưng đó là chuyện tương lai, bây giờ tôi chỉ muốn hưởng thụ cảm giác hạnh phúc này, ở bên cạnh Lâm Vũ Minh, thế là quá đủ.

**

"Lâm Vũ Minh, kể chuyện cho em nghe, em vẫn không ngủ được!"

Lão ghémen chấnrồi ngồixuống bên cạnh, cất cái giọng nhẹ nhẹ lên kể chuyện:

"Ngày xưa ngày xưa, có một chàng hoàng tử bị bố mẹ ruột bỏ rơi. Anh được quốc vương nước láng giềng nhận làm con nuôi, ở đó, anh gặp được công chúa của nước láng giềng, một cô công chúa xinh đẹp, hát hay nhưng mà cực kì bướng bỉnh. Thế rồi, anh đem lòng yêu cô công chúa bướng bỉnh đó, nhưng cô thì mãi mãi chỉ xem anh là anh trai..."

Haha, Lâm Vũ Minh, anh cũng khéo đùa đấy nhỉ?

"Thế rồi cuối cùng, hoàng tử đó với công chúa xinh đẹp kia có đến được với nhau hay không?"

"Có, họ đến với nhau, sinh được 2 tiểu bảo bối, sống hạnh phúc bên nhau đến suốt đời!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Hóa ra đây là em gái Vũ Minh trong truyền thuyết!

Hello cả nhà.

Tôi là Năm nè. Hi vọng là mọi người vẫn còn nhớ tới cái đứa 145,5 cm này.

Chuyện là đêm qua thức ăn khuya với Lâm Vũ Minh tới tận 3 giờ sáng, sáng ra thì mới biết tai hại tai hại, mắt đíp lại, dậy không có nổi.

Đến lúc mẹ gào khóc ở dưới nhà, hai đứa chúng tôi mới lết thết xuống nhà được, Lâm Vũ Minh thì còn đỡ, chứ tôi thì, than ôi, rũ rụi, mắt nhắm mắt mở, thiếu đã ngủ lãn quay ra nền nhà.

Lúc ăn sáng, tôi cứ gật gà gật gù, nhưng thấy bố khẽ "e hèm" tôi lại gật bán hết cả người, nhìn bố, tự nhiên nhớ lại chuyện đêm qua, lại thấy... lo lắng.

Lỡ mà bố cương quyết "tổng cổ" Lâm Vũ Minh về nhà mẹ đẻ thì sao nhỉ?

Hời!

Thôi nào, sao mới sáng ra tôi đã nghĩ ba cái thứ xui xẻo này nhỉ. Tôi nhìn qua lão, thấy lão đang ăn sáng, trông thật vui vẻ, chẳng có biểu hiện gì là mệt mỏi sau một đêm mất ngủ cả.

Đúng là cái thể loại hay thức đêm ôn thi, phong thái thật khác xa với một đứa mới 10 giờ tối đã lên giường đi ngủ như tôi. ><

Lúc chờ tôi đi học lão còn nhiệt tình bảo:

"Năm buồn ngủ lắm hả, Năm dựa lưng anh ngủ xíu đi, nhưng nhớ túm áo anh chặt vào, lỡ ngủ quên... lại "rơi" giữa đường!"

Haha, lại còn sợ tôi... "rơi" giữa đường mới sợ chứ!

Thế nhưng mà đúng là cái bờ lưng đó thật quá mời gọi, tôi áp má vào lưng lão, cứ thế nhắm mắt hưởng thụ, thỉnh thoảng còn tham lam hít hít cái mùi bạc hà thơm tho trên áo lão. Cảm thấy đầu óc dễ chịu đôi ba phần.

Càng ngày càng thấy Lâm Vũ Minh hấp dẫn. Chờ, không ngờ ở bên cạnh lão lại thấy vui vẻ hạnh phúc như thế này, ngồi sau lưng lão, không kiểm chế được, cười khúc khích, vòng tay qua bụng lão, áp riết cái mặt vào lưng lão, rồi hồn nhiên tán thưởng:

"Lâm Vũ Minh, anh... thơm thật đó!"

"Ồ..."

Lão đơ cả người. Haha....tôi cá trên kia mặt lão đang đỏ bừng như quả cà chua, nghĩ đến đó thôi, tôi lại phá lên cười.

Bỗng nhiên thấy yêu đời quá xá! J

**

Cơ mà cuộc sống nó chẳng giống cuộc đời các bác ạ, tưởng đầu mình cứ vui vẻ với cuộc đời thì cuộc đời nó cũng vui vẻ lại với mình.

Chẳng có đâu!

Tôi vui vẻ với đời mà đời nó sẵn sàng tạt...axit vào mặt tôi.

Vừa ra chơi được đầu 5 phút, đang còn ngẩn ngang đi qua dãy hành lang lớp C để tính đi vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo, bỗng nghe "rào" một cái.

Giật mình tỉnh cả ngủ luôn!

Chỉ là khi tỉnh ngủ rồi mới biết, cả người toàn nước, mà nước sạch sẽ thì còn cam chịu, toàn nước đục ngầu cận phẩn, chắc đứa nào nó vừa giặt dẻ lau bảng vô. Cả cái áo trắng

tình của tôi, chuyển hẳn sang màu... cháo lòng. T____T

Trong khi tôi đang rất tức tối thì nguyên cả dãy hành lang, lại là tiếng...cười, cười âm ỉ lên, như thể vui sướng lắm.

Cảm giác nhóp nhép, cái áo ướt nước bám riết vô da, làm tôi lạnh run cả người.

Đứa nào đó còn nhon nhon cười lớn:

-“Ồ, tưởng ai, ra là em gái của anh Vũ Minh này, ai mà lại ác độc đi dội nước em ấy như vậy chứ?”

-“Ừa con nhỏ này là em gái anh Vũ Minh hả?”

-“trời đất, là em gái Vũ Minh trong truyền thuyết đấy sao?”

Nói rồi bọn họ cười lớn.

5 cái chữ "em gái của Vũ Minh" được ngân nga lên thật lớn, rõ ràng là có ý trêu chọc mà, chắc là lại cái vụ đồn thổi trên confession.

haha,

Lâm Vũ Minh ơi là Lâm Vũ Minh, anh cứ chạy thả thính khắp trường như vậy, có phải bây giờ biến em thành tội đồ của bọn con gái trong trường hay không?

Vừa lạnh, vừa giận, cả người tôi run lên, tôi cười đều trả đáp lời:

-“À...không sao, nhờ chậu nước "hồ tay" của ai đó mà em tỉnh cả ngủ rồi, thật phải cảm ơn mới đúng!”

Nói xong, thấy tự cảm thán bản thân mình quá. Đến chết vẫn cố tỏ ra ngầu. T____T

Chỉ là ngay sau đó đã thấy bóng người cao cao chạy đến.

Tôi vuốt nước bắn trên mặt xuống, nhìn lão, chẳng biết nên nói gì cho hợp hoàn cảnh nữa, thế nên tôi đành im lặng. Cả dãy hành lang vì sự xuất hiện của Lâm Vũ Minh mà cũng im lặng theo.

Lâm Vũ Minh nhìn tôi, nhìn từ trên xuống dưới một lượt, khuôn mặt trái hăn với hồi sáng, bây giờ trông lão thật khó coi; lão hướng ánh mắt tức giận lên phía hành lang, lạnh lùng cất giọng:

-“AI LÀM???”

Tất cả bọn họ, im re, lần lượt cúi đầu, không ai dám nhìn thẳng chúng tôi.

Lần đầu tiên, tôi thấy rõ, anh trai tôi-hội trưởng hội học sinh, thực sự có uy quyền như thế nào.

Còn....

Đùa xúu nữa nào!

Nắm "đê ma ma, đứa nào dám dội nước bắn lên người Nắm, thật tàn nhẫn mà, mấy người có biết tui có tiền sử bị...ghè không hả?" T____T

LVM: "Đứa nào dội nước vào người Nắm thì...xác định đi nhé!"

Mãng: Tui xối nước đó, ngon thì qua đây mà đánh tui này?.... Tui chạy trốn cho coi, haha

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 52: Kêu anh hắt nước lên người Nắm hả? Không bao giờ!

Hừm...

Hừm...

Trời ơi, các bác biết không, Lâm Vũ Minh nhà tôi hôm đó tức giận ghê lắm, ây da, bình thường lão luôn là một hội trưởng hiền lành, thế mà chẳng hiểu sao lúc đó lại đáng sợ đến như vậy nữa.

-“RÓT CUỘC LÀ AI LÀM VIỆC NÀY???” –Lão nhấn mạnh lại câu hỏi một lần nữa.

Bọn con gái dù có ghét tôi đến mấy thì với lão, lại cứ rụt rè, đứa này đẩy đứa kia, đứa này đổ lỗi đứa kia, không ai dám ra nhận cả.

Lão hơi mất bình tĩnh, quay qua nhìn tôi, dù giọng nói đã nhẹ nhàng ngữ khí đi rất nhiều nhưng có vẻ vẫn không dấu nổi sự bức mình:

-“Nói cho anh, ai hắt nước lên người Nắm!”

Nếu là một nữ chính trong ngôn tình đóng vai tội nghiệp, có lẽ tôi sẽ nói:

- "Không ai đâu, là em sợ ý, thôi đừng làm to chuyện này làm gì nữa!"

Nhưng mà, tiếc là đó là nữ chính "hiền lành" trong ngôn tình. Lâm Mai Hương tôi lại tuyệt đối không phải là cái loại con gái dễ bắt nạt đó, thế là ý cô lão, tôi cứ hồn nhiên chỉ thẳng mặt bà chị buộc tóc đuôi gà đang đứng trên hành lang:

- "Là chị kia xối nước em, anh xử đi!"

Ai đó giật mình chột dạ.

Cô ta nhìn tôi, ánh mắt có chút sock nhẹ, kiểu ngạc nhiên lắm ấy, ngạc nhiên cái gì nữa mà ngạc nhiên, không đâu xối nước bắn lên người tôi, chị còn không dám nhận tội là thế nào, dám làm, dám chịu, luật "giang hồ" là phải rõ ràng minh bạch.

Tiếc là lão chưa kịp làm gì, tôi cũng chưa kịp xả giận, chuông vào lớp đã reo lên.

Coi như cô ta gặp may rồi!

Lâm Vũ Minh chột "nhẹ" một câu: "Bạn nữ đó, cuối giờ học, lên văn phòng đoàn trường gặp tôi!"

Xong xuôi, mặc kệ chuông vào lớp, lão túm tay tôi kéo vào nhà vệ sinh, xả nước, rửa cái mặt tèm nhem cho tôi, xong thì cời cái áo khoác đồng phục ra, bắt tôi mặc, rồi túm tay rời ra nhà xe, lấy xe đạp chở tôi về nhà thay đồ.

Lão có vẻ bức mình thật, tôi biết, cái tính của lão, bình thường thì không sao, chứ tức lên thì không cần biết bố con thằng nào nữa đâu.

Thế rồi sợ lão lại làm lớn chuyện, tôi chột chột lưng áo lão, ti ti:

- "Lâm Vũ Minh, nói vậy chứ anh đừng có làm gì người ta nhé, chắc tại cái vụ đồn thổi trên mạng nên người ta mới ghét em!"

Lão bất bình đáp lời tôi:

- "Cái vụ đồn thổi anh với Năm trên trên mạng ấy hả, vậy đáng lẽ người ta phải hắt nước lên người anh mới đúng chứ, sao lại hắt nước lên người Năm?"

Tôi cười không được mà khóc cũng không xong. Cái kiểu suy luận của Lâm Vũ Minh... hời, ngu không thể tả được. Sao anh học giỏi mà anh nói chuyện ngu vậy hả anh trai?

- "Anh ngốc vậy, thế kêu anh hắt nước bắn lên người mình thích, anh có dám làm không?"

Lão nghĩ một lát, rồi cười cười, giọng nói bốt căng thẳng đi nhiều:

- "Kêu anh hắt nước lên người Năm ấy hả? Không đâu, tất nhiên là không rồi!"

Thấy không anh trai, em nói thì chỉ có đúng thôi.

Anh thông minh ra rồi đó Lâm Vũ Minh, tôi phản kích cười lớn:

- "Hahahahaha....Lâm Vũ Minh, Anh thấy em nói đúng chưa, đến anh còn không dám...."

Bỗng đang nói thì tôi thấy nghẹn nghẹn ở cổ, đến khi cái đầu tôi kịp load xong câu nói của lão, cái câu vừa rồi của lão, có phải là...có gì đó hơi sai sai không???

Rốt cuộc thì sai ở chỗ nào nhỉ?

Lâm Vũ Minh, có phải là em đã đánh giá quá thấp anh rồi hay không?

Còn....

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Năm nói cho anh biết, thằng đó là thằng nào?

Ehem..

Mai Hương đang có một chuyện bận tâm.

Một chuyện tò mò mà Mai Hương muốn biết rõ nó là gì.

Đó là: Rốt cuộc Lâm Vũ Minh, có tình cảm gì với tôi?

Là tình cảm anh trai, em gái như bao anh em khác? Hay là...thứ tình cảm khác?

Ngày trước lão nói, anh yêu Năm, nhưng mà cái "yêu" của lão là...."anh yêu Năm, yêu bố,yêu mẹ, yêu cả em Bơ"

Hời, bây giờ tự nhiên nghĩ lại cái câu nói đó, chả hiểu sao, thấy có chút không phục.

Những thứ thằng loãng quăng hôm nọ nói, nhưng lời nghe đầy tính chất "thả thính" của lão.... Và còn hồi nãy nữa, tôi có ngu đến mấy cũng phải lờ mờ nhận ra, câu nói đó đầy "ẩn ý", rõ ràng lão hình như cũng thích tôi mà.

Trời ơi, rốt cuộc tò mò quá, tôi quyết định liều một phen, thế nào lát nữa cũng nên hỏi lão.

Thế là tôi vừa tắm, vừa vạch ra trong đầu bao nhiêu câu hỏi.

"Lâm Vũ Minh, anh chỉ coi em là một đứa em gái thôi à?"

"Không, Lâm Vũ Minh, mấy lời thằng loãng quăng hôm nọ nói là thật hả, anh muốn theo đuổi em?"

"Lâm Vũ Minh, thích em thì nói ra đi, biết đâu anh có cơ hội đó!"

"@^%&^*&*)%\$%#&#"

"....."

Thế rồi tìm đập thành thịch, hồi hộp đến ngộp thở.

**

Tức là Lâm Vũ Minh nhà tôi là chuyên gia làm người ta tụt cảm xúc. Rõ ràng lúc tắm xong tôi đang vô cùng hào hứng muốn hỏi lão xem "Rốt cuộc anh có tình cảm gì với em?"

Thế mà còn chưa kịp hỏi câu nào, đã thấy lão ngậy ngốc nhìn tôi, nhìn rất kĩ. Làm tất cả những câu hỏi trong đầu của tôi còn chưa kịp hỏi đã phải nuốt vào trong.

-"Lâm Vũ Minh điên khùng, mặt em có nhọ hả, sao anh nhìn kĩ em như vậy chứ?"

Chóc, tôi phát bực lên thì lão lại cười cười, hồn nhiên nói:

-"Nắm ngồi xuống đây, anh lau tóc cho!"

Các bác ơi, dạo này Mai Hương bị làm sao ấy, cứ một câu nói của lão thôi, lại làm tim tôi nhảy loi nhoi trong lồng ngực.

Khô thế cơ đấy!

Thế rồi ngoan ngoãn ngồi xuống giường, ngồi im cho lão lau tóc, chốc thấy ngọt ngọt quá thế rồi băng quơ hỏi:

-"Lâm Vũ Minh này..."

-"Sao vậy Nắm, anh lau mạnh tay quá làm Nắm đau à?"

-"Không, anh khùng à, làm sao mà đau được...em có chuyện nghiêm túc muốn hỏi anh! Nhất định phải hỏi!"

Lâm Vũ Minh dừng tay, cái khăn bông chạm nhẹ vô cổ tôi, ngứa ngứa.

-"Nắm hỏi đi, anh nghe!"

-"Lâm Vũ Minh, thực ra thì..."

Tôi ghen, thật không ngờ Lâm Mai Hương tôi mười mấy năm "bồn ba giang hồ", mặt dày hơn thốt rồi mà đến hôm nay, ngồi cạnh một kẻ mà tôi từng cho là "vô hại" tôi lại thấy khó cất lời đến như vậy, tôi nuốt nước bọt:

-"...Lâm Vũ Minh, sao anh lại đối xử tốt với em như vậy?..."

Lão chưa kịp nghe xong, tay cứ thế túm lấy bả vai tôi xoay cả người lại, mặt đối mặt với tôi. Rồi, theo thói quen, lão véo má tôi, mặt có vẻ rất nghiêm túc:

-"Nắm hôm nay sao lạ vậy?"

Lạ?

Haha, đến cả lão còn kêu tôi lạ, thì đúng là lạ mà!

Tôi bị ánh mắt đó làm cho bấn loạn, mà mỗi lần tôi bấn loạn là thế nào máu cũng không lên não, thế rồi chẳng hiểu sao miệng cứ thế phun ra một câu cực kì ngu:

-"Lạ gì, Lâm Vũ Minh, em hỏi anh, bây giờ em... dường như đang cảm nắng một người, ừm, mà người ta chẳng biết có tình cảm gì với em không nữa, anh nói xem...em nên làm thế nào, có nên hỏi thằng người ta hay không? "

Nghe tôi nói xong,

Lão đứng hình, cái khăn bông trên tay chính thức rơi xuống giường, tôi thấy tay lão siết chặt lại, cuối cùng lão khó khăn hỏi tôi:

-"Thằng đó...là thằng nào?"

Thằng nào, haha...

Lâm Vũ Minh ơi là lâm Vũ Minh, không lẽ anh bắt em nói toẹt ra là "thằng anh trai".

Nhìn cái mặt đầy bấn loạn của lão, thế rồi tôi buồn cười quá, tính trêu dai hơn một xú, tôi cười cong tớn:

-"Thằng này đẹp trai..."

- "Ừm... còn gì nữa?"

- "Học cũng giỏi..."

- "Cái khác?"

- "Cao, chơi thể thao tốt..."

- "Còn gì nữa không?"

- "Nghe người ta đồn nấu ăn cũng ngon!"

- "Hết rồi phải không?"

- "Chưa, quan trọng là người này, rất hiểu em, đối xử rất tốt với em tuy thỉnh thoảng hơi ngốc chút xíu và làm em bực mình, nhưng mà cơ bản là tốt, còn biết em thích ăn gì, ghét ăn gì, nói chung rất hiểu em..."

Tôi say sưa kể về "cái thằng nào đó" và thế là...

Còn chưa kể hết, tôi thấy mặt lão đã đen lại, trông khó coi khủng khiếp, không ngờ Lâm Vũ Minh nhà tôi lại dễ bị kích động đến như vậy, tôi tính đùa thêm chút nữa mà lão đã mất hết bình tĩnh rồi:

- "Nắm quen thằng đó lâu chưa, sao anh không biết?"

Tôi cười không nổi nữa luôn, haha, anh trai đáng kính, sao anh lại... ngu như vậy chứ.

Tôi giả vờ làm cái mặt nghiêm túc:

- "Người này, hình như, anh cũng có quen mà!"

Nghe xong, chắc chịu hết nổi rồi, lão đưa tay day day thái dương, cuối cùng đứng dậy, dứt khoát nắm lấy tay tôi:

- "Anh không quen ai như vậy hết, Nắm đưa anh đi gặp thằng đó, anh muốn xem mặt nó!"

Còn....

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Thiên cơ không được tiết lộ!

Vẫn là cái vụ rắc rối với Lâm Vũ Minh.

- "Nắm đưa anh đi gặp thằng đó, anh muốn coi mặt nó!"

Lâm Vũ Minh kéo tay tôi đi ra ngoài.

Tôi thì dở khóc dở cười, cứ la oái oái, đùa dai lão:

- "Lâm Vũ Minh điên khùng, bỏ tay em ra đi, em có yêu ai thì liên quan quái gì đến anh cơ chứ?"

Lão đen thui mặt, quay phắt nhìn tôi, rồi nhấn mạnh giọng:

- "CÓ-LIÊN-QUAN!"

Hahahaha...

Nhìn cái mặt kia, tức giận rồi kia!

Thật chỉ muốn cắn cho một cái.

Sao mà lão ngu thế nhỉ?

Tôi cười cười:

- "Cái người cao cao, đẹp trai, học giỏi, chơi thể thao giỏi, nấu ăn ngon, và cũng hiểu em đó... đang ở ngay đây này, đi đâu nữa, ngay trước mặt luôn này!"

Lão đứng hình!

Cuối cùng nhìn tôi, khó khăn thốt lời:

- "Ý Nắm là... anh.... Nín?"

WTF???

Anh Nin nào?

Anh Nin là thằng nào?

anh Nin ở đâu ra?

mà sao lại anh Nin?

Tôi chạy ra trước lão, quả nhiên, lão cao quá, chắn hết tầm nhìn của tôi, bây giờ tôi mới thấy anh Nin đang đứng nín cười ngay trước cửa nhà tôi. Ôi mẹ ơi, sao không sớm không muộn, anh lại hiện hình vào lúc này cơ chứ, thật muốn đá đít anh ra khỏi nhà mà.

Lâm Vũ Minh thì khỏi nói rồi, mặt mày khó chịu như bị tào bôn tời nời.

Còn anh Nin, hết nín nời, ôm bụng cười ngặt nghèo trước cửa nhà tôi.

- "hahahahahahaha, Mai Hương, thật không ngờ, trong mặt em, anh Nin lại tuyệt vời đến vậy, nhưng chia buồn với em nhé, anh Nin có người yêu rồi!"

Anh Nin? anh ăn dưa bở đầy hả, tu thêm một kiếp nữa đi, anh nghĩ em thích được cái người như anh hay sao?

Tôi cáu quá hét nặng lên:

- "Anh Nin khùng, ai thèm thích anh!"

Thế mà anh Nin kiểu sướng quá hóa đồ hay sao ấy, cười rũ rượi, còn nhìn sang Lâm Vũ Minh nhà tôi, nói giọng đầy khiêu khích:

- "Vũ Minh, chú thật kém quá đi à, đào hoa lắm rồi thì vẫn... ế nhần rãnh, haha!"

Mặt Lâm Vũ Minh càng tệ hại, giá kể anh Nin không phải là "anh cả" thì đảm bảo đã bị chúng tôi vút ra đường.

Lâm Vũ Minh chắc chịu đủ kích hết nời cái sự lố bịch của anh Nin, lão lạnh lùng đuổi thẳng cổ:

- "Không có việc gì thì anh về đi, bọn em phải lên trường!"

Anh Nin lập tức im miệng.

Cuối cùng ọ ẹ mới lấy lại được giọng, anh Nin túm lấy Lâm Vũ Minh, lôi vào phòng:

- "Anh có chuyện nghiêm túc muốn bàn với chú, Mai Hương ở ngoài đi, không được nghe lén bọn anh!"

Nói rồi cứ thế, hai người, kéo nhau vào phòng, đóng cửa im im đầu 10 phút trong đó, tôi ngoài này rón tai lên nghe ngóng, chẳng nghe được cái khi gió gì cả.

Chả biết bàn cái gì, mà sau khi vào phòng, Lâm Vũ Minh thì mặt vui vẻ hẳn lên, còn anh Nin lại có chút căng thẳng.

Tình thế thay đổi nhanh chóng quá nhỉ?

Tôi đang ngẩn tò he ra đã thấy Lâm Vũ Minh ngồi lên xe, cười cười vẫy tôi:

- "Lên xe nào, đi lên trường thôi nào!"

**

- "Lâm Vũ Minh?"

Tôi chọc chọc lưng áo lão, tò mò:

- "Hai người, hồi nãy rốt cuộc là bàn chuyện gì vậy?"

Lão cười tủm tỉm, nói với tôi một câu đầy tính... trêu người:

- "Anh không nói cho Nấm được! Thiên cơ, không được tiết lộ!"

Ha ha, ừ thì không được tiết lộ, các người cứ ôm cái thiên cơ đó cho đến chết đi!

Còn...

Rốt cuộc thì đó là chuyện gì?

Ôi chương này siêu ngắn! ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Thuộc sự thật!?!

Có một chân lí khi người ta tò mò, người ta chỉ quan tâm xem sẽ phải tìm cách gì để moi móc cái bí mật đó ra, đặc biệt là một đứa có cái tính "hóng hót" như tôi.

Rốt cuộc mang tiếng lên trường để học bài, cuối cùng lại bị cái "thiên cơ không thể tiết lộ" của Lâm Vũ Minh làm cho tinh thần bất loạn, nội tâm gào thét, tâm trí đảo điên.

Cái nụ cười đầy mãn nguyện của lão khi đi từ phòng ra, là cái ý gì?

What do you mean? Lâm Vũ Minh????

Lại còn "anh không nói cho Năm đâu!"

Người đâu mà dễ làm cho người khác bức mình!

**

Rốt cuộc thì đó là chuyện gì????

Là chuyện gì nhỉ?

Bức mình!

Bức mình!

Rất rất rất chỉ là bức mình!

-"Yến Chi, có cách gì để người khác tự động khai hết sự thật cho mình không?"

Con nhỏ nhìn tôi. Suy nghĩ một lát rồi nói rất tỉnh:

-"Nếu có cách để moi ra hết bí mật của người khác, cmn, tao sẽ đ*** ngồi học ở đây nữa, tao sẽ bay hẳn sang Mỹ đầu quân cho FBI!"

Con Ly thì thông minh hơn, nó chen vô:

-"Mày muốn moi tin gì à, có một cách đó, mày trói người ta vô cột điện, tra tấn đi, thế nào cũng sợ mà khai!"

Haha, tra tấn, tra tấn Lâm Vũ Minh hả? Trói lão vào cột điện hả? Chẳng biết là đứa nào sẽ trói đứa nào vào cột điện đâu, hòng, hòng, hòng... cách này ngu quá, loại!

Con Yến Chi bỗng nhiên đập bàn phấn khích:

-"E hèm, có cách này, nhưng áp dụng với mày có vẻ không thành công được!"

Tôi mắt sáng long lanh, túm áo nó nài nỉ:

-"Nói đi!"

Nó háng giọng:

-"Mày nhân kẻo, mà thôi, mày hãy coi như tao chưa nói gì đi, người nào còn có thể chứ mày thì mỹ nhân cái gì, người ta mới nhìn mày đã muốn rút dép bỏ chạy rồi!"

Cả đám nằm bò ra cười gật gù:"đúng đúng đúng đúng!"

Haha, thật dễ bức mình với bọn này!

đây là si nhục tập thể phải không?

Tôi chán chường bỏ ra bàn, kêu oai oái như một con lạc trai tâm thần:

-"Hết cách rồi ư, vậy là không có cách nào thật à?"

-"Ai, ai cho tao lương thiện, ai cho tao lương thiện đây, trời ơi, có lẽ nào tao bắt trói lão vào cột điện rồi đe dọa nói ra sự thật hả trời, cứ tò mò thế này thì tao chết mất thôi!!!!!"

Đúng cái lúc tuyệt vọng nhất thì niềm vui đến!

Ai đó vẫn nói, những điều tốt đẹp thì luôn đến muộn mà.

Con bé Lan Anh, này giờ im lặng, bỗng nhiên kéo áo tôi thì thảo:

-"Tao có thể giúp được mày, lát ra về gặp nhau ở nhà vệ sinh nữ!"

Tôi có nghe nhầm không?

Rõ ràng là nó bảo có thể giúp được tôi mà, hahahaha, trời, ông trời ơi, ông đúng là có mắt!

**

-"Đây...cho mày!"

-"...."

-"Tao cho mày cái này, nhưng tuyệt đối bí mật, cái này mẹ tao thỉnh thoảng cho bố tao uống, tao hỏi cái gì bà bảo là "thuốc sự thật" uống cái này vào, bí mật gì cũng khai hết, ừm,

cái này là tao lấy trộm đó, mày dùng cho cẩn thận nhớ chưa, nếu hiệu quả thì nhớ....mời tao đi ăn!"

Nó dúm vô tay tôi hai gói nhỏ nhỏ, như gói trà, toàn chữ Nhật chữ Hàn gì đó, đọc không hiểu, nhưng mà cũng phải khen cho cái mấy cái nước đó tiến bộ, cả thuốc sự thật mà cũng sản xuất ra được.

Tôi cầm hai gói "thuốc sự thật" dứt vội vô cặp, cảm động ôm chăm lấy nhỏ, đúng là bạn tốt, tôi vỗ vai nó, khẩu khí vô cùng bá đạo:

- "Được, làm xong việc lớn, nhất định không quên ân nghĩa này!"

Con nhỏ nguyền xéo tôi, lướt nhanh ra khỏi phòng vệ sinh:

- "Nhớ cái lời mày nói đó, tao về trước đây!"

Tôi cười tươi, cảm động vẫy tay chào nó.

Mở vòi nước rửa tay, tưởng tượng ra cái mặt Lâm Vũ Minh ngoan ngoãn bảo: "Nắm, anh khai, anh sẽ khai hết sự thật cho em!"

Ồi, mới nghĩ đến đó, cả người đã lảng lảng sung sướng.

Lâm Vũ Minh, chờ em, em tới đây!

**

Tối, chờ bố mẹ đi ngủ hết, tôi mới dám dùng thủ đoạn.

Thấy lão vẫn say sưa học bài, tôi đẩy cửa bước vào. Đứng sau lưng lão, cất giọng, ngượng ngịu:

- "Lâm Vũ Minh, ừm... uống nước này đi rồi hẵng học bài!"

Lão đang say sưa nháp cái gì đó, x, y, z, đủ thể loại, thấy tôi sang thì giật mình suýt đánh rơi cả bút. >.<

Thế nhưng nhìn cốc nước trên tay tôi, lão có có chút nghi hoặc hỏi lại tôi:

- "Nắm... 12 giờ đêm rồi, em còn chưa ngủ? Nắm khó ngủ à?"

Đúng, khó ngủ, chừng nào chưa biết được âm mưu của hai người, em còn ngủ chưa yên!

Tôi bung cốc nước pha sẵn thuốc đẩy ra trước mặt lão, làm mặt nghiêm túc:

- "Khó ngủ, nên qua quấy rầy anh, anh không vui à, Lâm Vũ Minh, uống nước này đi!"

Mặt lão nhìn tôi, rồi nhìn sang cốc nước, vẫn kiểu như không tin được:

- "Cái này... Nắm làm cho anh ấy hả?"

Quả là ngạc nhiên cũng đúng thôi, lần đầu tiên tôi com bung nước rót kiểu này, lão ngạc nhiên cũng chẳng có gì lạ.

Tôi sợ lão không dám uống thế là làm liền một lèo:

- "Uống cái này đi, tốt lắm, đỡ đau đầu đấy, học nhiều như vậy, anh không thấy mệt à?"

Lão cười véo véo má tôi, cái giọng có chút mệt mỏi, nhưng vẫn đầy cảm động:

- "Nắm nhà mình lớn thật rồi này, còn biết lo lắng cho anh nữa cơ đấy, Nắm để đó cho anh, lát anh uống, Nắm về phòng ngủ đi!"

Sao? Đi ngủ?

Điên à mà kêu em đi ngủ, đi ngủ thì ai sẽ khai thác sự thật cho em hả, Lâm Vũ Minh.

Tôi cứ mè nheo lão mãi, cuối cùng lão cả nể phải uống thật.

Tôi cười hí hửng trong lòng.

Một lát chắc mắt thuốc đã ngấm, đang tính háng giọng hỏi lão chuyện "thiên cơ" bỗng nhiên giật mình.

Điện thoại tôi reo lên, con bé Lan Anh gọi, 12 giờ đêm rồi, chắc có gì đó gấp lắm nó mới gọi vào giờ này, tôi chạy vào nhà vệ sinh đóng cửa lại.

"Mai Hương, Mai Hương, dừng lại đi, không được cho anh mày uống cái đó, tao nhầm rồi, không phải thuốc sự thật gì đâu, mày tuyệt đối không được cho anh Vũ Minh uống cái đó!"

What???

Tôi cáu, gắt vào điện thoại:

- "CMM, đã uống hết mắt rồi còn đâu, rốt cuộc là thuốc gì?"

Nó ghen bên kia ống nghe, cuối cùng đau khổ phán mấy chữ:

- "Là.....Thuốc-dành-cho-người-lớn!"

T_____T

Xong rồi, chuyện này thì hông bết thật rồi!

Còn...

p/s: là thuốc dành cho người lớn đấy ạ! Nấm ơi là Nấm, Nấm hại chết anh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 56: Anh...không ổn!

Hừm, có một sự nghịch ngu không hề nhẹ ở đây!

Ngày xưa mẹ hay chửi tôi là: mày chơi ngu vừa vừa thôi!

Lúc đó còn nghĩ mẹ chửi oan, bây giờ ngẫm lại, thấy mình đúng là ngu thật.

Cái "thuốc người lớn" mà con bé Lan Anh nói, là thuốc hạ đường huyết của bố nó.

Bố nó bị tiểu đường, thỉnh thoảng vẫn phải uống, cơ mà chả hiểu sao nó nghĩ gì mà đưa cho tôi rồi còn bảo tôi là "thuốc sự thật"?

Thế là hồi nãy tôi còn cao hứng pha hẳn một lúc 2 gói, lại còn định ninh là như thế mới có tác dụng. T_____T

Lâm Mai Hương tôi rất cuộc đã tạo ra nghiệp chướng mất rồi.

Lâm Vũ Minh, em hoàn toàn không cố ý, tất cả chỉ là sự cố nghề nghiệp!

Con bé Lan Anh còn léo nhéo trong điện thoại:

-"Tao xin lỗi mà, tao không cố ý, tao tự ý lấy của mẹ nên lấy nhầm, lần sau nhất định sẽ lấy đúng thuốc cho mày!"

Lại còn có lần sau nữa hay sao????

Lúc nghe nói xong, tôi tức đến cái mức không kiềm chế được mà gằn giọng đe dọa:

-"CMM, thế bây giờ anh trai tao thì sao, lỡ uống mất rồi thì sao?"

Con bé cười giả lả:

"Mày cứ sồn sồn như chó cắn....ừm...chờ; Không sao đâu, bố tao cũng uống suốt mà, thuốc đó mua tận bên Hàn Quốc tốt lắm đó, đảm bảo không chết được đâu, yên tâm đi!"

Ừ, thì không chết, nói hay lắm bạn thân yêu ạ!

Tôi chẳng thèm chào hỏi nữa, tắt rụp điện thoại.

Thật là, kế hoạch khai thác thông tin coi như phá sản ngay từ khi còn nằm trong trứng nước, thôi tôi sẽ nghĩ cách khác vậy.

**

Tôi lò dò bước ra từ phòng vệ sinh, tính "chào hỏi" lão một câu rồi dọt về phòng ngủ, "thiên cơ" hay "địa cơ" gì thì cũng dẹp hết, giờ chỉ muốn lao về phòng nhảy lên giường đánh một giấc, rồi nhân tiện nghĩ cái kế hoạch gì đó hay ho mà moi móc thông tin.

Tự cười cái kế hoạch dở hơi của mình, cuối cùng không mang lại kết quả gì.

Đang định mở miệng nói thì thấy người ta đã lên giường đi ngủ tự bao giờ, đi ngủ cũng chẳng thèm đắp chăn buông màn nữa, rõ là lúc nãy còn bảo anh "ôn thi", hahaha.

Tôi qua bên cạnh, đá đều lão một câu:

-"Lâm Vũ Minh, anh ôn thi có tâm quá nhớ?"

Im lặng.

Kìng khủng thật, vừa mới hai ba phút trước còn thấy ngồi học say sưa, thế quái nào mà có thể ngủ nhanh đến như vậy?

Đúng thể loại dễ ngủ, cứ đặt lưng ra là ngủ được liền chắc chỉ thua con lợn nữa thôi anh trai ạ.

Tôi tính đi về phòng, nhưng chẳng hiểu sao, lại nổi con, thế rồi quay trở vào, kéo ghế, chống cằm... ngấm lão ngủ. <>

Cái mũi cao cao, đôi lông mày cũng rậm rậm, ngủ lúc nào cũng vô thức nhíu lại, trông.....yêu chết đi được, cái trán cũng cao, haha, mẹ bảo trán cao học giỏi, mà sao hôm nay lạnh mà trán lại vã mồ hôi thế kia.

Tôi với tay, chấm chấm mồ hôi trên trán lão rồi hỏi bằng quơ:

"Lâm Vũ Minh, anh nóng hả?"

Không đúng, nóng mà sao lão lại đang run lấy bầy thế kia?

Lão ồm????

Sao mà ồm nhanh như vậy được, rõ ràng hồi nãy còn khỏe mà.

Hay là do cái thuốc hồi nãy.

Thôi chết rồi, thôi đúng là do thuốc Hàn Quốc Hàn xèng nhà con bé Lan Anh rồi!

Tôi phát hoảng, lay mạnh người lão, nhưng mà lão ngủ say quá, ngủ miên man, khuôn mặt thì nhợt nhạt dần, gọi thế nào cũng không dậy, cả người lão lạnh ngắt, tôi kéo một đồng chân lên đắp vội vàng lên, lão vẫn vô thức run lên từng hồi.

Tìm tôi chùng xuống.

Tôi hại chết lão rồi!

T_____T

Ai đó ồm, mà tôi thấy sợ.

Tôi sợ đến phát khóc.

Lão run vì lạnh, chứ tôi thì run vì sợ, tôi lo lão...chết.

Tôi vừa lay, vừa lầm rầm gọi tên lão.

Một lát lâu sau hình như lão "tỉnh" lại.

Thấy lão cựa người, tôi vội hỏi han:

"Lâm Vũ Minh, anh ổn không?"

Lão hé mắt nhìn tôi, cuối cùng khó khăn nói:

"Không...anh không...ổn, Nằm ạ!"

Lão nói xong một lời, tìm tôi bỗng nhiên... ngừng đập.

Quả thực, đúng là không ổn rồi.

Còn...

p/s: thông cảm, mềnh hơi bận nên ra chap ngắn!

T___T

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Anh lạnh lắm, anh.... Mượn tạm Năm nhé!

Ngày xưa cứ đến giờ sinh học thì tôi lại ngáp ngủ, có hôm còn lôi cờ caro chơi với đứa bên cạnh, có hôm thì mượn phép xin giáo viên lên phòng y tế...để nằm chơi.

Kết quả, sau bao tháng ngày "dù mài kinh sù", thì đến nay, một tý kiến thức sơ cứu người cơ bản nhất tôi cũng...hoàn toàn không biết.

Khuyên thật các bạn, mấy cái sơ cứu cần thiết thì nên học đi, sau này lúc cần thì còn biết mà dùng, cứ ngơ ngơ ra rồi dương mắt ếch đứng nhìn người ta chặt vật với con đau cho tới chết như Mai Hương tôi thì không ổn chút nào đâu.

Và tất nhiên, ngay lúc này, khi thấy Lâm Vũ Minh run lấy bầy ở kia thì tôi chẳng biết làm gì khác, ngoài việc, lôi tất cả những thứ gì trong nhà có thể sưởi ấm ra để đắp lên người lão.

Đắp lên người lão cái chăn mỏng.

Có vẻ không ăn thua.

Mở tủ của lão lấy hẳn cái chăn bông dùng riêng cho mấy ngày đông lạnh nhất trùm kín cả người lão vậy mà lão vẫn bất giác...run lên, cả người như thể là chết rét đến nơi.

"Lâm Vũ Minh, vẫn lạnh lắm à?"

Lão cứ như lịm đi, chẳng trả lời nổi tôi.

Tay chân lão lạnh ngắt, trán lấm thấm mồ hôi, mặt thì nhợt nhạt đến cái độ, tôi nghĩ là lão sắp tèo đến nơi rồi.

Vừa lo, vừa thương, cuối cùng nhanh chóng đưa ra một quyết định vô cùng anh dũng.

Tôi chạy một mạch về phòng, hùng hổ vác cả mấy cái chăn bông ở phòng tôi sang chất đống lên người Lâm Vũ Minh.

Kết quả, đúng là chẳng có kết quả gì hết, lão vẫn cứ kêu rét trong vô thức.

Tôi bất lực, ngáo ngán chán chường thờ dài rồi nằm phịch xuống bên cạnh, vừa gào lên trách móc lão:

"Lâm Vũ Minh, anh coi đi, trong nhà chẳng còn gì để đắp thêm cho anh nữa đâu, anh làm ơn đừng có kêu rét nữa được không? mà lạnh đến cái mức đó hà trời, hay em gọi người đưa anh đi bệnh viện nhé!"

Lão mờ mắt he hé, nhìn tôi, khuôn mặt nhợt nhạt chợt nở nụ cười, lão chẳng nói gì cả, cứ thế thò tay ra khỏi chăn, lôi tôi xuống nằm sát bên cạnh lão rồi vòng cả tay qua ôm chặt lấy tôi, như thể đang ôm gấu bông đi ngủ.

Lão thì thảo nói nhỏ, nhỏ lắm, nhỏ đến mức nếu như không phải cái miệng của lão đang kề sát tai của tôi thì tôi đảm bảo không nghe trong cổ họng kia vừa thều thảo một câu nói, một câu nói mang đầy ngữ khí cầu xin:

"Nấm! Anh lạnh lắm, anh...mượn tạm Nấm nhé!"

"Ồ...nhưng mà...nhưng mà...Lâm Vũ Minh!!!"

What? "Mượn tạm" là ý gì hà anh trai?

Chưa kịp cho tôi "trần trối" điều gì, đã nghe thấy bên tai tiếng thở đều đều.

Lão ngủ vùi đi trong một môi, cả người vẫn run run, chỉ là...chỉ là...chỉ là..WTF, sao lại ôm tôi chặt như thế này?

Lâm vũ minh, anh có phải bệnh rồi nên mất tinh táo hay không?

Rõ ràng là lão bị bệnh rồi, bị bệnh rồi nên mới dám như vậy!

Phải, anh trai tôi bị tôi đầu độc rồi, nên lão không còn tinh táo nữa.

Phải thông cảm, phải hết sức thông cảm, Mai Hương, không được manh động, nhất định phải giữ bình tĩnh.

Tôi cố gắng trấn an bản thân, nhưng mà, mỗi lần lão thở ra, cái hơi nóng phả lên đỉnh đầu tôi lại làm tóc tôi bay bay, người tôi tê dại, tim đập mạnh, cả người nóng phùng phùng.

cmn, cảm giác gì thế này, sao ngày xưa có thể ngủ bên cạnh lão mà chẳng hề hấn gì, bây giờ lại thấy...bấn loạn thế này?

Ôi, tôi muốn bùng cháy, tôi muốn bùng cháy quá đi mất, 4 cái chăn bông, công thêm một con người đang ôm mình chặt cứng, đủ làm tôi nóng đến mức muốn tan chảy ra rồi, nếu hôm nay không phải vì tôi nghịch dại thì đảm bảo tôi sẽ đá lão sang một bên rồi hiện ngang mà chạy về phòng.

Khổ nỗi, nói thì nói vậy thôi, tính thì tính vậy thôi, nghĩ là lừa chờ lão ngủ say, rồi gạt tay lão chạy trốn về phòng, vậy mà ngửi ngửi cái mùi bạc hà thơm tho đó, đầu óc thấy dễ chịu ghê, ý chí bỏ trốn ngày càng tiêu hao dần.

Kết quả, lúc mờ mắt ra, trời đã sáng trưng, tôi còn rất không biết mặt dày mà gối đầu lên tay người ta, xong xuôi còn ôm người ta chặt cứng, cái chân ngắn còn không ngoan ngoãn gác lên bụng lão.

Thế mà..lão vẫn ngủ say sưa, khuôn mặt đã ửng hồng hơn, hình như ngủ xong một giấc, lão cũng khỏe rồi!

What?

Tôi lập tức tỉnh táo!

Vậy là hôm qua, lại ngủ cùng Lâm Vũ Minh nữa hả?

Tôi xấu hổ tính đá lão ra, đã thấy lão cựa người, nhú nhú mày rồi mở mắt, thấy tôi, lão ngạc nhiên lắm hay sao ấy, mặt lão đỏ bừng lên lập tức, dụi dụi mắt rồi ngay thò hỏi:

"Sao Nấm...lại ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 58: Maaaa, nhà mình có ma!

Lâm Mai Hương tôi vừa rồi thật quá là ngáo ngán khi bị Lâm Vũ Minh "vừa ăn cướp, vừa la làng"

Hahahaha

Trên đời này có lẽ loại người gì cũng có, cái loại mặt dày giờ giọng nài nỉ "anh lạnh, anh mượn tạm Nấm", "mượn" xong một câu cảm ơn còn không có lại còn phui mông, "hắt hủi"

tôi.

"Sao Nằm lại ở đây?"

"Sao Nằm lại có mặt ở phòng anh?"

"Sao Nằm lại ngủ trên giường của anh?"

"Sao Nằm lại còn...ôm anh thế này?"

À, không, không phải lão hỏi tôi mấy câu đó đâu, nhưng cái ánh mặt đầy vẻ "nghe ngờ" và "dè chừng" của lão như thể đang hỏi tôi mấy câu đó vậy.

Cái thái độ khi gió của lão đúng kiểu: Tôi là cái đũa "lợi dụng" lúc lão ngủ say để sang đây ngủ ké với lão vậy.

Hời, thưa anh, em xin trình trọng thông báo với anh là em không thêm nhé!

Thế mà Lâm Vũ Minh nhà tôi...Lão còn không biết điều véo má tôi rồi bới rối nói:

- "Nằm... ngủ cùng anh cũng được, nhưng lần sau, em đừng có... cho tay vào bụng anh như vậy...anh thấy hơi... nhột!"

WTF.

Tôi giật mình rút tay ra, sao tôi lại có cái thói quen xấu thế này, đã ôm thôi còn chưa chịu, lại còn cho hấn tay vào bụng người ta, bây giờ lão nhắc, tôi mới biết.

Mặt tôi đỏ dưng lên- tôi đúng là có thói quen xấu xấu, xấu tệ hại xấu.

Thiếu nước độn thổ đi chết luôn!

Hình như Lâm Vũ Minh cho rằng câu vừa rồi của lão vẫn chưa đủ để tôi kiểm lỗi chui hay sao mà lão còn ngây thơ bổ sung:

- "À, mà không sao, nếu Nằm thích, thì anh nghĩ, chắc cũng không sao đâu!"

Haha, tôi thấy cả một bầu trời xám xịt.

Lâm Vũ Minh, anh đúng là không phải người rồi!

Chả hiểu sao vừa xấu hổ, vừa bức mình lão, tôi căn lực đá mạnh cho lão một cái vào bụng, rồi tung chăn, chạy biến ra khỏi giường, ngoảnh mặt lại cười xun xoe:

- "Lâm Vũ Minh điên khùng, ai thêm ngủ với nhà anh chứ, chẳng qua là hôm qua anh khóc lóc cầu xin em ở lại, lần sau sẽ không có chuyện đó nữa đâu!"

Nói rồi, tôi chạy biến xuống nhà. Để lại ai kia một bầu trời ngáy ngốc, vừa ôm bụng vừa nhăn nhó vừa ho sặc sụa phía đằng sau:

- "Nằm...em...sao lại đá mạnh vậy chứ?"

Đáng đời, đồ gian thương, đã lợi dụng người ta rồi còn làm bộ mình thiệt thòi!

Tôi xuống nhà ăn sáng, tâm trạng phức tạp vô cùng, quả nhiên hôm qua, ngủ thật là ngon, haha, chết tiệt, tại sao, lại thấy thích thú như vậy chứ, Lâm Mai Hương, mà có phải là bị ngộ rồi hay không?

Dù sao thì tôi cũng phải thừa nhận một điều, từ bé đến lớn, tôi hình như chỉ thích ngủ với Lâm Vũ Minh, mỗi lần ngủ với lão, đều cảm thấy rất an toàn, và lại, người lão thơm, thơm hơn cả bố, thơm hơn cả mẹ, tôi thích mùi bạc hà của lão, nó luôn làm đầu óc tôi thoải mái. Và quan trọng hơn, hồi bé vẫn thích ngủ với lão vì chỉ có lão mới cho phép tôi gác chân gác tay thoải mái mà không bị nói gì, có lần ngủ cùng lão, gác nguyên cái chân lên cổ lão, làm lão suýt chết ngạt. @@

Từ hồi tôi lên cấp 2 mẹ không cho hai đứa ngủ cùng nhau nữa mẹ bảo: "Lớn rồi, độc lập đi"

Ừ thì độc lập, độc lập tự do là hạnh phúc, nhưng mà mỗi lần khó ngủ vẫn hay ôm gối sang phòng bắt lão kể chuyện, mặc dù câu chuyện của lão bao giờ cũng nhạt nhẽo và thiếu muối mè kinh khủng, nhưng mà...chính vì nhạt nhẽo nên nó luôn làm tôi cảm thấy buồn ngủ nhanh chóng. Haha.

Từ hồi lên Lâm Vũ Minh lên học cấp 3, lão ngày càng lớn bồng, ngày càng đẹp trai, ngày càng trở nên nổi bật, ngày càng chiếm hết cảm tình của người khác, tôi bỗng nhiên bị xếp xỏ, cảm tưởng cả thế giới bỏ rơi mình, rồi tôi đâm ghét lão, chẳng bao giờ nói với lão được một câu tử tế nữa, tất nhiên, chuyện tôi ôm gối sang phòng lão xin ngủ nhờ thì mấy năm nay không còn xảy ra nữa rồi. Hừm, có bạn tôi còn ghét lão đến cái độ, cứ sợ gần lão sẽ nhiễm virus mà chết!:(:)))

Nhưng mà bây giờ thì...

Bây giờ!

Bây giờ???

Bây giờ mọi thứ hình như thay đổi rồi!

**

Mà kể cái số tôi nó cũng "lận đận" vừa tuyên bố hùng hồn với lão: không thêm ngủ cùng anh!

Thế nào mà ngay tối hôm sau lại chính là mình mặt dày ôm gối ôm chăn sang phòng lão.

Các bác đang hỏi tại sao hả?

Chuyện là hôm đó bố mẹ tôi về quê, làm lễ bốc mộ cho ông ngoại, bố mẹ phải về quê gấp, bảo hai chúng tôi ở nhà.

Mà ở nhà thì cũng không sao đâu, chỉ là tối đó, đang lúc đang ngồi trong phòng ăn snack đọc đồ rê mon thì emn, bóng đèn tự nhiên chớp chớp, rồi bụp, cháy đen thui. ><

Tôi không phải là cái thể loại quá nhát gan đâu, thỉnh thoảng vẫn xem phim kinh dị một mình, nhưng mà các bác cứ tưởng tượng thể này, tự nhiên cửa sổ phòng tôi đang đóng kín mà tự động mở ra, cái rèm cửa màu ghi bay phấp phới trong đêm nom đã ổn lắm rồi, lại còn gió lùa vào, mùi hương trầm ở đâu bay ra ngào ngạt, chẳng hiểu sao lúc đó là thần hồn rất thần tỉnh hay sao nữa mà bỗng nhiên tôi thấy một ai đó mặc áo trắng "lướt" rất nhanh qua cửa sổ.

Xin lỗi chứ, tôi thiếu chút nữa tè ra cả quần! T____T

Lúc đó sợ quá ngồi trùm chần hết toáng loạn:

-"Maaaaaaa! Lâm Vũ Minh, cứu em!"

Và sau đó, tôi đã có một đêm đầy cảm xúc! Thật luôn, thăng hoa và đầy cảm xúc!

muốn biết chuyện gì thì các bác chờ Năm nhé, bình tĩnh lại rồi tui kể cho, bây giờ thì đúng là sợ tới độ xón cả quần thật rồi, huhu..

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 59: Năm, em phải chịu trách nhiệm với anh!

Ủi, Mai Hương tôi đầu đội trời chân đạp... dép, 16 năm không sợ trời không sợ đất, cuối cùng hôm nay đau thương nhận ra, tôi hình như có sợ...ma. T____T

Nhưng mà tôi lúc nào cũng tự cho mình là nữ trung hào kiệt, có chết cũng chết lẫm liệt nên nhiều khi luôn cố oằn mình ra thể hiện mình mạnh mẽ, nhưng thực chất nói một câu cho nó vuông thì dù sao "Năm cũng chỉ là con gái thôi!"

Tôi cũng biết sợ! Sợ chứ!

Những lúc sợ, lại chẳng phải gọi mẹ ời cứu con, hay bố ời cứu con, cứ như thói quen, cứ lúc nào hoảng loạn là nhớ tên thằng anh trai mà gào thật to:

-"Lâm Vũ Minh! CÓ MAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA, cứu em!!!!!!"

Bình thường kêu tên cái, có làm gì lão cũng lao ra nhanh.

Thế mà hôm nay, tới lúc tối xón cả ra quần cũng chẳng thấy mặt mũi lão đâu cả. Cuối cùng khi cái bóng trắng ngoài cửa sổ vờn lại một lần nữa, bỏ của chạy lấy người, tôi lao bắn ra khỏi phòng, trời tối, va đầu vô cánh cửa, đau đến choáng váng.

Phía sau cái rèm cửa sổ cứ bay phấp phật, sống lưng tôi lạnh ngắt, cảm giác như có ai đó đang nhìn mình từ phía ngoài kia, ai đó, mặc áo trắng T____T.

Chắc tại do tôi cũng xem lắm phim kinh dị, bây giờ thì trí tưởng tượng cũng có thêm 5, 7 phần phong phú.

Mà, Lâm Vũ Minh, những lúc thế này thì anh làm cái gì chứ, tôi lần mò chạy sang phòng lão, trời tối thui, kêu tên mà chẳng thấy lão trả lời, sợ lại càng sợ hơn.

Tôi gào to hơn nữa:

-"Lâm Vũ Minh! ANh còn không ra đây đi!"

Tức là, lão chẳng xuất hiện thật!

Tôi siết chặt cái rào rọc giấy vớ được trên bàn lão, cái ánh đèn nhợt nhạt của màn hình điện thoại chẳng đủ cho tôi soi sáng bất cứ một cái gì. Trong không gian gần như tĩnh mịch đó, tôi nghe thấy tiếng ai nói thì thào, nghe thật đáng sợ.

Cả người bần rùn sợ sệt thì chó, bàn tay ai đó lại bất ngờ khế chạm vô vai tôi, tôi giật thót người theo phản xạ lập tức quay người, đập mạnh "người" phía sau rồi hét toát lên:

-"Ai?"

Chỉ khi nghe người đó "ừ" lên một cái, tôi mới biết, đó là giọng... Lâm Vũ Minh.

Nghe giọng lão, trái tim đang vô cùng bấn loạn bỗng nhiên thấy bớt sợ đi nhiều, nhưng vẫn cau có chửi một câu:

-"Lâm Vũ Minh khùng, anh đi đâu về, lại còn chơi trò dọa ma dọa quỷ, anh tính dọa chết em à?"

-"....."

Còn chưa kịp hỏi thêm câu tiếp theo đã thấy Lâm Vũ Minh lên tiếng, giọng có chút ngất ngưởng:

-"Năm...giật cầu dao điện... ở chân cầu thang...lên...cho anh, có...điện rồi!"

Nghe lời lão, tôi mò mẫm lại chân cầu thang, run run giật cái công tắc cầu dao điện, cả căn phòng tối thui bỗng nhiên sáng bừng sức sống.

Yeah! YEAAAAAAAAHHHHHHH!

Ánh điện đã về với buồn làng!

"Lâm Vũ Minh, anh đi sửa điện về đây hả, anh trai, anh giỏi thật đấy chứ, haha, thế này thì hết sợ rồi!"

Tôi đang vui mừng đến mức đang nhảy tung tung thì lại suýt chết ngất vì cảnh tượng trước mặt.

Vâng, nó còn kinh dị hơn cả phim kinh dị tôi vẫn hay xem ><

Ở giữa nhà, ngay chỗ tôi với Lâm Vũ Minh đứng hồi nãy, là máu, toàn máu...máu nhiều lắm!

Lâm Vũ Minh đang ôm cánh tay, đứng dựa vô thành ghế, mặt lão trắng bệch ra, đau đớn.

Cái dao rọc giấy còn nằm nguyên trên tay lão máu từ đó chảy ra, chảy ướt vạt áo trắng, chảy ra tay lão, nhỏ xuống nền nhà. Chưa bao giờ tôi thấy một lúc nhiều máu như vậy, cả người không tránh khỏi một cơn ớn rét.

Vừa rồi, có phải hay không, trong lúc xúc động, tôi đã đâm phải lão rồi?

Lâm Vũ Minh thấy tôi nghệt mặt ra còn cố cười:

"Nắm ngốc...em ra tay...cũng tàn ác quá...đau thật đó!"

Tôi nghe xong, lần này thì đúng là đần mặt ra luôn.

Mặt tái xanh như đất nhái, cả người bắt đầu run lẩy bẩy, tôi thấy hoa mắt, đầu óc quay cuồng.

Lâm Vũ Minh hình như đau quá, lão ngồi phịch xuống nền nhà, ngược cái mặt tái trắng lên nhìn tôi, cất giọng mè nheo, nửa đùa nửa thật:

"Nắm à... đâm anh rồi, thì em chịu trách nhiệm đi chứ, còn tính đứng đó, nhìn anh.... chết hay sao?"

Lúc nhìn thấy cái mặt tái trắng vì đau của lão, chẳng hiểu sao bản loạn đến cái độ không suy nghĩ gì nữa mà lao qua chỗ lão, vừa mếu máo vừa tuyên bố:

"Lâm Vũ Minh, diên à, chết cái đầu anh ấy, em sẽ.... chịu trách nhiệm với anh, chịu đau xịu đi, em gọi người giúp!"

Sau này nghĩ lại mới biết mình bị.... hớ rồi!

Chịu trách nhiệm, chịu trách nhiệm cái con khi, Lâm Vũ Minh, ngay cả lúc căng thẳng đó mà vẫn cố tình chơi em một vỏ!

Thật là không phục mà ><

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 60: Khi Lâm Vũ Minh đau tay!

Tôi biết, chuyện này là do lỗi của tôi, các bác có lẽ thương Lâm Vũ Minh nhà tôi thì muốn mắng muốn chửi gì các bác cứ tự nhiên đi đi nhé!

**

Tôi đâm phải tay phải của Lâm Vũ Minh, sự cố ngoài ý muốn, thật là tôi không có ý, lão cũng biết thế nên cũng chẳng trách tôi.

Chỉ là, nhìn cái tay bị bó lại như xác ướp ai cập kia, tôi thấy có chút đau lòng.

Bố mẹ về, hỏi lão bị làm sao, lão cũng chỉ ậm ừ bảo con sợ ý cắt phải tay, lão cứu tôi một bàn thua, tôi nợ lão một "ân huệ"; cơ mà chuyện này cũng làm tôi khổ tâm không ít.

Lâm Vũ Minh nhà tôi, từ ngày đau tay, kiểu biến thành một đứa trẻ con hay sao ấy, suốt ngày làm nũng các kiểu, thật hết sức bực mình!

Giờ thì tôi đã hiểu Tiểu long nữ đã phải rất khổ sở như thế nào khi sống cùng Dương Quá chỉ có một tay. ><

Chuyện lão đau tay rồi cũng trở thành một giai thoại dở khóc dở cười của hai đứa chúng tôi.

**

"Nắm ơi!"

Lão đứng trong nhà vệ sinh ý ới gọi tôi, nhìn cái bàn chải đáng răng trong tay lão, tôi nhăn mặt lầu bàu:

"Lâm Vũ Minh, không phải chứ? Anh kêu em đánh răng giúp anh hả?"

Lão bật cười:

"Nắm ngốc, không phải vậy!"

- "Vậy thì kêu em vô đây làm chi?"

- "Giúp anh nặn kem đánh răng ra bàn chải, anh thế này, không tiện!"

Tôi ngái ngủ, cau có nhìn lão rồi chẳng hiểu sao lại nhếch môi cười đều giả.

Lát sau lão đau khổ nhìn tôi, cười không nổi:

- "Năm à, một lần mà dùng hết nửa tuýp thuốc đánh răng như này, có phải là hơi nhiều không?"

- "Không đâu, anh đánh đi, với anh ngần đó mới đủ, mới 6 giờ sáng, kêu kêu cái khi gì, em còn đang ngủ ngon, lần sau đừng có như thế nữa!"

Lão đứng hình, lúc lâu mới nói:

- "Nhưng mà, hôm nay anh đi thi thử đại học, phải dậy sớm!"

Đi thi?

Hôm nay sao?

Tôi nhìn cánh tay băng bó trắng xóa của lão, tự nhiên không nói được lời nào nữa.

**

- "Năm ơi, Năm giặt hộ anh cái áo nhé!"

Tôi đau khổ nhận từ lão cái áo, nghĩ đến việc phải động tay vào nước lạnh cống, chỉ hận ném cái áo vào sọt rác cho xong, nhưng thấy bóng dáng ai đó chặt vật cầm bút bằng tay trái cắm cúi làm bài ở kia, tôi lại nuốt nước bọt, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn cầm áo đi giặt cho lão.

Mặc dù, rất là không phục chút nào!

Giặt xong, tôi bỗng rảnh rồi quá ngồi trên giường lão, quần chần nhìn lão say sưa học bài, phải rồi, khi lão tập trung, ánh mắt bao giờ cũng kiên định, bao giờ cũng hấp dẫn, nhìn nghiêng nghiêng thế này, lại càng...hấp dẫn hơn.

Chốc lâu lão quay lại thấy tôi thì ngạc nhiên lắm:

- "Năm...em đang nhìn gì vậy?"

Lão bỗng nhiên quay mặt lại hỏi bất ngờ.

Bị bắt quả tang, tôi xấu hổ kéo chăn trùm kín mít:

- "Nhìn gì nữa, nhìn cái kẻ độc ác bắt em đi ngâm tay nước lạnh này giờ!"

Nói xong tự thấy mình điên rồi, sống trên đời, thật không ngờ cũng có ngày hôm nay.

Lão thì ngây thơ, tưởng tôi nói thật, thế là lại kéo chăn, lôi tay tôi ra, vừa xoa xoa vừa đau lòng nói:

- "Lần sau không bảo Năm giặt quần áo nữa, tay em đúng là lạnh công rồi!"

Hời ôi!

Tay lạnh, nhưng mà mặt em nóng lắm rồi, Lâm Vũ Minh ơi! Anh còn không mau bỏ tay em ra! ><

**

- "Năm ơi!"

Lão hồn nhiên sang phòng tôi, cái áo sơ mi trắng chưa cài một cái cúc áo nào, tôi nóng mặt:

- "Anh làm cái khi gì vậy, rút về phòng đi!"

Thế mà lão ngồi phịch xuống giường tôi, vô tư đề nghị:

- "Năm...Cài cúc áo cho anh!"

Tôi tròn mắt, lão đã dơ cái tay quần kín băng như gà rán lên nhần nhần mặt: "Anh đau tay mà, Năm giúp anh đi ~!"

Tôi thiếu chút thì chạy vào nhà vệ sinh nôn khi nghe cái giọng mè nhèo của lão.

Haha, cái thế loại gì thế này!

Nhưng mà cũng đúng, nhìn lão một tay thế kia, làm sao mà cài cúc áo, thế rồi dù rất nóng máu, nhưng tôi vẫn cố kiềm chế cài từng cúc một, cài đến cúc áo thứ 2 đột nhiên tôi quẹt phải ngực lão, rõ ràng là lúc đó tôi cảm nhận thấy tim lão đang đập thành thịch, rõ ràng là người lão đang rất căng thẳng, và rõ ràng là...tôi cũng vậy! T_____T

Lâm Vũ Minh??? Sao anh lại yêu cầu em làm cái công việc...nó...nó...khó khăn thế này!

Chết tiệt, ngọt ngọt, cái không khí này quả là quá ngọt ngọt, cuối cùng hình như lão chịu hết nổi rồi, xấu hổ đứng phắt dậy, mặt lão đỏ như quả cà chua bối rồi nói:

- "Thôi! Năm...để anh tự cài!"

Nói rồi lão bỏ về phòng luôn, để lại tôi đần mặt ở trong phòng, vừa rồi, thực sự, cảm xúc rất rất lạ.

Chết, tôi sờ tay lên mũi, may sao, chưa chảy máu. Haha!

Tieuu rồi, tiềuu rồi, càng ngày càng thấy khó ở với Lâm Vũ Minh rồi.

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 61: Anh nuôi Năm!

Chào cả nhà, Mai Hương bận ôn thi quá, chẳng có thời gian kể chuyện cho các bạn nghe nữa, thật áy náy muôn phần, nhưng mà các bác tuyệt đối phải thông cảm. Học hành là chuyện lớn, nhì?

Chuyện ôn thi cũng nan giải lắm, cơ bản là lúc đi học chẳng học hành gì, đến khi sắp lên thớt thì mới biết sợ các bác ạ!

Khổ lắm!

Tôi tôi ăn com xong hôm nào cũng miệt mài ôm sách vở sang nhờ Lâm Vũ Minh chỉ bài. Đến lúc lão hỏi:

- "Năm không hiểu chỗ nào, nói anh, anh giảng lại cho Năm!"

Nghe lão hỏi xong tôi mới đau khổ phát hiện ra, hình như chỗ nào tôi cũng không hiểu. T__T

Chữ thầy, rõ ràng là đã trả lại cho thầy!

Vecto, Xyz, hóa trị, ruồi dấm, động lực học, abcxzyz.....

Loạn hết cả đầu.

Chẳng lẽ lại bảo với lão, anh dạy lại từ đầu đi, chỗ nào cũng không biết. ><

Lâm Vũ Minh nữa, học thì rõ giỏi, cơ mà chả có chút khiếu giảng bài nào, lão nói được đến câu thứ hai là tôi đã ngáp ngáp dài chỉ ước lẩn ra bàn ngủ luôn.

Mà đúng là tôi hôm nào cũng ngồi nghiêm túc được đầu 1 tiếng rồi lại anh dừng lẩn ra bàn ngủ khò; sáng ra mở mắt lúc nào cũng thấy mình nằm trên giường rồi! T__T

AAAAAAAAAAAA.... Thế là cái kì ôn thi của tôi, cứ nhàn nhả trôi qua, lão vẫn kiên trì hằng đêm giảng bài cho tôi, còn tôi, vẫn bận đếm xem giấy dán tường trong phòng lão rốt cuộc....có tất cả bao nhiêu bông hoa. haha

Sau hai tuần ôn hết sức nghiêm túc, tôi rút ra một kết luận:

Thứ nhất, lúc đi học, không chịu nghe giảng, hậu quả khôn lường, chuyện này các ban cũng phải rút kinh nghiệm cho bản thân. Đừng học theo Mai Hương.

Thứ hai, Lâm Vũ Minh, năng lực sư phạm nằm ở mức zero. Phải, có những người, học thật sự rất giỏi, nhưng mà giảng bài thì...không thể nào mà chấp nhận được!

Sau này Lâm Vũ Minh chọn trường đại học để thi, nhất định không để lão đăng kí vào sư phạm được, lão mà làm thầy giáo, đảm bảo sẽ hủy hoại cả một thế hệ tương lai.

Thứ ba, sau mấy ngày đếm đi đếm lại tôi kết luận: giấy dán tường trong phòng Lâm Vũ Minh có tổng cộng 56 bông hoa, 43 ngôi sao, 77 cái lá ngoài ra còn một số họa tiết nữa mà tôi không biết là hình gì. T__T

**

Ôn thi như vậy, cho nên lúc đi thi, cũng không khả quan cho lắm!

Và thế là...kết quả thi thì tôi cũng đoán trước được, cũng chuẩn bị sẵn cả tâm lí nữa, nhưng cơ bản là vẫn đ** thể nào mà tin nổi nó lại tệ hại như vậy.

Rõ ràng là Lâm Vũ Minh bị đau tay, mà đau hẳn tay phải, lúc viết gập rất nhiều khó khăn. Hằng đêm lại còn phải dành thời gian giảng bài cho tôi, lúc nào tôi đi ngủ rồi lão mới dám ôn bài của lão. Đó bao nhiêu là hạn chế!

Tội, lảnh lẩn, đúng, tôi hoàn toàn khỏe mạnh, đầu óc cũng vô cùng tỉnh táo, lại còn được cả hội trưởng hội học sinh hằng đêm kiên trì giảng bài cho. Chưa kể là hôm đi thi tôi còn bắt mẹ ninh hán cho một nồi đậu đỏ ăn lấy hên.

Thế quái nào mà....

Thi học kì, Lâm Vũ Minh thi đứng hạng 1 toàn khối 12.

Tôi thì...tạch 3 môn, đứng hạng 435 toàn khối (khối 10 có 500 học sinh) T__T

Lúc nhận bảng điểm, emn, tôi xúc động đến cái mức, đứng hình mất 30 giây. Nếu con bé Yến Chi không tát cho một cái vào mặt thì có lẽ tôi không biết là...tôi đã tạch 3 môn.

ác mộng thực sự chưa nằm ở đó!

Cô chủ nhiệm đã có bài phát biểu dành riêng cho tôi sau khi nghe tin tôi đội sổ:

"Lâm Mai Hương... vì em mà thành tích của lớp đã bị kéo tụt xuống 10 bậc, em xem, có phải là quá có lỗi với cả lớp không, đừng nghĩ các em đang là học sinh lớp 10 nên không cần học nhé, cứ xem gương các anh chị khóa trên đi, cũng chênh mảng, nước đến chân rồi mới nhảy, bây giờ sắp thi đại học đến nơi rồi thì mới khóc lóc. Em từ lúc vào lớp không phải suốt ngày bị thầy cô bộ môn kêu mất trật tự thì cũng đi làm việc riêng trong giờ, không ngủ gật thì lại quên soạn bài, suốt ngày bị ghi sổ đầu bài, suốt ngày làm ảnh hưởng đến tập thể. Tại sao anh trai học tốt như vậy, gương mẫu như vậy, em một chút cũng không học tập, em không thấy xấu hổ hả?...Em nhìn xem, nhìn cái bảng điểm của em xem, bố mẹ em sẽ phiền não thế nào hả, em tự kiểm điểm lại bản thân đi!"

Cô nói xong, chán đến cái mức bỏ luôn tiết sinh hoạt lớp, bỏ lên văn phòng trường.

Cả lớp tôi được nghỉ sinh hoạt thì vui mừng phát điên, có đứa còn không khách khi quay qua cười đùa tôi: "Thoát tiết sinh hoạt của bà Nga, công đầu thuộc về con Mai Hương lun, hahahaha!"

Thế đó, bạn bè tôi, toàn lũ khôn nạn!

Hồi....

Tôi nhìn cái bảng điểm trong tay, thờ dài một cái, bỗng nhiên cảm nhận thấy...gương mặt đầu nộ khí của mẹ ở nhà.

**

Quả nhiên, không nằm ngoài dự kiến. Tôi nghe thấy tiếng mẹ hét ở dưới phòng Giọng bà đầy tức giận.

"Con Mai Hương, lập tức vác mặt mày xuống đây!"

Dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng mà, nhìn cán chổi trong tay mẹ, tôi vẫn thấy...lạnh lạnh sống lưng.

Tôi lau bàu:

"Mẹ! Con cố hết sức rồi, có trách thì phải trách con học Gen bố mẹ, không được thông minh!"

Mẹ tôi tái xanh mặt, rất nhanh, cho tôi một cán chổi vào mông, trời thì lạnh, ăn một roi, đau thấu trời.

Nhưng mà tôi không khóc. Vốn cũng thuộc dạng lì đòn.

Nhưng mà không chỉ cho ăn cán chổi, mẹ tôi bắt đầu..ca thán:

"Từ ngày mai mày khỏi cần đi học nữa, ở nhà cho tao, bố mẹ cho mày ăn học để mày học hành thế này đây hả, mày không thấy nhục mặt hả con, không muốn học nữa, thì mày nói mẹ một câu, tao lập tức cho mày nghỉ học, cứ thế này, tốn tiền vô ích, tiền mồ hôi nước mắt bố mẹ không phải để nuôi một đứa vô dụng như mày!"

Nghen!

Hai từ VÔ DỤNG được mẹ nhấn mạnh lắm, tôi nghe, thấy đau đau, thấy nhục nhục.

Tự nhiên tôi thấy cay cay sống mũi, sống 16 năm, bị chửi vô dụng, haha, thấy thật ê chề quá:

Thế rồi cất giọng thách thức:

"Con vô dụng như vậy đó, mẹ đừng phí lời chửi con nữa, muốn đánh, mẹ cứ đánh đi, đánh chết đi cũng được!"

Gân xanh trên trán mẹ nổi lên, bà trợn mắt nhìn tôi, cuối cùng rất nhanh chóng đáp ứng nguyện vọng của tôi. Tôi thấy cán chổi dơ lên cao, mẹ tôi gào lên:

"Con này, mày láo toét vừa vừa thôi, người lớn nói, một lời cũng không bỏ vô tai, tao thật sai lầm khi đẻ ra mày!"

"BÁP!!!!!"

Tôi nhắm mắt nhận đòn. Nhưng mà chẳng thấy đau.

. Lúc mở mắt ra mới biết Lâm Vũ Minh đứng trước mặt từ bao giờ, lão lại anh dũng nhận thay tôi một cán chổi nữa.

Tôi ngạc nhiên lắm.

Lão bảo hôm nay ở lại họp tổng kết đoàn đội gì cơ mà, sao lại về rồi?

Còn chưa kịp cảm động đã thấy lão lên giọng cầu xin:

"Mẹ đừng đánh Nấm nữa, con xin!"

Thế mà mà tổng quản lạnh lùng gạt phăng:

"Vũ Minh, tránh ra cho mẹ, con đừng có mà bao che cho nó nữa, con cứ bênh nó cho lắm vào, giờ thì hay rồi, con nhìn đi này, con nhìn bảng điểm này xem, chấp nhận được không?"

Lão cầm bảng điểm của tôi trên tay, tôi biết nó tệ hại, nhìn kia đôi lông mày lão nhíu lại trông thật khó coi, chắc lão thất vọng về một đứa em học dốt như tôi lắm. Lão nhìn tôi, nhìn một lát nhưng im lặng không nói gì; rồi lão nhìn sang mẹ, cất giọng chân thành:

"Mẹ đừng đánh Năm nữa, Năm đã cố gắng nhiều rồi, đêm nào em ấy cũng ôn bài đến khuya, thực sự rất mệt mỏi!"

Nghe lão nói,tôi mắt long mắt long mắt dạ lắm!

Thế mà mẹ tôi dội cho một gáo nước lạnh vô mặt ngay lập tức:

"Vũ Minh, tránh ra đi, con không phải biện minh cho nó; mẹ đề ra nó, nó thế nào, mẹ lại không rõ; con như thế này là đang làm hư nó, con cứ bao che nó như vậy, tương lai, nó chẳng ra cái thể thống gì nữa, rồi sau này làm được cái gì cho đời hả?"

Mẹ rõ ràng là chẳng xem tôi ra cái gì mà!

Lâm Vũ Minh nhìn mẹ, nhìn hồi lâu cuối cùng dứt khoát nói:

"Chuyện sau này, mẹ không phải lo, con nuôi Năm, dù thế nào,con nhất định sẽ nuôi Năm!"

Tôi nghe xong, đứng hình toàn tập!

Còn...

P/s: Năm chúc các bạn ôn thi vui vẻ,hiệu quả, không stress, ôn 1nớ 10, có một kì thi thành công nhá, cố lên, không lại ăn đòn nát đít như Năm thì không ổn đâu. Năm đi ôn bài đây! Bye bye.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 62: Cuộc nói chuyện của hai người đàn ông

Lâm Vũ Minh đứng trước mặt mẹ, tuyên bố dứt khoát:

"Con nuôi Năm, sau này dù thế nào con nhất định sẽ nuôi Năm!"

Tôi thừa nhận rằng...

Đây, là câu nói ấn tượng nhất từ trước đến giờ của Lâm Vũ Minh. Tôi rất cảm động, không, phải là cực kì cảm động mới đúng,chưa gì đã có đứa hứa nuôi mình, hí hí hí, sướng!

Tương lai không biết giàu nghèo thế nào nhưng đảm bảo không phải lang thang đầu đường xó chợ là tốt rồi! ^_^

Sự cảm động chẳng kéo dài được bao lâu, lão vừa phát ngôn xong câu đó mẹ còn đang á khẩu chưa nói được gì thì bố đã từ đâu đi vào nhà, thấy bố, lão cũng thôi không còn cái kiểu xúc động thái quá nữa, còn tôi thì nhanh tay giật cái phiếu báo điểm trong tay lão ra, dấu nhem sau lưng.

Bố mà biết tôi học hành kiểu này, đảm bảo sẽ không phải ăn cán chổi giống như mẹ, mà sẽ là những tháng ngày đầy dọ về tinh thần.

Đúng vậy!

Kiểu sống không bằng chết. Bố tôi á, ít khi nặng lời lắm, nhưng mà ông nói câu nào là đau câu đó, nói câu nào là thấm câu đó, một lời ông nói, nhức nhối con tim mấy ngày.

Bố nhìn mấy mẹ con một lượt, đôi mắt ông đảo qua tôi, lạnh lùng, nghiêm nghị, ánh mắt đó làm tôi ớn rét.

T___T

Nhưng thật may, bố dường như không có "hứng thú" với tôi, ông nhìn sang Lâm Vũ Minh, bỗng nhiên nghiêm giọng nói:

"Vũ Minh,Đi vào phòng bố, bố có chuyện cần nói với con!"

Lần đầu tiên, thấy bố có cái thái độ như vậy với lão.

Thú thật, hai người đàn ông trong nhà, lão thuộc dạng kiếm lời, thì bố cũng không phải người hay nói, bố cũng kiếm lời không kém. Thành thử, số lần thấy lão nói chuyện với bố chắc là đếm được trên đầu ngón tay.

Đùng một cái, hôm nay bố lại bảo có chuyện muốn nói với lão.

Tôi đánh hơi thấy mùi gì đó...nghiêm trọng.

.....

Chẳng biết là họ đã nói cái gì.

Tôi nghe có giọng Lâm Vũ Minh rất căng thẳng trong phòng bố.

Bố cũng căng thẳng không kém.

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Tôi hoàn toàn không biết!

Chỉ biết rằng tôi và mẹ ngoài này, dù cố nghe lên cũng chẳng nghe ra được cái gì. ><

Nhưng có vẻ, chuyện lần này thực sự rất nghiêm trọng.

Khi bước ra khỏi phòng bố, mặt lão trông mệt mỏi, tẻ hại khủng khiếp.

Lão nhìn tôi, trong đôi mắt đó, tôi thấy rõ sự tuyệt vọng.

Ngày trước lão đau đầu, đau đến mức chết đi sống lại tôi cũng chưa từng thấy ánh mắt...buồn, buồn đến mức tuyệt vọng như thế này.

Lâm Vũ Minh, rốt cuộc bố đã nói gì với anh, bố đã làm gì anh mà anh lại ra nông nỗi này?

Mẹ tôi lo lắng quá, bà túm lấy lão, hỏi dồn dập:

-"Vũ Minh, bố nói gì với con vậy?"

Lão chẳng buồn trả lời nữa, lắc đầu rồi đáp:"Con... mệt lắm!"

Thế rồi một mạch đi thẳng lên phòng, đóng cửa im im, không ra ngoài nữa.

Là sao đây hả trời ơi!

Anh trai đáng kính của em, anh đã chộc tức gì bố rồi hay anh đã làm ra cái chuyện tày trời gì rồi mà để bố "dẫn mặt" đến mức phò phạc thế kia?

Lão đóng cửa ở trong phòng cả tôi cả mẹ có gõ cửa có gọi thế nào cũng nhất quyết không mở.

Mẹ sợ lão xảy ra chuyện cứ quay ra quần vào lại hỏi bố tôi:

-"Lâm Hùng, rốt cuộc thì anh nói gì với thằng bé vậy, anh có biết nó còn đau đầu lắm không hả?"

Bố thấy mẹ nói vậy thì nhăn mặt, trông ông cũng chẳng thoải mái gì, thế nhưng giọng nói vẫn đầy ngừ khí lạnh lùng:

-"Cứ để yên nó như thế, nó tự khắc có lựa chọn!"

Mẹ tôi tái mặt, câu nặng lên:

-"Yên, yên là yên thế nào, thằng bé mà có chuyện gì, ông đừng có trách tôi!"

Bố tôi hình như cũng phát bực lên, ông không cũng không nói gì nữa, bỏ lại vào phòng, đóng cửa bẻ quan luôn trong đó.

Trong nhà, hai người đàn ông, chiến tranh lạnh kiểu gì không biết, chỉ còn lại mỗi tôi với mẹ ôm một bụng tò mò đứng chung hừng mải giữa nhà.

Rốt cuộc, họ đã cãi nhau cái gì?

Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

Lâm Vũ Minh, nói cho em đi, bố nói gì với anh vậy?

**

Lâm Vũ Minh ở lì trong phòng 6 tiếng.

Bỏ ăn trưa.

Đến tối, tôi mới thấy lão lồm lũi xuống nhà, thấy lão, bố chẳng tỏ ra ngạc nhiên chút nào, ông im lặng, sự im lặng của chờ đợi.

Mẹ tôi hình như cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi, tôi thấy bà cũng im lặng chờ đợi.

Cả nhà 4 người, chỉ mình tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

Các bác coi, có bất công không????

Rốt cuộc, Lâm Vũ Minh cuối cùng cũng cất cái giọng khàn đặc lên, nói với bố:

-"Bố!!!!!!...Con đã nghĩ kĩ rồi!"

-"....."

-"Con..... sẽ làm theo lời bố!"

Như chỉ chờ có thế, bố gật đầu, ông nhìn lão, đầy thông cảm:"Được rồi!"

Được, được là được cái gì?

Bố à, bố đáng kính của con à, rốt cuộc giữa hai người có cái thỏa thuận gì vậy, có thể tiết lộ cho con được không, hả?

Tôi cứ hắc hờ hống chuyện, nhưng mà một chút cũng không hiểu, còn chưa kịp hỏi có chuyện gì đã bị lão túm tay, rất nhanh kéo tôi ra khỏi nhà, chỉ để lại một câu:

- "Con có chuyện muốn nói với Năm!"

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 63: Anh chán làm anh trai của Năm rồi!

Rốt cuộc thì, cái ngày tuyệt vời đó cũng đến rồi các bác ạ!

Cái ngày mà trước đây tôi từng mong mỏi nó đến thật sớm, ngày Lâm Vũ Minh cuốn xéo khỏi căn nhà này, ngày tôi được trao trả lại những thứ đáng lẽ chỉ thuộc về tôi, ngày tôi không còn phải tranh giành tình thương với lão anh trai đáng ghét nữa.

Hahahahaha, đáng lẽ tôi phải vui chứ nhỉ?

Đúng rồi, tôi nên nhảy tung tung lên và hô to "vạn tuế" thay vì đứng đờ ra như một con ngán khi nghe Lâm Vũ Minh thông báo: "Anh...sẽ đi, Năm ạ!"

Dù lúc đó, đúng, tôi đã cố nặn ra một nụ cười và hỏi lại một cách hài hước nhất: "Anh đi đâu, đi du lịch, đi xuất khẩu lao động, hay đi...vệ sinh?"

Thế mà lão không cười, tôi thấy mắt lão đỏ hoe, kéo tôi siết vào lòng, tôi thấy cả người lão run lên: "Anh xin lỗi!"

Xin lỗi, xin lỗi cái khi gió gì, anh làm gì có lỗi đâu. Đồ ngốc!!!!

Lâm Vũ Minh là đồ ngốc!

Tôi gào lên: "Bỏ đuổi anh đi à, có phải hay không, Lâm Vũ Minh!!!! Bỏ muốn đuổi anh về với bà mẹ giàu có đi xe 4 bánh nhưng có mỗi một đứa con cũng nở lòng vứt đi ấy à, khốn nạn thật đó, em phải về hỏi bố, bố càng ngày càng vô lý rồi, bỏ em ra, em phải về hỏi bố!"

- "Năm...!!!!" - lão giữ chặt tôi trong tay, giọng nói càng lúc càng thấp xuống: "Không phải bỏ đuổi anh!"

Không phải bỏ?

- "Vậy là ai, ai dám đuổi anh ra khỏi nhà?"

Lão im lặng trước câu hỏi của tôi, lúc lâu mới khó khăn nói:

- "Anh! Là tự anh muốn đi!"

Thật???

Lúc đó, tôi đã sock đến mức, xô lão ra, chạy biến về nhà, tôi nhất quyết không tin tự lão muốn đi, chắc chắn là bố ép lão, chắc chắn là hồi trưa bố đã nặng lời đuổi lão ra khỏi nhà.

Nhưng tôi chạy làm sao mà thoát khỏi lão, Lâm Vũ Minh nhanh chóng tóm tôi lại, lần này, lão nhìn tôi rất nghiêm túc.

- "Năm đừng trẻ con như vậy có được không, anh đã bảo không phải là bố đuổi anh, anh tự mình muốn đi, anh phải đi!"

Tôi vùng vẫy không thoát ra được, nghe xong câu của lão, cái thái độ nghiêm túc đó nữa, hình như tôi bắt đầu tin chuyện lão muốn ra khỏi nhà là thật, nhưng rõ ràng lão chẳng có lý do gì phải đi cả, rõ ràng, đang sống rất tốt mà. Rõ ràng mới hồi trưa lão vừa đứng ra bảo vệ tôi khỏi đòn roi của mẹ, rõ ràng lúc đó lão còn hùng hổ tuyên bố sẽ nuôi tôi, vậy thì tại sao?

- "Lí do, cho em một lí do?"

Lâm Vũ Minh im lặng hồi lâu, cuối cùng, lão nói với tôi một câu, một câu đầy đau đớn, một câu có lẽ tôi đến chết cũng sẽ không quên:

- "Anh đã chán phải làm anh trai của Năm rồi, anh chán ghét chuyện suốt ngày phải giả vờ làm anh trai tốt của em, anh chán ghét phải ép bản thân mình làm anh trai em, đối xử tốt với em, ANH KHÔNG MUỐN, KHÔNG MUỐN TIẾP TỤC SỐNG NHƯ THỂ NÀY NỮA!!!!!!"

Sao cơ?

Đó là lí do à???

Ha ha ha, Lâm Vũ Minh, anh nực cười vậy, anh ghét làm anh trai của em, anh ghét đến mức phải bỏ đi mới chịu sao?

Rõ ràng là đã kích, rõ ràng là sỉ nhục tôi, thì ra Lâm Vũ Minh, từ lâu đã phải ép buộc bản thân bỏ thí tình cảm cho tôi, tất cả là giả dối sao, những lời nói khiến tôi cảm động đó, rốt cuộc đều là vì cái "ép bản thân mình" của lão mà ra sao?

vui thật!

vui thật đó!

Lão xem tôi là con ngốc à?

Có phải là vì tôi học kém, có phải là vì tôi xấu người xấu nết, có phải là vì tôi vụng về, ừ, đúng, có phải là vì tôi vô duyên, một chút thù mị nết na cũng không có, có phải do tôi vô

dụng, nấu ăn, dọn dẹp, tất cả tôi đều không làm tốt, có phải vì thế mà lão ghét tôi.

Được rồi!

Được rồi!

Đù rồi!!!!

Lúc đó, tôi tức đến cái mức, ghé tòm con người trước mặt tôi, cái thứ già dối đó, thật không xứng đáng nhận được tình yêu của tôi.

Tôi rút lại, Lâm Mai Hương tôi hôm nay chính thức rút lại toàn bộ những rung động ngu ngốc với Lâm Vũ Minh.

CMN, lần đầu tiên rung động, lại rung động nhằm người mất rồi.

Lão thấy tôi im lặng thì trở nên bối rối!

-"Nắm...anh...thực ra thì...anh..."

Im hết đi!

Anh em gì nữa, ghé tòm quá!!!

Tôi cười lớn.

-"Sống đến ngày hôm nay, chứng kiến được một diễn viên đóng vai đáng thương trong nhiều năm xuất sắc như anh, tôi thấy thật mờ mịt tâm mắt, anh trai đáng kính ạ!"

Lão đờ người ra khi bị châm chọc.

Bỗng nhiên tôi ghét, tôi thấy ghét lão, ghét cả tôi nữa!

Tôi cắn vào tay lão một cái thật đau, mà lại lỡ miệng cắn vào vết thương chưa khỏi của lão, hình như cắn mạnh tới nỗi lúc thoát ra khỏi vòng tay của lão, tôi còn cảm nhận thấy chất tanh tanh trong miệng, hình như tôi cắn lão tới mức chảy máu luôn rồi. T_____T

Nghĩ đến đó, nghĩ lại vết thương ứa máu đó, tôi đau lòng.

Điên, tôi là cái loại người gì thế này, người ta rõ ràng bố thí tình cảm, người ta rõ ràng là người ta chán ghét tôi tới mức không muốn ở cạnh tôi nữa, người ta rõ ràng lừa gạt tôi, giả dối với tôi, vậy mà tôi vẫn đau lòng, vẫn xót ruột khi nghĩ đến khuôn mặt tái nhợt phía sau lưng mình???

Mặc lão gọi phía sau, tôi cầm đầu chạy thực mạng về nhà.

Tôi chạy một mạch lên phòng, tôi đóng cửa, chốt chặt khóa, nhảy lên giường, đắp chăn kín mít, thậm chí đeo tai nghe, mở nhạc thật lớn, để át đi tiếng gõ cửa dồn dập ngoài kia.

Lâm Vũ Minh anh thật hay quá, chà hiểu sao trời phú cho cái giọng ồm ồm, mỗi khi cất giọng lại khiến cho người nghe cảm thấy...chân thành đến vậy?

-"Nắm à, Nắm mở cửa cho anh!"

-"..."

-"Nắm, mở cửa cho anh đi em!"

-"..."

-"Nắm ơi, xin em đó, mở cửa cho anh!"

-"..."

-"Nắm!!!"

-"....."

Mấy câu đó, hình như được Lâm Vũ Minh lặp đi lặp lại đến mấy trăm lần ngoài kia.

Nhưng tôi vẫn lờ đi!

Điện thoại cũng liên tục bị gọi, vẫn là cái tên quen thuộc. "Anh trai thôi!"

Ngứa mắt thật đó, tôi tính tắt cmn nguồn điện thoại đi cho đỡ phiền.

lão đã ghét tôi như vậy, thì còn lo lắng làm cái quái gì chứ!

Hay là...lão thực ra có điều khó nói?

Ngoài kia cái giọng lão đang bé dần đi:

-"Nắm mở cửa cho anh đi, em...đừng làm gì dại dột đó!"

-"Nắm...!"

Lão kiên trì thật đó, kiên trì đến mức, tôi nghĩ, chỉ cần gọi tôi thêm một lần nữa thôi, tôi sẽ mở cửa.

Nhưng mà...kiểu đúng ông trời trêu người. Tôi vừa tự nhủ xong câu đó thì...

Ngoài kia im lặng, không tiếng gõ cửa khó chịu, cũng không thấy lão gọi mình nữa!

Đáng lẽ phải vui, thế mà chả hiểu sao tôi bỗng thấy...hụt hẫng.

Hụt hẫng kinh khủng!

Điện thoại tôi rung rung lên âm báo tin nhắn, tôi còn chưa kịp mở ra xem đã nghe thấy giọng mẹ đầy hốt hoảng.

-"Vũ Minh! Vũ Minh! Nghe mẹ gọi không con? Vũ Minh con sao vậy, Vũ Minh, đừng làm mẹ sợ...LÂM HÙNG GGGG, ông đâu rồi, mau lên đây, con nó bị làm sao đây rồi này!"

Hôm đó, tôi nhớ rõ, tôi đã phạm một sai lầm lớn!

Sai lầm khi không chịu nghe Lâm Vũ Minh nói hết câu, sai lầm khi bỏ về mà không chịu nghe lão giải thích.

Hôm đó, trên màn hình điện thoại, là tin nhắn của Lâm Vũ Minh, hình như tôi đã bật khóc khi thấy dòng tin nhắn đó!

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 64: Nấm ngốc! Anh yêu em!

Đây, chào các bác, các bác ôn thi thế nào rồi!

Cổ lên nhá, chứ Mai Hương là xong rồi đó, ngon lành cảnh đào luôn, môn nào ra môn nấy, 3,4 điểm cứ gọi là đều đều luôn.

Thật, đau buồn cho cái sự đời.

Còn, vẫn còn, đời nó còn éo le hơn nữa, tối qua anh trai đáng kính, đáng yêu, đáng ngưỡng mộ của tôi, đã tuyên bố rất đồng dục: "Anh ghét làm anh trai của Nấm!" xong rồi thì lão tính dọn đồ đi ra khỏi nhà các bác ạ!

Buồn không?

Rồi, còn chưa hết, nỗi buồn còn dai dẳng hơn nữa các bác ạ, chuyện là lão chẳng hiểu ra làm sao, đứng trước cửa phòng tôi, kêu gào "Nấm" "Nấm" một hồi rồi thế nào mà anh dừng lại đứng ra bất tỉnh nhân sự.

Kết ngọt cho lão là lão được bố mẹ chăm sóc cả đêm.

Gớm, có mỗi một đứa con trai bảo bối, bố mẹ tôi chăm sóc kinh khủng lắm!

Mẹ tôi thì xót lão, cứ đi ra đi vào lại chửi bỏ tôi:

-"Ông cứ ép thẳng bé cho lắm vào, nó không muốn đi thi thôi đi, cứ phải nặng lời với nó, đó nó bỏ ăn cả ngày rồi, giờ thì đau đầu, ông hài lòng chưa?! ông tàn nhẫn quá Lâm Hùng ạ!"

Bố tôi thì chẳng thấy phản bác gì, chắc thấy lời mẹ nói cũng đúng, phải thế thì đúng là anh trai đáng thương của tôi bị ép đi rồi, mà phải thế thì cũng có nghĩa là: tối nay...tôi cắn lão, là oan uổng há.

Mai Hương ơi là Mai Hương, a di đà phật, tội lỗi, tội lỗi rồi!

Tôi nhìn lại cái tin nhắn hồi nãy lão gửi cho tôi, bức tối hậu thư Lâm Vũ Minh gửi cho Nấm trước khi anh anh dừng ngã xuống.

"Nấm à, anh sai rồi! Nấm đừng im lặng với anh như vậy có được không, anh khổ tâm lắm!"

Đọc xong, tự nhiên thấy sống mũi cay cay.

Đọc xong.

Hết giận, hết ghét lão.

Đọc xong.

Tự nhiên thấy thương lão ghê gớm, thương lão ngốc bị bố ép đi lại còn cố bao biện là "tự anh muốn đi", lúc nào cũng nhận cái sai, cái xấu về mình, lúc nào cũng để bản thân chịu thiệt thòi.

Lâm Vũ Minh là đồ ngốc!

Thương lão, lại đâm ra giận bố! Ghét bố!

Mẹ nói đúng! Bố thật là nhẫn tâm, bỏ vợ lòng nào ép Lâm Vũ Minh đáng thương của con đi ra khỏi nhà chứ!

Nói cho oai vậy thôi, haha, chứ cho tôi ăn thêm cái gan trời nữa tôi cũng không dám nói kiểu đó với bố. Cũng phải, dù sao, ngoài sự kính nể, sự tôn sùng ra, tôi còn nợ bố...một mạng sống.

Đó là lí do chẳng bao giờ tôi dám to tiếng hay thái độ trước mặt bố cả.

May sao mama tổng quản vì thương thằng con trai nên bắt chấp tuyên bố thắng với bố:

-"Nói cho ông biết thằng bé Vũ Minh không đi đâu hết, nó là con tôi, nó sẽ ở đây với tôi, ông không nuôi được, tôi nuôi!"

Nghe mẹ nói xong, thấy vui quá, thấy yêu mẹ quá!

Trương Ánh Phụng, mẹ thật vĩ đại quá đi!

**

Lúc lâu lâu đã ổn ổn, thấy lão bảo với mẹ "Con không sao đâu, mẹ xuống phòng ngủ đi!" tôi ngoài này mới dám thở phào ra một cái, nhẹ nhõm!

Thế nào mà mẹ tôi, rất bất bình nói một câu, khiến tôi ngoài này giật bắn cả người:

-"Vũ Minh, lần sau có chuyện gì cũng không được bỏ ăn như vậy nữa, lại còn không uống thuốc. Con cũng chẳng khác gì con bé Mai Hương, cứ phải để người khác lo lắng thôi. Còn nữa, con làm gì mà để chó cắn cả vào tay chảy máu thế này hả?"

T_____T

Chó?

Chó cắn???

Haha...

Mẹ thân yêu, mẹ đáng kính của con, rõ ràng là...con Mai Hương này cắn mà, tại sao mẹ lại nhìn ra...vết răng chó hả???

Tôi thấy Lâm Vũ Minh bất giác nhìn cái dấu răng trên tay, xong thấy mặt lão buồn tẻ hại, lão chẳng giải thích chi kêu: "Con buồn ngủ rồi, mẹ ra ngoài thì tắt điện hộ con!"

Cái thái độ này, đích thị là lão buồn chuyện tôi...cắn lão rồi.

Mà, rõ là tôi cắn có một cái thôi mà, tôi đúng là chỉ cắn duy nhất có một cái. ><

Lâm Vũ Minh, anh có cần bày cái bộ mặt ừ dột đó ra để ăn vạ không hả?

Hời...

**

Đôi dòng tâm sự: (Thực ra Mai Hương tính kể cho các bác nghe luôn về trang cuối của hai anh em chúng tôi (tức là end truyện đó), cơ mà có chuyện phát sinh, hay đáo để cơ, thế nên Mai Hương lại phải tiếp tục câu giờ kể chuyện cho các bác nghe. Nó dở khóc dở cười, kể ra cũng...xấu hổ lắm!)

**

Vẫn là cái hôm đó thôi, có một chuyện kinh dị và mất mặt đã xảy ra.

Lúc lâu, đèn đã tắt, chắc Lâm Vũ Minh cũng ngủ rồi.

Cơ mà nói đi cũng phải nói lại, thật là tôi rất tò mò xem Lâm Vũ Minh rốt cuộc sống chết ra làm sao, tay bị cắn thế nào, thế rồi mà xui quỷ khiến rón rén đi vào phòng ngủ của lão.

Haha, cái chuyện mất mặt như vậy, về sau con cháu mà biết thì chúng nó sẽ cười tôi như thế nào nữa đây, nửa đêm nửa hôm, đột nhập phòng ngủ của người khác! @@

Tôi như kẻ đi ăn trộm trong đêm vậy, lần lần mò mò thế nào, lại đến gần giường lão thì dẫm phải cái chai gì tròn tròn dưới nền nhà trượt chân ngã oạch, đến khi lồm cồm bò dậy được thì thấy tay mình bị Lâm Vũ Minh tóm lấy, lão hỏi giọng đầy ngạc nhiên:

-"Nắm???"

Chời ơi, Nắm với móc cái gì chứ, sao mà trời tối đen thế này mà anh cũng nhận ra em hả?

lúc đó hoảng quá, vốn đi làm việc mờ ám, lại bị bắt quả tang, thế rồi bỏ của chạy lấy người, rút tay ra, lao về phòng, mà khổ, trời tối, cứ thế, đâm hẳn đầu vào cánh cửa, đau đến choáng váng mà chẳng dám kêu, sợ kêu rồi bị lộ thân phận.

**

Đến lúc chui vào chăn đi ngủ rồi sờ tay lên trán mới biết cái đầu sưng một cục u to tổ bố ra rồi! =.=

Còn chưa kịp kêu than, đã thấy tiếng kẹt cửa, ai đó, cao cao bước vào. Tôi sợ, thế là nhắm tịt mắt vò ngủ.

Lúc lâu thì ngủ thấy mùi bạc hà, đoán chừng là Lâm Vũ Minh, mà chắc chắn là chỉ có Lâm Vũ Minh thôi.

Lão ngồi xuống cạnh giường rồi đánh tiếng hỏi:

- "Nắm? ngủ chưa em?"

Hỏi, các bác coi, ngoài ngày to mấy cái già vờ ngủ thì tôi còn biết làm gì hơn, tôi bây giờ, mặt mũi đầu nũa mà đối mặt với lão chứ.

Lão không nghe thấy tôi trả lời, nhưng cũng không chịu về.

Lão bật đèn học của tôi lên, rồi tìm cái gì đó, lúc lâu lại quay lại giường tôi, nhẹ nhàng kéo cái chăn đang trùm kín mặt của tôi xuống.

Còn chưa biết Lâm Vũ Minh tính làm gì đã thấy cái gì đó mát mát trên trán, lão đang thoa dầu lên cái cục u của tôi.

Cái cảm giác chết tiệt gì thế này? bấn loạn toàn tập!

Thì ra ngay từ đầu, Lâm Vũ Minh đã biết, vị khách không mời hồi nãy... là tôi.

Lão còn biết rõ cả chuyện tôi bị... sung đầu nũa cơ mà.

Cảm giác vừa nhức, vừa xấu hổ, lại cũng vừa.... thích thích.

Tím phải nói là đập rộn ràng. Chết, chết, càng ngày ở cạnh Lâm Vũ Minh càng khó kiểm soát cảm xúc.

Lâm Vũ Minh xoa xao trán một hồi lâu, cuối cùng khi cái trán tôi cảm giác đã hết đau thì lão tính đứng dậy đi về phòng.

Haha, chẳng hiểu sao, tự nhiên thấy trống trải, thật chỉ ước lão cứ ở đây, đừng về nữa! ><

Lâm Vũ Minh kiểu nghe được lời tôi hay sao ấy, đột nhiên lão quay lại, rất nhanh, rất nhẹ nhàng, đặt lên trán tôi, chỗ vết thương, một... cái hôn.

Khi tôi còn đứng tim, đã thấy lão thì thảo vào tai:

- "Nắm ngốc! anh.... yêu Nắm!"

Sao, sao, sao cơ?

Còn.... dài quá, chưa end được trong chap này!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 65: Em ngoan, thì anh sẽ không đi nữa có phải không?

Chuyện Lâm Vũ Minh "tỏ tình" tôi, Lâm Mai Hương xin phép được dấu kín nhé, chuyện đó thực ra cũng.... xấu hổ.

Xấu hổ thì đúng là xấu hổ.

Nhưng mà nó làm tôi thấy... hạnh phúc, hạnh phúc đến phát điên lên được, hạnh phúc đến cái độ, lúc đó nếu ko cố kiềm chế cảm xúc, với cái tính lo chơi của tôi, tôi sẽ bật dậy, sẽ túm lấy lão, rồi sẽ nài nỉ lão rằng: đừng đi, nếu đã yêu, thì đừng bỏ đi nữa!

Thế mà tôi chẳng hiểu sao lúc đó là đơ hết cả người, noron thần kinh hình như không hoạt động nữa, cứ thế, im lặng, cứ thế, lẳng lặng suốt cả đêm. Còn về phía Lâm Vũ Minh, lão hình như tưởng tôi ngủ thật rồi nên... sáng hôm sau lão vẫn cứ bày cái bộ mặt "ngây thơ vô (số) tội" ra gặp tôi, lại còn rất biết đóng kịch hỏi:

- "Nắm làm cái gì mà để.... sung trán thế kia, có đau lắm không?"

Các bác coi, cái thể loại người gì thế này?

Có tức không? Có ai giới rữ bỏ trách nhiệm như cái ông tướng này không?

Tôi còn tính sung sĩa ra nói móc đá đều vài câu, nhưng nhìn lão phờ phạc đi quá, tay lại còn bó trắng ra lại thấy.... không nỡ.

Tôi đành giả bộ không nghe, ngồi im re ăn sáng, cuối cùng, Lâm Vũ Minh chắc chịu hết nổi hỏi tôi:

- "Nắm... vẫn còn giận anh?"

Tôi hết giận rồi, tôi đã nói tính tôi phôi bỏ, chóng giận chóng quên, chẳng thù oán ai lâu cả, lão làm như tôi nhỏ nhen lắm, dù sao tôi cũng cần lão một cái đau thế kia, coi như huê đi.

Tôi nhìn lão rồi lắc đầu "không giận nữa!"

Lão thấy tôi lắc đầu thì thờ phào ra một cái nhẹ nhõm. Rồi lão lại đồ bưng mặt nói:

- "Nắm này, thực ra thì... anh... hôm qua... anh muốn nói với Nắm là..."

Lão chưa kịp nói hết câu, bố đã mặc quần áo chỉnh tề đi từ trong phòng ra, bố nhìn chúng tôi, rồi nhanh chóng cắt lời:

- "Vũ Minh ăn nhanh rồi theo bố lên Ủy Ban làm giấy tờ!"

Cà tôi cà lão, lập tức ngừng ăn.

Tôi thấy lão gật đầu với bố: "Con biết rồi!"

Miếng com trong miệng tôi tự nhiên đắng ngắt, tôi lờ mờ đoán ra được, ý nghĩa của hai từ "giấy tờ" nhất định là giấy tờ để trả lão về với mẹ ruột! T____T

Tôi buông đĩa, vươn tay qua bên Lâm Vũ Minh, lúc đó tôi nhớ rõ, bàn tay mình hình như run run.

Mặt tôi méo xệch ra.

- "Lâm Vũ Minh, giấy tờ... là ý gì, anh tính đi thật à?"

Lão nghe tôi hỏi, mắt lão tự nhiên đỏ hoe.

Xong rồi, mẹ ơi là mẹ, mẹ bảo không cho Lâm Vũ Minh đi ra khỏi nhà nữa cơ mà, mẹ bảo mẹ nuôi cơ mà, sao mà mới có một đêm thôi, mọi chuyện lại ra thế này rồi, tôi còn tính hỏi thêm, bố đã dọa nạt:

- "Con Mai Hương, ăn nhanh, tự đi học đi, hôm nay anh không lên lớp cùng đâu!"

Nghẹn!

Tôi không nuốt nổi một hột com nào vào bụng nữa, thần thờ ngẩn ngẩn ra như một con ắt ơ, nhìn lão đi theo bố. Bất lực, chẳng biết nên nói gì.

Bỗng nhiên tôi sợ...

Tôi sợ...mất lão.

Tôi sợ.....tôi sợ Lâm Vũ Minh đi rồi không về với tôi nữa.

Và

Lâm Vũ Minh đã biến nỗi sợ hãi của tôi...thành hiện thực.

Chiều hôm đó, lúc đi học về, thấy cái giấy xác nhận chuyển nhân khẩu có tên Lâm Vũ Minh đặt trên bàn, tôi mới biết, lần này thì không đùa nữa rồi, "anh trai", đã không còn là anh trai tôi nữa, Lâm Vũ Minh đã chính thức không còn phải là anh trai của Lâm Mai Hương nữa. T____T

Cảm xúc sao nhỉ, lạ lắm, cảm giác đúng kiểu hồi bé con pikachu vàng của tôi bị bọn trong xóm cướp mất, tiếc nuối, thiếu thiếu, trống trải, thật một chút cũng không nở xa rời. Bây giờ không còn phải là con Pikachu nữa, mà là Lâm Vũ Minh. Cảm giác còn... tiếc nuối, còn thăm thía gấp trăm lần!

Trong đầu cứ luẩn quẩn mấy câu nói.

Lâm Vũ Minh sẽ phải đi!

Lâm Vũ Minh sẽ rời xa chỗ này!

Lâm Vũ Minh sẽ đến một nơi khác! Và nơi khác đó sẽ không có tôi!

Sống mũi bỗng nhiên cay xè.

Cảm giác không phục một chút nào, sao lão nói đi là đi dễ dàng như này được, tôi đã cho phép lão đi đâu.

**

Tôi vút ba lô lên ghế toan chạy vào hỏi Lâm Vũ Minh, tôi phải hỏi cho ra nhẽ.

Còn chưa kịp bước chân vô phòng lão, đã thấy cái bóng bé bé chạy vụt qua mặt tôi, sau đó trong phòng Lâm Vũ Minh bắt đầu vang lên một tiếng khóc ai oán.

- "Anh Vũ Minh, có phải anh sẽ không ở đây nữa không, anh định bỏ em với chị Năm à?"

Lâm Vũ Minh đau khổ nhìn con bé Bơ, chốc thì bé nó lên, hôn vào trán, rồi nhẹ giọng:

- "Anh Vũ Minh đi học, Bơ ở nhà ngoan, anh về sẽ mua quà cho Bơ!"

Con nhỏ chỉ nghe có thể, nó gào lên khóc thảm thiết:

- "Em không cho anh đi đâu, anh Vũ Minh đừng đi mà, anh đi Bơ sẽ nhớ anh lắm, em không chịu đâu!"

Lâm Vũ Minh bối rối, lão ôm con bé, xoa xoa lưng nhỏ, dỗ dành:

- "Bơ ngoan, đừng khóc nữa...anh thương!"

Càng dỗ còn bé càng gào lên khóc ồm ồm, nó tính làm ngập phòng Lâm Vũ Minh bằng nước mắt của nó luôn hay sao ấy.

Con bé Bơ nước mắt ngắn dài, nó gục đầu vào vai Lâm Vũ Minh, nó ôm riết lão, nó meo meo đầy tội nghiệp:

- "Em ngoan, em ngoan, em sẽ ngoan mà, em ngoan thì anh Vũ Minh sẽ không đi nữa, phải không anh?"

Lâm Vũ Minh chắc là khổ tâm lắm, lão dỗ con bé, cuối cùng chắc chịu hết nỗi nước mắt, lão đành nói:

- "Được rồi, được rồi, anh nói Bơ ngoan, anh sẽ không đi nữa!"

Con bé Bơ lập tức nín khóc, nó nằm trên vai lão, vừa nắc nắc vừa sung sướng cười tít mắt: "Anh Vũ Minh thơm quá, Bơ chỉ thích chơi với anh Vũ Minh thôi!"

- "Anh cũng thương Bơ lắm!"

Hai người bọn họ, chẳng hiểu ra làm sao, một lớn một bé, cứ cười đùa trong phòng, trông vui đáo để, Lâm Vũ Minh rõ là rất có khiếu...trông trẻ con.

Một lát thấy phòng im bật, tôi lò dò bước vào xem, thấy con bé Bơ đã ngủ vùi trên vai lão, ngủ như chó con no sữa, đúng là con nít, vừa chơi mà đã thấy ngủ lăn quay ra rồi.

Tôi... cũng ước có thể được như nó, có thể sống thật với cảm xúc!

Tôi bỗng nhiên cất giọng nói đều lão:

- "Trai chưa vợ, gái chưa chồng, ở một phòng thế này, anh không sợ, người ta dị nghị à, Lâm Vũ Minh?"

Lão nghe giọng tôi, giật mình quay lại, ánh mắt ngạc nhiên lắm.

- "Năm...em vào khi nào, cái gì mà trai chưa vợ gái chưa chồng, em đang nói...anh với bé Bơ ấy hả?"

Tôi không trả lời.

Cứ thế ngồi phịch xuống giường, nhìn cái cách lão ôm con bé Bơ ru nó ngủ, trông kia, đầy chuyên nghiệp!

Tôi kê lão với con Bơ, nằm lẫn kên ra giường, với tay lấy cái gối bên cạnh, ôm riết lấy, chẳng nói gì, cứ nhìn lão như vậy, chuyện muốn hỏi thì con bé Bơ cũng hỏi rồi, đột nhiên, chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.

Lâm Vũ Minh thấy tôi vậy, cuối cùng lão đặt con bé Bơ xuống giường, ủ chăn cho nó, rồi quay qua bên tôi, lão bỗng nhiên cúi xuống, dơ tay về phía tôi, cất giọng:

- "Năm lại đây!"

- "Làm gì?"

- "Lại đây anh bé Năm!"

Giờ chứ, cái người điên khùng này, tôi còn chưa kịp nói gì đã thấy lão nói:

- "Ồ, anh tưởng Năm cũng...thích được ấm như em Bơ, anh thấy Năm...cứ nhìn em ấy chăm chăm!" ><

Hahaha...trời ơi, cái cảm giác gì thế này?

Đó nhé, tính là end truyện mà tại cái ông tướng này ông bị khủng đột xuất nên Mai Hương hẹn chap sau.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 66: Vũ Minh, anh là của em, của một mình em thôi!

Thôi vào chủ đề chính, các bác chắc nghe tin Lâm Vũ Minh nhà tôi chuẩn bị đi rồi nhì, là thật đấy, bố đi làm giấy tờ rồi, lần này thì chẳng phải đùa nữa đâu.

Lâu nay, cứ ngày nào cũng lủn quẫn loanh quanh, sáng ra mở mắt đã thấy lão trưa về ăn cơm cũng thấy lão, chiều về ngồi xem phim cũng thấy lão, rồi lại cứ đinh ninh rằng, sự xuất hiện của Lâm Vũ Minh trong cuộc đời này của tôi là một thứ gì đó nó... hoàn toàn hiển nhiên.

Đến lúc này thì tôi mới phát hiện ra, không phải vậy, lão vốn dĩ không có thể rời xa cuộc sống này của tôi bất cứ lúc nào, và tôi đương nhiên...không đủ khả năng, cũng không đủ dũng khí (dùng khi nghe oai quá, thật ra là mặt chưa đủ dày) để có thể níu kéo lão.

Ừ, lão thích đi lão cứ đi!

Nói cho oai vậy thôi, chứ lúc nãy thấy lão chạy lại tú quần áo, loay hoay ở đó, tôi đã thấy...tim mình chùng hẫ xuống, cái kiểu sợ như trên phim, lão sẽ dọn quần áo, rồi sẽ xách ba lô lên và đi vậy, tất nhiên đi thì không về nữa! T___T Nghĩ đến đó thôi, thấy sợ rồi!

Ấy thế mà chẳng phải lão dọn quần áo đi đâu các bác ạ, Lâm Vũ Minh tìm tôi gì ở trong tủ quần áo một lượt, cuối cùng lôi ra một con heo đất đỏ chót, béo ị, nom dễ thương lắm!

Tôi liền nhớ ra hồi lão "tấp hời" trong bệnh viện, có kể về con heo đất này, thì ra lão đã nuôi heo từ lâu, trông nó béo thế kia mà! Mà....tôi còn nhớ, lão bảo nuôi em heo này là để...mua đàn cho tôi. ^^

Mặt tôi chẳng hiểu sao đỏ bừng lên, nhìn lão kiểu...nghe ngơ không nói nên lời:

- "Lâm Vũ Minh...anh....???"

Đương lúc xúc động phát điên lên thì thấy Lâm Vũ Minh đặt tay lên miệng, bảo tôi nói khẽ khẽ, xong lão lại giương ém chăn cho con bé Bơ ngủ, rồi cứ không nói không rằng nhẹ nhàng kéo tay tôi ra khỏi phòng, ra đến bên ngoài, lão mới bới rối bảo:

- "Năm...đi đây với anh...một xúu nhé!"

Tất nhiên, là tôi đồng ý liền.

**

Lâu nay đi học, lúc nào cũng được Lâm Vũ Minh chờ đi, nhưng lần này, cảm giác lạ lắm, ngồi sau xe lão vẫn quen thói túm cái vạt áo lão, ngày xưa thỉnh thoảng buồn ngủ cứ vô tư áp mặt vô lưng lão mà ngủ tít rồi còn tham lam ngửi ngửi cái mùi bạc hà thơm mát trên đó, giờ thì tự nhiên thấy...ngại!

Haha, thật không ngờ, Lâm Mai Hương tôi cũng có ngày biết đến chữ ngại.

Cả đoạn đường, cứ nghĩ vẫn nghĩ vợ, cái lời "tò tính" bằng quơ của Lâm Vũ Minh tối hôm qua, cái tờ giấy trên bàn hỏi nãy giờ quanh quẩn trong đầu làm tôi chẳng biết nên nói gì cho phải.

Sự thật thì rất có thể đây sẽ là lần cuối cùng tôi được ngồi sau xe lão với danh nghĩa là Nấm- em gái của Vũ Minh!

Hồi, tôi im lặng thì chớ, Lâm Vũ Minh cũng chẳng nói gì, không khí cứ ngột ngạt kiểu gì ấy!

Thế rồi chẳng hiểu sao, chẳng hiểu làm thế nào, mà tôi chủ động vòng tay qua bụng lão, ôm thật chặt, dù sao cũng là lần cuối cùng, chi bằng, cứ tranh thủ mà hưởng thụ. Chi có điều ai đó, bị tôi ôm bất ngờ thì...cũng đỡ người. Tôi cá mặt lão đang đỏ bừng trên kia rồi, mới nghĩ đến đó lại thấy buồn cười, tôi liền không ngoan ngoãn cù lét lão, cho lão chữa cái tội...dám bỏ tôi đi!

Lâm Vũ Minh bị tôi nghịch thì giật mình, thò tay ra sau vỗ vỗ lưng áo tôi, vừa cười vừa nói:

-"Buồn lắm! Nấm... đừng cù anh nữa mà!"

Tôi cười ha hả:

-"Buồn cái gì, rõ là anh đang cười mà kêu buồn hả, em cứ thích cù đấy!"

Thế là tôi tiếp tục nghịch lão.

-"Nấm à, đừng nghịch anh nữa mà!"

Không nghịch là không nghịch thế nào, lão nói đi là lão đi, lão chẳng thêm hỏi ý kiến tôi, trừng phạt thế này, là còn quá nhận hậu!

Mà kể, tôi có cái tính, cứ chơi vào lại quên hết mọi chuyện, được nước thì càng lấn tới, cứ cố chọc Lâm Vũ Minh, kết quả thì lão bị chọc, mắt tập trung suốt nữa thì đâm phải người ta, người ta ở đây là một bà cô trung niên, rõ là Lâm Vũ Minh đã nhanh miệng xin lỗi rồi mà bà cô vẫn cứ đá đều một câu:

-"Đám thanh niên mấy người chẳng ra làm sao, đi đường không lo nhìn đường, còn tranh thủ chim chuột nhau, yêu nhau thì vào công viên ấy, thoải mái bày trò, ra đường tham gia giao thông thì ráng mà nghiêm túc vô!"

Nói xong thì bà cô đánh mông mấy cái, đi thẳng, để lại tôi, với cả Lâm Vũ Minh, đứng đờ người ra! Ngại, Lâm Vũ Minh thì không nói làm gì, cái tính cứ ai nói gì...nhảy cảm lại đó mặt, nhưng mà cái tôi muốn nhấn mạnh ở đây là ngày cả tôi, khi nghe bà cô nói thế...tự nhiên cũng đỏ mặt theo lão. Đạo này, hình như tôi cũng lấy bệnh hay xấu hổ của Lâm Vũ Minh rồi, tai hại, tai hại quá!

Người ta nói, chúng tôi, yêu nhau đấy!!! Đến người ta cũng thấy chúng tôi đang yêu nhau!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 67: Vũ Minh, anh là của em, của một mình em! It;phần saugt;

#67: (Đó, nghe cái title thấy có chất không, kiểu khẳng định chủ quyền lãnh thổ ấy nhỉ, hehe, cơ mà cái gì cũng có cái lí do của nó cả đấy!)

**

Hôm đó, Lâm Vũ Minh đưa tôi đến một quán nhạc cụ ở đường Hàm Nghi, nó to lắm, cửa kính bóng lộn, sang trọng. Chỗ này tôi cũng có đi qua mấy lần rồi lần nào đi qua cũng trầm trồ, thế mà đến hôm nay mới có cơ hội đặt chân vào.

Giá kể trước đây, Lâm Vũ Minh mà có hứng đưa tôi đi mua, với cái tính của tôi, có lẽ tôi sẽ vui mừng đến cái mức nhảy loi nhoi rồi hét toáng lên mất. Nhưng chẳng hiểu sao lần này, cây đàn piano không còn đủ sức hấp dẫn tâm trí tôi được nữa. Ấy thế mà ai đó chà hiểu cho lòng tôi, cứ kéo tôi chạy từ tầng một đến tầng hai, chốc chốc lại hỏi han:

-"Nấm...Nấm thấy cái này như thế nào, đẹp không, Nấm thích không?"

Haha, chả hiểu ra làm sao đi mua đàn mà Lâm Vũ Minh cứ hỏi tôi xem "Nấm thấy màu nó đẹp không", "Nấm có thích kiểu hình dáng này không", khổ! lão chẳng hỏi xem...tôi sẽ phải chơi nó như thế nào! >.<

Mà kể cái chuyện đi mua đàn này, sau này lại trở thành cái kỉ niệm "sâu sắc" không thể xóa nhòa giữa hai chúng tôi, nói cho đúng ra là một câu chuyện...đầy xấu hổ của tôi,mà ngọn nguồn câu chuyện thì cũng chỉ tại Lâm Vũ Minh mà thôi.

Rõ ràng, chạy từ tầng 1 đến tầng hai với lão thì chẳng sao, vừa mới cáo lui vào nhà vệ sinh một lát quay ra đã thấy tên anh trai đáng thương của tôi bị hai con bé tóc vàng hoe nào đó vây kín, xúm xít hỏi han các kiểu. Mà nhìn kia, mặt mấy đứa nó, cứ phồng lên, cứ cười tíu tít trông vui vẻ đáo để. Đầu ra cái đám cứ ra đường thấy con trai ở đâu lại mặt dày

xấn tới như vậy chứ???

Còn chưa hết đâu, con bé mặc cái váy ngắn qua đầu gối đứng nói chuyện thôi còn chưa đủ, chốc chốc lại còn...động chạm nữa chứ! >----<

Ồi, rõ ràng là đang mùa đông, mà tôi thấy nóng! Nóng trong người, máu đang sôi lên!

Hình như là...tôi đang ghen! Không, không phải là hình như mà chắc chắn là tôi đang ghen!

**

-"Anh ơi, hay anh dẫn bọn em đi xem đàn xúu đi!"

-"Anh không biết gì về đàn cả!"

-"Anh...bên kia đường có quán trà sữa đấy, tý anh qua với bọn em nhá, vui lắm!"

-"Nhưng mà anh...không thích uống trà sữa!"

-"Anh ơi, anh có hiểu mấy bài về bất phương trình không?"

-"Bất phương trình à, anh...có biết một ít!"

-"Vậy... anh cho bọn em xin số điện thoại nhé, nếu có bài khó, bọn em muốn hỏi anh!"

-"Phải rồi ha, anh cho em số nhé, có dịp qua trường anh chơi, thì bọn em nhờ anh làm hướng dẫn viên một xúu, hihi!"

Lại còn "hihi" mới sợ chứ!

Mấy con bé đó bạo thật, ai đòi con trai xin số con gái chứ con gái chủ động xin số con trai lố liễu như này bao giờ. Mà cả Lâm Vũ Minh nữa, cứ đứng lóng ngóng, tay chân thừa thãi, mặt mày thì rõ là bối rối khó coi, đã khó chịu như vậy thì cứ từ chối đi!

Trông lão bị chúng nó hành hạ, thương đến tội nghiệp!

Cái tính lão hay cá nê, chẳng dám khước từ yêu cầu của ai bao giờ, mà với đám con gái hay những nhẽo này nữa lại càng khó từ chối. Đang lúc tính lại giải vây thì thấy Lâm Vũ Minh chắc bị chen ép quá hóa mất khôn, lóng ngóng thế nào trả lời một câu:

-"Anh...không dùng điện thoại!"

Haha, trời ơi là trời, Lâm Vũ Minh ơi là Lâm Vũ Minh, thà anh nói là anh không mang điện thoại còn chấp nhận được, đằng này lại bảo không dùng điện thoại, thử hỏi xem có thằng nào dám tin không cơ chứ?

Số lão cũng kiểu xui xẻo thế nào, vừa phút trước bảo với hai nhò kia "anh-không-dùng-điện-thoại!", phút sau....chuông điện thoại trong túi áo lão kêu ồm ồm!))))

Lâm Vũ Minh đồ bùng mạt!

Tôi đứng đầu này, nói thật dù đã cố kiềm chế rồi nhưng vẫn không thể nào nín nổi cười. Đòi đúng là quá nhọ mà!

Thế nên mới nói, có những người bẩm sinh không thể nói dối, có tập luyện thế nào cũng không thể!

Hết cách, cuối cùng tôi cũng không thể chịu nổi cái cảnh lão bị chúng nó hành hạ nữa, tôi lao vào chen chân vào giữa mấy người bọn họ, cứ thế, rất vô tư cầm lão:

-"Vũ Minh!!!" - Tôi gọi, cái giọng ngọt không tả nổi. ^^

Lâm Vũ Minh thấy tôi, lão khẽ thở phào ra một cái nhẹ nhõm, nhưng mà hình như lão cũng chưa quen cái kiểu gọi "tôm lôm" này của tôi, lão nhú nhú mày tỏ vẻ không hiểu, tôi nặc kệ, nhanh chóng gạt cái điện thoại trong tay lão ra giả vờ cấu kính:

-"Cái anh này, em bảo anh cầm điện thoại cho em, có ai gọi thì anh phải nghe cho người ta một cái chứ, đằng này...mấy cuộc gọi nhờ liền này...anh hư thật!"

Lâm Vũ Minh tròn xoe mắt, ú ớ: "Nắm???"

-"Nắm cái gì nữa, anh nói đi mua đàn cho em mà anh đứng đây nói chuyện với mấy chị này thế này à, em...không thích đâu nhé!"

"Anh...!"

Lâm Vũ Minh bắt đầu hiểu ra chuyện, thấy lão khẽ cười, nhưng mà mấy nhò kia, chúng nó vẫn chẳng chịu từ bỏ, cứ bám riết, găt gao hỏi:

-"Bạn là...em gái của anh Vũ Minh hả?"

Em gái????

Haha, chẳng hiểu sao nghe hai từ này tôi lại thấy...khó chịu.

Bây giờ chỉ cần tôi gạt đầu bảo "ừ!" thì chẳng khác gì tôi cho bọn họ cơ hội, mà tất nhiên, cái mùa xuân ấy thì không có đâu.

Tôi túm chặt lấy tay Lâm Vũ Minh, cắt cái giọng nửa thật nửa đùa, nửa ngọt nửa chua lên:

-"Vũ Minh à, anh xem, em có chỗ nào giống anh không, mà mấy chị này bảo em là em gái anh?"

Lão cười cười véo má tôi bảo:

- "Chẳng có chỗ nào giống nhau cả!"

- "Thế....bạn là..là gì của anh Vũ Minh?"

Tôi căng cứng mặt lên, rất tự tin nói:

- "Anh ấy là người yêu của tôi!"

Tôi nói xong, bỗng nhiên giật mình một cái...thôi rồi, tôi lỡ nói ra mất rồi, Lâm Vũ Minh thì không nói rồi, lão...giật mình một cái, nhìn tôi, nghen ngào không nói nên lời nữa. Thôi thì đâm lao thì theo lao, tôi nhéo lão một cái, rồi lại lạnh lùng tuyên bố:

- "Anh ấy đúng là người yêu của tôi đấy, và tôi...hay ghen lắm, vậy nên...chị làm ơn bỏ tay anh ấy ra đi!"

Tôi nói xong, con nhỏ kia nó mới thôi cái tay đang bám lấy bên kia của Lâm Vũ Minh, bối rối xin lỗi rồi hai đứa dắt nhau chuồn thẳng.

Thế đó! dân mặt đối thủ là phải mạnh mẽ các bác ạ, không chúng nó nâng tay trên của mình.

Một mình tôi ở lại với Lâm Vũ Minh....không khí ngột ngạt đến lạ.

Lúc này tôi mới bắt đầu thấy run, tôi xấu hổ bỏ tay lão ra, quay mặt chạy một mạch ra khỏi quán, ai đó nhanh chóng chạy theo túm lấy tay tôi, lão dò búng mặt, bối rối hỏi:

- "Năm...vừa rồi, có phải là anh đã nghe thấy Năm nói...là..!"

Lão hình như xúc động quá, nói được nửa câu thì nghẹn, tôi bực mình, tôi bực mình lão, có gì đâu, chỉ là một câu thừa nhận thôi mà, lão có cần phải sock đến vậy không, lão có cần phải ép tôi đến mức tôi phải tự khai ra như vậy không, lão có cần phải tỏ tình áp úng để đến mức tôi cần cho chảy máu rồi đem về đợi lúc tôi ngủ mới dám nói ra như vậy không?

Lâm Vũ Minh, đồ nhát gan, anh đúng là đồ thô để mà!

Dù sao cũng chẳng còn gì để đấu điểm nữa, tôi quay mặt lại, tự tin mà nói với lão rằng:

- "Lâm Vũ Minh, anh nghe cho rõ đây! Em...cũng chán làm em gái của anh rồi, phải, em thích anh...không phải là tình cảm anh em như mọi người vẫn nói, là thích thật, anh hiểu không?"

Lâm Vũ Minh im lặng.

Lão nhìn tôi.

Tôi cũng nhìn lão.

Chúng tôi nhìn nhau.

Hôm đó, dưới tầng hầm gửi xe của trung tâm bán nhạc cụ, tôi...đã thổ lộ tình cảm của mình, một cách thô thiển nhất. Đến mãi về sau, tôi cũng chẳng hiểu tại sao tôi lại có đủ dũng khí để làm chuyện đó nữa! Cũng có thể, đến giờ phút đó, tôi đã thực sự sợ hãi, sợ mất lão, sợ lão sẽ thuộc về một ai đó khác, hoặc sợ rồi tình cảm chôn dấu quá lâu, sẽ chẳng đi đến đâu, nên tôi đã nói ra!

Nói ra rồi mới biết...mình không thật, ai đời, đứng dưới nhà xe, hét toáng lên như một con dờ hơi ăn cám lợn!

Hôm đó, cũng chính là cái ngày hôm đó, Lâm Vũ Minh đã im lặng, đã hoàn toàn im lặng sau khi nghe tôi "tỏ tình", haha, đùa chứ, các bác có hiểu cái cảm giác lúc đó của tôi nó thốn thế nào không?

Đến cái lúc tôi gần như muốn phát điên lên rồi chạy đi vì xấu hổ thì...Lâm Vũ Minh đột ngột giữ tôi lại, rồi chẳng thèm hỏi ý kiến của tôi, lão cứ thế, tự ý...đặt lên cái miệng đang há hốc ra kính ngực của tôi một nụ hôn.

Mọi thứ gần như ngừng chuyển động, không gian dường như đặc lại, máu dường như dồn hết lên mặt, tim dường như ngừng đập, mọi thứ...cứ như dừng hẳn lại vậy, nụ hôn đầu, nó thoáng qua, chẳng có máu, cũng chẳng mạnh mẽ như trong phim, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đến cái độ khi nó kết thúc thì tôi đã...gần ngất xỉu cmnr.

- "Lâm Vũ Minh...anh?????"

Ôi, nụ hôn đầu của tôi, tại sao lại dưới nhà xe tối tăm này cơ chứ???

Thôi, tất cả đều không quan trọng, tất cả đều vô nghĩa, cái thứ duy nhất tồn tại trong suy nghĩ tôi lúc đó là...đôi môi của Lâm Vũ Minh, nó...thơm và ngon đến kì lạ!

Tôi nghe lão thì thảo bên tai: "Anh yêu Năm!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 68: Ngoại truyện 1: Mật khẩu điện thoại của Lâm Vũ Minh

#1: Mật khẩu điện thoại Lâm Vũ Minh. (liên quan đến chap 40 trong chính truyện)

Nắm kê:

Mật khẩu điện thoại của Lâm Vũ Minh có 4 số thôi. Vậy mà hôm đó, tôi phải loay hoay đúng 2 tiếng đồng hồ mới tìm ra.

1445

"mật khẩu chính xác"

Cuối cùng thì tôi vẫn không thể hiểu nổi ý nghĩa của con số này! haha. Vì đúng là nó chẳng có liên quan gì đến tôi hay đến Lâm Vũ Minh cả.

Mãi sau này, sau khi rành rang, một lần tôi mới đưa câu hỏi này ra hỏi lão.

Nghe xong, lão đỏ bừng mặt, véo má tôi bảo:

"Ai bảo Nắm là không liên quan. Con số này, ngược lại rất liên quan đến Nắm đấy chứ!"

Sau đó lão cứ hồn nhiên bế bồng tôi lên, cười lớn:

"Nắm của anh, cứ mãi bé xíu thế này nhĩ?"

-"Lâm Vũ Minh, ý anh 4 con số đó là..."

-"Đúng rồi đó, Nắm của anh thông minh lên rồi!"

Tôi đàn mặt ra, cuối cùng thì cũng hiểu được ý nghĩa của 4 con số đó, mẹ kiếp, rõ ràng 4 con số đó, là cả một sự si nhục!

-"Lâm Vũ Minh, anh chết chắc rồi đấy!!!"

Lâm Vũ Minh kể chuyện mật khẩu điện thoại *1445*

Chuyện là thế này:

Hồi Nắm vào lớp 10.

Nghỉ thức đầu tiên khi lên trường học mới là khám sức khỏe, đo cân nặng chiều cao.

Có điều, cái này đối với người bình thường thì không sao, nhưng đối với Nắm của tôi lại đây lại là một điều gì đó cực kì...khủng khiếp.

Nó khủng khiếp theo đúng nghĩa đen.

Quả là tôi đoán không sai, mới vào khám được đâu 5 phút thì Nắm đỏ bừng mặt khí thế chạy ra kéo tay tôi vào thẳng phòng y tế.

-"Lâm Vũ Minh, anh vào đây, anh mắt sáng như vậy, vào đây kiểm chứng cho em!"

Các bạn biết chuyện gì xảy ra không?

Nắm cãi nhau với cô nhân viên y tế đo chiều cao vì một lí do dễ hiểu:

-"Chị này đo sai cho em rồi! Lâm Vũ Minh, Anh coi đi, cái chị này nhất quyết bảo em là 144 cm, rõ ràng hôm qua anh vừa đo cho em là 145 cm cơ mà, anh mau nói cho người ta đi, làm gì có cái chuyện mới có 1 hôm em lại lùn xuống 1 cen-ti!" ><

Tất cả ai có mặt ở đó đều lập tức buồn cười vì một câu nói của Nắm.

Đấy, lí do chỉ đơn giản có thế mà Nắm dám làm náo loạn cả phòng y tế.

Nắm của tôi cứng đầu lắm, cuối cùng tôi phải nhờ cô nhân viên đo lại cho Nắm, kết quả lần này nhích lên được.....144 phẩy 5 cen-ti-met (144,5 cm). haha.

Cuối cùng dù đau khổ lắm nhưng Nắm vẫn phải gật đầu chấp nhận.

Tuy hôm đó tôi giải thích thật nhiều, nửa cen-ti-met hao hụt kia là do...sai số, thế mà Nắm vẫn giận đối tôi 1 ngày trời.

Chuyện đau đầu này, nhất định tôi không thể quên được. *Cười*

Sau này, Nắm hằng ngày bắt tôi ra sân bóng rổ chơi với Nắm, kết quả sau mấy tháng chơi bóng rổ Nắm cao lên được.... 148,7 cen-ti-met *cười lớn*

Nhưng không sao, tôi thích Nắm lùn như vậy, bé như vậy, dù trong một "số vấn đề" quả là có chút phiền phức hơn những khác. Ha ha ha.

Nhân đây, nhắc bạn nào quá lùn thì nhớ chăm tập thể dục và uống sữa để cao hơn một xíu nhé, chứ nếu không, cứ phải như Nắm, lúc...hôm phải bắc cả ghế, thì hơi phiền! *Bối rối*

Hết ngoại truyện 1

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 69: Ngoại truyện 2: Bộ mặt thật của Lâm Vũ Minh It;Nấm kể chuyện

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

(Chuyên mục đọc khoét tuổi thơ + nói xấu và đim hàng Lâm Vũ Minh) haha

Kể cho các bạn nghe chuyện này.

Hồi bé, tóc tôi dài lắm, mẹ chẳng bắt cắt đi, nên tôi cứ để nó dài thật dài. Lâm Vũ Minh cũng thích tôi để tóc dài như vậy, ngày nào cũng xung phong chải tóc cho tôi. Có hôm còn cao hứng đề nghị:

- "Anh tết tóc đuôi sam cho Nấm nhé!"

Hôm đó đi đâu người lớn cũng khen tóc đẹp a, sướng điên người, lại càng nể anh trai hơn.

Chuyện có lẽ cũng chẳng có gì đâu, nếu chiều đó, thằng Gia Bảo mồm hếch nó thấy không thuận mắt với tôi:

- "Tóc như cái đuôi bò, thế này cũng đẹp à?"

Thế rồi bọn trẻ con cũng gato mà hùa vào trêu chọc: "Tóc đuôi bò!" "Tóc đuôi bò!"

Tôi hồi bé còn hiếu chiến lắm, bị nói vậy tự ái dâng cao, cuối cùng chửi nhau ôm tôi với nó, kết quả, nó điên người chạy về lấy kéo, cứ thế mà cắt phăng mái tóc của tôi. Oa oa oa.

Tôi hôm đó tiếc mái tóc mà sổng chết lao vào đánh nó. Nó lớn hơn tôi mấy tuổi, nên tôi bị nó đánh cho chảy cả máu tay.

**

- "Đứa nào làm Nấm khóc?"

Lâm Vũ Minh thấy tôi rũ rượi về nhà thì chạy qua nghiêm mặt hỏi han.

Tôi hồi đó có chút trẻ con, cứ thế mà khóc bù lu lên:

- "Thằng Gia Bảo, cắt tóc của em rồi!"

Lão đen mặt. Lập tức đi ra ngoài.

- "Nấm ở nhà, anh đi có chút chuyện!"

Tôi cũng chẳng biết vì chuyện này mà lão suýt nhập viện.

Hôm đó, nghe bọn nó kể lại, Lâm Vũ Minh tìm cả đám trẻ đánh nhau một trận gần chết. Kể từ đó, bọn trẻ con trong xóm không dám đụng đến tôi, cũng sợ cả lão. Haha!

Lâm Vũ Minh trông hiền lành vậy thôi, chứ khi điên lên, chẳng sợ bố con thằng nào đâu. Thằng Gia Bảo năm đó, sau này gặp lại chúng tôi, vẫn còn kể mãi cái vụ bị lão đánh.... gãy mất 2 cái răng. Haha!

Tôi về sau cũng sợ lão đánh nhau nữa mà không dám để tóc dài. Dù lão có nài nỉ thế nào cũng không để!

**

Nấm: "haha, Lâm Vũ Minh, hình ảnh ngoan hiền của anh chính thức bị sụp đổ!"

"Anh đã nói rồi, đứa nào dám làm Nấm khóc, thì nó....chết chắc rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 70: Ngoại truyện 3: Lần đầu tiên của Năm và Vũ Minh kể chuyện;

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Warning: Cấm trẻ em dưới 6 tuổi vào đọc chap này!

Hồi Năm học lớp 7, hôm đó bố mẹ không ở nhà, lúc tôi đang học bài thì thấy Năm la oai oái bên phòng, tôi hoảng quá liền vút sách vở chạy sang, kết quả thấy Năm trùm chăn kín bụng, run lẩy bẩy trong đó.

"Năm, có chuyện gì vậy em?"

"Lâm Vũ Minh, mau cứu em đi!"

Năm lộ đầu ra khỏi chăn, mắt ngấn lệ:

"Mau cứu em, em sắp chết rồi đây này!"

Tôi lạnh cả sống lưng, liền chạy vội qua kéo Năm ra khỏi chăn.

Kết quả, vừa thấy cái vết màu đỏ trên giường Năm, tôi đã thấy...bùn rùn.

Nghiêm trọng như vậy Năm sợ là phải rồi.

"Lâm Vũ Minh à, cứ thế này rồi, em sẽ chết phải không anh?"

"Năm đừng sợ nữa, có anh đây rồi!"

Hết cách, tôi cuối cùng phải bế Năm đi...bệnh viện.

Kết quả, hôm đó cả tôi lẫn Năm được cô y tá trẻ dành hẳn 2 giờ đồng hồ để...giáo dục giới tính tuổi mới lớn.

Chuyện này, thật chẳng muốn nhớ lại chút nào. *Thở dài*

**

Năm- Lâm Vũ Minh, anh khủng hã, chuyện đáng xấu hổ như vậy anh cũng dám kể sao?

LVM: *đỏ mặt* Năm đừng dối anh nữa mà!

p/s: Ngoại truyện phần 1, hãy xúc tình thần lên và chuẩn bị cho phần 2 nhé! Phần 2 sẽ có sớm thôi

I write this story just for my hobby. You know that, I gain nothing from it, no money, no profit, no promise,nothing!

But I keep writing because all of you! Thanks for your attention and your support. You are my motivation. Any way, I love all of you, guys! I will be there for you! <3

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Hẹn hò!

(Sau một thời gian thương thảo với con bé Măng, Năm đã thuyết phục à để Năm tiếp tục kể chuyện này. và...à thì..Năm thì Năm không thích ngược đãi bản thân đâu, nên chúng ta bắt đầu phần 2 vui vui tý đi:))

**

Các bác ạ, tình yêu nó chẳng phải thời hiện đại nhà mình mới có đâu, tình yêu ấy hả, có từ lâu rồi... từ thời ăn lông ở lỗ, từ thời đồ đá ăn rau má phá núi đồi, hay từ cái thời Na-pô-lê-ông đi dép tông chạy lông nhông ngoài phố ấy. Cứ nam với nữ, đứng gần nhau mà có chút hooc môn tình yêu là cứ yêu nhau thôi.

Tình yêu nói cho văn chương bóng bẩy là sự đồng điệu giữa hai tâm hồn, là sự hi sinh cho người con lại, là sự thăng hoa trong tình cảm. Nói theo khoa học là khi hai cá thể khác nhiệm sắc thể X và Y cùng tiết ra loại hooc môn tình yêu. Nói theo y học là khi hai trái tim cùng nhịp đập. Nói theo tâm lý học là: Yêu là khi hai đối tượng ở gần nhau mà tìm đập nhanh hơn bình thường, đồng tư dân hơn bình thường, hơi thở gấp gấp hơn bình thường :3

Không, không không, bóng bẩy quá!!!!

Ngày xưa chưa yêu chưa biết, giờ...yêu rồi thì Năm có thể khẳng định luôn, mấy cái lý thuyết đó...khó hiểu vô cùng

Theo ý của Năm, yêu, chỉ đơn giản là tối đến...muốn nhìn mặt ai đó một cái trước khi ngủ, dậy, muốn thấy ai đó đã ngồi dưới bàn ăn đợi mình. Đi học, muốn ôm riết bờ lưng ai đó. Lén giở đồ đắp chăn rồi mà thấy ai đó mặt đỏ ửng chạy sang phòng, ngồi lì ở đầu giường, rồi cứ tự ý nghịch mấy đầu ngón tay mình, có hứng thì lại véo véo má mình, rồi cười tùm tùm, hừm, nói thật, ngoài miệng tôi cứ một hai "Anh về phòng ngủ liền đi!" "Vũ Minh à, anh phiền quá!" nhưng kì thực trong lòng lại cứ thích điên lên mới sợ chứ. Lúc ngồi ở chỗ không có ai, thỉnh thoảng lại có một tia mong muốn vô cùng xấu xa, muốn "cắn" đôi môi ai đó!

Ôi trời ơi! Là tôi đây! Là Lâm Mai Hương đây! Các bác lại cười tôi bậy bạ chứ gì! Tôi thậm chí còn không nhận ra nỗi mình lại như thế nữa luôn các bác ạ, cơ mà các bác đừng vội cười tôi, cứ thử yêu đi, yêu đi rồi biết!

Chuyện tôi với Lâm Vũ Minh yêu nhau...thực tôi không dám kể cho ai nghe, thật ra, đến ngần này tuổi, tôi cũng hiểu thế nào là...chừng mực. Có những chuyện, nếu để quá nhiều người biết thì xác suất thành công rất thấp. Chuyện tình cảm đặc biệt lại càng phải giữ kín. Thử hai nữa, thật ra là từ cái vụ tin đồn thất thiệt với Lâm Vũ Minh trên trường đã dạy cho tôi một bài học. Trên đời này, không tin được bố con thằng nào cả, chúng nó toàn một lũ rảnh hơi, ăn không nói có! Sợ lắm!

Có điều, chính vì không dám kể cho ai nghe, nhưng lại không kiểm soát được sự vui sướng, tôi đã lén kể cho một bạn chat ở trên Yahoo (hồi đó Năm còn xài Yahoo à, chất vui đáo để các bác ạ!). Cô bạn đó có nick chat là Anna, tự xưng là du học sinh, thỉnh thoảng nói chuyện lại cứ chêm 2,3 câu tiếng anh vào làm một đứa ngu anh như tôi phát hoảng.

Kể đi kể lại, cuối cùng, khi Anna hỏi tôi một câu:

"Thế Năm với anh ấy không đi hẹn hò à?"

"Hẹn hò làm gì, hẹn hò cũng là gặp nhau thôi mà, ngày nào chúng tôi chả gặp nhau!"

"Hahahaha...Kid, You're stupid! Dating is compulsory!!!! "

"Kid là siêu trộm, you là bạn, thế Stupid....là gì???? T__T"

Anna hình như bắt lặc quá với vốn tiếng anh đáng nể của tôi, cô ấy mãi lúc sau mới gửi lại một dãy icon mặt cười nhăn nhó, sau cùng thì nói:

"Năm ngốc này, tôi nói bạn ngốc quá, Hẹn hò là nghi thức bắt buộc rồi, yêu mà không hẹn hò thì còn gì là yêu?"

Buổi đó, tôi còn mù tịt mấy khái niệm này, còn có cả nghi thức nghi lễ bắt buộc nữa chứ, bán tín bán nghi, lên hỏi lại mấy đứa trên lớp, thì đều nhận được một câu trả lời như nhau:

-"CON ngu, yêu thì tất nhiên là phải hẹn hò rồi, à không, có khi hẹn hò rồi mới yêu cũng nên ấy, mà mày hỏi làm cái gì, mày có đối tượng rồi hà con ranh????"

Chi chờ có thể, tôi anh dừng đưa ra một quyết định: ngày mai, tôi-phải-hẹn-hò!

Tối, tôi chủ động chạy sang phòng lão, Lâm Vũ Minh còn say sưa viết cái gì đó, thấy tôi, lão giật mình dẩu nhem vào trong ngăn kéo, bối rối hỏi:

- "Nắm..em, sao không gõ cửa phòng?" - Lâm Vũ Minh thấy tôi vào đột ngột kiểu này, lão nhú mày tỏ vẻ bất bình. Thấy ghét không?

- "Khùng hả! Anh thấy em có bao giờ gõ cửa phòng anh mà còn hỏi câu như vậy? mà.... anh đang làm gì mờ ám???"

- "Đâu có!"- lão nhanh miệng chối đây đẩy.

- "Còn "đâu có", không phải dẩu, đưa đây em xem!"

- "Ngốc! Không được, đây là lãnh địa của anh mà! Nắm không được xâm phạm!"

Không được xâm phạm!!! ahahaha, hay cho câu không được xâm phạm, lãnh địa của anh cái gì chứ, anh từ bao giờ đã có lãnh địa cho riêng mình rồi. Tôi cười đều trá:

- "Lãnh địa của anh ấy hả,hahaha, lãnh địa của anh là của em, quyền sở của anh cũng là của em, anh cũng là của em nốt, Lâm Vũ Minh, anh không có tiếng nói ở đây!"

Nói xong tôi cho tay vào ngăn kéo, tự tiện kéo rồi lấy cái...quyển gì đó của Lâm Vũ Minh ra, Lâm Vũ Minh như bị cướp mất thứ quý giá, lập tức chạy theo tôi, giữ tay tôi, lấy lại.

Tôi chạy miết, nhưng trời sinh cho đôi chân ngắn, người ta bước một bước chân dài bằng mình chạy 3 bước, chạy đến bước thứ 4 thì bị lâm Vũ Minh ép đến chân tường. Mặt lão đỏ bừng, hơi thở đã bị vận động làm cho trở nên gấp gáp, lão ép bàn tay tôi lên tường.

- "Nắm! Trả cho anh!"

- "Nhưng..em tỏ mò!!!"- Tôi uất ức. Mọi lần có cái gì lão cũng nhường cho tôi cơ mà, tự bận yêu nhau, lão...cứ làm cái quái gì mờ mờ ám ám, đáng nghi lắm, đã vậy đây không trả. Tôi ương bướng.

- "Em..không trả, anh làm gì được nào?"

- "Nghe lời anh! Trả cho anh đi, cái này là của Nắm, nhưng giờ thì...chưa được, Nắm hiểu không?"

Lâm Vũ Minh không nặng không nhẹ nhìn thẳng vào mắt tôi, nói ra mấy lời, rồi như thể thôi miên tôi, tôi cứ nhìn vào đôi mắt đó, không dứt ra nổi, rồi chẳng hiểu làm sao, tay tôi ngoan ngoan trả lại quyền sở.

- "Nắm ngoan quá!"

Lâm Vũ Minh cảm lại được quyền sở thì vui mừng ra mặt, lão giảm tông giọng, mặt cũng dịu lại, tuy vẫn còn đỏ, đến lúc này, tôi mới đau khổ phát hiện ra, chúng tôi đang đứng ở một cái tư thế...mờ ám vô cùng, vô cùng mờ ám!!!

Lão ép tôi vào tường và chúng tôi, cách nhau..1mm, à không không, ngoài hai lớp áo ra, thì gần như, dính sát vào nhau, đến nỗi, tôi nghe rõ tiếng tim lão đang đập thình thịch, Lâm Vũ Minh sau khi bình tĩnh lại thì lão cũng phát hiện ra cái điểm bất thường này, thấy lão...bối rối ra mặt.

Lão toan xích ra thì đã bị tôi túm lấy, lần này, tôi rành rọt nói:

- "Lâm Vũ Minh, nghe em nói này, ngày mai, em với anh, chúng ta, hẹn hò nhé!"

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 2: Lâm Vũ Minh, đừng nhúc nhích!

ào các bác, Mai Hương tôi nói thật với các bác là từ lúc cha sinh mẹ đẻ ra chưa biết cái gọi là "hẹn hò" là gì cả. Có chăng thì cũng xem trên ti vi, cũng đọc trong truyện, còn thực hành thì tuyệt nhiên chưa thử lần nào.

Lí do?

Đơn giản lắm, vì đây mới là lần đầu tiên Mai Hương biết yêu, biết rung động. Và tất nhiên, đối tượng là ai thì các bác biết rồi đấy!

Lâm Vũ Minh sau khi nghe tôi đề nghị chuyện hẹn hò, ban đầu lão còn ngại, sau bị tôi làm tới quá kết quả đành phải gật đầu chấp thuận. Rõ ràng chuyện này, nên là lão chủ động mới đúng chứ nhỉ!

- "Lâm Vũ Minh, tỏ tình cũng là em làm, giờ đi hẹn hò cũng để em phải mở lời, anh có phải làquá đáng lắm rồi không!!!" - Tôi ngồi bó gối trên giường lão, nhả mặt trách móc.

Lâm Vũ Minh thấy tôi đổi thì hoảng, lão lại chỗ tôi, nghĩ mãi không biết nên mở lời thế nào, cuối cùng các bác biết lão nói gì không? Phải, Lâm Vũ Minh bế tắc quá thì quay lại phản công tôi, lão véo má tôi rồi còn trách:

- "Thì cũng...tại Nắm.....nhanh miệng quá! Lúc nào cũng giành phần của anh, bây giờ Nắm còn trách anh nữa!"

Hahahahaha....thế đó, thế đó, lão phải trách nhiệm một cách tài tình!

Tôi rút ra một bài học: không phải chuyện gì mình chủ động, mình chạy trước cũng là tốt, có khi lại bị đối phương hiểu nhầm mình. Nhất là trong chuyện tình cảm, đùa nào mà lỡ tỏ tình trước là bị lép vế luôn!

Nhưng may sao Lâm Vũ Minh nhà tôi EQ lão thấp, nên dù tôi có tỏ tình trước hay gì gì trước thì vẫn không bị "mất giá", hình như chỉ cần là tôi yêu cầu thì dù không muốn lão vẫn phải tỏ ra hạnh phúc và vui vẻ đồng ý. Trong trí nhớ của tôi, Lâm Vũ Minh chưa bao giờ khước từ bất cứ một lời đề nghị nào từ tôi. Cũng có thể do lão tốt bụng, mà cũng có thể do tôi quá bá đạo nên lão không thể từ chối được! haha.

Và tất nhiên, lần đề nghị đi hẹn hò này cũng không ngoại lệ. Sau này có ai đó kể lại chuyện tôi mặt dày lần này lần khác chủ động, làm tôi....xấu hổ chỉ muốn độn thổ luôn. Hồi đó tôi ngây thơ dễ tin người quá, cứ thấy lão xấu hổ "ạm ự" thì liền nghĩ rằng lão không thích "hẹn hò" thế mà nào ai biết được sự thật rằng.....lão đang cười sung sướng trong lòng. Vừa được tiếng vừa được miếng, nghĩ kĩ lại, Lâm Vũ Minh là cái người được lợi nhất trong chuyện này.

Thôi, ai có lợi cũng được, quan trọng là, tôi sắp được đi hẹn hò!:(:))))))

Thế luôn, tối đó có đùa háo hức quá không ngủ được, tôi không biết lão thế nào chứ tôi thì...lăn qua lăn lại, không ngủ nổi luôn!

- "Nắm!!!"

- "Ừ...!"

- "Nắm à!"

- "Ummmmmm."

- "Nắm ơi, dậy nào, sáng rồi kìa!"

- "...."

- "Nắm dậy nào, dậy ăn sáng nào!"

- "...."

- "Nắm...dậy đi ~!!"

- "..."

- "Nắm!!!"

- "..."

- "Nắm à!"

Hừm mmm! Nắm, Nắm mới chả Mốc! Sao có người ồn ào như vậy chứ?

- "Lâm Vũ Minh!!! Anh có bị điên không vậy, hôm nay là chủ nhật, lại còn mới sáng sớm ra, anh phá cái gì há?!!?" - Tôi gắt ngủ, không kiểm chế được mà gào lên: "Một là anh im miệng lại, hai là rút ra khỏi phòng em!"

Lâm Vũ Minh nghe xong lời đe dọa của tôi, cá là lão sẽ im lặng rồi chuẩn thôi, có cho tiền cũng không dám quấy tôi nữa. Tôi yên tâm, nhắm mắt vui mặt vào gối ôm, tiếp tục theo ông Chu Công đi du lịch.

Lão gọi mãi không được cuối cùng chán nản thờ dài:

- "Thôi được rồi, vậy Nắm ngủ tiếp đi, vụ hẹn hò, chắc là...phải hủy rồi!"

Rõ ràng đang ngủ rất ngon, đột nhiên lại nghe giọng nói quen thuộc vang lên, giọng nói ầm ầm hiền hiền, mà chả hiểu sao nghe xong tôi lại thấy giật mình.

Tôi vội vội vàng vàng đạp tung chăn, túm lấy lão, giọng nói vô cùng xúc động.

- "Lâm Vũ Minh, đừng bước đi, vụ hẹn hò, không được hủy, em dậy rồi, em dậy rồi đây, chúng ta đi hẹn hò nào, hìhìhì!"

Lại còn cười "hìhì" nữa, lúc đó chẳng hiểu sao thấy mình thảo mai dễ sợ. Trần đời nghĩ lại chưa có đùa con gái nào mặt dày như tôi.

Lâm Vũ Minh nghe tôi nói vậy thì nín cười đừng bước, xoay người cúi xuống, nhìn tôi, a, lão có một thói quen rất đáng ghét, đó chính là...là cứ thích nhìn thẳng vào mắt của người đối diện, mà mỗi lần như vậy, cảm tưởng như đang bị lão thôi miên vậy. Thực sự, cứ mi mê hoặc một cách lạ lùng!

Rõ ràng hồi nãy nhắm mắt ngủ hùng hờn chừi lão như vậy mà giờ lại ngoan ngoãn như một con mèo con. Lâm Vũ Minh chắc cũng thấy khuôn mặt đang dần đổi màu cà chua của tôi, tôi thấy nụ cười trên môi lão đậm hơn, lão thuận tay vuốt vuốt mái tóc rối bù như tổ quạ của tôi xuống, xong thì véo má tôi:

- "Trước tiên, Nắm phải đi đánh răng rửa mặt đã, anh chờ!!!"

- "Lâm Vũ Minh!"

- "Hừm!"

- "Đừng nhúc nhích!"

Tôi nhón chân, thom lên má lão một cái thật kêu, dù tôi biết rằng, hiện tại miệng còn chưa đánh.

Ai đó bị hôn, mặt mày đỏ bừng, đứng đơ ra giữa nhà, tôi hải lòng chạy vào phòng tắm, vừa đi vừa lẩm nhẩm lời bài hát.

Giá mà sáng nào, cũng có người gọi dậy như thế này!

Giá mà ngày mai, lão đừng đi nữa!

Giá mà....

Thôi chẳng có giá mà gì cả, sự thật thì lão vẫn phải đi, chỉ bằng hôm nay, hãy vui vẻ một hôm nữa, phải khắc sâu những kỉ niệm thật đẹp vào lòng lão, để lão có sang Úc sang Âu, lão cũng không thể quên được con bé Lâm Mai Hương này.

Tôi đứng trong phòng tắm với cái ý nghĩ phải làm một cái gì đó thật ghê gớm cho ngày trọng đại này, phần khích nói vọng ra:

-"Lâm Vũ Minh, anh chuẩn bị tâm lí đi, hôm nay sẽ phải là một ngày đáng nhớ!"

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 3

(bắt đầu từ chap này, ai nhỏ tuổi quá thì không nên đọc nữa nhé, ngôn ngữ sẽ không có chọn lọc nữa đâu, t sẽ viết thoáng tay hơn và thực tế hơn, nói trước luôn chứ không lại thối mồm!)

Chuyện này kể ra cũng rất nực cười, ý tôi đang nói đến cái vụ đi hẹn hò ấy các bác ạ, chả hiểu cơ sự ra làm sao, vừa trang điểm make up "đẹp lộng lộng" hết cả lên, đi xuống nhà tưởng đâu sẽ được đi chơi với Lâm Vũ Minh.

Kết quả, thấy mọi người đã đến đông kín nhà.

Hời!

Rõ ràng, chuyện đánh lè với Lâm Vũ Minh hoàn toàn không có khả quan nữa.

Tôi sao lại có thể đăng trí mà quên mất, hôm nay, bố mẹ tôi có làm mấy mâm cơm để chia tay lão nhì?

Thế là cả ngày hôm đó, cứ người ra người vào, cả bên ngoại cũng lẫn lộn từ quê lên chia tay với lão, bà ngoại khóc nhiều lắm, bà thương lão nhất đám cháu, vì lão ngoan, mà lão tâm lý nữa, cả đám về nhà ngoại chơi, đứa thì ra vườn ổi, đứa thì đi đi bắt ve ve chơi, đứa thì ra vườn phá cả rớt của bà, chứ chẳng đứa nào ngồi bóp vai, nắn chân cho ngoại như lão đâu.

Ngoại cứ dặn hết cái này, dặn hết cái nọ, lúc nào cũng bảo:" Thăng bé này nó thật cái bụng, ai nói cũng tin, ai bảo gì cũng làm, thương nó lắm, mà con bé Năm thì lúc nào cũng uốn éo làm tội làm tình nó nữa!"

Đang ăn cơm, ngoại nói thế, làm tôi ghen. Uất ức giải bày!

-"Ngoại nói oan cho con, con uốn éo anh ấy bao giờ chứ?"

-"Oan ức cái gì nữa, thế hồi về nhà ngoại, có đứa nào theo đám trẻ con ra tắm ngoài sông rồi vứt dép ở dưới đó...khô, chơi không biết đường về, làm khổ thằng Vũ Minh nó tưởng mày chết đuối, lặn mò tìm cả buổi!"

-"Đúng đấy nhì, bạn đó tưởng con bé này chết đuối rồi chứ, làm sợ chết khiếp lên được, mấy đứa nít ranh này, cũng nghịch dại!" - Di hạnh bổ sung thêm. Tôi ngồi nghe, nóng mặt, có cả vụ đó nữa sao, hôm đó bị chúng nó thách thức, ức chế thì ném dép xuống sông thôi, ai biết được chúng nó ác ý về lừa Lâm Vũ Minh như vậy chứ, cái lũ khôn nạn đó!!!

Bọn họ...ý tôi là "tập đoàn người thân" của tôi, bắt đầu chuyện chủ đề nói chuyện, hình như chủ đề bêu xấu người khác là một chủ đề rất hay ho hay sao ấy, người này một câu, người kia một câu. Nào là vụ tôi hái ớt cay nhà ông Tân bị chó đuổi cắn cho chảy máu chân phải khâu 3 mũi, khiếp, kể chuyện người ta bị thương mà cả nhà còn cười rôm rôm cười rả hết cả lên.

Nào là chuyện tôi cho cái chìa khóa của bà vào ổ cấm chuyền, điện giật đến bất tỉnh, làm cả nhà phát hoảng. Nào là chuyện tôi đi ra đồng rom, ngồi nghịch ngoại đấy rồi ngủ quên luôn, ngoại gọi mãi không được lại còn tưởng tôi rơi xuống giếng!><

Nào là chuyện tôi cho nhảm muối tinh vào nồi chè của di Hạnh, làm hôm đấy, cả nồi chè hòng bét ra, nếu không có Lâm Vũ Minh ăn đỡ, chắc hôm đấy tôi bị di Hạnh giết chết! T__T Di Hạnh kể xong vụ đó, vẫn còn ưc chế quay qua...trùng mắt dọa tôi một cái. Híc!

-"Mà kể chứ thằng bé Vũ Minh nhà mình dại thật, con bé Năm nó kêu ăn cũng ăn, cái nồi chè, đúng, chẳng khác gì nồi cám lợn, mặn chát lên được, thế mà vẫn ngồi ăn được!"

Ồ...haha!!!!!!

Càng kể, càng thấy...điều điều!

Tôi mà thế á!

Không tin!

Đây là nói dối!

- "Vũ Minh, anh nói đi, không phải đúng không, em đâu có thể, em không phải thế, anh nói gì đi!"

Tôi quay qua Lâm Vũ Minh cầu cứu, ai đời..

Lâm Vũ Minh chẳng nói gì cả, tùm tùm cười, gấp cho tôi cái đuôi gà rồi bảo "Nắm ăn đi này!"

- "Cái thằng này...mày lúc nào cũng chỉ biết có con Nắm lùn thôi à, ngày xưa ai dẫn mày ra chợ mua tò he chơi, ai dẫn mày đi chợ Hôm mua điều, thế nào mà có đồ ăn ngon, mày chỉ nhớ con bé Nắm?"

Dì mè nheo: "Vũ Minh, con nói đi, giờ con chọn ai, con Nắm hay là dì?"

Lâm Vũ Minh đỏ bừng mặt, lão chẳng biết nói gì, cuối cùng cho tay sang bên cạnh, gấp nốt cái đuôi gà còn lại, cho vào bát dì Hạnh.

- "Dì cũng ăn đi!"

Cả nhà lại cười!

khô, đi hạnh hơn Lâm Vũ Minh có 6 tuổi thôi, bà ngoại tôi chả hiểu sao lại đề thêm đi út, mà tính lại rất đanh đá nữa, nhưng kẻ cũng vui, có đi út ở đâu là náo nhiệt rôm rả ở đó. Bà ngoại bênh lão, kêu đi bớt gờm đi!

Cả nhà, lâu lắm rồi mới có già trẻ đông đủ thế này!

Kẻ cũng hạnh phúc!

Kẻ cũng vui!

Nhưng nếu lão đừng đi nữa, có lẽ, niềm vui sẽ trọn vẹn hơn.

Chiều tối, hàng xóm sang chơi nhiều lắm, nghe tin lão đi, ai cũng qua hỏi han, con bé Bơ thì nó dối Lâm Vũ Minh rồi, nó kêu Lâm Vũ Minh không giữ lời hứa, nó nhờ mẹ nó sang bảo với lão là "Bơ ghét anh Vũ Minh!"

Khô ghê cơ!

Nhà cứ ngập tràn người ra kẻ vào, dường như....dường như tôi chẳng có nổi lấy một phút giây riêng tư nào với lão cả.

**

Tối khuya, thất khuya rồi, mọi người đã về hết, bố mẹ cũng đi ngủ rồi, tôi mới dám mò qua phòng lão, thấy lão đang nằm trên giường, không đắp chăn, mắt nhắm nghiền, trông rất mệt mỏi, hình như hồi này hội bạn lão đến, lão có uống một chút bia, chuyện này mà để mẹ biết được, thì mẹ giết lão là cái chắc! Còn đau đầu, mà lại liều mạng uống, nhưng hình như bị ép quá, rồi ko từ chối được.

Tôi lay lão một hồi lão mới mở mắt ra được, hình như cũng có chút....say say rồi, lão nhìn tôi rồi bất ngờ kéo tôi xuống nằm bên cạnh, lão vòng tay qua, ôm lấy tôi, hơi thở đúng là có chút men say, tôi cứ để mặc lão. rồi đột nhiên, lão thủ thủ:

- "Nắm...Nắm chờ anh chứ?"

- "Hà"

- "Em sẽ chờ anh về chứ?"

Lão nói gì ngốc vậy, tôi tất nhiên đợi lão chứ!

Tôi rúc vào ngực lão, tự nhiên nước mắt tôi trào ra. Gì chứ, cứ nói chia li là buồn thối ruột ra rồi!

- "Anh đi thì đi, về nhanh nhanh là được, em không thích chờ đợi lắm đâu!"

Lão siết tay ôm chặt tôi vào lòng.

- "Nắm này!"

- "Dạ?"

- "Ước gì...cứ được ôm Nắm ngủ như thế này thì tốt nh?"

- "....."

Nói xong...đã thấy lão thở đều đều. Hình như lão ngủ luôn rồi, thế mà tay vẫn ôm tôi không buông!

Ngày mai, Lâm Vũ Minh đi mất rồi!

Tôi nhắm mắt lại, lần nữa, tham lam ngửi mùi bạc hà trên người lão rồi chìm vào giấc ngủ!

Giấc ngủ thật ngon! <3

Lâm Vũ Minh à, em đợi, em sẽ đợi, đi rồi về, đừng lén phéng với con nào là được!

Còn.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Yêu xa!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ai đó đi rồi, tôi ở nhà cứ ngẩn ngẩn cả ngày, nhà tôi vốn đã neo người, bố đi làm công nhân, mẹ cũng đi làm công nhân, hai anh em bình thường đi học về thì nấu ăn với nhau, ít ra có lão còn đỡ thấy tui, giờ lão bỏ đi biệt xứ, thành thử cả căn nhà chỉ có tôi một mình.

Từ ngày Lâm Vũ Minh đi, cuộc sống vốn dĩ đã không mấy yên ổn của tôi càng trở nên bị xáo trộn. Sáng ra, không ai chờ đi học, trưa về không ai đón về nhà, không ai nấu cơm...mẹ mắng không có ai đứng ra bênh vực, lên lớp, bị ghi vào sổ đoàn, cũng chẳng còn chị gái nào đứng ra "bảo lãnh" cho nữa!

Các chị, các em, ngày xưa lỡ thích Lâm Vũ Minh mà bị từ chối, hoặc có lỡ trót dại "đùa" tôi rồi để tôi phải mách lẻo lên với lão thì từ rày lão đi, đưa nhau đến "tính sổ" với tôi.

Khổ!

Nếu mà không có anh Nin thỉnh thoảng vẫn qua trường đón chị Giang đi chơi, rồi dẹp loạn hộ tôi, tôi cá, không sống yên thân nổi trong cái trường Đồng Chi này.

**

Tôi không còn là con Năm lùn vô tư lự, yêu đời, và cứ mở miệng ra lại có thể gào to "Lâm Vũ Minh" "Lâm Vũ Minh" nữa.

Cũng chưa bao giờ tôi cảm thấy, 1 ngày 24 tiếng, lại dài như vậy.

Đi học, cứ ra chơi lại lên mạng xem thời tiết bên Sydney như thế nào, nhiều khi lũ bạn hỏi tôi có bị khủng không, khổ, hình như tôi cũng cảm thấy mình khủng thật.

Thật chứ, chờ đến 9 giờ tối sao mà nó dài đến thế, biết tại sao nó dài không, vì đó là giờ hoạt động tình yêu tình báo của chúng tôi.

Yêu xa!

Khổ vậy đấy!

Có bác nào ở đây phải yêu xa không nhấy?

Chúng nó nói yêu xa khổ, với lại, lão lại đào hoa như vậy nữa, bọn bạn tôi cứ nói, thế nào "Anh Vũ Minh nhà mày" sang đây cũng yêu mấy cô Tây mắt xanh mũi lõ thôi, tôi nghe, cứ tùm tùm cười trừ. Thật ra gì chứ tôi tin lão, chẳng bao giờ có chuyện đó đâu!

**

Bối vì điều như vắt chanh, cứ đến 9 giờ tối ở Việt Nam (chắc 11 giờ bên đó) là lão lại có tin tình báo từ bên đó về. Đó tôi gọi là giờ "tình yêu, tình báo"

"Năm ơi, em có ở đấy không?" 9:00PM

"Năm là ai? anh nhầm máy rồi!" 9:01 PM

"Vậy cho anh hỏi, người yêu anh có ở đấy không?" 9:02PM

"Vậy thì....có nhé ^^!" 9:03 PM

"Vũ Minh....hôm nay em được 8 điểm sinh 15 phút, gọi không?!" 8:57 PM

"Giỏi quá! Năm muốn anh thưởng gì nào?" 8:57 PM

"Thưởng??? Muốn gì cũng được sao, muốn gì anh cũng cho em sao?" 9:00 PM

"Gì cũng được hết, Năm thích cái gì nào?" 9:00 PM

"Anh!" 9:01 PM

"Humm, ý Năm là sao?" 9:02 PM

"Em muốn anh, em cũng thích anh, anh về đóng thùng rồi gửi "Lâm Vũ Minh" về đây cho em!" 9:02 PM

"Anh nhớ Năm!!! Năm chờ anh nhé!" 9:07 PM

>< Chờ, ghét chờ đợi, mau về đi mà!

"Nấm ơi, em có ở đây không?" 9:01 PM

"Nấm đang ôm gối đi ngủ rồi nhé!" 9:03 PM

"Vậy hả, sao Nấm của anh lại đi ngủ sớm như vậy, Nấm không thèm chờ tin nhắn của anh nữa à?" 9:03 PM

"Nấm của anh đang bận nhớ Vũ Minh rồi, bận lắm nhé!" 9:04PM

"Vậy nhờ em báo với Nấm của anh, là anh cũng nhớ Nấm lắm, nhớ phát điên lên được!" 9:05PM

"Lâm Vũ Minh, em đi mua vé máy bay, bay sang với anh nhé!" 9:05 PM

"...."

"Không muốn em sang à?" 9:07PM

"Không phải, ngốc ạ, cứ ở yên đây, anh sẽ về sớm thôi!"

"Hứa đi!"

"Hứa!"

"Vũ Minh, cứu em!" 8:07 PM

-"Sao vậy Nấm, có chuyện gì, nói anh nghe!"- Lâm Vũ Minh gấp rút gọi điện thoại về.

Nghe giọng lão hoảng ở bên kia, tôi lại thấy thương thương, chắc lão tưởng tôi có chuyện gì thật!

-"Bố mẹ đi Lâm Đồng chơi rồi, em ở nhà một mình đây này, chán chết được!"

-"Hi, thôi nào, vậy Nấm muốn anh làm gì cho Nấm?"

Tôi tính trêu đùa lão thêm một chút, nhưng nghe thấy tiếng dờ sách sột soạt bên kia, hình như Lâm Vũ Minh đang học bài nữa, ghét thế chứ ỉ, gọi điện về được một lát còn tranh thủ học bài được. T___T

Tôi cúi kính hỏi lão:

-"Anh đang học bài đây à?"

-"À...thì...!"

-"Anh nói thật đi, em không giận đâu, nếu bận quá thì cứ học bài đi, em xem phim rồi đi ngủ!"

-"Không mà...!"

-"Vậy chứ dờ sách sột soạt bên đây là để làm gì?"

-"...Nấm hỏi gì khó vậy, để anh dờ sách đề...."kê" chuyện cho Nấm nghe!"

Thế là có ai đó, tối hôm đấy ngồi lật quyển "1001 đêm" ra, "kê" cho tôi nghe bao nhiêu truyện cổ tích. Nhiều tới nỗi, tôi quăng cái điện thoại sang một bên thêu thào.

-"Lâm Vũ Minh...đủ rồi, cái này...hồi bé anh đọc cho em nghe hết rồi mà, anh đọc truyện chán quá, OÁP!!!!"

-"Nấm buồn ngủ hả em?"

-"...Hoi hoi, em tắt máy nhé!"

-"Khoan đã!"

-"Nấm khóa cửa nẻo cẩn thận đi nhé! nhớ buông màn, chốt cửa sổ rồi mới được ngủ!"

-"Em nhớ rồi, anh cũng ngủ sớm đi!"

-"Khoan đã!"

-"Gi nữa ạ?"

-"Có cái này anh phải nói với Nấm!"

-"Gi ạ?"

-"Anh.....yêu Nấm!"

Tôi cười tùm tùm, hài lòng chìm vào giấc ngủ, tôi biết ai đó, bên kia, chắc bây giờ lại đang vui đầu vào bài tập, hình như hôm nào sau khi nói chuyện với tôi xong, lão cũng thức rất khuya để học bài.

Đó là ngày thứ 94 lão xa nhà!

Yêu xa, nhờ có công nghệ thông tin mà cũng rút ngắn xuống 1 xú.

Tôi nói thật chứ ngày xưa thấy mấy đứa bạn tôi nhắn tin kiểu này, hay nói chuyện kiểu này là y như tôi thấy toàn thân không khỏi ớn rét.

Sến vài đạ!

Chắc các bác lại cười chúng tôi khùng chứ gì, sến sẩm chứ gì, các bác cứ yêu đi rồi khắc hiểu! Hehe.

- "Năm!"

- "Dạ!"

- "Anh nói này...Mai...là ngày 22 rồi!"

- "Ngày 22?? Thì sao ạ?"

- "À...thì...ngày đấy...của Năm!"

- "Sao cơ, ngày gì cơ?"

- "Ngày...!!!"

Tôi nóng mặt, nhưng cố tình hỏi lại lão, cái ông tướng này, dờ hơi ăn cá m lộn thế không biết, cái gì không nhớ, cái ngày "đèn đỏ" của tôi lão cũng nhớ!

Ố sao mà nóng thế này nhĩ? Ngột ngạt quá!

- "Năm...anh nói nghe này, Năm dờ sách nấu ăn trên kệ bếp, dờ trang 138 ra, nấu đậu đỏ, ăn cho đỡ đau bụng nhé, anh.... lên giảng đường đây, nhớ nấu ăn cho đỡ đau bụng nha em!"

Lâm Vũ Minh tắt máy vội, để lại tôi một khuôn mặt đần thối ra!

Cảm giác quái vật gì thế này, thốn à, thốn, thốn đến tận cuống rốn!

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 4-2: Hentai

Tôi đã kể cho các bác nghe về những cái "khó khăn" sâu sắc khi sống mà không có Lâm Vũ Minh bên cạnh rồi nhĩ?

Nhân đây, nhân cái dịp phải chạy bán sống bán chết đuổi chuyến buýt 13 để về nhà, tôi thật trịnh trọng nhấn mạnh lại một lần nữa rằng, chưa bao giờ cái khao khát, "mua vé may bay, bay thẳng sang Sydney, lấy đây thùng trời Lâm Vũ Minh mang về nhà" lại trở dậy mãnh liệt như trong 3 phút vừa rồi.

CMN chứ, cảm giác nó Yo Most lắm các bác ạ! Lên được đến xe, thở hồng hộc như đi cây về, thiếu chút thì lười ra nữa thôi là giống y chang con Míc mấy hôm trời nóng nằm thè lười thò hồng hộc dưới gốc cây hồng.

Ây, mà sao tôi lại ví mình với chó thế này?

Trong cái rụi, có cái may các bác ạ, xe đông như nêm thế nào mà vừa hay có một chỗ trống ở cuối xe, mừng thế chứ lị, tôi cứ tự nhiên như ruồi, ôm ba lô, lót tót đi xuống cái ghế duy nhất đó, chễm chệ ngồi vào.

Các bác lại đang nói tôi kể ba cái chuyện đuổi xe buýt với đi học thường nhật này làm cái gì há?

Chuyện này tính không kể, kể ra thì xấu hổ nhưng mà...không kể thì uất ức lắm luôn các bác ơi.

Chuyện là...

Ôi trời ơi, đây, cứ nhớ lại cái chuyện đó lại làm tôi bức mình rồi!

Đang yên đang lành ngồi chờ điện thoại ra, search nhiệt độ bên Sydney, thì đột nhiên thấy vai mình nặng trĩu. Lại còn tưởng ai đè phải vai mình, ngo qua xem thử mới biết..

Cái thằng ranh con ghé bên cạnh, chẳng biết lên xe ngủ ngáy thế nào mà...cứ tự nhiên như không gối đầu lên bờ vai "gầy gầy, xương xương" của tôi, ngủ ngon lành.

À thì, ngủ gục rồi "mượn" vai của con nhà người ta thì không sao, chuyện này tôi đủ khoan dung để tha thứ, cái tôi muốn nói ở đây là...cái thằng ranh con đó, gối đầu thôi chưa đủ, lát, nó dụi dụi đầu, miêng chép chép, rồi cứ thế vòng tay qua, ôm hẳn tôi vào lòng, cái tay hần, còn rất không ngoan ngoãn mà...đụng vào cái chỗ "xuân xanh phơi phới" "đồi núi trập trùng" của tôi. >.<

Quá trốn lẩn rồi nha!

Bình tĩnh!

Đứng rồi, để Mai Hương bình tĩnh lại cái đã nhé!

Thế mà không bình tĩnh nổi các bác ạ!

Ngay cái giây phút thằng nhóc đó...động chạm, tôi đã lập tức xô ngay hần ra, rồi, như tất cả nữ nhân khác, tôi cho hần một bạt tai.

Đồ xê xôm, lợi dụng!

Tôi hận có thể bóp chết cái thằng ranh con đó.

Hần ôm mặt, cúi gắt:

-"What the hell are you doing?"

-"Heo cái đầu mày ấy!" - Tôi gào lên.

Cái thằng bố láo thấy ghét, nó lợi dụng chiếm tiện nghi của tôi xong, rồi còn kêu tôi là "Heo", nói thật chứ, nếu không vì người ta bắt đầu để ý, với lại nhìn thấy khuôn mặt của thằng mắc dịch đó đang in hần 5 đầu tay của tôi, tôi là...tôi muốn bóp chết hần lăm rồi.

Khốn nạn! Đến cả Lâm Vũ Minh, ăn ở 16 năm cạnh tôi, còn chưa dám đụng chạm, cái thằng hoẵng này, nó dám sao?

Phải rồi, bọn bạn tôi sau mấy mươi năm dùi mài ngôn tình và các trang thiên văn hào hùng đã rút ra một kết luận: "Trên đời này, con trai, càng đẹp trai, càng biến thái!"

Tôi vốn khôn tin lắm, nhưng bây giờ, nhìn cái khuôn mặt "kháu khinh" đang bày bộ mặt ngơ ngác vô tội, xoa xoa má trước mặt thì tôi có thể khẳng định luôn: "Trên đời này, ngoài Lâm Vũ Minh ra, bọn con trai, càng đẹp trai, đúng là càng mực nát thối rữa thật!"

Hình như, hần cảm thấy cái bạt tai của tôi là oan ức, hần cứ dùng cái loại ngôn ngữ nửa tây nửa ta, ngong triu ngọng trét ra để cố gắng "giải bày" với những người xung quanh, và liên tục hướng ánh mắt bất bình về phía tôi; như thế, trong chuyện này, tôi mới là người có lỗi vậy!

Khi thật, hần chọc điên tôi thành công rồi đấy!

Tôi nhìn hần lóng ngóng, càng cảm thấy khó chịu, cuối cùng tôi chỉ làm một động tác duy nhất, đó là dơ thẳng ngón giữa vào mặt hần, rồi nhanh chóng xuống luôn ở trạm tiếp theo.

Thằng nhỏ, ngơ ngác nhìn theo tôi!

Tôi thả đi bộ mỗi chân một chút, còn hơi phải thờ chung bầu không khí với thằng đó!

Mà xuống rồi, tôi thấy còn chưa hả hê, còn cố gắng rướn cổ cái cổ cao đầy kiêu hãnh lên chửi bới thêm vài ba câu nữa cho bỏ ghét.

**

Thế đó, vì cái sự cố chết tiệt trên xe buýt mà tâm trạng của tôi còn nhấn nhúm hơn cái bánh đa iu.

Tối về, bao nhiêu uất ức, tủi hờn, bao nhiêu khó chịu bức mình, tôi than thở không ngừng với Lâm Vũ Minh.

Lão cho tôi chửi bới thỏa thuê, nhưng đến khi lão hỏi lý do, tôi lại im thin thít.

Chẳng lẽ lại nói với lão, rằng...em vừa bị người ta chiếm tiện nghi à?

Lão ngốc như vậy, lại hay ghen như vậy, ai biết được, lão sẽ làm cái điều điên khùng gì?

Đến cái lúc mắt tôi đui lại vì buồn ngủ tôi còn gắng cắn dặn:

-"Lâm Vũ Minh!"

-"Hừm?"

-"Ra đường, anh tuyệt đối không được đụng chạm người con gái khác, nhớ chưa?"

-"Ý Năm là sao?"

-"Anh bị ngốc à,sao là sao nữa...sang bên đó, lỡ có thấy nhỏ nào xinh xinh, anh cũng đừng....vì đói bụng mà làm liều đấy!"

Lão cười tủm tỉm. Rồi nói.

-"Ngốc! Anh nói Năm cái này!!!"

-"....."

- "Ngoài Nấm ra...anh không thấy hứng thú với bất cứ người nào khác!"

Chiếc điện thoại rơi bộp xuống gôi, đôi mắt tôi nhắm tít lại, nhưng vẫn cố thều thào:

- "Lâm Vũ Minh, nhớ lời anh nói đấy!"

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Chị Nấm có bồ Rồi anh Vũ Minh ạ!

9 giờ tối, vừa định leo lên giường nhắm tít với Lâm Vũ Minh thì giọng mồm tổng quản vang lên phía bên dưới.

- "Mai Hương!"

- "Dạ!"

- "Sang nhà chú Thắng Hường, lời cô bố mày về đây cho tao!"

Trời ơi, đến cái giờ tình yêu tình báo của người ta thì mẹ phá đám, thật là, ấy thế mà mẹ tôi vừa mới gọi tên lần thứ 2 tôi đã chẳng có đủ can đảm từ chối mẹ nữa, thế là dù, rất đau lòng, tôi vẫn phải dứt cái điện thoại vào trong túi quần, rồi khoác áo, lốt tót đi xuống nhà.

Bố ơi là bố, bố làm khổ con quá đi mà!

Nhà chú Thắng ở tí gần trường cấp 1, muốn đến đó, phải đi qua một cái nghĩa trang, nói nghĩa trang cho nó hoành tráng chứ thực ra, thì chỉ là một cồn đất với gần 10 ngôi mộ, nhưng gần đó, đủ để làm cho một đứa mắc bệnh sợ ma bẩm sinh như tôi sợ chết khiếp rồi, mà cũng chẳng hiểu ra làm sao mà từ bạn Lâm Vũ Minh đi xa nhà, bố tôi lại đâm ra hay đi uống rượu, nhậu nhẹt liên miên, đến cuối cùng, cái đứa chịu trận lại là tôi.

Tôi thờ dài rười rượi, chán nản lê mông ra khỏi nhà.

Tôi đi qua nhà anh Nin, tính nhờ anh đeo đi một đoạn, ngày xưa Lâm Vũ Minh ở nhà, nếu mà có đi đâu, hoặc là Lâm Vũ Minh sẽ thay tôi đi, hoặc là lão sẽ đi cùng tôi, chứ chẳng bao giờ bắt tôi đi một mình như thế này, lão bảo: "Ngoài đường nguy hiểm lắm!"

Mà khổ, chỉ có lão mới nghĩ đến sự an nguy của tôi. Tôi nuốt nước bọt rướn cổ hét tên anh Nin, đáp lại tôi, là tiếng mấy con chó, hình như nhà anh Nin không có ai ở nhà.

Đang cái lúc thất vọng tràn trề thì tôi nhìn sang nhà bên cạnh, con bé Bơ đang làm cái gì đó ở ngoài sân, tôi mừng như vớ được vàng,

Thấy tôi, nó hỏi liền:

- "Hôm nay anh Vũ Minh có gọi điện về không chị Nấm?"

Cái con bé này, hình như, thứ duy nhất mà nó quan tâm chỉ có Lâm Vũ Minh.

- "Chưa gọi, mà nhóc đi với chị một xú sang bên trường cấp 1 được không?"

- "Không đâu! Sắp đến giờ đi ngủ của em rồi, thôi, chị Nấm đi một mình đi, lúc nào mà anh Vũ Minh gọi về thì cho em nghe giọng anh Vũ Minh với nhé!"

Con ranh con, một câu của nó không có hai chữ "Vũ Minh" thì nó không chịu nổi hay sao ấy, tôi sốt ruột cuối cùng thì xuống giọng ngon ngọt.

- "Này...Bơ có muốn nghe giọng anh Vũ Minh không?"

- "Muốn! Muốn! Muốn!"

Con nhò này, tưởng thế nào chứ dễ dụ lắm, hehe, tôi cười chốt lại một câu:

- "Vậy...đi với chị, đi gọi bác Hùng về, về rồi hai đứa mình gọi điện cho anh Vũ Minh, chị cho nhóc nói chuyện!"

Nó nghe có thể chẳng cần suy nghĩ gì, gật đầu lia lịa như chày giã gạo, con nhò nó kéo tay tôi, đi hùi hụi, miệng nó nói luyên thuyên.

- "Chị Nấm nhanh nhanh cái chân lên đi, đi nhanh nhanh còn về gọi điện cho anh Vũ Minh!"

- "Rồi, nhóc đừng có chạy như vậy chứ, cẩn thận té sml bây giờ!"

Hahaha, nói thật, nếu con bé Bơ này lớn hơn một xú nữa, có lẽ nó là ứng cử viên sáng giá nhất để trở thành người yêu của Lâm Vũ Minh. Chẹp, khổ cho con bé, tiếc là Lâm Vũ Minh giờ đã là người của chị! Hahaha...

**

Bố tôi say rượu bí tỷ, nói linh ta linh tinh cái gì đó, mẹ tôi phật ý lắm.

- "Uống cho lắm vào, say rồi thì làm khổ cái thân tôi!"

- "Ugh...Đàn bà con gái thì biết cái gì..bà im lặng đi cho tôi!"

- "Vâng, tôi chả biết cái gì hết! Nói không nghe thì...Mặc xác ông!"

Bố một câu, mẹ một câu, ồn như.....một cái chợ.

Tôi với con bé Bơ, hai đứa leo lên phòng, đóng kín mít cửa rồi mà vẫn nghe thấy giọng bố tôi hát "Lan với Điệp" ở dưới nhà!

Cái con người của bố tôi ấy, lúc say và tỉnh khác nhau 1 trời một vực luôn! Mẹ tôi cứ luôn miệng ca thán.

- "Ông im lặng đi ngủ cho hàng xóm nhờ!"

- "Thuở ấy, Điệp vui như con bướm trắng, say đắm bên Lan, Lan như bông hoa ngàn, thương yêu vô vãn....blam bam!"

Tệ!

Tôi nói thật, Lâm Vũ Minh hát đã tệ hại lắm rồi, nhưng đến hôm nay tôi mới biết, Lâm Vũ Minh, so với bố vẫn chưa là cái gì cả! Tôi cá, tối nay mẹ tôi sẽ có một chương trình nhạc sống xuyên màn đêm. Hời!

- "Chị Năm! Mau gọi cho anh Vũ Minh đi! Gọi liền đi chứ!"

Con bé Bơ nó mặc nhiên không quan tâm đến chuyện đó, nó bắt tôi mở máy tính ra, nó bắt tôi cho nó nhìn mặt Lâm Vũ Minh, gớm lắm, trẻ con bây giờ cái gì cũng biết, chúng nó còn nhạy công nghệ thông tin hơn cả tôi, mà kể cũng may, Lâm Vũ Minh đi, tôi đường đường được hưởng xá máy tính của lão. Thế mà ngày xưa, vì cái chuyện lão được bố mua máy tính mà khiến tôi ghen tức đến 1 tuần lễ liền, haha, nghĩ lại thấy hồi đó mình trẻ con ghê gớm.

- "Năm, em mới đi đâu về à?" - Lâm Vũ Minh vừa nhận cuộc gọi đã lập tức hỏi câu đó. Thế mà tôi chưa kịp nói câu gì, có kẻ đã rất vô duyên vô cớ lôi tôi ra, miệng nó bị ba bi bô:

- "Anh Vũ Minh ơi! Em mới mang chị Năm đi gọi bác Hùng về, bác Hùng say rượu rồi, còn hát hò linh tinh, ồn ào lắm luôn anh ạ, anh Vũ Minh, bao giờ thì anh về?"

- "Bé Bơ à, anh Vũ Minh chưa được về rồi, cô giáo không cho về, Bơ ngoan, đợi anh học xong sẽ về nhà với Bơ nhé!"

- "Bơ ngoan lắm rồi đấy, Bơ mới được đi thi bé khỏe bé ngoan cấp huyện về đấy, anh mau về đi, Bơ nhớ anh Vũ Minh chết đi được, ăn cơm cũng không ngon luôn!"

Hời, nghe nó nói chuyện kia, như một bà cụ non vậy chứ!

Tôi nhìn thấy lão cười nhưng hình như mắt đỏ hoe ở bên kia, lão thiếu điều vuron tay ra bế con bé Bơ lên rồi hôn lên trán nó nữa thôi, chắc lão cũng nhớ con bé lắm. Khó lão rồi, sang bên đó, chẳng có ai quen!

Con bé Bơ bắt đầu thể hiện nỗi nhớ thương của nó bằng nước mắt, nó sụt sùi, kể lể chuyện ở lớp Mầm, có thằng bé con thò lò mũi xanh tỏ tình với nó, nào là, nó hỏi rình, em ghét nó, nào là kể chuyện nó lên thúi đậu, nào là kể chuyện nó được cô giáo cho đi thi bé khỏe bé ngoan, nào là chuyện chị Lan nhà ông Hào vừa sinh em bé, dễ thương lại còn thơm, blam blam. Bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất, tôi ngồi nghe nó kể chuyện mà mắt dúi tít lại với nhau, chỉ khó Lâm Vũ Minh vẫn chăm chú nghe nó.

- "Anh Vũ Minh....Bơ còn có một chuyện muốn kể cho anh Vũ Minh nữa!"

- "Bơ kể đi! Anh nghe!"

Con bé đó nhìn sang tôi, mắt nó dè chừng, rồi cuối cùng nó ghé sát cái mặt vào màn hình, miệng nó thì thảo đầy vẻ nghiêm trọng:

- "Bơ nói cho anh Vũ Minh một bí mật nhé, chị Năm nhà mình ấy, hôm qua, có anh nào đó, cao cao, đẹp trai, đến đón đi học nhé, mẹ Bơ nói, chắc là...người yêu chị Năm!"

Giê, tôi đang nằm ngả ngón trên giường, nghe con nhỏ đó nói xong thì lông tơ dựng ngược, thiếu điều lao thẳng xuống giường. Lâm Vũ Minh nghe xong thì...im lặng toàn tập.

Khốn nạn quá Bơ ạ, mày phản kèo chị mày rồi, con ranh con kia!

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Hôm đó Bơ thấy....

Mai Hương nhận ra một điều, rằng trong chuyện tình cảm, cứ có đứa thứ 3 chỗ mũi vào là y như rằng... chẳng đâu vào đâu cả.

Tôi là đang muốn nói đến con bé chết tiệt nhà hàng xóm, tên khai sinh là Lê Nguyễn Bảo Trâm, và tên thường gọi của nó là Bơ.

Cái con con nhỏ đi ị quên lau đít đó, vừa rồi phát ngôn bừa bãi vô cùng, hại tôi suýt thì đứng tim chết, lại nói, khổ cho Lâm Vũ Minh, nghe xong thì lão ghệt mặt ra, chẳng nói được gì nữa, tôi thề, chắc lão đã ghen phát điên lên bên kia rồi.

- "Vũ Minh, này....anh đừng có tin lời con ranh con này!"

- "..... Năm à...thằng đó là thằng nào?"

- "Là anh gì đó cao cao, đẹp trai lắm anh Vũ Minh ạ!"

- "...."

- "Nhóc có im ngay cho chị không, ranh con, mới tí tuổi, mày biết thế nào là đẹp là xấu hả, đi về liền, về nhà đi ngủ đi!"- Tôi nổi quạu lên.

- "Chị Năm còn cãi nữa, anh ấy đẹp trai thật mà!"- Nó vẫn cố nhon cái mồm lên phản tòi.

Ây, nếu nó không phải là con ranh con mới 4 tuổi và mới nhận được giấy khen bé khỏe bé ngoan thì tôi thề, tôi muốn đá đít nó ra khỏi phòng lắm rồi đấy, con nhò này, nó còn tai hại hơn cả mấy con tiểu tam chuyên đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác. =.=

- "Nám! Nói chuyện với anh này, nói anh nghe, rốt cuộc... thằng ấy là ai??"- Lâm Vũ Minh cuối cùng hết bình tĩnh, lão hỏi tôi, cái giọng dù đã cố gắng dè xuống nhưng tôi vẫn nhận thấy sự...khó chịu trong lời nói, Lâm Vũ Minh nhà tôi, hình như máu ghen chắc cũng chẳng thua kém Hoạn Thư là mấy.

Tôi cười khỏ, cuối cùng thì đành phải khai thật:

- "Vũ Minh....Anh có nhớ thằng Hiền con nhà cô Thái Hoa bán đồ vàng mã ở dưới chợ Chông không?"

- "Thằng đấy là thằng nào?"

- "Anh không nhớ thật hay giả vờ không nhớ?"

- "Không nhớ thật!"

- "Cái thằng lớp 11C7 hôm nó đón đường....tò tính với anh, anh còn không có lấy một chút ấn tượng à, nó mà biết anh không nhớ cả tên của nó thì chắc nó buồn lắm đấy, Lâm Vũ Minh, sáng qua nó qua chỉ đề hỏi xin số điện thoại mới của anh thôi, giờ thì anh đã nhớ ra....người tình đầu mất ngày nào của anh chưa hả?"

- "Ồ...!!!"

Tôi nói xong, nhìn cái mặt méo xệch của Lâm Vũ Minh bên kia, lại không nín được cười, tôi cố tình châm chọc thêm.

- "Lâm Vũ Minh nhà mình nguy hiểm quá, hết con gái xin số, rồi đến cả "con chai" cũng xin số điện thoại, biết đâu một ngày đẹp trời, thằng nào đó sẽ cướp anh ra khỏi tay em nhỉ?"

- "Năm...em đừng đùa vậy, không vui đâu!"

- "Em đùa đâu, em đang nghiêm túc mà, hahaha!"

- "NĂM!?!"

- "Được rồi, được rồi, em không trêu anh nữa, nhưng mà Lâm Vũ Minh này, anh có thấy là....bạn Hiền đó chung tình với anh lắm không, em rất ngưỡng mộ!"

- "Năm...đủ rồi!"

Tôi hứng hăng mãi mà vẫn không tài nào nín được cười, cmn chứ, nghĩ đến cái chuyện valentine năm ngoái, Lâm Vũ Minh "được" thằng Hiền tỏ tình làm tôi lại không tài nào nhịn cười được, một Lâm Vũ Minh trên trường chẳng sợ ai vậy mà hôm đó đã phải cầu cứu tôi!

- "Lâm Vũ Minh, anh đừng lo, bây giờ anh là của em rồi, thằng nào con nào muốn tiếp cận anh thì phải qua em trước!"

- "Chị Năm..và anh Vũ Minh....yêu nhau à?"

Hả?????

Con Bơ nó ùng ùng lên tiếng, khiến cả tôi với Lâm Vũ Minh đứng hình, tôi quên mất, là trong phòng còn có nó. Chết thật! Có phải nãy giờ nó nghe ra cái gì rồi không?

- "Anh Vũ Minh, anh với chị Năm...yêu nhau thật đấy à???" -Mặt con bé đầy vẻ ưu tư.

- "Nhóc hỏi làm cái gì, con nít, lo học đi, nhóc còn hỏi linh tinh vậy nữa, là chị đuổi cổ về luôn, từ nay cấm sang nhà chơi nữa!"

.."

Con bé Bơ mặt nó trông đến thương, cả tôi cả Lâm Vũ Minh rõ ràng là không nói thêm được cái gì cả, nhưng cái con bé này, nó khôn lắm, cứ mà để lọt tai nó cái gì rồi, thì chẳng mấy chốc mà ai cũng biết chuyện của tôi với Lâm Vũ Minh. Cuối cùng hết cách tôi phải nhẹ giọng với nó.

- "Anh Vũ Minh là anh trai chị Năm, chẳng yêu chị Năm thì yêu ai, anh Vũ Minh cũng yêu Bơ mà, phải không Vũ Minh!"

- "Phải, phải, anh thương Bơ lắm!" -Lâm Vũ Minh cũng hùa theo tôi; hai đứa chúng tôi bây giờ, nói không phải chứ, cứ y như một cặp vợ chồng đang dỗ đứa con nhò vậy, nó cứ...hài hước thế nào ấy!

- "Nói dối, anh chị đúng là đang yêu nhau! Yêu như trong phim Vườn sao băng Bơ hay xem ấy!"

Thế mà con bé Bơ nó cứ gào toáng lên, tôi mà không nhanh tay bịt cái mồm nó lại thì đảm bảo mẹ tôi dưới nhà nghe được là cái chắc.

- "Không phải vậy đâu mà!!!" -Lâm Vũ Minh thấy nó sắp khóc thì nhanh an ủi.

- "Tôi cái hôm trước hôm anh Vũ Minh đi lên tàu bay đi sang nước ngoài ấy, Bơ nói giận anh Vũ Minh không thêm sang, nhưng mà Bơ thật sự có sang đó,rồi lúc Bơ lên phòng anh, Bơ thấy..."

- "Thấy gì? Nói mau!!!"

Má nó chứ, nó làm tôi đau tim quá.

Con nhỏ mặt đỏ bừng bừng.

- ".....Bơ thấy anh Vũ Minh hôn chị Năm..rõ là hôn giống trong phim Vườn Sao Băng ấy!"

Hơ hơ...cái cảm giác gì thế này bố mẹ ơi! Con là ai, và đây là đâu vậy? Bọn trẻ con bây giờ có phải là do uống quá nhiều sữa thông minh hay được quảng cáo trên VTV3 nên chúng nó thành tinh hết rồi không? Sao tôi nhớ hồi tôi bằng tuổi nó, tôi ngu lắm cơ mà!!

Một câu của con ranh con đó, làm tôi với Lâm Vũ Minh...im lặng toàn tập. Thì trong trường hợp đó, không im lặng chẳng lẽ nói được gì sao???

Không khí lúc đó, phải nói là vô cùng ngọt ngào!

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Dont cry! Im here!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi là Mai Hương.

Người yêu của Lâm Vũ Minh.

Cái chuyện tôi yêu anh trai mình quả thật nằm ngoài kế hoạch cuộc đời của tôi.

Và cái chuyện Lâm Vũ Minh và tôi.. Yêu nhau trong sáng nhưng hôn nhau... trong tối và lỡ bị con ranh con hàng xóm nhìn thấy lại càng không hề nằm trong kế hoạch của cả tôi và lão.

Đáng buồn hơn ở chỗ đó chính là, cái gương mặt của nó đầy vẻ nghiêm trọng khi nói với chúng tôi.

Rằng:

- "Thằng Bìn béo bảo...hôn nhau rồi sẽ có em bé ấy, vậy.... chị Năm có phải là cũng sẽ có em bé với anh Vũ Minh không?"

Hừm... Nó nói cלט? Tôi thiếu điều ngã vật ra giường.

Lần đầu tiên tôi phát hiện, một đứa hoạt ngôn như tôi bị tịt ngòi khi nghe một con nhỏ 4 tuổi khua môi múa mép, và một Lâm Vũ Minh chưa bao giờ đầu hàng trước một bài bắt đố thức nào mà đối với mấy lời trẻ con này cũng chỉ biết im lặng lắc đầu bất lực ở bên kia. Nghĩ đến lời con nhỏ hàng xóm nói, tôi thật cười không được mà khóc cũng không xong.

Hôn nhau mà sinh con được, chắc thế giới này đã sớm bị bùng nổ dân số từ lâu rồi! Bảo con bé Bơ thông minh, nhưng mà suy cho cùng vẫn là một con nít ranh miệng còn hôi sữa và đầu óc vẫn còn quá...tối cổ. Chỉ có điều bọn ranh con này mau miệng lắm, nó mà bi bô chuyện này ra ngoài thì tôi đảm bảo, tôi với Lâm Vũ Minh xác định ra đề ở.

Lâm Vũ Minh nhà tôi quả nhiên nhanh trí, lão kêu ở nước ngoài lúc tạm biệt người ta vẫn hay hôn nhau, hôm đó là anh muốn tạm biệt chị Năm, đó là cách thể hiện tình cảm bình thường thôi, không phải yêu nhau mà hôn nhau thì không có em bé được đâu.

Con bé nghe lão nói ban đầu mặt còn nghệt ra, sau thì nó tin sái cổ, rồi Lâm Vũ Minh nói, con bé luôn tin chúng là chân lý, nó còn tán dương "Anh Vũ Minh giỏi thật, học được nhiều thứ hay quá!"

Tôi nghe, chỉ muốn ôm bụng lăn ra giường mà cười thôi, Lâm Vũ Minh đúng là rất hợp đồ con nít.

Con bé Bơ nghe lão nói xong thì nhảy bổ lại chỗ màn hình máy tính, nó hôn chụt lên đó một cái, rồi toe toét cười. Mè nheo:

- "Bơ hôn anh Vũ Minh này, anh Vũ Minh cũng hôn tạm biệt Bơ đi!"

- "Được!"

Lão chấp nhận liền, tôi nhìn hai người bọn họ không khỏi nhủ mầy kì thị, trông họ chẳng khác gì một đôi lạc trại ra, một lớn một bé cứ nhè cái màn hình máy tính mà hôn xã giao nhau.

Lâm Vũ Minh thấy tôi nhủ mầy lão cho rằng là tôi đang "ghen" với con bé Bơ, lão còn nhìn qua tôi, cười cười:

- "Năm...cũng hôn tạm biệt anh đi"

Hôn cái con khi ấy!!

Tôi liếc xéo lão. Ở riết với mấy người này, đầu óc tôi có ngày sẽ nhũn ra mất thôi. Thế mà có ai đó mặt rất dày, lao tới:

- "Chị Năm không thích thì để Bơ, Bơ hôn thay cả phần chị Năm!!"

Nói là làm, nó chu mỏ lên hôn chụt một cái nữa xong xuôi thì nó mới chịu ra về, lát về còn cố nói với lại: "Ngày mai, Bơ lại sang nữa nha!"

Haha...con bé này...có tổ chất lắm!

Con bé về rồi, mà Lâm Vũ Minh thì vẫn cười, lão đột nhiên nói với tôi.

- "Bé Bơ đáng yêu nhỉ?"

Tôi nghe...tự nhiên thấy ngứa mề ghê, thế là đá đều lão:

- "Ồ...nó lại chả đáng yêu dễ thương nên ai đó cứ gặp là muốn bế là muốn hôn!"

Lão lại cười, tôi vốn chẳng ghen với con ranh đó đâu, thật thì tôi thì chẳng thèm ghen với nó đâu, nhưng mà...ngày mai tôi sẽ không cho nó nói chuyện với Lâm Vũ Minh nữa!

Tôi nhắc lại là...tôi lớn rồi và tôi không thèm để bụng bọn trẻ con đâu, thật đấy!

- "Năm!!"

- "Sao nào...lại muốn khen bé Bơ đáng yêu, bé Bơ lém lỉnh, bé Bơ thông minh bé Bơ duyên dáng, bé Bơ nhà anh...đánh rắm cũng thơm chứ gì?!"

- "Ngốc!"

- "Sau này...Năm sinh cho anh một đứa như bé Bơ nhé!"

- "Ồ vâng! Tưởng gì...đơn giản!" - Tôi lâu bầu.

Ơ..

....Khoan

....Khoan đã nào

....Lão vừa nói cái gì vậy chứ???

- "Lâm Vũ Minh...anh..!"

Lão cười lớn.

Tôi nghệt mặt ra.

Chết tiệt thật đấy, nước Úc xinh đẹp đã làm gì Lâm Vũ Minh của tôi rồi, sao lão có thể hồn nhiên yêu cầu những chuyện như vậy chứ?

Cơ mà chủ đề này, hấp dẫn phết!

Thế là tôi đó, thay vì kể chuyện trên lớp thế này thế nọ, tôi với lão bắt đầu tranh luận về chuyện tương lai xa.

Lâm Vũ Minh bảo lão thích sau này có con gái, tôi lại thích có con trai. Cãi qua cãi lại, bàn luận đến 1 giờ sáng.

Nói say sưa đến nỗi mà... tôi đó, tôi còn mộng thấy mình mang bầu, rồi đẻ được một đứa bé, vừa kháu khỉnh vừa ngoan, hiền một nỗi, đứa bé đó trông giống con bé Bơ như lột.

Haha...có vẻ như Lâm Vũ Minh thắng, hoặc ít nhất là con Bơ nó ám què tôi rồi!

**

Lên lớp buồn mồm lại kể cho con Yến Chi nghe, nghe xong nó vỗ đùi một cái rồi mặt mày nghiêm trọng hẳn ra.

- "Tao nói cho mày biết....mơ sinh nở...xui lắm đó!"

- "Thật đó...hôm nọ mẹ tao nằm mơ sinh em bé...thế rồi hôm sau bà đi ra chỗ sau hè dẫm cái lá chuối thôi mà trượt chân ngã gãy xương đùi luôn!"

- "Thật á?"

- "Thật chứ sao? Còn nữa...đi Thanh nhà tao hiếm muộn sau cũng nằm mơ có con, ban đầu hí hửng mừng lắm sau đi khám chả phải có con mà phát hiện bị ung thư dạ dày mày ạ!"

- "Vớ vẩn...tao không tin đâu!"

- "Ồ...thì tao cũng bảo mày thế, có gì thì giữ thôi, chứ tao cũng duy vật lắm, không tin ba cái điềm báo này đâu!"

Ơo...niềm vui ban sáng của tôi bị mấy lời con Yến Chi tiêu diệt triệt để, thế là tôi ôm một bầu lo lắng, cả ngày hôm đó, chẳng làm nổi việc gì.

Dù đã cố trấn an bản thân là...tào lao, mề tin dị đoan, vớ vẩn không có căn cứ, nhưng khi...chiếc xe ô tô vượt đèn đỏ lao thẳng vào tôi thì hình như tôi chỉ còn biết đau khổ chửi thề.

Khốn nạn, nhưng mà điềm báo đúng là...có thật!

Một giây rung mình, thêm một giây lưỡng lự nữa, tôi đơ người ra, chân nhúc nhích không nổi, tôi thấy rõ thân chết đang đứng bên đường vẫy tay với tôi.

Đang lúc đầu óc ù đi, tôi loáng thoáng thấy cánh tay ai đó, rất nhanh rất mạnh kéo tôi sang một bên trong tiếng hét của những người đi đường khác.

Ai đó còn thò đầu ra mắc niềng thậm tệ:

- "Không có mắt à, sáng đường không nhìn có ngày chết oan đó nghe chưa???"

Còn chửi tôi nữa!!!!

Tôi bỏ ngoài tai, chẳng buồn hon thua với người ta nữa vì...tim gần như đã ngực đập cmnr.

Lúc đó hoặc là quá sợ hãi, hoặc do thoát chết trong gang tấc nên vui mừng quá đỗi, xúc động quá đỗi, tôi run lên lấy bầy, rồi nước mắt cứ thế rớt không cầm cự lại được.

Phải, đáng lẽ....giờ này sang năm là giỗ đầu của tôi rồi.

May quá, bố mẹ ơi, Vũ Minh ơi!!!

Tôi khóc òa lên vì xúc động, khóc nức lên, ai đó, xoa xoa lưng tôi, cất cái giọng an ủi:

- "Come on, I'm here! Don't cry! Don't cry!"

HỚ!! Giọng nói này....lẽ nào là...

Còn....

Bonus ảnh..hehe. ngủ ngon ạ. Đừng mơ vớ vẫn như Năm!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Lâm Vũ Minh của tôi sắp về rồi?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trái đất tròn thật đó các bác ạ, tròn kinh khủng luôn ấy!

Đi hết một vòng lại chạm mặt nhau, dù yêu, dù ghét thì cứ gặp nhau một lần là có duyên một lần, gặp nhau hai lần là có duyên hai lần.

Ý là tôi đang nói đến tên Việt Kiều hôm nọ đụng mặt ở trên xe buýt.

Lần đầu gặp là hấn dám ngang nhiên đưa tay "xăm xỡ" "chiếm tiện nghi" của tôi, và đương nhiên tôi cũng cho ăn ăn bạt tai rồi và lần đó còn rất không biết tiếc nước bọt mà lời cả gia phả họ hàng nhà hấn ra mắng chửi thậm tệ, đến lúc về ăn cơm cũng niệm chú cầu nguyện cho hấn sặc nước mà...chết!

Lần hai gặp...vẫn là hấn, không tiếc thân mình, nhanh tay lôi tôi lên vỉa hè, trong bao ánh mắt thân thương và thán phục của người đi đường.

Vâng, hấn lại bỗng chốc trở thành anh hùng luôn cơ đấy! Tiếc cho hấn là, hấn đụng phải ai không đụng, cứu ai không cứu lại đi dang tay cứu tôi. Kết quả nhận lại lần này cũng chẳng khá khẩm hơn lần trước là bao. Khi tôi ngược đời mất đồ mọng nước và dơ tay quẹt cái dòng nước mũi đang bắt đầu chảy xuống miệng, nhìn thấy hấn tôi vừa ngạc nhiên, vừa kiểu vẫn xúc động cộng với vụ ức chế hôm nọ, tôi gần như hét toáng lên:

-"Sao lại là cậu ha...biến thái?"

Hai chữ cuối lại được tôi lên tông. Thế là mọi người đồng loạt nhìn sang tôi với hấn. Khổ cho thằng bé, mặt nó nghệt ra, nhìn tôi rồi nhìn mọi người, rồi lại nhìn xuống tôi. Cuối cùng cất cái giọng Việt Nam lơ lớ, ngây thơ hỏi:

-"Biến thái....là cái gì vậy?"

Một bầy quạ đen bay trên đầu tôi và tất cả những ai ở đấy. Tôi mặt đen ba vạch, chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa, nhưng mà quả thật thằng bé trước mặt tôi, hấn quá đổi ngờ nghệch, hoặc là, vốn từ mới tiếng Việt của hấn quá ít ỏi, hoặc là...hấn già vò ngày thơ.

"Biến thái là gì?" "Biến thái là gì?" Rốt cuộc...biến thái là gì?

Do vừa khóc xong, tự nhiên tôi nắc lên mấy cái...mặt ngẩn ra và chẳng biết nói gì tiếp theo.

Còn chưa biết trả lời cái câu hỏi của tên đó ra làm sao thì đã thấy bóng người cao cao quen thuộc tiến lại, túm tay tôi kéo dậy, phui đám bụi bám trên người tôi, rút khăn lau cái mặt tèm nhem nước mắt của tôi, rồi cất cái giọng đầy tức giận:

-"Mai Hương! Nói anh nghe! Nó làm gì em, Hà?"

-"Cái thằng này nó làm em khóc phải không?"- Anh Nin gắt gao hỏi tôi.

-"No! No!" -Thằng bé bị anh Nin chỉ thẳng tay vô mặt thì lắc đầu nguầy nguậy. Nhưng chính điều đó lại làm anh Nin nổi cáu lên.

-"Nầu với đen cái quái gì! Tôi không hỏi cậu, cứ đứng yên đấy đi, lát tôi nói chuyện với cậu sau!"

Tôi nghe rõ giọng nói đầy phẫn nộ của anh. Chết toi, anh ấy có vẻ hơi nóng rồi, anh Nin so với Lâm Vũ Minh, sự nóng nảy còn nhiều hơn mấy bậc, tôi sợ anh ấy hiểu nhầm, đánh thằng bé thì không hay, dù lần trước hấn đúng là đụng chạm tôi. Nhưng ai bảo tôi nhân hậu, dễ tính quá làm cái gì chứ, tôi đã sớm quên mối thù với thằng cha này từ lâu rồi. Thế là tôi nắc lên một cái nữa rồi bảo chữa.

-"Không phải, không phải đâu anh!"

-"Không phải??? không phải mà em lại khóc như vậy à, có anh ở đây, em không phải sợ bố con thằng nào cả, nói đi, nó làm gì em!?"

-"Không thật mà anh!"

-"Em còn bao che nó nữa, thằng bé Vũ Minh mà biết được nó sẽ trách anh không bảo vệ được em, hồi này em còn nói cái gì mà biến thái...rõ ràng nó...làm gì em phải không?!"

Haha...thì ra anh Nin nghe phải 2 từ đó rồi nên mới trở nên nóng nảy như vậy.

Tôi cuối cùng hết cách phải kéo anh Nin ra chỗ khác thì thảo giải thích. Nghe xong anh Nin liền tức giận búng trán tôi.

-"Cái đứa này, sao em hậu đậu vậy, có sang đường thôi cũng không nên thân! từ mai sang anh chờ đi học, không cho em tự ý đi kiểu này nữa, thằng bé Vũ Minh nó bảo hè này về với em, mà cứ đà này em lại không thọ được đến hè thì chết!"

Tôi còn đang xấu hổ cười trừ...bỗng nhiên tôi nghe thấy 1 câu rất quan trọng.

LÂM VŨ MINH sẽ về!!!!

Tôi nghe anh Nin nói, thiếu điều nhảy chồm lên.

-"Thật à, thật à anh? Lâm Vũ Minh nhà em sắp về à?"

Anh Nin nhúm mày, đáp lời đều giả:

-"Ồ! Thật. Lâm Vũ Minh của nhà em sắp về, nó kêu nhớ ai đó không chịu được!!!"

Lâm Vũ Minh của tôi sắp về rồi ư? Haha. Hè này sẽ về sao? Còn có 2 tháng nữa sao. Trời ơi. Trời ơi là trời!

Sao tự nhiên vui thế này cơ chứ. Đôi lúc niềm vui đến với chúng ta thật quá đổi dễ dàng. Và đôi lúc đang vui thì có những người dập tắt nó cũng dễ dàng không kém.

Tôi còn đang ôm chầm lấy anh Nin, xúc động chùi nước mũi lên áo anh Nin thì cha Việt Kiều chạy tới, giọng hấn có chút mấy bình tĩnh.

-"Anh gì à tôi...không có thời gian...anh...nói chờ để nói chuyện...với tôi!"

Anh Nin gỡ tôi ra, cười khanh khách, vỗ vai thằng bé: -" Chứ...làm tốt lắm! Anh rất khen ngợi!"

Mặt thằng bé ngẩn ra, tôi đành khều áo ạn Nin nói thì thảo "Thằng này không thạo tiếng Việt lắm anh ạ, anh nói tiếng anh đi may ra nó hiểu!"

Anh Nin chặt lưỡi tiếc rề, thế rồi tôi thấy anh lấy giọng, húng hắng nói:

- "Du..gút. very gút...Gút Boy...Ok. ăn đồ xờ ten?"

- "Yep! Understand!"

Thằng bé cười gât đầu. Nụ cười của hắn tỏa nắng kinh khủng, hay do tôi đang vui nhỉ? Nên nhìn ai cũng thấy đẹp, cũng thấy dễ chịu cả.

Anh Nin quay sang tôi cười đắc thắng: " Em thấy anh nói tiếng anh thế nào hả, chuẩn không, quá chuẩn luôn ấy, hahaha!"

Tôi thấy anh Njn nói chả chuẩn tạo nào, mặc dù tôi thì cũng chẳng biết nói. Lại nói thêm anh Njn sau khi hiểu ra cơ sự và biết thằng bé kia "vô tội" thì thái độ xoay 180 độ luôn. Chả hiểu ra làm sao mà anh còn nhiệt tình bắt chuyện:

- "Mới đến Việt Nam à?"

- "Vâng!"

- "Đi chơi nhiều chưa nhóc?"

- "Hà!"

- "Play...gấu pờ lấy?"

Thằng bé bối rối lắc đầu.

- "Chưa thạo đường xá chứ gì... cứ nói anh, anh dẫn chú đi, có gì không biết cứ hỏi anh, anh hướng dẫn viên du lịch cho chú!"

Thằng bé nghe anh Nin nói hình như hắn hiểu, thấy hắn cười, trông hắn vui ra mặt.

Cuối cùng hắn thật thà hỏi:

- "Anh gì oi...tôi có chỗ không hiểu...!"

- "Hỏi đi anh là người ở đây, chỗ nào anh cũng biết!"

- "Anh gì oi...Biến thái là gì?. Hồi này...cô gái này, nói tôi...biến thái. Tôi không hiểu...biến thái nghĩa là gì!"

Amen!

Tôi xấu hổ đỏ bừng mặt, anh Njn nhìn tôi, rồi anh suy nghĩ 1 lát. Cuối cùng bình thản nói:

- "Biến thái is handsome! Du hen sãm...hahahaha"

Tôi kéo anh Njn lại thì thào: " Hình như handsome là...đẹp trai mà anh, anh lừa nó à?"

Anh Njn đáp tỉnh queo: " Thì....đương nhiên là lừa rồi...hahaha!"

Trời ạ!

Thằng bé vui quá, hắn lại còn muốn lấy lòng anh Nin thế là quay qua cười tươi rói:

- "Anh gì oi...anh cũng...rất biến thái!"

Hahaha....

Anh Nin lập tức không cười được nữa. Còn tôi đã cười đến chảy nước mắt rồi. Có phải đây là gây ông đập lưng ông không??

Đang cái lúc tôi cười ngặt nghèo thì...Thằng bé đột nhiên ngoảnh qua tôi, xúc động nắm tay tôi nói:

- " Thì ra...biến thái là handsome! Tôi còn nghĩ...là nó ý nghĩa không tốt. Chúa ơi! Tôi rất vui!"

T___T

Thấy hắn nắm tay tôi, anh Njn liền xen vào:

- "Vui là tốt! Nhưng chú bỏ tay em ấy ra! Bé con này là hoa có chủ rồi, chú đừng có mạnh động!"

Anh Nin dứt khoát gỡ tay hắn ra khỏi tay tôi....

Còn....

P/s: Vũ Minh sắp về rồi!! La la la...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Anh nuôi Năm...Năm nuôi con cho anh!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hè sắp về.

Thời tiết các ngày càng ngọt ngào.

Trong lớp, thầy giảng trên bảng, ở dưới, mỗi đứa một cái quạt, quạt lấy quạt để, nhưng tuyệt đối không có một sự nhốn nháo nào.

À, chẳng phải là lớp tôi ngoan hay chăm học gì đâu, mà sắp có bài thi cuối năm rồi, đứa nào trước nay mà chăm học thì bây giờ vừa rung đùi vừa cười ngửa xem hoa, riêng cái thành phần quanh năm suốt tháng cười ngửa xem hoa như tôi thì...bây giờ phải căng não ra để cố nhồi nhét hết đồng công thức toán lí hóa vào đầu.

Lâm Vũ Minh cũng không ở nhà nữa, có chỗ nào không hiểu thì phải xách mông đi hỏi thầy, nếu không thì hỏi bạn, tất cả đều là tôi tự túc, trước đây, tôi cũng chẳng có động lực học cho lắm, nhưng mà Lâm Vũ Minh hôm nọ có gọi điện thoại về nói rằng.

"Năm cố gắng thi điểm cao nhé, anh sẽ về đưa Năm đi biển chơi!"

"Thật sao, đi biển chơi, chỉ hai đứa mình???"

"Được, chỉ hai đứa mình, cố thi cho tốt nhé!"

Lâm Vũ Minh đã hứa cho đi biển chơi, haha, đó có thể nói là động lực vô cùng to lớn của tôi.

Lâm Mai Hương tôi, có lẽ là đứa ham chơi nhất trên đời và cũng là đứa dễ bị dụ nhất trên đời này. Một câu của Lâm Vũ Minh lập tức biến thành động lực to lớn của tôi, thế là cố sống cố chết học hành.

Bạn đó, tôi học hành nghiêm túc lắm!

Có hôm chong đèn học đến 1, 2 giờ sáng.

Vào nhà vệ sinh cứ ngồi riết trong đó rồi thì gào thét lên: " $H_2 + O_2$ là H_2O "

Tôi đùa đấy, hóa học là thứ ám ảnh nhất trên đời này của tôi, hồi cấp 2 học hóa, bị bà Hóa bà chửi đầu óc bả đậu, còn không tiếc lời hoa văn bóng bẩy mà nói tôi rằng: "Mai Hương à, trong lớp này, nếu định giá được thì cái đầu em là có giá trị nhất đấy!"

Lúc đầu nghe còn chưa hiểu hết tầng ý nghĩa sâu xa của cô tôi còn cho rằng cô đang tăng bốc mình, cái tôi còn ngây ngô hỏi lại:

"Thưa cô! tại sao ạ?"

Cô giáo lắc đầu, xong rồi phất cho một câu xanh rờn:

"Tại vì cái đầu của em... hầu như nó chưa được sử dụng!"

Cả lớp nghe xong thì cười ầm ĩ lên, riêng tôi đứng ngẩn ra một lát nghĩ mãi mà vẫn chẳng hiểu ý cô, mãi sau khiêu lưng con bé bàn trên hỏi: "Này...Ý cô giáo là sao đây?"

Nó còn cười rũ rượi bảo tôi:

"Mày ngó thể con kia! Ý cô là mày óc bả đậu, học ngu như heo chứ còn gì nữa! Đúng là đàn thối ra, sao anh Vũ Minh nhà mày học giỏi vậy mà mày lại....ngu như này hả Mai Hương..về kêu anh mày san bớt cho!!!"

Nói xong, chúng nó lại cười ầm lên!

Damn it!!!!

Tôi nghe, ngứa gan ngứa mề, tức lộn ruột, hời đó ghét Lâm Vũ Minh dữ, lúc nào cũng đem tôi so sánh với lão!

Cay!!! Quá cay luôn ấy!

Lần đó, vì bị cả lớp trêu cười mãi, nên tôi đã uất hận vứt quyển sách hóa học vào sọt rác và thề không bao giờ học lại cái môn đó nữa. Mãi sau này, tôi cũng chỉ biết có H_2+O_2 là H_2O . Ngoài ra không biết cái gì!

Thế nên bây giờ, nhìn cái bảng hóa trị hóa, nước mắt tôi đã rơi lã chã không ngừng. Môn hóa là môn thi đầu tiên của tôi, và....tôi thực không muốn một khối đầu xui xẻo!

Bất lực quá, tôi gọi điện cho Lâm Vũ Minh, tôi cần lão, ngay bây giờ, ít nhất là để cứu rỗi linh hồn đang héo úa vì môn hóa học của tôi.

"Lâm Vũ Minh...anh đang làm gì đấy, bận à?!"

"Anh đang....à mà không, anh rảnh...Năm sao vậy?"

Tôi nghe tiếng lật sách sột soạt bên đó, rõ là lão đang học, nhưng vẫn cố nói dối, tự nhiên tôi thấy xúc động.

Lát lâu tôi mới hắng giọng, nghiêm túc nói:

"Lâm Vũ Minh...em nói nghe này!"

"Năm nói đi, anh nghe!"

"Em bé thế này...ăn cơm cũng không tốn lắm đâu, thật đấy! Sau này em sẽ bớt ăn vặt đi, cũng không đòi mua quần áo nhiều, đầu tháng, anh cho em đi xem phim một lần, với đi ăn gà rán 1 lần; giữa tháng dẫn em đi uống trà sữa 1 lần, cuối tháng anh cho em đi ăn ốc xào với thịt nướng một lần, chỉ cần từng đó thôi, thật, em không đòi hỏi gì nữa đâu....thế nên là.....!"- Tôi đang nói thì tịt ngòi, tự nhiên thấy mình đứng là...mặt dày mà.

Lão nghe cười khúc khích bên kia: "Thế nên là gì nào?"

"Thế nên...chắc là...anh phải nuôi báo cô em thôi! Em hứa không ăn nhiều đâu, thật đấy, chứ em chịu thua rồi, em học không có nổi nữa!"

Lâm Vũ Minh nghe xong thì im lặng, sự im lặng của lão làm tôi thấy bất an, lẽ nào, lão lại sợ rồi, mới nghe tôi nói thế mà đã sợ rồi sao.

"Lâm Vũ Minh...Nếu không thì sau này anh mở cho em một cái cửa hàng, em sẽ chăm chỉ bán hàng...kiếm tiền! Số học em học cũng không tệ, chắc chắn là sẽ không tính nhầm đâu!"-Tôi hăng say trình bày ý tưởng làm giàu không khó, ai kia bên đó, nhẩn nại nghe hết, cuối cùng, chỉ vọn vèn nói một chữ:

"Ngốc!"

"Sao??"

"Anh đã nói với Năm gì nào?"

"Nói gì là nói gì, anh nói nhiều thế ai mà nhớ hết được!"

"Anh nói anh nuôi Năm cơ mà....anh nói được, anh nhất định làm được!"

Tôi nghe cảm động lắm.

Thế mà ai kia chấm dứt sự cảm động của tôi bằng một câu nói:

"Anh nuôi Năm, nhưng Năm...phải nuôi con cho anh!"

Hắc hắc hắc...tôi nằm lăn quay ra giường, vừa buồn cười, vừa xấu hổ.

"Được thôi! Làm osin cao cấp cho bố con anh, em làm được, miễn đừng bắt em học hóa nữa là được! Hahahaha!"

Nụ cười tôi giong tan, kì ôn thi cuối kì dù đứng chà nhét thêm được tí nào kiến thức, nhưng tôi lại thấy rất vui. Chết tiệt quá! Càng ngày càng yêu Lâm Vũ Minh!

p/s: Mãng đã tưởng tượng ra cái viễn cảnh,,Lâm Vũ Minh nấu ăn, và phía sau lưng là Năm và một đứa con kháu khỉnh >.< Chết rồi Vũ Minh ạ, anh bị con Năm nó lừa rồi, chứ sau này, nó bắt anh chăm cả con lẫn nó!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Năm cứ phiền anh cả đời cũng được!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chẳng biết có phải do có động lực hay không nữa, tự nhiên kì thi đầy ám ảnh lại trôi qua một cách vô cùng nhẹ nhàng.

Lúc biết điểm, tôi cũng suýt ngất trên lớp. Chẳng phải vì đội số, mà ngược lại, xếp thứ 8 của lớp. Má ơi, bà chủ nhiệm kì trước còn ức chế tôi điểm thấp qua mà nghỉ sinh hoạt lớp thì nay lại dành hẳn 2/3 buổi sinh hoạt cuối tuần chỉ để nói "các cô các cậu gắng mà noi gương Mai Hương nhé, cần cù bù khả năng, năng nhặt chặt bị, người ta kì trước đội số, kì này tiến bộ lên trông thấy rồi đây, nề nếp kì này cũng tốt hơn, rất đáng tuyên dương!"

Eo ơi, biết là cô tăng bốc, nhưng mà cái lỗ mũi cứ chẳng ngoan ngoãn mà nờ ra. Sướng chết đi được!

Lúc đó, thật ước gì trong tay đang cầm cái Sờ mát phone để ghi âm lại, sau đó, gặp ai, cũng phát lại cái đoạn ghi âm đó, đảm bảo người ta sẽ biết Lâm Mai Hương đang dần trở nên vĩ đại hơn.

Ôi, tôi nghĩ đến lúc bố mẹ tôi, và Lâm Vũ Minh nghe được những lời này của cô giáo, có lẽ, họ sẽ thế nào nhỉ.

Chắc mẹ sẽ cố nín cười rồi nói: "Thôi, vậy cũng coi như tạm chấp nhận được!"

Bố chắc sẽ ậm ừ một cái rồi nói: "Lớn rồi, có ý chí phấn đấu như vậy là tốt!"

Còn Lâm Vũ Minh thì sao nhỉ?

Chắc lão sẽ kéo tôi vào lòng, sẽ véo má tôi, rồi sẽ thủ thi: "Mai anh đưa Năm đi biển chơi nhé!"

Yeahhhhhhh!

Cảm tờ giấy báo điểm trên tay, tự nhiên bao nhiêu viễn cảnh tươi đẹp hiện ra trước mắt.

Lâm Vũ Minh à, em giỏi mà đúng không? Em có giấy khen đấy, là giấy khen đấy! hình như phải 5 năm rồi, chẳng biết mùi vị giấy khen là gì nữa, điều này khiến cho cái cảm giác phấn khích càng dâng cao!

Lát, phấn khích quá không chịu nổi, phải trốn ra nhà vệ sinh gọi điện thoại cho Lâm Vũ Minh, lão nghe xong, mừng lắm, cứ khen mãi: "Năm của anh giỏi quá <3!!!"

-"Đương nhiên!"

Thế là vì vui quá, tôi cứ ngồi riết trong nhà vệ sinh buôn chuyện với Lâm Vũ Minh mà quên mất, bao nhiêu nhiều con dân đang gào thét đập cửa ở ngoài kia.

**

Trước hôm đi nhận giấy khen, còn ngủ không được, hồi hộp, háo hức, phấn khích...hại đêm đó, Lâm Vũ Minh phải thức trắng đêm nghe tôi cảm râm

Nào là

"Mai này nhất định em sẽ thi đại học!"

"Em không biết nên thi Bách Khoa, Sư Phạm hay là Ngoại Thương nữa...hay là đi du học như anh nhĩ? hay em cũng học, sang bên đó ở với anh!" rồi thì "Vũ Minh, anh nói xem, em cứ học hành thế này, chẳng mấy mà lại nằm top 5 của lớp, rồi lên top 1, top 2 hahaha, chúng nó sẽ không dám chê em học dốt nữa!"

"Lâm Vũ Minh à, em vui quá, ngày mai em được đi lấy giấy khen rồi đấy!"

"Hi..Mai mấy giờ Năm đi?"

"7 giờ!"

"Thế giờ mấy giờ rồi?"

"4 giờ!! Khoan...4 giờ á, sao mà nhanh thế này? thế là em không được ngủ nữa à??? Ố....Lâm Vũ Minh, thế anh cũng... không được ngủ à, thôi anh ngủ đi, anh ngủ đi, em không quấy anh nữa!"

"Năm ngốc! Bên này....6 giờ sáng rồi, anh cũng chuẩn bị đi học luôn!"

Hả???

"Lâm Vũ Minh....có phải là....Em.....vừa quấy rồi anh phải không?"

"Đâu có!"

"Rõ ràng là em vừa quấy rồi anh xong, không cho anh ngủ, giờ làm sao?"

"Không sao mà!"

"Không sao là không sao thế nào, thấy không, rõ là em khổ nạn quá, sau này, lúc nào thấy em phiền thì cứ nói ra, cứ im im như vậy, là em...không nể mặt đâu đấy, em sẽ phiền chết anh luôn đấy!"

Bên kia hình như lão cười. Cuối cùng, cất giọng nói trầm trầm, ầm ầm nói:

"Không cần mà! Anh muốn... Năm cứ "phiền" anh cả đời như thế này cũng được!"

Hắc!

Tôi nghe...tim đập loạn cào cào trong lồng ngực, mặt mũi nóng bừng, ngày xưa cứ nghĩ...Lâm Vũ Minh không bao giờ nói ra được mấy cái lời sến văn sảm thế này, thật không ngờ, sang bên kia, môi trường khác, mới có một thời gian thôi mà hình như...lão đang bị "sến" ra.

Nhưng mà tôi vốn cũng háo ngọt, nên nói cho thật lòng ra thì...tôi thích, tôi thích chết đi được ấy, cười rúc ríc trong chăn.

"Lâm Vũ Minh...anh nói đấy nhé, em sẽ phiền anh đến chết thì thôi!"

"VẬY....nhờ cả vào Năm!"

"Lâm Vũ Minh!!!"

"Hừm?"

"Nhớ mùi bạc hà của anh lắm rồi!"

"Chờ anh...anh đang về với Năm rồi!"

"Nhanh nhá! Về nấu cơm cho em ăn....Lâm Vũ Minh này...em yêu anh, yêu lắm luôn á!"

"....."

Cả hai chúng tôi cùng cười, cảm giác đêm ngắn lại, cảm giác khoảng cách giữa Việt Nam và Ôt xò truyên li a....cũng ngắn lại, chẳng có khoảng cách nào nữa, tôi rõ ràng đang cảm nhận thấy, Lâm Vũ Minh đang nằm cạnh mình, đang nghe thấy hơi thở ấm ầm của lão, mỗi lần thở ra lại làm đám tóc sau gáy tôi bay bay, ôm sự hạnh phúc đó, tôi lần quay ra ngủ.

Vui lắm các bác ạ, chẳng biết các bác yêu đương thế nào, chứ cứ như tôi với Lâm Vũ Minh, lão lúc nào cũng nhường nhịn tôi hết sức, từ lúc chính thức mối quan hệ này, hình như, tôi với lão còn chưa xảy ra một trận cãi vã nào. Ai nói là phải giận hờn, phải chia tay vài lần mới là yêu. Tôi tin chắc, một tình yêu không sóng gió, không cãi vã, không ghen tuông hờn dỗi vẫn là một tình yêu khác cốt ghi tâm!

Các bác không tin?

Không tin thì kệ các bác, Lâm Mai Hương tôi tin, thế là đủ rồi! hahaha! :)))

**

Sáng ra, đang xúng xính thử áo dài, nói là áo dài mà giờ nó thành....áo ngắn luôn rồi, khổ, hôm nhận áo dài từ con bé lớp trưởng, đã í ới, đòi cỡ bé nhất rồi, thế nào mà mặc xong

vẫn quết đất, cả lớp được mè cưỡi lợn ruột ra vì cái...chân ngắn không thể chấp nhận được của tôi, sau về nhà phải đem ra nhà cô Tâm xén đi 15 phân, cả hai tà, bây giờ mới mặc được.

Tâm trạng vui, tự ngắm nghía mình trong gương, thấy mình sao mà...xinh quá, vừa lú lo hát, chải đầu.

Đùng 1 cái, một cái đầu khác xuất hiện trong gương...

tôi giật mình, thiếu nữa thì suýt ngất!

Trời đất ạ!

-**"MẸ!!!** Mẹ đừng có thoát ần thoát hiện như vậy chứ...dọa con truy tìm rồi đây này!"

Vâng, ma ma tổng quản, nữ nhân quyền lực nhất nhà họ Lâm, Trương Ánh Phụng sau khi thành công trong việc dọa cho con gái suýt chết, thì bà bày ra bộ mặt đầy hình sự, dọa tôi thêm một phen nữa.

-**"Mai Hương...Nói thật cho mẹ biết, con với thằng bé Vũ Minh....có đúng là đang yêu nhau hay không?????"**

Mẹ đi thẳng vào vấn đề! Vâng! Và lần này, thay vì dọa tôi suýt ngất thì bà thành công trong việc dồn tôi vào chỗ chết, chết tức tưởi ngay trước lúc ra trận!

Chiếc lược trong tay tôi rơi bẹp xuống bồn rửa mặt!

Tôi ngậy ngốc nhìn mẹ!

Mẹ đáng kính của con, tại sao..mẹ..lại hỏi con như vậy chứ????

Còn....

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Lâm Vũ Minh, mẹ bán em cho người ta rồi!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Các bác đã bao giờ làm một chuyện gì xấu mà bị bắt quả tang chưa?

Chắc ai mà chả bị một lần, cảm giác thế nào? Thốn lăm phải không?

**

Vào một ngày đẹp trời, nắng còn chưa kịp lên, chim còn chưa kịp hót, mót..... còn chưa kịp đi tè và...đến tóc tôi còn chưa kịp chải, thì mẹ tôi, tức bà Trương Ánh Phụng, đã dồn tôi vào chân tường, hỏi tôi một câu rất sắc mùi thuốc súng:

-**"Mày.....với thằng bé Vũ Minh yêu nhau à?"**

Nếu như mẹ hỏi câu này cách đây 5 tháng, đúng, chỉ cần trước đây tầm 5 tháng tôi, tôi sẽ rất không khách khí, ngẩng cao đầu lên mà nói với mẹ rằng: "Đương nhiên không, mẹ nhìn con với anh có khả năng yêu nhau lắm à, con ghét anh không để đầu cho hết, yêu thế nào được mà yêu?!"

Nhưng đó là chuyện của 5 tháng trước, bây giờ, nghe mẹ hỏi, tôi chỉ có đứng câm miệng một góc, và chẳng biết nói gì cả, cái đầu thông minh chuyên bịa chuyện của tôi lúc đó chẳng hiểu sao lại không hoạt động. Tôi gần như không biết nên nói gì cho phải cả! Nói dối thì không đành, mà nói thật thì xác định, tôi với Lâm Vũ Minh...ra đề ờ dài dài!

Vâng, câu hỏi của mẹ, nó dễ thương lắm!

Mẹ tôi, bà ấy thực sự rất kị chuyện yêu sớm, và bà ấy, đúng kiểu phụ nữ hà khắc thời phong kiến, suy nghĩ thì cổ hủ và tiêu cực vô cùng!

Thật, chả phải nói xấu gì đâu, nhưng đúng là mẹ tôi khá nghiêm khắc trong mấy chuyện này, bà thường thích chỉ trích mấy con bé, tóc hồng tóc nâu, xăm xăm, mấy thằng bé thích hút thuốc, mấy đứa yêu sớm, blam blam...nói chung, cứ chuyện thiên hạ, ba bốn đứa trẻ con có phần nổi loạn lên một chút là mẹ tôi đã bâu mối

"Hồng! Trẻ con bây giờ nứt mắt ra đã hồng, người không ra người, ngòm không ra ngòm! Con Mai Hương, mày ra đường học khôn không học, học ba cái thứ linh tinh đó về thì mẹ cao đầu bời với mày nghe chưa?!"

Đấy!

Bây giờ tôi mà dám khai thật với mẹ thì.....

Tôi cho tay lên sờ đầu, thấy mái tóc tôi....suôn mượt diệu kì quá, cứ này mà để mẹ cạo đi thì không ổn chút nào!

Càng nghĩ, càng sợ!

Phải nói, lúc đó, tim đập chân run, mặt đỏ, tay luống cuống luôn các bác ạ!

Kiểu....Thôi xong rồi, thế giới sắp sụp đổ tới nơi rồi mà còn chưa biết chạy đường nào.

Mẹ tôi, lúc đó,nói thật, từ ánh mắt, lời nói, cho đến cả thần thái... chẳng khác gì từ thần cá!

-"Con bé này, mẹ đang hỏi mày cơ mà!"

-"Con....thật ra thì....!" -Tôi như bị ai bóp cổ, nghẹn cứng không ọ ẹ phát ra được một lời nào cho ra hồn.

Tương đầu mẹ sẽ tra khảo đến nơi, nhưng thật không ngờ, câu tiếp theo, bà làm tôi hoàn toàn lạc lối:

-"Lại còn dẫu nữa! Hôm qua sang nhà nó chơi, nó nói hết cho mẹ biết rồi!"

Gì cơ, mẹ đáng kính của con, "nó" là thằng nào?

Mẹ tôi cảm thán một câu xanh rờn, trong khi tôi thì chẳng hiểu mô tê gì sất, mà thằng bé nào nhì, vừa mới nói Vũ Minh cơ mà!

Cuối cùng, sau một hồi nghe mẹ giải thích thì tôi cũng vỗ đùi một cái đánh đét và cười sml

Các bác có nhớ cái thằng loăng quăng hôm nào nữa không, chắc có bác nhớ có bác không ấy nhì, cái chuyện tôi không hỏi qua tên nó đã khiến tôi có những phút thăng hoa như vừa rồi, vâng, cái "thằng bé Vũ Minh" mà mẹ tôi muốn đề cập đến, chẳng phải Lâm Vũ Minh. mà là "Hoàng Vũ Minh" -tức thằng loăng quăng bộ gây lớp 10C7.

Nghe mẹ nói, nó là con trai của cô Thắm, bán quần áo ở bên chợ Đồng Xuân:))) và cô Thắm, vừa hay, lại là "anh em cây khế" của mẹ tôi.

Trên đời, đúng là chuyện quái gì cũng có thể xảy ra thật!

Chuyện thằng loăng quăng có tên giống Lâm Vũ Minh đã đủ làm tôi ngạc nhiên lắm rồi, thế mà chuyện mẹ nói tiếp theo làm tôi, còn suýt nữa ngất trong bồn rửa mặt:

-"Mẹ không muốn cho chúng mày yêu sớm đâu, nhưng mà thằng bé đó được đấy, nó ngoan đáo để! Mà cô Thắm cũng ưng con rồi!"

-"...."

-"Qua nó có gửi mẹ cho mày mấy bộ quần áo, mẹ quên nói mày, đang bỏ trên tủ quần áo trong phòng mẹ, mày lát đi về thì qua úm thử xem sao!"

Đoàng!

Rõ ràng tôi nghe thấy một tiếng pháo nổ ngay đầu mình!

Mẹ thân yêu của con ời, đầu ra một Hoàng Vũ Minh con nhà cô Thắm?

Đầu ra cái lí mẹ bán con với giá...3 bộ quần áo cơ chứ?

Tôi đau thương bám vào cái la va bô, mặt chẳng biết nên cười hay nên khóc nữa.

Lâm Vũ Minh ời là Lâm Vũ Minh, anh mau về nhà mà xem này, mẹ bán em rồi! Mẹ bán em cho người khác rồi!

Hoàng Vũ Minh, cái tên chết tiệt nhà cậu, sao mà rắc rối thế này??? >.<

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Có 3 lí do để tôi từ chối cậu!

Khô tâm lắm các bác ạ!

Mấy nay mất ăn mất ngủ cực kì, chuyện là ma ma tổng quản nhà chúng tôi hiểu nhầm trăm trọng cái chuyện tôi với thằng cha loãng quăng thích nhau.

Tôi với hấn thích nhau.

Tôi với Vũ Minh thích nhau.

Nhưng không phải Lâm Vũ Minh!

Là Hoàng Vũ Minh!!!!

Mà thích là thích thể điệu nào được nhỉ, trong khi tôi vẫn hấn, số lần gặp nhau còn đếm trên cả đầu ngón tay và...và thậm chí là tôi còn chẳng biết tên của hấn cho đến khi mẹ tôi nói.

Cuộc tình ngang trái và có phần "ảo diệu" ấy đã gây ra không ít khó khăn cho cuộc đời vốn đã đầy rẫy tai ương của tôi.

Cả một đồng tai ương!

Rồi, nhân cái sự kiện Lâm Vũ Minh nhà tôi sắp về nước con tôi thì sắp phát điên khi bị mẹ ép thử mấy cái bộ quần áo Micky đỏ choét loét của anh bạn loãng quăng, tôi muốn kể cho các bác nghe về chuyện cực kì hay ho có một không hai của bạn Hoàng Vũ Minh và bạn Lâm Mai Hương.

Mà cái chuyện đó, đến mãi về sau này, đến khi nghĩ lại, tôi vẫn mãi không hiểu tại sao chuyện đó lại xảy ra nữa.

**

Đó là một ngày mùa hè chói chang hoa mặt trời, tôi đang hùng dũng xách hai túi rác to tướng ra tít ngoài ngõ để vứt thì...bạn Hoàng Vũ Minh chắn ngang lối đi.

Hấn cười con xe đạp điện Yamaha màu đen, cứ thế mà thẳng tắp trước mặt tôi. Quần tây, áo sơ mi trắng, đóng hộp đảng hoàng, tóc tai cũng vuốt keo các thứ, trông...cũng ngon trai lắm các bác ạ!

Thằng bé mới hát cảm báo tôi:

-"Năm Lùn...!"

-"Tôi có chuyện muốn nói với cậu!"

Hấn đỏ mặt, nghiêm túc nhìn tôi, cái nhìn như muốn nhấn tôi vào trong đôi mắt nâu nâu của hấn... tôi rùng mình nghĩ hấn đúng là đang diễn tập lại một phân đoạn đầy "hào soái" trong một bộ phim thần tượng thập niên 90.

Ày, thật không may cho hấn, nữ chính lại không hợp tác cho lắm, mà con nữ chính ấy chính là tôi đây này! Ngày hôm đó, tay vừa xách rác xong thói hoặc à, mà có đứa cứ lơ đãng chần đường không cho về rửa tay, có đứa nào lại không ngứa mề chứ.

-"Có chuyện gì, nói lên!"

-"..."

Hấn nhìn tôi, tôi nhìn hấn, 4 mắt nhìn nhau, cạnh cái xe rác to đùng, vài con ruồi còn bay vo ve, thế mà....hấn chìa thẳng bó hoa hồng ra tỏ tình với tôi.

-"Năm Lùn! Tôi trước đây đã từng nói, tôi muốn theo đuổi cậu, lâu nay vẫn theo đuổi cậu, và giờ thì tôi muốn tỏ tình với cậu, tôi thích cậu từ giây phút thấy cậu hát hò trong nhà vệ sinh nam...ôi đã thực sự rất ấn tượng rồi, tôi thích sự ngây ngô đó của cậu, thật đó!"

Ồ...

"..."

Ngọt!

Ngọt lắm luôn các bác ạ,!

Cuộc đời tôi còn gì mỹ mãn hơn cơ chứ.

Lần đầu tỏ tình, lại là bản thân mình chủ động tỏ tình với người ta, vút hết liêm xỉ, sỉ diện để giải bày! Và đương nhiên là...thành công!

Lần đầu được hôn, thì lại là dưới hầm để xe tối om om

Lần tỏ tình này thì có khả quan hơn...là ngay ở bãi rác.

Tôi đi chết đây!

Lúc đó, xúc động quá thể, nên...tôi còn ngây ngô hỏi lại:

- "Tưởng cậu đùa thôi chứ, cậu thích tôi thật đấy à thẳng kia?"

Hắn gật đầu lia lịa mới sợ chứ.

Các bác có biết lúc hắn chia bó hoa hồng về phía tôi và khó khăn nói: "Tôi thích cậu, nghiêm túc đấy, làm bạn gái tôi nhá Năm Lùn!"

Tôi trả lời như thế nào không?

À, tôi cũng không nhớ rõ lắm, nhưng về đại loại nó là thế này:

- "Cậu cao bao nhiêu?"

- "1 mét 74"

- "Cậu có nấu ăn ngon được bằng đầu bếp ngoài nhà hàng không?"

lắc đầu

- "Thế, cậu có thích dọn dẹp nhà cửa không?"

lắc đầu

- "Cậu biết chơi bóng rổ không?"

- "Một chút!"

- "cậu có từng học võ không?"

lắc đầu

- "Cậu có biết tôi ghét cái gì không?"

- "Không biết!"

- "Cậu có biết tôi dị ứng cái gì không?"

- "Không biết!"

- "Cậu có biết ngày 21 dương lịch hàng tháng là ngày gì không?"

- "Không!"

- "Thế, cậu có biết trên đời này tôi thích nhất là gì không?"

Cậu bạn hết kiên nhẫn, hét toáng lên:

- "Sao cậu hỏi nhiều thế, rốt cuộc thì cậu thích cái gì Năm Lùn?"

Tôi bật cười ha hả, trả lại bó hoa cho cậu bạn rồi nghiêm túc nhìn hắn:

- "Có ba lí do để tôi từ chối cậu: thứ nhất, cậu không giống Lâm Vũ Minh; thứ hai, tôi không thích những người không giống Lâm Vũ Minh, và thứ 3 cũng là quan trọng nhất, trên đời này, thứ tôi thích nhất chính là... Lâm Vũ Minh, cậu nghe, có hiểu không?"

Cậu bạn nhìn tôi như nhìn sinh vật lạ! Đến cái lúc hắn uất ức hét lên "Tại sao?" thì tôi đã đánh mộng về đến công nhà rồi!

Các bác ạ! Trên đời này, cái gì cũng phải dứt khoát, thích là nói thích, yêu là nói yêu, không yêu không thích thì phải từ chối thẳng thừng, tránh để đối phương mơ mộng hão huyền!

Tôi với anh bạn loăng quăng, mãi mãi chỉ có thể là bạn bè thôi!

Tôi với Lâm Vũ Minh...thì khác! hahahaha.

Nắm Vũ Minh ơi, về nhanh đi, còn không về em đồng ý với người ta là anh mất cả chỉ lẫn chài đấy nhé!

Vmr "hát xì!"

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 12-2: Chào em, anh là....!!!

#13:

Xa cách, sẽ mang lại nỗi nhớ. Là nhớ cái dáng cao cao của ai đó nấu ăn trong bếp, là nhớ cái cách ai đó kéo tôi ra khỏi chăn, là nhớ cái khuôn mặt mỗi lần xấu hổ lại đỏ bừng. là nhớ, nhớ phát hồn cái mùi bạc hà của ai đó!

Xa cách sẽ có lúc mang lại tủi hờn. Tủi chứ, ngày lễ, ngày tết, người ta có đôi có lứa tôi thì một mình; ngày kiểm tra không làm được bài bị điểm kém, mẹ mắng cũng chỉ biết nín thinh, chẳng ai bảo kê cho mình nữa.

Ngày 21 hằng tháng đau bụng quần quai, cũng chẳng có ai nhàn rỗi nấu cháo đậu đỏ cho ăn. Ngày lạnh, đi qua quán thịt nướng, thèm rô dãi cũng chẳng ai chịu dừng xe lại, mua cho một túi!

Xa cách, nhiều lúc...là cả sự sợ hãi, là sự bất an, dù có nói rằng, ngàn lần tôi tin tưởng lão nhưng lúc gọi điện cho lão, có tiếng chị gái nào đó cười đùa bên kia, lòng vẫn không khỏi bất an.

Xa cách, là nhiều lúc đau lòng, đau lòng đến bất, khi mẹ lão gọi điện về, nói chuyện chuyện với mẹ tôi, rằng lão đạo ôn thì lại hay đau đầu lắm, có hôm còn bị chóng mặt rồi bị nôn. Đó cũng là lúc, tôi biết đến hai chữ"xót xa" nó thấm như thế nào. Bởi vì những lúc đó, tôi chẳng thể ở cạnh lão, à, tất nhiên tôi cũng chẳng phải bác sĩ chẳng giúp gì được cho lão nhưng ít nhất, tôi có thể xoa đầu cho lão.

Nhưng mà xa cách, cuối cùng, vẫn là mang lại hạnh phúc. Xa cách càng lâu, chờ đợi càng lâu, đến khi người ta trở về, thì sự chờ đợi, sự xa cách đó càng trở nên có ý nghĩa.

Ahihi...Năm rảnh quá hén, nói dài dòng thế chứ thực ra chỉ muốn thông báo đúng 1 tin thôi

. Hôm nay, Vũ Minh về!

YEAHHHH!

**

Chuyện lão về, thực ra chỉ có tôi, anh Nin với lão biết. Lão bảo tôi không nói cho bố mẹ, sợ phiền bố mẹ, thành thử, hôm nay chỉ có tôi ra đón lão ở sân bay. Kế hoạch ban đầu là tôi với anh Nin sẽ đi đón lão, thế nào mà sang nay, anh Nin chạy vội vàng sang báo, "Giang bị đau ruột thừa rồi, anh phải vào viện với Giang!"

Thế là xong, ông anh trời đánh của tôi cuối cùng vẫn là phải đi vào viện với người yêu, bỏ mặc tôi một mình!

Nhưng mà không sao, tôi cũng chẳng đành lòng để anh Nin phải khó xử, lúc đó còn cười đá đầu: "không có mợ thì chợ vẫn đông vui, anh cứ đi tìm tình yêu của anh đi, để em một mình đi tìm tình yêu của em là được rồi...Một mình em, vẫn dư sức kéo Lâm Vũ Minh về, hihi!"

Thế mà anh Nin bối rối mãi! anh bảo "Năm ngốc như vậy...sợ đùa nào nó bắt cóc mất!"

Xí...chả hiểu sao mà anh Nin có thể nghĩ ra được cái chuyện tầm phào đó nữa.

Mà kể, vui lắm các bác ạ, cái cảm giác có người ở xa về ấy, háo hức, nôn nóng vô cùng!

Phải nói, tôi đã vui mừng đến cái độ, hôm nay Vũ Minh về thì tối hôm qua tôi đã không thể nào mà ngủ được. Năm trăm lần, tưởng tượng mãi đến cái lúc, được lao đến bên cạnh lão mà....đắm cho lão một cái, vì cái tội "vô tình gây thương nhớ".

Lâm Vũ Minh bảo tôi đừng đi đón lão một mình tự đón xe về được, lão còn bảo:"Anh....Sợ Năm lạc đường, rồi mất công lên loa tìm trẻ lạc lại phiền!"

Hahaha...Lâm Vũ Minh đúng là lo bò trắng răng, tôi đã gần 17 tuổi tới nơi rồi, lão còn lo vớ vẩn!

Mà rồi thì lúc ra đến sân bay tôi mới đau khổ nhận ra, hình như lời lão nói linh nghiệm vật vờ. Cái sân bay...đúng là nó rộng như cái sân bay luôn! Bát ngát, mênh mông, bên này người, bên kia người, bên kia bên kia, toàn là người. Một mình tôi, một mẫu, lọt thỏm giữa cả một thế giới toàn người khổng lồ, và đương nhiên, rất nhanh sau đó, tôi bị người ta...vì vô tình hay vô ý không thấy rõ được thân hình "cao to" của tôi nên đã va vào tôi, khiến tôi ngã đập bàn tọa giữa sảnh lớn.

Đau! Đau lắm luôn! Cái bàn tọa yêu quý của tôi!!! T_____T

- "Bé con...có sao không em?" - Một anh cao cao, đội mũ lưỡi trai màu đen, vừa vội vàng ngồi xuống kéo tôi đứng dậy, vừa xuyt xoa, câu đầu thì hỏi "có sao không?" câu thì hai thì đã lên giọng:

- "Mà cũng tại em đấy, lùn quá làm chi, anh đi vội chẳng thấy....!"

Đấy, ngay câu thứ hai đã xát muối vào tim tôi, đau nhói!

À, vâng, anh đẹp trai đáng kính kia, em biết em lùn rồi, và đừng có rêu rao cái sự lùn của em ở nơi công cộng như vậy! OK?

Bị đá kích, điên quá thế là tôi gất lên:

- "Được rồi, được rồi, dù rất là đau, nhưng thôi, anh bỏ tay em ra được rồi đấy ạ, nắm tay như này không giải quyết được cái móng đau của em đâu!"

- "Ái chà! Đánh đá nhì, Nấm lùn!"

Anh ấy véo má tôi, rồi nhìn thẳng vào mắt tôi, vừa rồi, còn gọi là Nấm lùn nữa. haha, thật là...có đúng là tôi lùn đến nỗi ai cũng gọi là Nấm được sao? Tôi gần một mét rưỡi rồi cơ mà! Thật là không phục!!! Không phục tạo nào hết!

- "Nào Nấm, đừng nhúc nhích! Đứng yên anh xem nào!"

Anh ta.... kéo tay tôi đứng dậy, rồi rất tự nhiên phúi đám bụi trên quần tôi xuống, sau thì kéo tôi lại hàng ghế chờ, cứ thế....cứ thế...mọi hành động, như thế, anh ta...quen biết tôi, mọi cử chỉ thân thiết không khác gì...Lâm Vũ Minh, thậm chí, cả đến cách nói chuyện...không, không hẳn là giống Lâm Vũ Minh nhưng rõ ràng anh ta gọi tôi là Nấm. Tôi cứ ngây ngốc như vậy, rồi cứ ngoan ngoãn nghe lời! Trong đầu chỉ lảng vảng một câu hỏi.

Có lẽ nào....Lâm Vũ Minh của tôi...đi qua Úc....phẫu thuật thẩm mỹ xong rồi về??? @@

Tôi nghi ngờ nhìn kĩ lại anh ta một lần nữa, và tự cười lên cái suy nghĩ bệnh hoạn của mình!

- "Nấm Lùn, vừa mới kêu đau giờ đã cười được rồi, hết đau rồi hử?"

- "Không...không, em cười là vì...anh vừa gọi đúng biệt danh của em, và anh thực sự...rất giống "anh trai" của em!"

Tôi buột miệng nhận xét.

- "Chỉ có điều...anh xấu trai hơn anh ấy thôi, hehehe!" -Tôi cố tình bỏ sung thêm.

Anh ấy xì một cái rồ dài, rõ ràng mặt không cam chịu khi bị tôi... "hạ thấp".

- "Đừng có so sánh anh với anh trai em!"

Trông cái mặt anh ấy dỗi như trẻ con lại được nước cười lớn, chả hiểu sao, tôi có cảm giác, người này, rất giống Lâm Vũ Minh, và tôi chẳng ngại khi nói chuyện cùng.

Anh ta rút trong túi ra cái khăn mùi soa trắng tinh, sạch sẽ, hồn nhiên đưa lên mặt tôi:

- "Nấm...ngồi yên nào, mặt em lấm lem rồi, mới ngã có một cái thôi mà, sao lại tệ hại thế này!"

Tìm tôi rõ ràng đập thình thịch, khoảng cách giữa tôi và anh ấy, gần, thật gần! Tôi thấy ngọt ngào! anh trai gì gì đó ời, đừng như vậy chứ. Em có người yêu rồi anh ời!

Lúc tôi gạt ra, thì anh ta đã vừa vụn lau xong mặt tôi, còn dơ cái khăn.ó ó vàng ra nhẵn mặt:

- "Đúng là bẩn thật ấy bé ạ, em nhìn này!!"

Ơ!

Hahaha, trời ạ! Sao anh...có thể hồn nhiên được đến mức này cơ chứ!

Tôi ngoài ngồi im, xấu hổ ra, thì không còn biết nói gì cho hợp tình hợp lý vào cái trường hợp đó!

Anh ấy thấy tôi lặng im, lại chủ động mờ lời:

- "Anh hôm nay đến đây là để đón 1 người! Một người bạn thân thiết, bọn anh có rất nhiều chuyện để nói với nhau, rất nhiều, rất nhiều, nhưng chưa kịp nói với nhau lời nào thì cậu ấy lại đi du học, thực sự là, anh rất nhớ cậu ấy!"

- "Ừm...!"

- "Em sao vậy? KHông khỏe à?"

- "Không! Em...thấy có chút buồn ngủ!"

Đôi mắt đó đỏ hoe ngược lên nhìn tôi, rõ ràng, tôi thấy anh ấy rất đau lòng, người bạn đó quả thật quan trọng với anh ấy như vậy ư, sao mà đến một người qua đường như tôi còn cảm thấy...cảm thấy đau lòng khi nhìn vào đôi mắt ấy như vậy?

Tôi lắc đầu, bỗng nhiên thấy...đôi mắt trĩu nặng xuống, hình ảnh trước mặt tôi, vẫn là khuôn mặt người con trai đó, nhưng mờ dần. Chết tiệt thật, sao lại buồn ngủ vào lúc này cơ chứ? Hình như tôi qua không ngủ, đến bây giờ thì con buồn ngủ ập đến.

Giọng nói đó cứ lằm rằm bên tai tôi:

- "Nấm...em không nghe anh kể chuyện nữa à?"

- "... "

Đầu tôi nặng lắm!

- "Em phải thức để nghe anh kể chuyện của anh với anh trai em chứ?"

- "...."

Mắt cũng nặng xuống!

- "Là Vũ Minh của em ấy! Em có muốn nghe không? Đừng ngủ chứ?"

Hà...sao cơ, Vũ Minh???

Đúng rồi, tôi phải đợi Vũ Minh về!

Rốt cuộc...thì anh là ai thế! Anh...đã làm gì với tôi thế?

Tôi muốn vùng dậy, tôi muốn thoát ra khỏi con buồn ngủ đến bất ngờ, nhưng đã thấy tất cả tối sầm lại. Chỉ thấy người mình bỗng nhiên nhẹ bẫng, và trước khi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ sâu, tôi nghe thấy, giọng nói đó...cất lên một lần nữa, giọng nói đó rít sát bên tai tôi, không phải là đau lòng, không phải là lo lắng, giọng nó đó, rõ ràng rất uất hận:

- "Lâm Vũ Minh, tôi chờ cậu khổ sở lắm đấy!!!"

Tất cả hoàn toàn rơi vào vô thức!

Lâm Vũ Minh, xuất hiện đi anh, em không ổn rồi, người này...thực sự không ổn rồi!

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Năm của mày, đang ở chỗ của tao!

#13

Tôi là Vũ Minh, Lâm Vũ Minh. Trước đây là vậy, bây giờ là vậy, và sau này vĩnh viễn là vậy, tôi chẳng muốn đổi sang họ khác!

Có lẽ mọi người đều biết rằng, tôi không phải con ruột của bố mẹ tôi, và tôi có một cô em gái là Năm nữa, nhưng chắc là bây giờ mối quan hệ đó đã có một chút thay đổi, dù tình cảm tôi dành cho Năm thì mãi mãi vẫn vậy. Chỉ là chúng tôi giờ không còn là anh trai em gái nữa.

Tôi không biết rằng, lựa chọn của tôi, lựa chọn nghe lời trái tim mình liệu có mang lại rắc rối cho Năm hay không nữa, vì thực ra lúc tôi nhận ra tình cảm của mình, thì lúc đó, Năm của tôi còn quá bé, nói thật, để em ấy hiểu thế nào là rung động, thế nào là yêu một người, quả thực rất khó. Tôi hi vọng Năm được sống thật tốt, tôi đã từng nghĩ nếu cứ giữ mãi mối quan hệ anh em đó, cứ vờ làm anh trai tốt của Năm, để cứ được ở bên Năm để bảo vệ em ấy như vậy cũng được, nhưng rồi tôi lại nhận ra, bản thân ích kỉ không thể chấp nhận được việc Năm nói chuyện với người khác, vui vẻ với người khác.

Đúng vậy, tôi không biết bản thân mình đã ích kỉ như thế nào khi chỉ muốn giữ Năm cho riêng mình!

**

Tôi yêu Năm, tôi chẳng biết tự bao giờ loại cảm giác đó lại nảy sinh nữa!

Từ bé, Năm đã hay leo đèo theo tôi rồi, vì Năm cứ bé tí teo nên tôi càng muốn che chở cho em ấy hơn. Chẳng biết nữa, tôi thích những lúc Năm nhõng nhẽo, sà vào lòng tôi, thích Năm cứ âm ỉc thì chạy đi tìm tôi, thích Năm buổi tối ôm em Pikachu vàng sang phòng tôi rồi cất cái giọng ngại ngái lên gọi tôi:

"Anh ơi...em không ngủ được!"

"Anh hát ru cho em!"

"Anh ơi....muỗi đốt rồi đây này, gãi lưng cho em đi!!!"

"Anh ơi...đừng học nữa, kể chuyện cho em nghe!"

"Anh ơi...mẹ không ở nhà, tối nay em ngủ cùng anh nhé, ngủ một mình...em sợ!"

"Anh...em nói này, mẹ mình hình như sắp sinh em bé nữa, bụng mẹ to to lên rồi đấy!"

"Em mặc kệ đấy, kể cả mẹ sinh em bé, kể cả là em bé dễ thương hơn em, thơm hơn em, anh cũng không được thương nó hơn em, anh nhớ chưa, hứa đi, anh hứa đi!"

"Anh hứa!"

Năm của tôi, tính chiếm hữu cũng cao như vậy đấy! Nhưng không sao, tôi thực sự thích như vậy!

**

Có một lần tôi bị cảm lạnh, nằm run trên giường. Năm thấy vậy thì lo lắng:

- "Anh ơi, anh sao vậy, bị ốm à, nhọc lắm à anh?"

"Ừ, anh bị cảm rồi, Nấm đừng lại gần anh nữa kéo bị ốm theo anh!"

"Em không sợ!"

Nấm bướng lẫm, chạy về phòng, mang sang cho tôi cái áo bông màu đỏ của Nấm qua, nhất quyết bắt tôi...đắp lên người, vì sợ tôi lạnh!

Cái bàn tay bé tí teo của Nấm cứ lướt qua trên trán tôi cứ xuýt xoa mãi:

"Nóng lắm anh ạ, nóng như ấm siêu tốc rồi..."

"Ừ đấy, Nấm đừng lại gần anh nữa!"

"Không được đâu, hay em hát ru anh ngủ nhé, ngủ rồi, đây sẽ không bị ốm nữa đâu!"

Thế rồi, Nấm hát ru cho tôi ngủ thật:

"À ơi, à ơi, anh ơi anh ngủ cho ngoan....để mẹ đi chặt cây chuối bẻ non... à ơi à ơi...ngủ đi mà, ngoan ngoan, đừng có nhìn em nữa, mau nhắm mắt lại ngủ đi, à ơi à ơi ~"

Sự thực là...Cái giọng hát trẻ con đó, đã đưa tôi vào giấc ngủ thật!

Nấm của tôi thực sự là..... kì diệu như vậy đấy!

**

Có một bận, Nấm mặt đầy lo lắng chạy qua chỗ tôi:

"Anh ơi...em nuốt phải hạt táo vào bụng rồi!"

Còn tưởng Nấm sợ sệt, tôi còn tính bảo Nấm không sao, ai đời, Nấm bỗng nhiên vỗ đùi cười phấn khích:

"Anh ơi, có phải nó sẽ mọc cây táo trong bụng em không...nếu như vậy...từ rày không phải đi mua táo nữa nhì, cứ ngồi ở nhà là đã có táo để ăn rồi, hìhì!"

Nấm của tôi, thật sự ngây ngô như vậy đấy, cứ hồn nhiên đi vào trái tim tôi, rồi ngự ở đó, khiến tôi chẳng thể nảy sinh thêm tình cảm với bất cứ một cô gái nào khác.

**

16 năm sống bên cạnh Nấm, tôi không nghĩ có ngày phải sống xa em ấy! Quả thực, đó là những ngày đầy khó khăn!

5 tháng xa Nấm, là 5 tháng dài đằng đẳng!

Có nhiều lúc, tôi nhớ Nấm đến phát điên lên được. Yêu xa, tôi chỉ mong mỗi đến cái ngày được về bên cạnh Nấm, để nói với Nấm rằng:"Ah! về rồi!"

Chỉ còn mấy phút nữa thôi...

Tôi sắp được gặp lại Nấm rồi!

Sự háo hức khiến tôi chẳng thể nào đứng yên sau khi xuống máy bay, cả cái sân bay rộng như vậy, Nấm của tôi lại bé như vậy, nếu không nhanh chân đi tìm, tôi e, Nấm sẽ bị lạc mất!

Mà Nấm đúng là thiêng lắm luôn, vừa nhắc đến là điện thoại tôi đổ chuông, tôi sung sướng mở điện thoại, Nấm đang gọi tôi, chỉ mấy giây nữa thôi:

"Nấm đang đứng ở đâu vậy? Anh về với Nấm rồi này!"

"..."

"Nấm?? Em đang đứng ở đâu vậy, sao không trả lời anh?"

Trái tim tôi hoàn toàn ngừng đập khi nghe thấy giọng nói bên kia:

"Vũ Minh à, đã về đến Việt Nam rồi?"

"Cậu...?? Tại sao lại có điện thoại của Nấm, em ấy đâu???"

"Hoàng??? Hahahaha, hoảng cái gì chứ?"

"NẤM Ở ĐÂU?"

"Nào nào, mày to tiếng cái gì chứ, Nấm của mày đang ngủ ở chỗ tao, chẳng phải mày lúc nào cũng mặt lạnh tanh, lúc nào cũng bình tĩnh cơ mà, chưa gì đã mất kiểm soát vậy rồi à, hay là do tao đánh giá mày quá cao???? Hội- trường-hội-học-sinh, hahahaha!!!"

"Cậu..!"

"À, Nấm của mày nhớ mày lắm đấy; cả tao cũng nhớ mày nữa, qua đây đi, chúng mình ôn kỉ niệm, địa chỉ, sẽ gửi qua tin nhắn nhé, Nấm của mày ngủ sắp dậy rồi đấy, á chà, cô em gái nhỏ bé của mày, coi bộ, cũng ngon lắm đấy, còn không nhanh tao e, tao sẽ bị "em gái" mày quyến rũ mất!"

"Đừng...Quân!!!! cậu không được làm vậy, tôi lập tức qua! Không được động vào Nấm!!!!"

"Tút TUT TUT!"

Chết tiệt thật! Tôi không thể ngờ được, hần vẫn nhất quyết không chịu để yên cho chúng tôi! tại sao cứ nhất định là hôm nay, tại sao cứ nhất định phải là Năm, tại sao chứ??

Sai lầm nhất trong quá khứ, là đã quá nhân nhượng với hần!

#Còn:

P/S: Mãng: " Vũ Minh, nếu em đọc được những dòng này thì hãy nhớ rằng, tỳ đã giữ lời hứa với em! Yêu em!" <3

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Hoang mang!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nếu một ngày, tỉnh dậy và phát hiện ra, mình bị người ta vui tay bắt cóc, rồi đứng y như trong mấy bộ phim hành động rẻ tiền, người ta trói các bác vô một cái chân giường, rồi dùng cả băng dính dán hết cái tiền môn của các bác để dù có xúc động đến mấy cũng không thể hét lên được, thì các bác sẽ thế nào?

Sẽ chẳng thế nào cả! Thật đấy, khi tay chân, miệng trở nên bất lực, thì chỉ có cái đầu có thể hoạt động được nữa thôi! Mà cái đầu tôi, vốn dĩ IQ đã không cao rồi, vào những lúc nguy cấp như này, nó lại càng thể hiện rõ ràng cái "ngu" của nó!

Lúc đó, thứ suy nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu tôi đó chính là: Cầu nguyện! Cầu nguyện để có ai đó, hảo hiệp xuất hiện, cứu vớt lấy tâm hồn đầy đau thương của tôi!

Tôi ăn ở tuy không phải từ bị, nhân từ, nhưng về cơ bản, cũng chưa thất đức với ai bao giờ.

Thề có chúa!

Tôi tuy đánh đá, hơn thua vớ vẩn, nhưng cũng chưa từng đâm chọc sau lưng ai!

Tôi, ừ đúng, tuy đầu óc ngu si, tứ chi cũng không được phát triển lắm, nhưng ngoài Lâm Vũ Minh ra thì cũng chưa ai chịu liên lụy từ cái ngu của tôi!

Tôi, từ trên xuống dưới, ngoài cái dây chuyền bạc Lâm Vũ Minh tặng hồi sinh nhật, với con điện thoại đen trắng 2 ngày sạc pin một lần ra, thì đúng là...chẳng có cái gì đáng giá! Kể cả bộ quần áo tôi mặc, cũng chỉ là hàng fake loại 3 bán đầy trên chợ Đồng Xuân.

Gia đình tôi, ngoài một đũa vô dụng ăn bám là tôi ra, thì bố mẹ cũng chỉ là công nhân thuần chất, lương ba đồng ba cọc, Lâm Vũ Minh thì chuyển hộ khẩu rồi, nhưng kể có chưa chuyển thì lão cũng chưa làm ra kinh tế!

Vậy thì, (dm), tôi tự hỏi mình, hỏi, hỏi, hỏi rất lâu rằng: Thăng ngu nào bắt tôi về đây làm cái tích sự gì cơ chứ, thà tôi đẹp, còn bảo cướp sắc, thà tôi giàu, còn có cái cơ bắt cóc tổng tiền, thà tôi độc ác còn bảo trả thù...suy đi nghĩ lại mãi, tôi vẫn không hiểu được lí do tôi bị bắt về đây!?!

Tại sao chứ?

Rõ ràng, hần-thằng cha bắt tôi về đây, hình như rất không hứng thú với tôi, hần cứ ngồi thẩn thờ bên cửa sổ, một lời cũng chẳng nói, cứ nhìn ra xa xăm, mãi cuối cùng...khi hần nhìn chán chê cảnh vật ngoài kia thì hần quay qua, nhìn tôi, ánh mắt rõ ràng xuất hiện những nét đau đớn cùng cực, rõ ràng, hần...buồn, tôi nhìn thấy nỗi buồn đó, nhưng thề có chúa, tôi chưa từng gặp qua thằng cha này, nếu hần có buồn nhất định cũng không liên quan đến tôi.

- "Hôm nay....là sinh nhật...em gái anh!"

Hần cất cái giọng khàn đục lên nói, cái giọng dù đã cố kiềm lại nhưng tôi vẫn nghe thấy có chút nghẹn nghẹn ở cổ họng.

Rồi, đột nhiên hần nhìn kĩ tôi, ánh mắt hần lại ầu ỉm, lại chân thành lạ lùng:

- "Em gái anh..lớn hơn bé 1 tuổi, hôm nay là sinh nhật 17 tuổi của con bé!"

Vâng, anh trai ạ, sinh nhật em gái anh thì anh bắt em về đây làm cái gì chứ? Tôi tuy rất bất bình nhưng nửa lời cũng không dám nói, mà dù có muốn nói cũng không thể.

Hần nhìn tôi, hần đưa tay lên chạm má tôi, rồi tôi thấy...hần chảy nước mắt, hình như là hần khóc thật:

- "Haha....nếu như con bé chưa chết thì hôm nay nó đã tròn 17 tuổi rồi đấy!"

- "Nhìn này, Năm nhìn này, em gái anh...có phải là rất dễ thương hay không?"

- "... "

- " Bé nói đi...có phải là em gái anh rất xinh xắn hay không?"

- "... "

- "Bé nói đi, có phải em gái anh rất đẹp hay không?"

- "... "

- "Nói mau!!!"

- "Sao không nói, sao bé không trả lời anh, HẢ???"

- "Ừm. ừm!"

Hắn kích động gào lên, dí sát tấm ảnh vào mặt tôi, tôi còn chưa kịp nhìn, bàn tay cứng cáp đó đã ngự trên cái cổ cao đầy kiêu hãnh của tôi, bóp chặt!

Vâng, hắn điên rồi, rõ ràng, hắn dán băng keo đầy miệng tôi, và giờ thì bắt tôi trả lời, cmn, trả lời thế nào được cơ chứ! Đến lúc tôi vật vã, cái cảm giác ngọt ngào, ngọt ngào đến muốn ngất đi, không khí không đi vào cơ thể nữa, và cái đầu tôi đang bắt đầu dại đi, nước mắt tôi cứ thế tự động trào ra ướt hết hai bên má, tôi ú ớ phản kháng yếu ớt, hắn như một con dã thú điên cuồng, còn tôi lúc này, tự nhận mình là một con mồi đã sập bẫy và chờ bị ăn thịt. Nước mắt tôi chảy mỗi lúc một nhiều, chảy ướt hết cả bàn tay hắn, hình như...hắn thấy tôi khóc thì động lòng, hắn buông tay, ánh mắt dịu lại.

Hắn đau lòng nhìn tôi!

Hắn lại ngầy ngốc nhìn tôi, bàn tay hắn run lấy bầy lau những hạt nước vừa xuất hiện trên má tôi:

- "Bé khóc à?"

- "Anh làm em sợ à?"

- "Đừng là anh làm em sợ rồi, anh xin lỗi, anh xin lỗi mà, đừng khóc như vậy, nín đi, anh thương!!!!"

- "Em gái...ngoan nào, ngoan nào, đứa nào làm em khóc, nói cho anh nghe!"

Hắn run rẩy chạm lên má tôi, hắn xé lớp băng dính trên mặt tôi xuống, rồi hắn ôm tôi vào lòng, xoa xoa lên sau lưng tôi. Hắn..đúng là có vấn đề về thần kinh!

- "Anh... là...ai?" - Tôi sợ hãi lên tiếng hỏi.

Hắn nghe tôi hỏi thì hình như hoàn hồn, bỗng nhiên bàn tay đang vỗ về sau lưng tôi đột ngột dừng lại, hắn bỗng nhiên cười, hắn đẩy tôi ra, rồi chống hai tay lên nền nhà, ngửa mặt cười vang:

- "Ha ha haha, anh là ai à? em gái, em hỏi hay lắm, anh là ai, là ai được nhỉ? em muốn biết lắm à?"

Tôi bất chấp cái cổ đang đau nhức vẫn gật đầu lia lịa.

- "Anh là ai được? Anh là Quân, là anh trai của Vy!"

Hình như nhắc đến tên cô em gái, làm máu điên của hắn lại trời dậy, hắn như con thú hoang lao tới, bàn tay cứng như thép kia không chút nhân nhượng bóp chặt cằm tôi, kéo sát mặt hắn. Tôi, nửa hoảng loạn, nửa vì cái trí nhớ cá vàng của mình, dù cố gắng nhưng chẳng thể nào nhớ nổi ra hai cái tên đó, tôi thật thà ú ớ:

- "... không quen!"

Hắn bật cười, siết chặt hơn cái cằm tôi, con trai, đúng là động vật đáng sợ nhất trên đời. Hắn nhìn thẳng vào mắt tôi, đôi mắt đầy căm thù hắn lên tia máu:

- "Em không biết, nhưng anh trai em, thì biết rất rõ đấy!?"

- "... "

- "**Phải không...Lâm Vũ Minh????**" -Hắn quá khích gào lên.

Lâm Vũ Minh?

Đến lúc này tôi mới bắt giác nhìn ra phía cánh cửa vừa mở, người con trai cao cao đứng đó, người con trai đang thở gấp gấp, người con trai ánh mắt đầy bồn loạn, người con trai mồ hôi đã đầm đìa trên trán, người con trai, đang nhìn thẳng vào tôi...phải, chính là người tôi thương nhớ bấy lâu nay, là anh trai tôi, là Lâm Vũ Minh!

Là Lâm Vũ Minh bằng xương thịt đứng trước mặt tôi!

Cmn chứ, lúc đó chẳng biết là do cảm động, hay do nỗi sợ hãi tích tụ bấy giờ, tôi bật khóc! Nhìn lão, tôi mới biết rằng, mình đã nhớ con người trước mặt đến nhường nào rồi! Trái tim đang loạn nhịp vì sợ hãi bấy giờ cũng chỉ vì sự xuất hiện đó mà trở nên bình yên trở lại!

Lão nhìn tôi, tôi thấy đáy mắt lão xuất hiện sự cùng quẫn tột độ, hai bàn tay lão đã nắm thành nắm đấm rồi nhưng tuyệt nhiên không gọi tên tôi, lão lờ tôi đi.

Lão nhìn sang con người bên cạnh tôi, cắt lời đề nghị:

- "Quân! Tôi đến rồi! bỏ Nấm ra, tôi với cậu, chúng ta...nói chuyện!"

Còn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Căng thẳng!

"Quân! Bỏ Năm ra đi, tôi với cậu, chúng ta nói chuyện!"

Tiếng cười của thằng cha Quân lập tức tràn ngập căn phòng, hắn cười như điên dại rồi túm chặt cảm tôi, nhưng mắt thì nhìn Lâm Vũ Minh, hắn quát lên:

"Mẹ kiếp! Mày đùa tao đấy à thằng ngu! Tao cất công gọi mày đến đây, để mày cho mày yêu cầu một điều ngu xuẩn như thế à?"

Hắn bóp chặt cảm tôi, bàn tay hắn tê thật, cứng như thép, hắn làm tôi đau đến mức, mặt đã nhằn lại, cuối cùng chịu không nổi, tinh thần quả cảm của tôi rốt cuộc cũng bị cái đau quật ngã, tôi vô thức ả lên một cái đau đớn.

Lâm Vũ Minh thay vì đứng yên yêu cầu, lập tức lao tới, tôi thấy lão đang thật sự mất bình tĩnh. Lão to tiếng:

"LÀ mệnh lệnh, không phải là yêu cầu,LẬP TỨC THẢ EM ẤY RA!"

Thật sự không phải lúc, nhưng mà các bác không biết chứ lúc Lâm Vũ Minh lao tới như một vị thần đó, tôi có một cảm tưởng rằng, không một nam diễn viên hành động nào có cái thần thái như lão lúc đó. Phải, rất đẹp!

"Ái chà khẩu khí lớn nhì, mày có gỏi thì lại đây! Tao cho nó một nhát, tao không tin là con dao này chậm hơn mày!"

Đ**, tôi chẳng biết đâu, hắn ta chơi thật đấy, là dao thật đấy, là dao sắc ngọt luôn đấy, thằng cha Quân này rõ ràng không phải con người rồi, tôi nhìn về phía Lâm Vũ Minh, thật sự là rất muốn khóc lắm rồi, muốn gào thật to "Cứu mạng!" nhưng rồi nửa vì sợ người trước mặt vì quá khích mà xuống tay, nửa vì sợ hét to một cái nhờ chạm phải cái lưỡi dao, nên đành ngậm miệng chặt.

"Đừng sợ, Năm! Anh ở đây rồi!" Lâm Vũ Minh đột ngột dừng bước, cách tôi đúng 1 bước chân, nhưng sao mà tôi thấy xa vời đến vậy, lão không nhìn thẳng vào mắt tôi, nhưng lại bất giác cắt lòi. Là lão muốn giúp tôi bình tĩnh hơn. Tôi biết chứ, rồi thì sẽ không sợ, cùng lắm là chết chứ gì?

"Cảm động nhì, cảm động quá nhì, tình cảm thấm thiết quá, bọn mày làm tao muốn khóc rồi đấy!

"Quân, cậu...rốt cuộc muốn gì?"

"Muốn.....mày..."

"Chết!!!"

What, tôi nghe hắn nói, bất chấp, vùng vằng hét lên:

"Anh điên rồi! Anh bị điên rồi à?"

"Báp!"

Đáp lại sự phẫn nộ của tôi là một cái tát trời giáng, hắn gằn lên: "Câm miệng đi!!"

"Quân! Đủ rồi đấy, Năm không can hệ đến chuyện này, cậu đừng giận cá chém thớt, tôi ở đây rồi, cậu muốn gì, có thể trực tiếp nói chuyện với tôi! Đừng lòi em ấy vào chuyện chúng ta!"

"Ha hahahahahahahahahahaha "

"Ha hahahahahhaah"

Hắn cười như điên dại sau khi nghe Lâm Vũ Minh yêu cầu, còn tôi, ngoài khuôn mặt đang đau đến tê tái ra thì...chỉ có một ý nghĩa duy nhất, ai đó làm ơn nhanh chóng bắt thằng điên này đi~

"Mày xót lắm à, haha, mày xót lắm phải không? Mày xót em gái mày, thế tại sao, tại sao mày lại dám đùa giỡn, dám hành hạ, dám lòi em gái tao ra đùa, hả, Mày nói đi, thằng chó chết, mày nói đi!!!"

"Sao cơ?" cả Lâm Vũ Minh, cả tôi đồng loạt á khẩu ngạc nhiên. Hắn ta nói cái gì vậy?

**

"Mày còn tò ra ngạc nhiên, tao hỏi thật, mày đã đưa cái khuôn mặt vô tội của mày đi lừa bao nhiêu người rồi?"

"Mày lừa em tao, mày lừa bạn tao, mày lừa cả người tao thích, mày lừa cả thầy cô, mày cướp vị trí hội trưởng mà đáng lẽ đã thuộc về tao, mày cướp suất đi thi học olympic vật lý mà đáng lẽ nó cũng thuộc về tao, mày cướp cả Giang, mà cướp cả người tao thích, mày còn cướp cả em gái tao, mày xem, con bé nó thích mày như vậy, mày lại đương tâm lợi dụng nó, mày xem... ngay cả lúc nó bị tai nạn giao thông gần chết, nó không gọi cho 114, nó cũng không gọi cho tao, mà nó lại gọi cho mày, là tại sao??? Thế mà, mày xem, mày

làm gì với nó, mày lại ân ái cùng con Giang đến đám tang nó, bày bộ mặt thương tâm giả tạo ra, phải, phải phải, mày nổi, mày hot, mày đào hoa, mày cuốn hút người khác, nhưng nếu mày không thích em gái tao, làm ơn đừng quan tâm nó, làm ơn đừng cho nó ảo tưởng, rồi thì mày lại đi vui vẻ với đứa con gái khác, Khốn nạn, tao đã hận mày đến mức, tao muốn giết mày ngay trong ngày đám tang em tao....mày xem tao nên làm gì với mày??? Có phải là mày nên chết đi hay không?"

"Cậu...nói cái gì vậy?"

"Mẹ kiếp, đừng giả vờ nữa, mày thắng rồi, mày thắng tao rồi! Mày có tất cả rồi đó! Mày xem, giờ tao cái đ** gì nữa không? Thậm chí thằng cha bác sĩ còn khẳng khẳng bảo tao bị trầm cảm, trầm cảm cái l nhè, là tao điên rồi, là tao bị mày ép đến phát điên lên rồi đây!"

"Tao không chịu nổi cảnh, phải chứng kiến mày sống hạnh phúc! Loại mày, không xứng đáng được hạnh phúc! Mày có hiểu không? Hả??? Mày không hiểu đâu, mày không hiểu được đâu!"

Hắn phần nộ trút giận lên tôi, mái tóc tôi vốn đã ngắn, bị hắn túm lấy như thể nó có thể đứt hết lúc nào đó, tôi vừa sợ, vừa đau lòng, vừa có cái gì đó...vụn vỡ trong lòng.

Lâm Vũ Minh à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì vậy? Sao em cứ ngu ngơ làm người ngoài cuộc lâu nay mà không hay biết chuyện gì thế này?

Nói đi anh! Anh nói cho em biết đi! Lâm Vũ Minh???

"Quân! Tôi hiểu! Là tôi quá hiểu cậu!"

"Mày hiểu tao? Mày hiểu được những gì?"

"Ngu-ngốc, ấu-trĩ, ích-ki và hèn-hạ!"-Lâm Vũ Minh đánh giọng!

"Mày nói ai?"

"Ngoài cậu ra, còn ai vào đây nữa!"

Quân nghe Lâm Vũ Minh đã kích, hắn như điên loạn vùng lên, lao thẳng về phía Lâm Vũ Minh.

"Mày dám nói lại??"

(Vì có bạn yêu cầu không viết chữ còn ở cuối mỗi chap, nên Mãng quyết định lược bỏ chữ đó:3)

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 16: ...!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Dám!"

"Tôi bảo cậu.."

"ngu ngốc, ích kỉ, chỉ biết nghĩ cho bản thân mình, cậu nói cậu thương em gái cậu, vậy tại sao cậu suốt tụ tậm quán bar để em ấy đi tìm? Cậu bảo cậu thương em cậu, vậy tại sao lúc em ấy khuyên cậu bỏ thuốc là, cậu lại...đánh em ấy, cậu nói cậu thương em gái cậu hả, vậy...tại sao lại còn cá độ, lại đánh bài, lại đua xe, để em ấy chạy đến cầu cứu tôi?! Cậu bảo lúc em ấy gặp tai nạn, em ấy gọi cho tôi hả, à, phải rồi đấy, là vì không gọi được cho cậu, là vì lúc đó chắc cậu đang tụ tập rượu chè, đang đánh bài đâu đó phải không?"

"..." Quân im lặng, tôi thấy tay hắn bắt đầu run lên.

"Sao, nhớ lại đi, tôi nói đúng quá hả? cậu thay đổi quá nhiều, cậu làm tôi quá thất vọng! Có biết em gái cậu nhắn tin gì cho tôi không, đọc đi này, em ấy bảo nhờ tôi khuyên can cậu bỏ thuốc lá; đọc đi này, em ấy bảo tôi xin thầy giáo đừng đình chỉ học cậu; đọc đi, đây nữa, đây nữa, tất cả, tôi **chưa từng xóa một tin nhắn nào! Một thằng đàn ông không có chí tiến thủ, một thằng anh trai, không có một chút trách nhiệm nào như cậu, một người suốt ngày để người thân phiền lòng như cậu, không xứng lên tiếng chỉ trích tôi!**"

Đấy!

Thực sự là một Lâm Vũ Minh tức giận!

Tôi đã nói gì nào, rằng anh trai tôi, lúc bình thường rất hiền phải không, phải, rất rất hiền, nhưng khi tức giận, tôi đảm bảo, lão sẽ không sợ bỏ con thằng nào hết! Thật sự những lúc này, rất đáng sợ! Thậm chí là tôi, ngồi tù mong ờ từ đảng này vẫn chịu ảnh hưởng trực tiếp từ luồng khí lạnh đó!

Nhưng Lâm Vũ Minh sai rồi!

Lão quên rằng lão vừa chính thức...chọc điên, một...kẻ điên.

Quân bỗng chốc trở nên yên lặng, bàn tay hắn run lấy bầy, rồi, hắn ép Lâm Vũ Minh vào tường, như một con thú hoang trở nên điên loạn, hắn gào lên:

"Mày bịa đặt, mày bịa đặt, tao không tin, tao không tin đâu, thằng khốn nạn, tất cả là tại mày, là mày ép tao trở nên như vậy, là mày ép tao!"

Hắn lao tới, không chút nương tay đánh Lâm Vũ Minh, còn lão, vì bất ngờ nên không kịp phản kháng, một cú đấm ngay vào bên má, mạnh đến nỗi, làm lão ngã ra sàn nhà.

Xót!

Xót thực sự!

Tôi không rõ chuyện gì, cũng không cần biết ai đúng ai sai, nhưng nhìn thấy Lâm Vũ Minh bị đánh như vậy, trong lòng vẫn xót xa khó chịu cùng cực.

Tôi đột nhiên phát hiện ra, vừa rồi, Lâm Vũ Minh vừa nói vừa lùi người về sau. Có ngu đến mấy thì tôi cũng thừa biết, là lão cố tình lừa Quân tránh xa tôi.

Nhưng lão quên hẳn không phải người bình thường hay sao?

Lâm Vũ Minh chống tay đứng dậy một lần, là hắn đánh một lần. Hắn điên! Tôi không quan tâm, nhưng mà cả Lâm Vũ Minh cũng điên theo hắn sao, sao lại đứng đắn mặt ra cho hắn đánh như một thằng ngốc vậy?

-**"Thằng khốn nạn, tất cả là tại mày!"**

-**"Mày hại chết em gái tao!"**

-**"Tao phải đánh chết mày!"**

-**"Chết đi! Chết đi!"**

-**"...."**

Mỗi lần hắn nói là mỗi lần hắn thẳng tay đánh lão. Tôi gào lên, khóc nức nở, lão không xót bản thân, nhưng tôi xót, tôi không cho ai cái quyền ngược đãi lão.

-**"Lâm Vũ Minh khùng, sao anh không đánh lại. Ngốc! mau đứng dậy cho em!"**

-**"Nám! Nhắm mắt lại đi em, đừng nhìn những thứ này!"**

Lâm Vũ Minh quệt vết máu trên khóe miệng, nói với lại phía tôi.

-**"Không được, hắn điên rồi, anh còn không tránh đi!!"**

Lâm Vũ Minh bùng tỉnh, lão quệt máu trên khóe miệng, rồi mạnh mẽ quật ngã được Quân.

Thật sự, tôi hình như lo thừa thải rồi, Lâm Vũ Minh rất khỏe, khỏe hơn tôi tưởng nhiều, đằng sau cái dáng vẻ hiền lành và luôn nhún nhường đó, tôi không ngờ được lúc đánh nhau, Lâm Vũ Minh cũng kinh khủng vậy. QUả là cái đai đen võ taekwondo treo ở trong tủ quần áo không chỉ là vật trưng bày, cũng từng nghe chúng nó đồn rằng-"Anh trai mày trông hiền vậy chứ đánh nhau giỏi lắm đấy!" Nhưng cũng chỉ là nghe nói thôi. Từ bé đến lớn, Lâm Vũ Minh chưa từng, nhân mạnh lại là, chưa từng một lần nào, đánh nhau trước mặt tôi.

Lão đương nhiên không thích tôi thấy mấy cảnh bạo lực rồi!

Vậy nên, như một lẽ đương nhiên, tôi cứ tự cho rằng "anh trai" mình rất hiền và dễ bắt nạt, dù ở nhà nhiều lúc điên lão, tôi có cắn, có cào, có hành hạ kiểu gì lão vẫn cứ im im chịu trận. Thật sự, nếu cho thời gian quay trở lại, tôi thề, tôi sẽ không dám chọc điên lão, không dám chơi đùa uoi, cũng không dám mạnh động hành hạ, bom đều lão nữa!

Nhìn kia, tên Quân cao thể, khỏe thể, mà còn bị lão túm cổ không cự quay nổi. Cờ tôi thì...

Thôi bỏ đi!

Lâm Vũ Minh hình như dồn nén đã lâu, lão hỏi lại Quân bằng cái giọng rất lạnh lùng:

-**"Cậu đánh tôi chán chưa?"**

-**"Bỏ tao ra!"**-Quân dẫy dụa.

-**"Chán rồi phải không?"**

-**"..."**

-**"Vậy đến lượt tôi!"**

!!!!

Trời đất quỷ thần, ông bà nội ông bà ngoại ơi!

Trần đời, chưa thấy ai giống lão, đánh nhau còn lịch sự xin phép nữa.

-**"Nám! Anh xin lỗi, bắt em phải nhìn mấy cái này!"**—Lão ngoảnh lại nhìn tôi, ánh mắt đầy cùng quẫn.

Tôi còn đang ngơ ngác như con cá thác lác thì đã thấy lão Quân bị Lâm Vũ Minh trả đòn.

Một âm thanh đầy bạo lực vang lên!

-**"Cái này là vì em gái cậu, cậu không xứng đáng với sự hi sinh của con bé, cậu chưa từng hỏi con bé muốn gì, cần gì, cậu chỉ cho con bé những tháng ngày lo lắng thôi, thậm chí đến lúc chết vẫn còn phải bận lòng cậu!"**

-**"...."** Quân vùng vẫy, điên loạn thoát ra nhưng không sao thoát ra được.

Lại một âm thanh bạo lực vang lên.

-**"Cái này là vì bố mẹ cậu! Cậu bỏ học, hút thuốc, chơi boi, đánh nhau, có biết bố mẹ cậu đã lên gấp hiệu trưởng bao nhiêu lần rồi không?"**

- "Tao không biết! Tao không cần biết, bọn họ chỉ biết áp lực cho tao, bọn họ chỉ biết đem tao ra so sánh với người khác!" Quân gào lên!

"Bộp!!!"

Lâm Vũ Minh vẫn không nương tay, âm thanh mạnh mẽ đó lại một lần nữa vang lên.

- "Vẫn...Bảo thủ! Vẫn...Ngu ngốc!" Lão nhún giọng:

"Cái này là vì Giang!"

- "Mẹ kiếp, tao nhỏ! Mày đừng nhắc tên con đồ trước mặt tao!"

- "Đừng nhắc?? Tôi phải nhắc cho cậu nhớ! Vì ai mà Giang khủng hoảng tinh thần, vì ai mà cô ấy sợ không dám đến trường, vì ai mà suýt nữa...danh dự của một người con gái bị mất, là vì cậu, một thằng như cậu, có phải là...quá cận bả rồi không?"

....

Đột nhiên Lâm Vũ Minh ngừng lại, bàn tay siết chặt, đôi vai lão run lên. Tôi còn chưa hiểu chuyện gì thì Quân đã bị đánh ngã giữa nền nhà. Lâm Vũ Minh lớn tiếng:

- "Cái này là vì...Nắm!"

Lâm Vũ Minh phẫn nộ hét lên:

"Tại sao cậu dám động vào Nắm của tôi?"

Nắm của tôi!

Nắm của tôi!

Nắm của tôi!

Nắm của tôi!

...

Hừm! Lâm Vũ Minh có cần...nói vậy không chứ, lão không biết tôi đã đồ búng mặt ở đằng kia rồi.

Quân thì hoàn toàn ngã gục sau đó, hần nằm thờ yếu ớt trên nền đất, miệng vẫn không ngừng oán than.

- "Tôi thua! Haha..ugh...tôi thua cậu!"

Đối với Quân! Tôi thực thương nhiều hơn trách, có phải hần suy cho cùng cũng là một nạn nhân của sự ích kỉ hơn thua vớ vẩn hay không?

**

Lâm Vũ Minh sau một hồi giông bão thì rốt cuộc cũng loạng choạng bước về phía tôi, rõ ràng vừa rồi oai hùng bao nhiêu thì bây giờ, trông lão mệt mỏi bấy nhiêu, lão chạy đến bên tôi, giọng lão nghẹn nghẹn ở cổ họng:

- "Anh xin lỗi!"

- "Ngốc! Mau thả em ra, ở đó mà xin lỗi! Đau tay lắm rồi này!"

- "Anh xin lỗi, Đau lắm hả?!"

Cả thân hình cao cao đó như muốn dựa vào tôi, vẫn cái mùi bạc hà đó, vẫn cái giọng nói đầy bối rối đó, mọi thứ, vẫn như trước đây, như thể vừa rồi, chẳng có gì xảy ra.

Lão vừa còi dây cho tôi, vừa thì thào:

- "Anh đã rất sợ đấy!"

Rõ ràng hồi nãy đánh nhau ghê lắm mà, bây giờ trước mặt tôi, lại kiêu nũng nịu trẻ con mới ghét chứ, có ai hai mặt như con người này không?

- "Lần sau...Nắm không được tự ý đi đâu một mình nữa biết không, cứ biến mất như thế này, anh biết phải làm sao, Hà???"

Lão làm tôi cay mũi rồi! Lâm Vũ Minh ngốc ngếch, sao tôi có thể tự ý bỏ đi đâu được chứ, lão không biết tôi đã nhớ đã mong chờ ngày gặp lại như thế nào à, tôi sụt sùi, rồi nửa khóc nửa mè nheo:

- "Quát em nữa chứ, thế anh đừng đi nữa, anh ở nhà với em đi!"

Lão thấy tôi khóc thì mặt biến sắc luôn, xoa xoa lưng tôi, dỗ như dỗ trẻ con: "Nắm đừng khóc, anh có quát Nắm đâu, đừng buồn anh!"

Nhìn lão bối rối kiểu đó, thật chỉ muốn, cắn cho một cái, tôi thực sự...nhớ đôi môi đó lắm rồi!

Chẳng chừa cho lão cơ hội chủ động, tôi đã nhanh chóng ôm chặt lấy lão, cái giây phút đó, mọi thứ gác lại hết, sóng gió cũng qua rồi, tôi ôm lão thật chặt.

Cứ tưởng sẽ chết cơ, cứ sợ rồi sẽ không gặp lại được người con trai này nữa...tôi rúc vào ngực lão, vừa vui vừa muốn làm nũng.

Hạnh phúc nhiều lúc đơn giản như vậy đó! ") hehehe

(thật sự người Lâm Vũ Minh rất là thơm luôn các bác ơi!!)

Ước gì, thời gian dừng trôi nửa cũng được, cứ thế này, tôi có thể an tâm ngủ đi trong lòng lão không?

Nhưng không...

-"Hự...!"

-"Lâm Vũ Minh, anh....sao thế?"

Lâm Vũ Minh ôm chặt tôi, trán lấm thẫm mồ hôi.

-"Anh...!"

-"Sao.? HẢ, anh làm sao vậy chứ, đừng dọa em!"

-"Nắm à...anh..!"

Đột nhiên, tôi thấy người lão cứng lại, khi tôi kịp hiểu ra chuyện gì...thì Lâm Vũ Minh đã gục trên vai tôi. Phía sau, là khuôn mặt đờ đờ sát khí của Quân.

Tiếng cười của hắn lại vang lên một lần nữa,,đứt quãng nhưng đầy...ma dại:

-"Lâm Vũ Minh à...tao đã nói gì nào, tao đã nói là...mày không nên sống mà!"

-"Chết trong vòng tay yêu thương của Nắm nhà mày...cũng là hạnh phúc lắm rồi phải không, hahaha!"

Quân?

Thằng điên!

Thằng khốn nạn!

sao anh dám như vậy chứ, tôi lấy lấy Lâm Vũ Minh, bàn tay đã chạm thấy thứ chất lỏng ấm ấm, sền sệt đó, mọi thứ quay cuồng trong đầu tôi...

Máu!!!

Là máu..

Tôi run lấy bầy, toàn bộ sự sợ hãi của 16 năm dồn lại lại không bằng nỗi sợ ngay lúc này!

Không được rồi, không ổn rồi, Lâm Vũ Minh, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi anh ơi!, máu ở đâu ra nhiều như vậy, Lâm Vũ Minh, không được, anh không được vậy đâu, anh không được vậy, mau, mau tỉnh dậy cho em, xin anh đấy! Lâm Vũ Minh đừng dọa em, đừng dọa em mà!

-"CÓ AI KHÔNG? CỨU TÔI VỚI!!!!!"

P/s: Oàì! Mãng xin lỗi! à, à mà học cái gì thì học chứ đừng học theo LVM đánh nhau đấy nhé!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Vũ Minh của con đâu?

- "Chú ơi...chú cứu anh cháu với!"

- "Chị ơi, cứu anh em với ạ!"

- "Các người cứu anh ấy với!"

- "Mẹ đâu rồi! Mẹ cứu Vũ Minh đi!"

- "Anh Nin à... Vũ Minh của em bị người ta giết mất rồi!"

- "Chú bác sĩ ơi...Chú cứu Vũ Minh của cháu với...người ta giết anh ấy mất rồi, Vũ Minh của cháu đâu rồi chú ơi...anh cháu đâu rồi chú?"

Sao không ai nói gì với tôi?

Các người sao cứ im lặng như vậy?

Vũ Minh đâu, Lâm Vũ Minh của tôi đâu. Sao các người lại trôi tôi trên giường như thế này chứ?

Trả Vũ Minh cho tôi đi chứ? Các người đâu anh ấy đi đâu rồi!

- "Chú ơi...cháu khỏe lắm, cháu không bị ốm, chú làm ơn đừng tiêm cháu như vậy!"

- "Vũ Minh, anh còn không ra đây đi, bọn họ giết em đây này! Lâm Vũ Minh!"

- "... "

**

Tôi có thai rồi, hôm nay tự nhiên thấy mình bị nghén, lại thêm cả đura chua nữa. Tôi xoa xoa cái bụng đang lớn của mình.

- "Anh Nin ơi...em có thai rồi! Thật đấy, anh nhìn này...bụng em đã to lên rồi này! Là con gái anh ạ!"

- "Mai Hương!!!"

- "Anh mau tìm Vũ Minh về cho em đi anh...anh ấy nói sau này muốn em sinh cho anh ấy một đứa con gái kháu khỉnh như con bé Bơ....Anh mau nói với anh ấy là điều ước của anh ấy thành hiện thực rồi đấy, mau về đi!"

- "Em.!! Em điên rồi đấy à, cái đứa này, em nói cái gì vậy!"

Anh Nin cúi lên với tôi. Anh ấy chửi tôi! Sao anh ấy làm vậy chứ, Lâm Vũ Minh có bao giờ cúi lên với tôi như vậy đâu.

- "Anh Nin xấu xí, anh Nin chỉ biết bắt nạt em thôi, Lâm Vũ Minh có bao giờ quát em như vậy đâu, em không chơi với anh, anh tìm Vũ Minh về cho em đi! Em đói rồi...em muốn ăn cơm sườn, nói với anh ấy là em muốn ăn cơm sườn anh ấy làm!"

Anh Nin ôm lấy tôi, cả người anh run lẩy bẩy.

- "Anh khóc đấy à anh Nin? Sao mà phải khóc? Mà Lâm Vũ Minh có đi đá bóng với anh ngoài sân kho đội không nhỉ? Sao anh ấy không về? Mẹ đang mắng lắm rồi đấy! Anh không gọi anh ấy về đi!"

- "Mai Hương à! Anh xin em đấy! Em bình thường lại có được không?"

- "Vũ Minh đâu? Vũ Minh của em đâu anh?"

- "... "

**

Mọi người dạo này lạ lắm, người ta cứ nhìn tôi theo kiểu kì thị sao ấy. Anh Nin thì mắng, mẹ thì khóc, mấy chú bác sĩ...còn cứ thích lại tiêm tôi nữa. con bé Bơ hàng xóm nó cũng khóc, nó nhìn tôi rồi nó chảy nước mắt.

- "Chị Năm à, chị Năm khỏe lại nhé! Bơ sẽ không chê chị Năm lùn nữa, Bơ không dành anh Vũ Minh với chị Năm nữa, chị Năm đừng thế này nữa nhé!"

Con bé lém quá thế, nó còn nhìn tôi như nhìn trẻ con, thảo nào mà Lâm Vũ Minh thích nó như vậy, tôi cũng học theo lão, cũng kéo nó lại sát, cũng hôn lên trán nó như cách lão từng làm, cũng cái giọng ngọt ngọt đó mà đáp lời:

- "Bơ ngoan thật đấy!! Chị Năm cũng thương Bơ lắm! anh Vũ Minh đâu rồi nhì Bơ, nhóc có thấy anh Vũ Minh của chị Năm ở đâu không...?"

Lạ! Nghe tôi hỏi, con bé lại khóc rống lên. Nó bỏ chạy ra ngoài, tôi tính chạy theo nó, mà anh bác sĩ mặc áo Bù trắng đã cản tôi trở lại.

Anh ấy cho tôi uống thuốc gì đó, rất khó uống, uống rồi lại buồn ngủ, lại không thể nào tỉnh táo mà đi tìm Lâm Vũ Minh!

**

Hôm nay tôi dậy sớm, trang điểm thật đẹp! Hôm qua Lâm Vũ Minh bảo hôm nay sẽ đi hẹn hò với tôi.

Mẹ tôi thấy vậy thì mừng lắm, mẹ tôi cũng lạ nữa, dạo này bà nói chuyện với tôi đều nhẹ nhàng, chẳng có mắng xoi xoi như hồi trước, tôi bảo mẹ thêm mớ cứt, mẹ liền mua cho tôi. Tôi bảo mẹ hôm nay không muốn học bài, mẹ liền bảo tôi nghỉ ngơi đi, không phải học hành gì hết. Mẹ tuyệt thật đấy! Mẹ tôi càng ngày càng tuyệt vời.

- "Mai Hương à...con...hôm nay thấy thế nào rồi?"

Tôi chải tóc, cười ngây ngốc trước gương:

- "Mẹ này... có phải dạo này con gầy đi à, dạo này nhìn con xấu đi hay sao ấy mẹ ạ, hôm nay Vũ Minh hẹn con đi chơi rồi, mà giờ nhìn con xấu thế này, Vũ Minh sẽ cười con mất!"

- "Mai Hương à? Con cứ thế này... thì mẹ phải làm sao đây hả?"

Mẹ tôi khóc nữa! Mẹ hay khóc thật đấy!

- "Mẹ đừng khóc nữa, Vũ Minh nhà mình không thích mẹ khóc như vậy đâu!"

Mẹ lại càng khóc lớn hơn.

- "Đã 10 giờ, Vũ Minh còn không chịu đưa con đi chơi nữa! Mẹ xem con trai của mẹ, toàn thất hứa! Toàn thất hứa với con!"

Hình như tôi lỡ lời rồi, mẹ tôi khóc òa, bà ôm tôi, ôm riết tôi.

- "Con đừng thế này nữa, mẹ khổ tâm lắm rồi, Mai Hương à, con bình thường lại được không hả???"

Mẹ??? Bình thường sao được hả mẹ ơi!

- "Vũ Minh bị người ta giết mất rồi mẹ ạ! Hắn giết anh con rồi mẹ ạ! Giờ con phải làm sao đây mẹ, giờ con phải làm sao? Không có Vũ Minh thì con biết phải làm sao đây, mẹ cứu anh đi, bố mẹ mau cứu Vũ Minh của nhà mình đi chứ!!!"

Khuôn mặt trắng nhợt của Lâm Vũ Minh lại hiện về, tôi không thở nổi, tôi không sao thở nổi nữa, đầu óc muốn nổ tung ra. Tôi ôm đầu đau đớn, tôi không biết mình đã bán loạn, đã gào khóc, đã phá phách ra sao nữa.

Bố, bác sĩ, anh Nin lao vào giữ chặt tôi, không cho tôi có cơ hội cựa quậy, một mũi tiêm chĩa ra trước mặt tôi, mặc tôi khóc, tôi cầu xin đừng tiêm nữa, nhưng người ta vẫn lạnh lùng đâm cái thứ kim loại lạnh lẽo đó vào cơ thể tôi.

Đau!

Nó làm tôi kiệt sức và không thể phản kháng nổi!

Em mệt mỏi lắm rồi Vũ Minh ạ, em không chiến đấu nổi nữa đâu, em mệt lắm, em muốn ngủ, muốn ngủ một giấc không tỉnh dậy nữa, được không anh!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Con không điên!

Hình như tôi bị... điên thật!

Lúc tôi đang lìm đim ngủ tôi có lơ mơ nghe thấy bố mẹ tôi nói chuyện với bác sĩ, giọng bố tôi kích động lắm.

Chú bác sĩ đó nói.

- "Nếu thêm vài ngày nữa mà không ổn thì sẽ chuyển lên tuyến trên! Nếu không nữa... thì đưa đến bệnh viện Châu Quý, bệnh viện này thực sự không có khoa trị liệu đối với những trường hợp như cháu, mấy ngày nay toàn tiêm thuốc an thần, thực sự mà nói rất không tốt cho cháu, anh chị cần nhắc lời tôi nói, sớm quyết định để cháu còn được chữa sớm ngày nào hay ngày đó!!!"

Bệnh viện Châu Quý à? Chẳng phải đó là nơi dành cho bệnh nhân tâm thần hay sao?

Mẹ tôi nghe thì bật khóc tức tưởi. Đến tôi dù cố gắng trong đôi ba phút ít ỏi tinh tảo còn cảm thấy sống lưng lạnh ngắt. Bố tôi kích động, ông túm lấy cổ áo bác sĩ gằn tiếng:

- "Bác sĩ! Mất bao nhiêu tiền cũng được, cách nào cũng được, làm cho con bé tỉnh táo lại bình thường cho chúng tôi, giá nào tôi cũng trả!"

- "Anh bình tĩnh...!!!"

- "Bình tĩnh thế nào, anh bảo chúng tôi phải bình tĩnh thế nào được hả... Con gái chúng tôi còn chưa 18 tuổi, anh nghĩ... chúng tôi đồng ý để con bé vào Châu Quý sao, Nếu là anh, anh có nỡ để con gái mình như thế không?"

Chú bác sĩ trầm ngâm, đoạn nói:

- "Cháu nhà anh có hiện tượng rối loạn tâm thần nhẹ, chỉ có tiêm thuốc thôi không đủ, cháu bị ảnh hưởng tâm lý vì quá shock, tôi có quen một bác sĩ tâm lý,

Tôi không biết nữa!

Nghe bố nói vậy, tôi nằm trên này, cay sống mũi lắm. Nước mắt tôi rơi!

Ngày xưa Lâm Vũ Minh như thế, bố vẫn còn giữ được bình tĩnh, mà hiện tại, tôi thấy bố đã mất kiểm soát luôn rồi. Rõ ràng, bố mẹ vẫn luôn thương tôi, thương rất nhiều, có lẽ

còn nhiều hơn thương lão, vậy mà lâu nay tôi chẳng thấu, tôi chẳng hiểu, chỉ suốt ngày tị nạnh rồi làm khổ bố mẹ thôi!

Chú bác sĩ đi rồi, bố cũng đi theo chú ấy. Minh mẹ ở lại với tôi, bà cứ nắm tay tôi, chắc mẹ buồn lắm, khi tự dưng tôi hăm hăm dờ dờ như thế này.

- "Mẹ này!" - Tôi mờ mắt, hướng cái ánh mắt đỏ hoe lên nhìn mẹ: "Con xin lỗi nhé!"

- "Mai Hương...con...tỉnh rồi à?"

- "Con bình thường mà...bố mẹ cho con về nhà nhé, con sợ bệnh viện lắm, cho con về nhà với Vũ Minh nhé mẹ! Con ổn lắm rồi!"

- "... "

- "...Đi mà mẹ! Mẹ ơi...đừng bắt con đi Châu Quý...tôi nghiệp con lắm, con sẽ ngoan mà, mẹ đừng nói họ tiêm thuốc cho con thêm nữa, con đau lắm mẹ ạ, con muốn tỉnh táo, để chờ Vũ Minh về, mẹ nói các chú bác sĩ đừng bắt tiêm con, đừng bịt mũi cho con uống thuốc nữa nhé mẹ!"

- "Mai Hương...mẹ xin lỗi con mà! Con đừng thế này nữa!"

- "Mẹ xin lỗi con làm gì? Mẹ có làm gì sai đâu? Con đi tìm anh nhé! Rồi chúng ta về nhà!"

- "Không được, con ở lại đây đã, chờ bác sĩ khám bệnh, hết bệnh chúng ta về!"

- "Mẹ lừa con, mẹ để họ bắt con đi Châu Quý, mẹ cũng nghĩ con điên chứ gì???" - Tôi gào lên.

Tôi ngồi dậy, nhổ cái dây chuyền dịch trên tay ra, nhảy thốc xuống giường, chắc bị tiêm nhiều quá, nên lúc này chẳng còn đau gì nữa cả.

Tôi chạy thật nhanh ra khỏi phòng bệnh, tôi cần chạy khỏi nơi này trước khi họ bắt tôi đi bệnh viện tâm thần.

Tôi không thể để họ đưa tôi đến nơi đó được, tôi cần tìm Lâm Vũ Minh để cầu cứu. Mẹ tôi thấy tôi vậy thì hét lên, bà khiếp đảm gọi người.

Mẹ à, đừng gọi người bắt con như vậy, con không thể ở lại nơi này được đâu.

Sân thượng bệnh viện, đẹp thật!

Không khí thoảng đãng vô cùng, bên dưới còn nhiều cây cối nữa, thật không ngờ một nơi chán ghét và tẻ nhạt như vậy, cũng có được chỗ đẹp thế này.

Nếu nhảy xuống từ chỗ này...liệu có chết được không nhỉ?

Ấy! Tôi tự chửi cái suy nghĩ vừa nảy ra trong đầu, sao tôi lại phải chết, tôi chết rồi, đưa con trong bụng tôi sẽ thế nào? Bố mẹ, bà ngoại và mọi người chắc sẽ buồn lắm!

- "Mai Hương! Em làm cái gì vậy! Em xuống đây cho anh! Cái đứa này! Em cứng đầu nó vừa vừa thôi chứ!"

Tôi ngồi trên lan can, hai chân tôi đá trong không khí, mỉm cười nói với anh Nin:

- "Em thua rồi anh ạ! Lâm Vũ Minh trốn kỹ quá rồi! Em không tìm được anh ấy!"

Mẹ tôi khóc thét ở phía sau, đám người bọn họ cứ không ngừng tụ tập đông thật đông sau lưng tôi, bọn họ là muốn bắt tôi đi bệnh viện tâm thần thật hay sao?

- "Mai Hương! Con xuống đây đi mà! Mẹ sẽ đi tìm Vũ Minh về cho con!"

Tôi ngoảnh đầu nhìn mẹ, nước mắt tôi lăn dài:

- "Mẹ lừa con nữa, mẹ lừa con để họ bắt con đến Châu Quý à, con không bị lừa đâu!"

- "Mẹ không lừa đâu, thật đấy, con đừng vậy mà!"

- "Mẹ à, con yêu Vũ Minh mẹ ạ, bọn con dấu bố mẹ lâu nay rồi, mẹ có giận con không, mẹ có cấm con không, mẹ có bắt con rời xa anh không?"

- "Không! Không! Không đâu! mẹ không cấm, con muốn yêu ai thì yêu, mẹ không cấm, con xuống đây với mẹ đi!"

Tôi vui quá!

Mẹ đồng ý cho tôi yêu Vũ Minh rồi, mẹ không cấm rồi! Thật không ngờ, chuyện tôi lo lắng bao lâu nay lại được mẹ đồng tình dễ dàng như vậy, biết thế đã không cần dấu mẹ.

Vũ Minh anh nghe thấy không, mẹ ủng hộ chúng mình đấy.

- "Mẹ à, Vũ Minh đợi con dưới kia rồi, con đi với anh nhé!"

- "Đi đâu? Con định đi đâu?" - Mẹ tôi giọng khàn đặc gọi với tôi lại. Bà tiến lại gần tôi hơn.

- "Dưới kia ạ!" - Tôi chỉ tay xuống dưới kia, khoảng trời vô định trước mắt, nhưng tôi loáng thoáng nghe thấy lão gọi mình dưới đó. từng chút một, rất rõ ràng.

"Nắm!"

"Nắm ơi!"

"Nắm ơi! Anh ở đây này!"

"Xuống với anh đi em!"

Đấy! Lâm Vũ Minh đang gọi tôi, giọng lão rất bé, bé xiu nhưng chính xác là giọng lão rồi.

Tôi phải đi gặp lão.

"Nắm! Em xuống ngay cho anh!"

Ngay cái lúc tôi định buông mình xuống, giọng Lâm Vũ Minh tức giận vang lên bên tai. Tôi ngoảnh người lại, không thấy bố, không thấy mẹ, không thấy anh Nin, đám bác sĩ kia cũng không thấy, tôi thấy mình lão. Khuôn mặt nhợt nhạt, dơ tay về phía tôi!

"Xuống đây với anh, không ai bắt em đi đâu hết, anh ở đây rồi, không ai được phép mang em đi đâu hết...xuống đây với anh, chúng ta về nhà!"

"Nắm ngoan! Nghe lời anh đi em!"

Tôi bật khóc nức nở.

Chết tiệt! Bác sĩ nói đúng lắm! Tôi cần đến Châu Quý! Tôi điên thật rồi!

Lâm Vũ Minh đã chết, tại sao lại còn xuất hiện ở đây, tôi nhớ lão đến sinh ra ảo giác luôn rồi!

Bàn tay đó dơ ra trước mặt tôi, rồi đột nhiên lôi tôi xuống, tóm chặt. Tôi nghe thấy tiếng thờ đầy khó nhọc, khuôn mặt ai đó đầy nộ khí, nhưng cũng đầy yêu thương nhìn tôi. Mọi thứ cứ chân thực đến nỗi tôi tin tưởng người trước mặt là lão. Người đó đột nhiên cất giọng:

"Nắm ngốc! Anh đã nói gì với em nào....rằng sau này không được tự ý bỏ đi cơ mà! Anh đã nói em không được chạy trốn khỏi tầm mắt anh cơ mà, sao em vẫn.... không nghe lời như vậy chứ...em bướng thật đấy!"

"Là anh thật à? là Vũ Minh? Là Lâm Vũ Minh phải không?" -Tôi run lấy bầy hỏi lại.

"Là anh! Anh về với Nắm rồi đây!"

Cái thứ kim loại nhọn hoắt và sáng lóe lại xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi tức giận vùng dậy, tôi cố gắng cắn tay người đó, gào lên:

"Mẹ kiếp! Anh lừa tôi à? Lâm Vũ Minh của tôi đã chết rồi, các người lừa gạt để tiêm thuốc cho tôi chứ gì, cút hết, cút hết đi!!!!"

"Nắm!!!"

<3 chapters left>

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nắm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Nắm và Vũ Minh!

#Vũ Minh kể chuyện.

Thoát khỏi tay thần chết, 2 lần...

Tôi không rõ là mạng mình lớn, hay do bản thân tôi không muốn chịu khuất phục trước tử thần nữa.

Phải rồi, tôi còn lí do để sống, tôi còn lí do để tiếp tục tồn tại. Nắm của tôi ngốc như vậy, hậu đầu như vậy, trẻ con như vậy, bỏ rơi em ấy lại, thật sự là...tôi không làm được.

Tôi làm khổ Nắm, vì tôi mà em ấy phải vướng vào chuyện rắc rối, vì tôi mà Nắm phải chứng kiến những thứ chẳng hay ho gì.

**

"Ây, hôm anh với cả nhà tìm được hai đứa, chú mày thì bất tỉnh, còn con bé Mai Hương thì cứ ôm khư khư chú, khóc lóc thảm thiết, cả người thì máu me, anh cũng thuộc loại gan lì thế này mà nghĩ lại cảnh đó vẫn sờn gai óc! Mà kẻ chủ mưu mạng lớn thật, Chứ hỏi đó anh tưởng chú mày...đứt rồi đấy!"

"...." Nhắc lại thì quả là vậy, vết thương sau lưng quả thực không lấy đi mạng sống nhưng mà nó làm tôi hôn mê 5 ngày liền.

"Con bé nhà chú, nó shock nặng quá, tình đây nó đã không bình thường rồi, nó hết khóc thì cười, điên điên dở dở, lúc nào cũng luôn miệng đòi đi tìm chú. Vũ Minh này, giờ anh mới biết con bé Mai Hương nhà mình cũng...sì tình ghê gớm. Nhìn nó mà anh xót hết cả ruột..thôi cũng may là chú mày không sao, chứ nếu không anh e, con Nắm nhà chú chẳng mấy phải cho nó đi Châu Quý!!"

Anh Nin trầm tư nói, tôi mới biết Nắm của tôi suốt mấy ngày qua đã khổ sở như thế nào. Nhìn Nắm ngủ, đôi hàng lông mày nhàu lại, ứ ứ gọi tên tôi trong vô thức, tôi cảm thấy rất đau lòng. Còn đầu cái đáng về vô tư trước đây nữa.

**

Bố, mẹ, và bác sĩ đều khuyên tôi là nên cách li với Nắm. Lí do là vết thương vẫn chưa liền miệng, chỉ cần vận động mạnh một chút là tự khắc chảy máu. Mọi người e ngại bây giờ Nắm đầu óc không bình thường, thỉnh thoảng vẫn hay phá phách, lại ảnh hưởng đến tôi.

Nấm đang thiú thiú ngủ, nghe mọi người nói vậy, là lại bật dậy khóc toáng lên:

- "Không cho ai mang Vũ Minh của con đi đâu hết, không ai được động vô Vũ Minh của con!!!"

- "Không! Anh ở đây với Nấm không đi đâu hết, Nấm cứ ngủ đi!"

Tôi xuống giọng trấn an Nấm.

Mọi người cuối cùng cũng chỉ biết lắc đầu. Vẫn là sợ Nấm lại làm náo loạn cả cái bệnh viện lên.

Cuối cùng hết cách, tôi bảo bố mẹ chuyển Nấm qua luôn chỗ phòng điều trị cùng tôi. nhờ vậy mà Nấm ngoan đi rất nhiều, cả ngày cứ nghịch bên cạnh tôi, chán chê thì đi ngủ, uống thuốc cũng tự giác, mọi người thấy vậy nên cũng không ai có ý kiến gì thêm. Nhiều lúc tôi thấy việc này cũng tốt, Nấm cứ như bé lại vậy, y chang hồi 4 tuổi, cứ mè nheo bám đuôi tôi, thỉnh thoảng lại hỏi vài ba câu hỏi ngây ngô lạ thường.

Mà kể, chẳng có anh em nào lại đi bệnh viện kiểu như Nấm với tôi cả.

**

- "Vũ Minh...anh kể chuyện cho em nghe đi!"

- "Được rồi! Ngày xưa ngày xưa..."

- "Không được đâu...anh kể chuyện chán quá!"

- "... "

**

- "Vũ Minh....chải tóc cho em, tết đuôi sam cho em!"

- "Được rồi, Nấm ngồi ngoan ở đây!"

- "Không được đâu...anh bị ngứa à...tóc em ngắn thế này...sao mà tết đuôi sam được! Vũ Minh ngứa quá đi!"

- "... "

**

- "Này cô kia...cô làm gì Vũ Minh của cháu vậy?" Nấm từ nhà vệ sinh ra, nhảy xúng cò lên khi thấy cô y tá đang thay băng cho tôi. Phản ứng này khiến cô y tá bối rối.

- "Nấm ngoan! Chị thay băng cho anh Vũ Minh của Nấm thôi mà!"

- "Không được! Cô đừng chạm vào người anh ấy! Cháu ghen đấy!"

Mặc dù biết là Nấm bây giờ không được tinh táo lắm, nhưng mà nghe Nấm nói vậy, chẳng hiểu sao, tôi lại thấy rất vui.

**

- "Vũ Minh...anh dịch người vào trong đi, em muốn ngủ với anh!"

- "Nhưng mà...!"

- "Không nhưng gì cả...em không nghịch đâu, hứa đấy, em sẽ nằm ngoan mà!"

Nói rồi, Nấm tự nhiên lên giường, hồn nhiên ôm tôi ngủ, hệt như hồi chúng tôi còn bé. Chỉ có điều, lời hứa "em sẽ nằm ngoan" chỉ được đúng một lúc, chỉ một lúc sau đã thấy Nấm nghịch ngợm đủ thứ.

- "Vũ Minh thơm thật đấy! Em rất thích mùi của anh!" Nấm khịt khịt cái mũi, cười tít mắt.

Tôi thì cười không nổi.

Nấm nói rồi ôm riết tôi, áp má vào ngực tôi, cái miệng thì chép chép cái gì đó, rồi ngủ tít thò lò...làm cả đêm...tôi không tài nào ngủ được; một phần vì vết thương còn đau, một phần vì cái gương mặt lúc ngủ của ai đó...thật khiến tâm trí không thể nào bình thường được.

Nấm thật sự...thật sự rất tàn nhẫn mà!

**

Chuyện tôi với Nấm, rốt cuộc thì mẹ cũng biết, nhưng có vẻ mẹ vẫn không chấp nhận được, hôm đó cuối cùng mẹ mờ lờ:

- "Vũ Minh này...mẹ biết Mai Hương giờ nó không được bình thường lắm, nhưng con đừng chiều em như vậy, và lại, mẹ thấy hai đứa...."

- "Không được đâu mẹ, em như thế này...con không thể để Nấm cho ai chăm sóc được!"

- "Nhưng mà...!"

Mẹ đang nói chuyện với tôi thì Nấm dậy, nghe mẹ nói vậy em ấy đã khóc om sòm lên:

- "Mẹ nói mẹ không cảm cơ mà...Mẹ nói cho bọn con yêu nhau cơ mà...con không chịu, con không chịu đâu, mẹ nói dối con...!"

Nấm khóc lớn, ôm đầu gào lên, làm loạn cả phòng bệnh, mẹ tôi phát hoảng, vội vội vàng vàng dỗ dành:

- "Được rồi, được rồi, mẹ không cảm, con muốn gì đều được!!"

Nấm nghe nói vậy mới ngừng làm loạn, chạy qua chỗ tôi, cười ngây ngốc, những nhẹo:

- "Mẹ đồng ý rồi đấy! Mai chúng mình cưới nhau anh nhé!"

Di Hạnh qua thăm, thấy Nấm như vậy thì trấn an mẹ tôi:

- "Cái con Nấm hâm hâm nhà mình, chắc chỉ có Vũ Minh chịu nổi thôi, em thấy chị cứ cho chúng nó yêu nhau, chẳng sao cả đâu!"

Mẹ Phụng ban đầu còn phản ứng khá mạnh, nhưng dần dà lại thôi, kiểu mưa dầm thấm lâu, cuối cùng cả bố vào cách mạng tư tưởng cho mẹ nữa nên mẹ cũng chấp nhận.

Thực ra cái chuyện đi du học đều là ý của bố tôi, bố cũng là người đầu tiên phát hiện ra tình cảm của tôi với Nấm. Chính ông gợi ý tôi nên đi về nhà mẹ ruột, sau này quay về, sẽ dễ dàng tính chuyện tương lai của hai đứa hơn.

Bố là một người suy nghĩ rất thấu đáo, trong chuyện này, tôi phải cảm ơn bố rất nhiều.

**

Kể ra thì phải nhờ sự việc lần này, cái chuyện tôi với Nấm mới dễ dàng được chấp nhận như vậy. Người ta nói, trong cái rủi thì cũng có cái may. Tôi cũng phải thừa nhận như vậy!

Nhưng tôi không thể ngờ được...mãi mấy năm sau, khi mà chúng tôi đã về một nhà, có một lần Nấm thủ thi với tôi:

- "Anh này!"

- "Sao Nấm?"

- "Anh có nhớ chuyện mấy năm trước em bị khủng hoảng trong bệnh viện không?"

- "Anh nhớ!"

- "Là em giả vờ đấy!"

- "Sao?"

- "Thực ra em sớm đã tỉnh táo trở lại...nhưng mà vẫn tiếp tục giả vờ như vậy!"

Tôi véo mũi Nấm

- "Nấm của anh lâu cá quá thể, em không biết hỏi đó mọi người lo lắm à?"

- "Em biết chứ...nhưng nếu không giả vờ khủng hoảng vậy, mẹ có cho phép chúng mình đến với nhau không?"

Nói rồi Nấm cười gian xảo:

- "Và lại...nếu không giả vờ như vậy...thì sao mà lợi dụng anh được chứ. hehehe, Ai bảo hỏi đó anh dám bỏ rơi em.."

Haha...tôi nhìn Nấm, nhìn mãi mới vỡ lẽ ra, Nấm của tôi thật là...gian thương mà. Thì ra tôi đã sớm bị Nấm lừa gạt rồi.

Tôi nhìn Nấm, nghiêm túc nói:

- "Lâm Mai Hương! Em giỏi lắm, dám lừa gạt cả anh! Để xem anh đối phó với em thế nào!"

Tôi nói rồi cúi người xuống, nâng người Nấm lên, đặt môi mình lên môi Nấm. Mọi thứ bỗng bề đẹp lại một bên. Trong nụ hôn thật sâu đó, tôi thì thảo 3 chữ, ba chữ mà có lẽ tôi đã nói rất nhiều lần trước đây và sẽ còn tiếp tục nói thật nhiều:

- "Anh yêu Nấm!"

- "Em cũng vậy!"

Đêm đó thật dài, hạnh phúc đó cứ kéo dài mãi mãi. Cuối cùng, thì mọi chuyện đều sẽ ổn, nếu nó chưa ổn thì chưa phải là cuối cùng.

<Ây ây...Mãng cũng yêu Vũ Minh. cho sân si hôn cái đi mà!>

End truyện!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai của Nấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.